

Camelian Propinațiu

POSTROMÂNISMUL

**Editura Virtuală AGO
2011**

Camelian Propinațiu

POSTROMÂNISMUL

***Probleme de bază ale românilor văzute de
subcomentatorul webistic în reacții și deflagrații***

***Cursul scurt de Inițiere spirituală ca postac
profesionist pe bază de liste de cărți și trăiri bune***

**Editura Virtuală AGO
2011**

Probleme de bază ale românilor

1.1. Postromânismul și coperta acestei cărți

Prima problemă de bază a *postacilor* și *românilor* este **postromânismul**.

Ca scriitor, observ că **postromânismul** se definește, în *critifiction*, ca fiind opțiunea pragmatică de a lua în serios manipularea că **Istoria Românilor s-a terminat**. Neașteptând nici măcar Sfârșitul Istoriei! Această adunătură de leneși, de hoți, de șmecheri, de fraieri, de nesimțiți și de urâți, de ratați genetic, de corciți făcuți la beție și de agramăți îndobitociți mediatic, care e pentru nechezoli Neamul Românesc, ni se tot șoptește că n-are nicio șansă de a rezista globalizării. *Sunteți un popor pe cale de dispariție*, se delimitează ei, și nu doar în gând, ca sconși mai informați, de Arca în scufundare, fără a se îngrijora niciun renegat, cameleon sau mancurt că dezesperarea e un păcat capital, care va damna pre mulți, în iadul mai canicular decât al Capitalei vara, deoarece **românismul**, adică fiorul idealist contrar, nu poate expira ca marfă sufletească și produs spiritual înainte de a-și fi îndeplinit *funcția culturală*, *Marea Recuperare*, care e *Misia noastră pe meleag și în lume*, dintre frații noștri de gintă latină numai italienii, francezii și spaniolii îngăduindu-și deocamdată Extincția, deoarece ei *s-au exprimată ră pe deplin în universal*, sunt siguri de Mântuire, pe când noi de-aicea mai avem relativ mult *de recuperat* și, de aceea, încă **nu plecăm!**

Însă ce nu ne convine deloc e necazul că la supărare, la impactul cu pululația absurdităților din RO, uneori duse-n DRO, noi înșine *aderăm*, chiar și cei mai patrioți dintre postaci, devenim mai slobozi la gură și tastatură, zicem, ca editorialiștii/bloggerii cu Stăpân, că ne-am săturat de România, achizând astfel la „ideile principale“ ale **postromânismului**, toate evident *idei primite*, ceea ce, din grele păcate colective, va grăbi asupra Țării o gamă variată de crize bugetare, înghețări, explozii sociale, precum și Marele Cutremur Catastrofal anticipat statistic.

Vasăzică, în 2112 nu va mai exista noțiunea de *țară*, România va fi articol de dicționar, precum Fenicia sau Dacia Felix.

În 2222, limba română va fi o limbă de multă vreme moartă, *une charogne*, cum probabil majoritatea limbilor europene, sugusate de English (U.S.A.), de jargonul mondialist adoptat și de marii inițiați.

Ce talent în așa vremi, cu adevărat radical agrar, (anti)clerical și justițialist-consumerist, mândru ca un **mazil**, mai naște, cadrele didactice să îndrume atunci din

fașă pe ai noștri supradotați să scrie *epopeea RO direct în limbi străine*, folosind infrastructura intelectuală a altora, și cel mult să ni se arunce și nouă, maidanezilor, la savurat sub Tricolorul murdar, ca pe un fruct cărnos osos submarin exotic, produsul final, tălmăcit fie și cu Google Translate!

Numai minoritățile, unele, se vor salva din Arcă, cred nechezolii cosmopoliți, poate și diplomectualii, deoarece ele deja nu-și prea mai aduc obolul la cultura din RO, ci mai fiecare june intelectual de buze neromânești ține a se mărturisi, afirma și integra în patrimoniul seminției sale dotate cu infrastructură intelectuală de regulă mai performantă decât cea de pe la noi, care ne bazăm prioritar când ne dezvoltăm mai mult pe **itinerarii spirituale** turistice de importanță comunală, pe alergări de stadion și de sală, pe scăldatul în **bazinul de spiritualitate** – care e însă piscina doar faza sublim naivă a palestreii greco-latine și a rămurelei de măslin virgine, în demersul Marii Recuperări care ne așteaptă, precedând și cauționând Mântuirea Neamului.

Dar nu clasa politică creștină din Țara lu' Pește are a cuvânta cu glas mare mediatizat, și cu atât mai puțin gloata are a decide în chestiunile revoluționare de mai sus, ci numai și numai intelectualii de toate speciile au a se pronunța, pe sfintele proiecte prioritare soteriologic intercity sau interregio, cum ar fi Luminarea Poporului, Infrastructura Intelectuală, Marea Recuperare sau Mântuirea Neamului. Dacă se pronunță! Căci toată **cleptocrația** e cam iresponsabilă, pe când **Autoelita** nu, de aceea și este mai expusă criticii, pe când ultima nici măcar autocriticii. Carieriști, **nechezolii** și **pubintelctualii** nu o ceartă decât în scop de rotație la ciolan, rar, floral și complexat ilizibil, fiind din interes incapabili de *o câinească monitorizare populară*.

În acest oribil, nobil scop idealist, a și inventat Necesitatea, odată cu scumpirea prețurilor la presă, maidanezii de pază ai corectitudinii spirituale, **postacii**.

Metafizic, tragicul *sentiment postromânesc al des-ființării* exprimă de te deprimă, ca PRIMĂ PROBLEMĂ DE BAZĂ, presimțirea multor cetățeni onești nenechezoli, pe măsură ce Autoelita nu o declară dar grăiește numai în termeni de valori euroatlantice, după o uriașă inginerie speculativă, că noi asistăm la **sfârșitul istoriei naționale**, cu istorici și istoriografi mediatici cu tot, când Neamul Românesc a devenit populație, fiindcă valorile noastre de patrimoniu, pentru care s-au jertfit strămoșii, nu e bune de nimic, nu sunt recunoscute neam de economiile de piață liberale nicăieri pe mapamondul spiritual, iar la noi nu mai trezesc decât interes parodic sau miștocar. În consecință, e și normal, și drept, și comic, că se vor infiltra în secolul XXI alte seminții, mutătoare sau mutante, pe *meleag*, ca decidenți majoritari, cari să ne eficientizeze nouă pibul la maximum și să-l distribuie bugetar dumnezeiește, conform normelor eticii și echității legendare, normalizându-se cam prea târziu nivelul de trai de să nu te mai deșțărezi/deteritorializezi tragic, ca geniu natural, din Țara creștină a lui Pește, până la 12 12 (21)12 pe motive că din cauza corupțiunii/incompetenței endemice și a complicității intelectuale, după ce începând de la 8 ianuarie 2003, când cu Imposibila lustrație, burghezia activisto-securistă de șpagă, compradoră și de merit Top 667, prin urmașii ei, au substituit sau, mai bine zis, au consolidat, au dublat în compoziția socioumană a cleptocrației, pe *interlopul* autohton, împerechindu-l în umbra spinului cu *imperialistul* străin la apus de soare.

Trăim pe culmile disperării unei prosperități nevisate chimeric. Proștii nu mai citește nimica. Și nici nu-i doare de să-i bată pe marii *inițiați*, să desecretizeze listele de cărți bune care i-au inspirat. Scriitorii și scriitorășii, văzând în fapt postumitatea de kkt a lui Eminescu, nu mai scriu decât de pe o zi pe alta, în debara. Trotuarele au ajuns parcări și nici nu mai poți traversa merditativ pe traseele patriarhale din cauza

unui trafic infernal, iar în parc dă bicicleta și dulăul peste tine, de se spărie gândul. Iar dacă ai teleporta minibigul din Cucuieții din Deal în Epocă, ai putea poza și posta pe Facebook cozi balauriene kilometrice la marfa colorată kitsch orbitor de azi, în timp ce din boxele bisericii te asurzesc trackuri de la Mont Athos, amintindu-ne veșnic de Marea Recuperare și povățuindu-ne că ar fi aproape benefic să nu ratăm Mântuirea Neamului, deoarece e perfect și ușor fezabilă, – dacă ai Infrastructură Intelectuală, totul mergând tot înainte de la sine, căci omul e un fel de vită sacră ce dă lăptic spiritual din belșug, ca un automat paralelipipedic în pahare de plastic, prin fărâma soft de duh imprimată de la Facere în carnea sa.

Criza e pentru proști. Și pentru cărturari, care în orice orânduire sau încarnare tot amărâți ajungeau, pe când carosabilul și trotuarele gem de frustrare și invidie, astă *groaznică depresie colectivă*, **postromânismul**, realizăm și extrapolăm profetic că se va zen relativ tămădui numai atunci când *se vor detecta*, la stat și la filantropii amatori de mecenariat preventiv contra impozitării averilor, *arginții* pentru o **Infrastructură Intelectuală** de tip occidental, întru Luminarea Poporului de să aibă *altceva* la ce se gândi proletarii: biblioteci-mediateci, televiziuni, internet, școli, universități populare, muzee, teatre, temple, excitante la discreție, cluburi, malluri și cămine culturale, de la care să emane și să se acumuleze zi de zi mângâierile că noi românii avem totuși o Istorie de jertfă și o Limbă străveche cu mare Viitor paneuropean de s-o asimileze toți ca pe latina medievală, A DOUA PROBLEMĂ DE BAZĂ reducându-se astfel la pactul național de *a se acorda prioritate infrastructurii intelectuale față de infrastructura rutieră*, cea de jdemii de ori mai costisitoare și care, axiologic pe GPS, pe lângă că-i efemeră de dai în gropi, **nu duce nicăieri**, adică nu-ți mai folosește, spre deosebire de filozofia din audiobook, după ce nu mai șofezi.

Iar A TREIA PROBLEMĂ DE BAZĂ A ROMÂNILOR ține de a se institui, prin asumarea răspunderii guvernamental-constituționale și parlamentare, **Partidul Cadrelor Didactice**, carele nu numai că va elimina UDMR-ul, Partidul OTV, Partidul Postsecurității, eventual viitoarea Uniune Democratică a Ruso fonilor din RO, de după Unire, și orice alt minipartid, în coalițiile de guvernare, dar va face, evident, *nu politică în școală ci politica școlii* în comunitate, odată respectat *ca putere* de Putere, misia sa providențială fiind, în viziunea de mai sus, radical educativă, anume să însuflețească **Infrastructura Intelectuală** promisă, mișunând între pereții goi bibliotecare profesioniste, muzeografe, ghizi, duhovnici, consilieri civici, psihanalști publici, apostoli rurali, profesoare frumoase și mai ales cadre de-a dreptul pregătite universitar, capabile a-și aduce aportul ca furnica, scutind pe filologi de treburile migăloase, la actualizarea și sporirea **sculăriei academice** (ediții critice, biografii, arhive, memoriale, pleiade, dicționare, lexicoane, cercetări bibliografice, florilegii, traduceri, sondaje, recenzii, cronici de întâmpinare, fepare, necrologuri dar și evocări, cărți și periodice online, miniteleviziuni didactice, mobil literar, kindle Weltliteratur, alte instrumente de lucru occidentale) și totodată minți luminate la zi de să talmăcească marile cuceriri ale cunoașterii și creației contemporane universale, într-o larg accesibilă cu talent sau geniu sintetic *literatură de popularizare*, esențializându-se și lămurindu-se **tuturor cetățenilor români** din RO și din Diaspora Română (DRO) *ideile principale* ale Secolului XXI și ale Epocilor Mooye sau Wash, adică, vezi/citești bine, ideile megaintelectualilor, seismectualilor și ale universitarilor valoroși, asigurându-se astfel ca sustenabilă Luminarea Poporului pe tot parcursul vieții acesteia care preocupă îngrijorător de înfiorător pe toți, inclusiv pe marii inițiați.

Și totuși, cum se explică, domnilor, ignorarea din balcon, amvon sau foișor, de către editorialistul generic hegelian, deci obligatoriu genial *grande homme*, a acestor **trei mari probleme de bază** – **postromânismul** ca provocare, **Infrastructura Intelectuală** ca răspuns și **Luminarea didactică a Poporului** ca expectația cea mai dorită – cheazășie că se va realiza și depăși Marea Recuperare și, atunci, Istoria ni se va prelungi? Chiar o fi justificată spaima de concurența tânără din *complicitatea intelectualului* cu Stăpânul baron, corsar, mogul transpartinic, shogun român sau nabab străin, a cărui imunitate e mai sigură într-o țară de proști? De ce naibii de pe nivelul ziaristic *editorial* suprem, pică ele, problemele de bază, la munca de jos, ca niște mușcăături maidaneze la un colț de cotitură pe oase căzute de la etaj, adică în sarcina de subcomentator a *postacilor noștri*? Și de unde până unde virtualitatea asta că războiul civil civic s-a teleportat din stradă, unde se adunau protestatarii cu zecile de mii la marș și miting, în chițimii-debara atomizat online exhibiționist, ca și cum nu s-ar putea conversa academic Autoelita ei în de ei și pe mobil?

Pesemne Diviziunea „Apărarea Ordinii Constituționale” a postsecurității, dând prioritate în 1990 castrării acțiunilor de stradă organizate de intelectualii publici împotriva emanațiilor Contrarevoluției feseniste, s-a întrecut pe sine, printr-o *combinație*, a experienței foștilor specialiști cu dinamica fără egal a noilor angajați, măturându-se strada în roza vânturilor până la edentație și pace completă, ca de cimitir de valori ale rablelor hengherilor minții, în neantul care unde nu mai citește nimenea nimica.

Ah, îmi vei obiecta aici, ți-o fi convenind ție să citești, și să plimbi pocalul spumegând de la unul la altul, Propinațiule, ca liber-profesionist, ori ca rentier de-ai vândut podgoria bunelului și intravilanele la străini, dar ia să muncești, să trudești, să te canonești pe mai nimic la patron sau la stat și să nu te mai ajungi cu banii de la o lună la alta, ia să vedem, să n-ai ce da la copii și la recuperatori când te suduie și te amenință, ia s-auzim de bine, îți mai arde ție să vagabondezi pe coclauri spirituale?

La care obiecție, sub atâta ploaie neagră bacoviană nu poți decât să observi civic că *nu e nimeni pe stradă* și totuși mai auzi câte un scrâșnet pe trecerea de pietoni, pentru că obsolescența infrastructurii și decrepitudinea bazei de masă apostolice n-au exterminat încă totalmente în RO și DRO, și nici nu puteau să le epileze definitiv, nucleele de viață spirituală, adică toți irișii bazinului, fiindcă uite că mai apar pe la târguri *bestselleruri* levantine, împotriva tuturor pesimismelor statistice, dar una e în istorie să valorifici din vina **postromânismului** ca *neorollerism* numai 2% din potențialul spiritual al unei nații supradotate în geniu natural, sintetic sau obligat și alta este să te ajungi cu efervescența de să sari de 25-27%, cât era la noi, de la Nistru pân' la Tisa, și de la Nipru pân' la Pisa, în Epoca Reginei Maria!

Parcă-ți vine-a-mpături Tricolorul și să te cari în timp, repauzându-te-n Scriptorium la Melk, în Chioostro Lateranense sau în spațiul 4D, în Universul Îndepărtat, unde ți se strâng viermii teleportanți cei neadormiți, îngrijorați că cine ratează Marea Recuperare nu se mai califică pentru Mântuirea Neamului!

Iată de ce coperta propusă acestei cărțuluii triste pline de humor, decolorat nenfățișează un Tricolor, parcă bătrân pensionar părăsit de eroii săi mult batjocoriți, rulat pe lance de un vânt nebun și murdărit ca un șorț gunoier de smogul nesimțit al Capitalei. Parcă cerșește, sărmanul, înclinat ca *Rugăciunea* lui Brâncuși, schimbarea Zilei Naționale 1 Decembrie cu una mai puțin posomorâtă, de pildă 2 iunie 1997 de comemorat la orice colț de cotitură, în care zi liberă de aproape vară editorialiștii cosmopoliți cu cosmopolitele și cu Laika s-ar veseli să adulmece aerul crângurilor în

care familiile încing grătar homeric cu sutele și cu miile, băgându-se intensiv manele de jale pe picnic la boxe și pătându-se frunzișurile cu un fel de nechezol când albicios, când roșu montan, uitându-se cu desăvârșire că Providența ne-a ales pentru Marea Unire *acea Zi de culoarea Leului de la Cotroceni* tocmai întru sobrietate și reculegere, să ne amintim pururea de eroii noștri și de faptul că *acea Reîntregire* avea să fie pururea primejduită, bașca și nașpa că încă mai rămăseseră chiar și atunci, de la Nipru pân' la Pisa, români și teritorii românești sub asupra, și că prețul intelectualului nostru tânăr diversionist îi derizoriu și azi pentru ambitioasa purisancă Dușmanie, care nu știi niciodată *din ce parte se trage* sau se absorb finanțările.

Iar mai gios de Tricolor, admirăm un dulău voios, evident câinele soldatului, care face de strajă neantului neclintit.

Ne înșelăm profund! Țsta nu e câine de front, capabil a se hrăni în linia întâi, cu amarul cadavru cadaveric al dușmanului. Nu are culoarea de camuflaj a lupului de stepă. Nici ochelarii cu infraroșii ai priculicilor. Dimpotrivă, e un dulău alb orbitor ca varul. Nici câinii de azi nu mai sunt ce erau odată. E un maidanez blănos kitschos bine hrănit de femei mai puțin miloase cu bărbații, iar ce poți citi/ghici postmodern bananier în sufletul lui răzător sub drapel e o grimasă șmecheră, a scârbei de binefăcătorul din mila căruia face umbră ca un bocanc de Arhanghel asfaltului românesc. Poate îi e și rușine cu așa stăpân jerpelit, ar prefera unul occidental, s-ar aventura el acolo, privește-n zare la covrigi, în *uie*, unde toți are în coadă, dar n-ar prea da totuși libertatea deșănțată de aici, din motive de înțelepciune, nu cumva din mila Străinului (*transnational capitalist class*) să n-ajungă la șbilț la niște hingheri supradotați, unde apeși pe buton de se strânge brusc lațul, sau măcar cu botniță la un proprietar cert.

Deocamdată, se hlizește în vid ca un text ilizibil antimediocritate, e gata doar să-și înfigă colții de pamfletar în orice comete, cotarle sau lichele, trecătoare prin teritoriul lui și al haitei sale, bogat în oportunități, e mai bine să traversezi!

Acest dulău alb voios vedem că *șade*, nu o duce așa de rău, dar mârâie la Stăpân, asemănându-se prin această meteahnă atât postacului cocalar cât și publicistului descompus moral după ce s-a contaminat ca un raton cu bacilul **postromânismului**, continuând însă a se salariza la statul român sau la patron în RO.

Un bacil alb imparțial gras, cel puțin la fel de bine hrănit și de răsculativ.

Grețos ca viermele de mătase siliconat al revoluțiilor de catifea. Ceea ce face, teoretic nu și practic, insolvabilă chestiunea verminei **postromânismului**. Precum a maidanezilor mușcăcioși din municipiile noastre până nu se schimbă sensul profitului.

Toată greața și agonia venind de la revolta că, teoretic, postromânismul, ca orice chaosmos spiritual de tranziție, n-ar trebui să aibă susținători seducători, recrutați dintre nechezolii simpatici, tot așa cum maidanezii n-ar trebui să muște ca turbații, nici să urle nocturn vara la ferestrele deschise de sconcs, nici să-și lase lășăturile sub ele ca mancortul și renegatul, în ploaia călâie, la colțul de cotitură.

Fiindcă ăla de adulmecă e și sensibil, chiar pensionat copoiul ajunge vasăzică la bănuiele rele, inexprimabile. Ca postac, pierde somnul filozofând asupra oligopedagogiei noastre și socoate că **postromânismul**, care calcă totul în picioare, este un viciu care vine, vine, vine... De unde? Din părți. Din flanc. Din cercurile vicioase, din insolvabilitate, din reeșalonări cocalare, din acele bombe logice create dinadins, în tihna și inidentificabilitatea de nivel zero postuniversitar a Dușmaniei, *să n-aibă soluție Marea Recuperare decât în domeniul imaginar*, adică Mântuirea Neamului să nu se mai inițializeze vreodată, fiind noi românii sloboziți din

colonialism direct în globalism, fără infrastructură intelectuală, nici scolare academică, și cu antrenorii culturali ca niște mâți ogârjiți, mai toți nechezoli sau diplomectuali veseli, cel mult kilointelectuali, de te luți, ca subcomentator webistic, cu ceva care *este și nu este*, cu o nălucă ce te sugrumă inconceabil dar sigur: văzut-am bimilenar din munți perindându-se prea multe hoarde ca să nu contemplăm cu nepăsare, fără niciun pic de sentiment tragic, ce-a mai rămas din ciorba de burtă a propriei noastre extincții, vărsându-se-n vidanța globalizării toată oala unsuroasă, ca după grohăiturile unei sieste cu porci.

Groh, siestă, lehamite. De-aia nu vom mai scăpa de **postromânism**, nici dacă ieșim din criză, pentru că el a căpătat funcții din ce în ce mai rentabile, oferind numai avantaje, aici și acolo, începând cu stabilitatea sustenabilă și durabilă! Ne e bine!

Tocmai Postromânismul ne manipulează să percepem ca presupus adevăr absolut aberația că România era predestinată unei prăbușiri de 2-3 ori mai crunte decât a Greciei, datorită inferiorității rasiale a românilor, probate într-un lung trecut istoric de kkt, din care se trage prezentul de fecală și viitorul gazos sau cel mult cețos!

De aceea, nimeni nu condamnă serios regimul exploziei datoriei externe, și al scoaterii suveranității *la produs*, iar succesorul posibil nici că-și bate capul să explice cu ce soluții economice vine, deoarece, tot pe motive de postromânism, nimeni nu așteaptă miracole, ci *morojnă*, adică înghețarea salariilor și pensiilor, prosperitatea, câtă este, să nu se fleșcăiască de tot și să se scurgă cu totul, printre dește, la canal!

Că țara cui scrie și postează/lansează e plină de Câini, de Maidanezi, de Companioni, de Mitläuferi (o, ce românește sună acest cuvânt!), de Javre, de Lichele, de Șmecheri și de Hiene, pe măsură ce se acoperă de hoituri, de moloz, de peturi, de acizi și de cenușă, nici nu mai încape vorbă alta decât una rudă cu autodisprețul fraierului. Căci la ce visează *en intellectuel engagé* dulăul alb de sub Tricolorul înșuritat ce va albi și el, când după capitularea mișcării civice va urma dizolvarea identității noastre în vidanța globalizării? Poate dulăul alb se gândește la iubita lui, că de ce l-a părăsit și cum se explică psihologic că nu se mai înțelege neam, ce-a intervenit ca un prezervativ al comunicării între ei? Lipsindu-le nu mobilul, ci experiența de viață a lecturii, fapt care impune la cine îi dă de mâncare să-i înșiră-te, mărăgărite, și o listă de cărți bune, să-l îmblânzească și mai visător ca animal, și mai conciliant cu legile firii.

Dar la ce alte reverii poate trimite visul unui inconștient decât la amintirile colective originare? Sunt înclinat să cred că gândul maidanezului alb de pe copertă merge direct spre *testele canine de la Pisa!* Cu recunoștință și sfială, el se gudură în imaginarul canin colectiv la atotputernicul Stăpân care-i homosapul, omul în calitate de sacerdot, cum a fost și părintele Lazzaro Spallanzani, celebrul pisan care-n avanpremiera Revoluției Franceze, a realizat pentru prima oară în istoria Gintei Latine, fecundarea artificială la o cățea comunitară, deci comunistă, pe la 1780.

La ce să mediteze atunci câinele *qua* maidanez? La chestii livrești, apropo de ultimul centenar ratat, al lui Cioran, 8 aprilie **2011**: *Sfârtecăre, Ispita de a sfârteca, Exerciții de sfârtecăre*. Adică la tentative teoretice de a săvârși cândva ceva cumva: *Sunt un filosof-urlător. Ideile mele, dacă sunt idei, latră, nu explică nimic, explodează.*

Da, ultimul centenar ratat, chit că noi, urmașii lui Cioran, am avut chiar un gest recuperator de manuscrise la nivel de upercutclas. Luminarea Poporului a fost atât de puțină încât nimeni din clasele intelectuale de jos, mezelclas, vidanjclas, nu-și mai amintește, c-ar fi fost organizat, de Centenarul Mircea Eliade **2007** (cu atât mai

puțin de-al lui Mihail Sebastian tot atunci!) sau de cele din **2009**, al lui Constantin Noica (reținut în memoria webistică drept filozof *speculativ*, nu ca Soros ci naiv, carele, după ce că și-a băgat proprii cititori de samizdat în Romlag, a mai și crezut în RO, ca **putere culturală !!!** – voind să pună la muncă până și Exilul!) și al lui Eugène Ionesco (a cărui absurdă fiică n-a permis să-i fie lăsat, de către Autoelită, tatăl pradă bășcăliei ratonilor din țară), – ca să nu cerem prea mult amintind și de al lui Paul Constantinescu Centenar, interesant pentru inițiativa în oratorii de război și ocupație, cu arderi Pașadia de manuscrise și partituri, cum dealtfel vom face și noi.

De aici și tăcerea în frică a multora. Un silențiu lugubru. O tăcere ca de cavou. O eternă pace de debara. Perfect suportabile, diavolește preschimbate-ntr-o bonomă siestă de porci. Regula de trei simplă: pâi dacă unor morți iluștri, cu certificat de calitate validat occidental, li se poate strica în halul ăsta postumitatea în RO la Centenar, atunci cu cariera noastră cum rămâne? Pune pază gurii și tastaturii față de orice putere! *Lasă fundațiilor de import-export mișcarea civică și, în rest, **fii complice**: scrie, lansează, tăifăsuiește, reprezintă, epitomizează, umblă!*

Fiindcă prezentarea sondajelor echipei studențești în PowerPoint susține zice multimedial că dacă iei în spital viața unui român din mediile defavorizate, care după aprecierea specialiștilor o mai duce doar 6-7 zile (până și termenul de expirare al pâinii bulgărești din pungă fiind mai îndelungat!), asta se cheamă tot **crimă**, chiar dacă un bun avocat de hoți autohtoni sau străini, care cunoaște pe judecători și anchetatori, și pe presă și unele servicii să pună presiune, îți poate culege eliberatoare circumstanțe atenuante nupist, de **malpraxis statistic cu răspundere disipată difuz**.

Dacă însă curbele și histogramele statisticienilor cu adevărat sociologi cinstiți ne vor arăta că, în neexplicata criză bugetară apărută din senin 20 de ani după Revoluție, **s-a scurtat cu minimum o săptămână viața a sute de mii de cetățeni români**, atunci noi suntem cu toții colaboraționiști la o crimă statistică, cu vinovăție partajată difuz, precum la piratarea torențială, colaboraționiști la un quasi-genocid, dar postacul mânjit nu trebuie să se inflameze, ci să păstreze un ton neutru, calm, obiectiv, evitând limbajul violent al românilor, pe care am aflat din ploaia acidă de la nord că l-a inventat Eminescu, în caz că are cumva sentimentul că clasa financiară, clasa politică și clasa intelectuală cu tot cu analiști și atitudinari ar fi putut sili capitalul român și străin să evite acest faliment rușinos și amanetarea viitorului, cum s-a și reușit în țările culte, unde nu și-au batjocorit revoluționarii beți patriotismul, precum emanații Revoluția Română într-o foarte promovată carte!

Cu alte cuvinte ce zboară ca bufnița ochindu-și propria înțelepciune, scurtarea cu o săptămână statistică a vieții pensionarilor și a unor cadre didactice preuniversitare este, filozofic, ca act criminal, echivalentul condamnării superflue a lui Socrate, iscându-se atâta vâlvă, care fiind septuagenar, oricum natural antrenorul de cultură al lui Platon o mierlea, fără a se mai împuși imaginea atenienilor și a lăsa altora loc de completat pentru Marea lor Recuperare.

Și așa a și fost la noi, determinându-ne, după ce ratasem o ceremonie-n Pisa-n sobrul, secularul Campo Santo, pentru istoria literară a mărturisi și vesti lansarea acestui pedefeu, **Postromânismul**, Evago 2011, în chiar avanpremieră Ediției a șasea a Bookfestului (25-29 mai 2011), anume poate că la EXPO FUNERARE, Târg de articole și servicii funerare, 19-22 mai 2011, Centrul Expozițional ROMEXPO, din al cărui preambul *online* la fascinanta-i vecinică tematică cităm exact cifrele de genocid la lipsă la inventar sub pretext de criză, cu responsabilitate statistic difuză printre politicieni și complicii lor intelectuali ca la piratarea torențială:

„Datele demografice ale României urmează tendința globală de îmbătrânire a populației, care în prezent este mai accentuată în țările cu economii dezvoltate.

În prima jumătate a anului 2010, populația României a scăzut cu 30.253 de persoane, în timp ce în întreg anul 2009, scăderea a fost de 34.825, conform datelor transmise de Institutul Național de Statistică.“ (s.n.)

Adică, neufemistic, aruncându-se de către clasa politică și intelectuală, cu analiști cu tot, Povara Crizei pe umerii gârboviți ai masilor largi populare, priponite fără medicamente în semiîntunerul tv, s-ar fi reușit cu brio **o aproape dublare (!!!) a mortalității sau a emigrabilității**, oricum, a scârbei de a mai trăi în RO și chiar în DRO sau WO, primejduindu-se Marea Recuperare de să ratăm chiar Mântuirea Neamului când ne va asurzi fluierul final al scadenței, în huiduielile și petardele propriilor suporteri și păzitori văzători cu duhul!

Iar prognoza specialiștilor în domeniul funerar e că ne așteaptă și mai mult postromânism din asta austeru:

„Tot potrivit datelor transmise de Institutul Național de Statistică, previziunile din domeniul demografic fac referire la o populație de aproximativ 17 milioane în 2030, față de cea de 21,5 milioane din acest moment.“

Ce să mai vorbim, ca ciocli, de niște repere ultime precum 2112 pentru țară și 2222 pentru limbă! Căci nu întâmplător, după ce le-a Csibi Barna videodemonstrat copiilor, *cum se spânzură un valah*, magazinul istoric *Historia*, în aceeași frumoasă lună mai 2011, nr. 113, acceptă dileme precum „**AVRAM IANCU/erou sau criminal?**“, lipind cu maxim profesionalism acest dubiu pe celebrul portret datorat pictorului Barbu Iscovescu.

Consultând însă o revistă mai serioasă, culmea, însuși *Magazinul Funerar* nr. 1/ mai 2011, concepută de specialiști pentru specialiști de nișă și lansată la Centrul de presă din Centrul Expozițional ROMEXPO într-o altă avanpremieră a Bookfestului, ne dăm însă seama că la pagina 40 statisticile se mai înveselesc oleacă, deoarece ni se confirmă, pe fond, atitudinea conservatoare a Neamului Românesc vizavi de vitalitatea lui proverbială, care i-a permis să străbată nepăsător prin două milenii de diverse crize, mizerii, infamii, împerecheri și murdarlăcuri create mai mult de om: „în anul 2010, numărul deceselor a fost de 259 723, iar rata mortalității generale a fost de 12,1 decese la 1000 de locuitori“, pe când în 2009, „numărul deceselor a fost de 257 213, iar rata mortalității generale a fost de 12,0 decese la 1.000 locuitori“.

Progresul deceselor e de numai 2510 morți, pe cât interval de vreme s-a pus presiune pe nivelul de trai plus asistența la boli și s-a rezolvat criza bugetară prin ieșirea din recesiune ca nup financiar, cifră irelevantă electoral, *deși face cât două Revoluții și jumătate*, aceasta și fiind marea problemă a postacului de valoare profesionistă în RO, că în lipsa unei Biblioteci Naționale, occidentalizate *ca centru de documentare prin analize-sinteze*, sau a Catedralei Mântuirii Neamului dotate cu o *mediatecă* perfectă, el nici nu se poate corect informa ca omul în istoria recentă despre conjugarea interesului național cu necesitatea socială într-un mediu de securitate complex și imprevizibil, cum este cel pe care-l trăim.

De-o pildă, ar reieși și alte negări ale sensului revoluției antibolșevice *qua* revoluție, cum că averile s-au supt din spolierea celor mulți de către cleptocrație foarte puțină, în detrimentul clasei de mijloc, iar ce megacotețe fărâ-n pom nici arhitect s-au zidit pe ogoare, ele cură doară din ce-au robit ai noștri-n DRO, la stăpâni mai generoși, dacă e așa statistic ca-n *Capital*, joi 19 mai 2011, 22 de ani fiind timpul de viață al României Regale Mari, și cam așa o fi, că **în 1989 aveam PIB de 1.790 de**

dolari și până-n 2010, ținând cont de rata inflației americane, nu l-am multiplicat decât de 2,4 ori, va să zică atunci e limpede că n-am făcută ră nimica, decât datorii, deoarece-n 4 cincinale l-ar fi ameliorat și bolșevicii ăia pe pib! Dealtfel, în 1989 eram pe locul 78 în lume ca pib fără datorii, iar în 2010 am fi pe locul 70 ca pib cu datorii, însă cu ce preț aste 8 locuri în sus? Cu prețul viitorului, ca și cum n-ai avea pib al tău:

<http://www.capital.ro/detalii-articole/stiri/cum-a-evoluat-pib-ul-romaniei-fata-de-1989-147404.html>

Că datoria externă publică și privată ni s-a triplat de la 30 de miliarde de euro în 2006 la aproape 90 de miliarde de euro în mai 2010, iar în frumoasul alt mai, 2011, când ne macabram să aranjăm ca să lansăm în Pavilionul F Romexpo pedeful nostru **Postromânismul**, ca avanpremieră la Bookfest, ea „sărise“ **de 94 miliarde euro**, pe surse webare, și-am amânat ceremonia pe Gaudeamus, să sară pragul psihologic de **100 miliarde euro**, ceea ce justifică Profesorului Știecarte umanismul renescentist de să consilieze pe Liceanul Neascultător superdotat și performant să consulte *firmele de intermediere a exportului de tineret* întru ca să studieze în străinătate-n DRO, ajutat de Filantropul Mizericordios și de samsari să nu asude aicea aiurea-n RO plătind la dobânzi bestiale, de o exasperantă flexibilitate, bazată pe teoria M a corzilor celor mai sensibile, pe care și apasă în corespondența lor insolentă recuperatorii întreținuți ca călăi psihici în umbra spinului de băncile cu capital atât de hrăpăreț, român și, vezi bine, mai mult străin.

(Din nefericire, pdf-ul *Postromânismul* a fost lansat virtual tot în context funerar, la 23 decembrie 2011 la Praga, la despărțirea românilor de Vaclav Havel și, anterior, deja la 13 decembrie 2011, mai dureros la Chișinău, funeraliile poetei Leonida Lari fiind și *funeraliile ideii unioniste*, – megaintelectualul, seismectualul, kilointelectualul, inițiatul, nechezolul, bananierul, diplomectualul sau microintelectualul, mai cu seamă scriitorimea din dreapta Prutului necatadixind a evoca bătălia pentru Limba noastră cea română și pentru Libertate, dusă de basarabeni cu atâta eroism încât 31 august 1989 și mai ales furtunosul noiembrie 1989 fac însuși începutul Revoluției Române, după ce tot atâta lehamite ne arătase Autoelita, către Gaudeamusul 2011, și la batjocorirea Regelui Mihai, nonagenar, de către președintele ideal al multora.)

Trăim, așadar, pe culmile prosperității nevisate, vremuri aspre, rodnice literar-artistic și filozofic, deși nu s-a efectuat o anchetă independentă, de către Tineretul Idealist cu studii la Harvard, cu sau fără origine nomenclaturistă, întru a ne diagnostica dacă RO, cu mallurile suprapopulate, se află sau nu în criză economică reală, mulți preafericți obezi, moguli români sau nababi străini (*transnational capitalist class*), încă mai *întrebându-se râgâind ce i-a găsit*, deoarece când unde clasa politică nu pare capabilă de un asemenea discernământ de să-și dea și ea seama care e pe fond situația, shit, sau totul nu e decât un *pompaj financiar* (și statistic funerar) *de la amărăți la îmbuibăți*, primejduind prin împrumuturi până și suveranitatea viitoare, independența, neamestecul, ca și Marea Recuperare, mântuirea, treburile, neamurile, clanurile, oastea mea cu flamurile. Dimpotrivă, ne ținem cu mere, pere, struguri, jartiere, burtiere din Argentina/Australia și manele. Iar Autoelita, după ce că ezită să se înmulțească, e atât de cosmic aeriană că se atacă până și de postaci, nu de evaziunea fiscală/intelectuală și de cum e cu *încă nedezbătuta literar scriitoricește* Roșia Montană ca sponsor la te miri ce, de la jurnal de webcam la senatul intelectualilor publici sau la însuși, conform unor reacții, vreun organ al scriitorilor și la săpăturile reciproce ale tuțărilor. Când ar trebui numai unire, că abia

ce-așteaptă Serviciile și Consiliile să ni bagă din tăt **cenșura**, expropriind pe lângă pornovise online una dintre ultimele bucurii ale celor mulți și umili, comentariul webistic corosiv, depărtându-se toți fără motiv încă și mai mult de nenorocitul de norod, când internautul consumator are oricum, ca-n Piața Universității 1990, în *read-only memory* flerul ratonului de a naviga fără a se mânji printre *provocatorii de profesie*, evaziioniști financiar neplătind tonomatul sconcs sau samsar sau desantat impozit pentru simbrerie, cărora noi trebuie să opunem acum, pe bază de liste de cărți bune, postaci de profesie, culți, culți de tot.

1.2. Nechezolii de ambe spețe și postacul intelectual public

Un asemenea cerc vicios e că ieșind noi românii din bolșevism cu o intelectualitate șubrezită, inclusiv la capul de somon afumat dar împutit deja, râvnit însă de atâția pescuitori în Țara lu' Pește, nu să-l adore creștin ci să-i ia locul, ne-au copleșit, nu *cărturarii* sfioși cari din bun-simț ecologic nu compilează cărți noi, nici măcar *diplomectualii de carton* cu instinct conservator de să nu se afișeze, ci mai energici, mai răi, mai demagogi, mai zgomotoși și decât cărturăresele, tocmai *nechezolii!*

Or, **nechezolii** nu trebuie confundați cu *intelectualii care se aud*, cu „seismectualii“ influenți, cu seismo-intelectualii zguduitori, al căror surogat sunt fără însă a fi capabili la seismogramă a declanșa și ei cutremure de conștiință, nici cu *diplomectualii* de carton subțire sau cu invizibilii *microintelectuali*, prea mici să publice vreodată ceva, nici cu *bananierii aurii*, vânduți din tot sufletul capitalului străin, nici cu sfioșii *cărturari* cari doar citesc (și, dacă scriu, o fac sub semnul voios al diletantismului asumat), nici cu idealul lor arivist de popularitate, cu **megaintelectualul**, al cărui prestigiu momentan e așa de sus încât, mediatizându-și vreunul vreo indignare, într-adevăr câte un băgător de seamă se poate-poate întâmpla atunci să raporteze de ea cu sfială Stăpânului său baron local, corsar mobil, shogun, nabab străin sau mogul agatârș și atunci să erupă heirupist *ceva* pe plan decizional, mediatizabil până la Bruxelles, Strasbourg, Washington, Doha, Seul sau Moscova, cum că s-au luat măsuri de natură a rezolva operativ neregulile semnalate. Nu, nechezolii nu-s seismectuali, dragilor, evident nici intelectuali publici, cel mult se apropie puțin de *pubintelectuali*, de cinicii aștia care se agită civic doar pentru a-și face publicitate mărfii sau pentru a-și justifica aspirațiile instituționale cumulard la ciolan. Iar consecința poate fi ghinionul seismectualului de a ajunge numai și numai el *țineva*, în numele a *ceva*, cândva, megaintelectualul nefiind un om, o persoană care merge la privată, ci o **structură**, o formă cu fonduri structurale variabile, o înfiripare ca a cristalelor lichide, o entitate dintre făpturile neantului, în pielea căreia azi poți intra dumneata, să fii megaintelectual peste toți, iar mâine poți să ieși, azi te curtează atâția, iar mâine sau decedat, nu te mai băgă nimeni în seamă, nici măcar ca să te-njure din nou de morții familiei sau de opera lipsă.

De aici se înfiripă o structură relativ mititică – dar nu insignifiant – față de Autoelită, se poate lesne observa, *o echipă de doar unsprezece megaintelectuali fiind mai mult decât suficienți pentru a face istorie*, adică Epocă, sau pentru a da greutate maximă capului unei zgomotoase orbitor jalbe online deșchise.

De aceea, intelectualii ziși publici, adică cu cărți publicate, analizați ca niște cutii negre cu zurgălăi asupra efectului strigării cu aspiratorul în pustiu, nu ne mirăm dacă, și în cazul în care și-ar folosi întreaga activitate civică pentru autopublicitate, cum fac *pubintelectualii*, ei numai uneori dobândesc, și numai vremelnic în vânt, statutul de **megaintelectual**. Deziluzionând însă pe popor, prin zădărnicia

ieremiadelor, precum gazetarii ceia de hârtie matinală autorizați fiziognomic să manipuleze seara și la tv, urlând ca maidanezii cu speranța că pot mări astfel virulența atacurilor la vreun vipoi în scop de șantaj, deci în funcție de Stăpân.

Căci, indubitabil, *nu poate fi respectat sau temut ca intelectual decât un om cu putere*, instituțională sau financiară, reală sau presupusă.

Dar uitându-ne mai cu atenție la televizor, la *sportul rege*, care ne reamintește că am fi putut promova RO în *familia selectă a țărilor monarhice* din UE și că l-am ținut pe tușă pe Majestatea Sa Regele Mihai, plângându-ne totodată constituțional că *trebuie mereu suspendat președintele shogun* ca să funcționeze *Puterea mogulilor și nababilor de dreapta sau a baronilor și corsarilor de stânga*, constatăm ergonomic că nu ne putem concentra filajul televizual pe toți cei 11 jucători ai noștri de pe teren, ci pe cel mult 7, anume cei care fac *efectiv* faza de atac sau de apărare, în jocul nostru leneș, curmeziș și incalificabil.

Întocmai la fel, motanus mutantus, câmpul conștiinței gloatei, care se plictisește repede fără noutăți de consum, abia dacă rabdă să-și distribuie atenția pe 7 megaintelectuali simultani într-o anumită contemporaneitate. Deci nu e nevoie nici măcar de 11-12 remarcați din totalul Autoelitei, care ea s-a stabilizat firesc la vreo 52-53 seismectuali, din constrângeri tehnice noematice, așa cerând anual *rotirea cadrelor în acțiuni publicitare*, la teveu sau în rubrici critice din periodice, măcar câte un vip de-al ei săptămânal pe parcursul anului calendaristic, care are 52 săptămâni și un brânci, numai megaintelectualilor partajându-li-se, ca și leilor, publicațiile cu 11-12 numere pe an. De-aia e și simptomatic, ca piva cu exces de hamei pentru *poeta doctus*, că tot cam 52-53 de *recenzii* se adună și-n „noua carte“ scoasă anual de marele critic de rubricuță permanentă, la vreuna din editurile de-l posedă ca promoter și totodată referent.

Din fericire, în aceste *vremuri comode când nici țeapa nu mai e țeapă, ci farsă zilnică*, iar teama de Dumnezeu îți ascute doar simțurile, spre deosebire de seismectual, care se cere cât de cât *înțeles*, să știi în ce direcție s-o iei la sănătoasa, pe **nechezol** îl poți lesne cunoaște, fiindcă el e *tranșant*, ca FMI-ul, se demască scoțând șișul în teatrul cruzimii, întrebuițează sistematic și intenționat ocară, – ca nume pentru țară, *Românica*, respectiv peste Prut, *Basa*.

Revoluția e pentru el, Lovilujia, doar fiindcă intelectualitatea a ieșit prea jigărită din totalitarism ca să umple cu mâții ei ogârjiți vidul de putere ceaușist măcar la paritate cu emanații, plus că scriitorii români n-aveau talent, ci narcotice.

Iar despre gloată se exprimă în termen de, pardon de impresie, *Pulimea*.

Nechezolul, pe scurt, nu se poate abține de la disprețul de invadator agresiv *erga omnes*, pentru că gândul lui ascuns de șmenar, imitațiune după mentalitatea Stăpânului celui Nou, este deviza șmecherului optimist că „În Românică, muma proștilor e mereu gravidă!“ .

Și nu greșește prea mult! Căci idealul e o șuetă calm sterilă și sfidătoare autopublicitar, precum un cenaclu de porci guițând după iubire.

Las' că-i bine! E mult public perfect educat pentru Epoca Wash care rimează cu Epoca Crash. Omul vrea *să trăiască, să se simță bine*, în restaurante selecționate, să n-aibă de-a face decât cu *povești de succes*. Ce **postac** pune astăzi pe rețelele de socializare *teme dureroase*, făcând pe seismectualul alarmist, nu adună niciun *Like*, cum ar fi România Risipită neunionist, Monarhia ratată, Eminescu scuipat în cărucior pe rotile, oligopedagogia, Romlagul (*Gratitudinea victimei creștine față de călău*), lipsa de infrastructură și viitor cultural, crimele Contrarevoluției de zeci de ori mai

multe decât ale Revoluției, știrea că niște elevi au spart capul profei de mate și bine i-au făcut, voalarea voit exagerată a imaginii României în WO, persecutarea românilor *ca români*. Iar cine are numai succesuri, te și taie de pe lista sa de Friends/Bratani!

Or, nu e vorba de proști cu p mare, nici măcar de fraieri cu f mic, ci de niște dezorganizați civic cu c mediocru, ceea ce știm că va aduce fatal și organic/orgasmic *Pulimea în chiar centrul de excelență al Istoriei, cu o Nouă Revoluțiune*, care în lipsă de infrastructură intelectuală și de luminători ai poporului, neimplementându-se la vreme *emanciparea* cadrelor didactice din sclavia Sistemului, poate însă eșua sălbatic, netrecând mai departe de o **Explozie Socială ca la 1907**, cu desfigurări de bodiguarzi, cu violuri de guvernante sud-est asiatice și cu incendierea după jaf a zonelor rezidențiale din proprietatea dubioasă a cleptocrației de capital român-străin, cu merțane cu tot, ceea ce ar atrage mai toată presa mondială bună la București și în capitalele noilor regiuni de după comasarea județelor.

După atâția fals extremiști cu voie de la poliția de azi și de la securitatea de ieri și de mâine a Imposibilei lustrații, e suficientă Scânteia/Iskra, chiar dacă i-ai îmbuibat superstițios numele în Adevărul/Pravda, spre spaima atâtor boieri și ciocii, e îndestul să se ridice, dintre postacii disprețuiți, un Tudor Vladimirescu (guru 1821 boierului Dinicu Golescu întru *satori*, occidentalizare și milă *Aufklärung* de populație 1826), să le reexplice superciocoilor și complicilor lor, veri de ce neam ar fi, analiști sau intelectuali, ce înseamnă a trăi bine, adică **nu** prin reprezentanți și aleși, ci tu, tu:

Fraților lăcuitoari ai Țării Românești, veri de ce neam veți fi! Nicio pravilă nu oprește pe om a întâmpina răul cu rău! Șarpele când îți iasă înainte, dai cu ciomagul să-l lovești, ca să-ți aperi viața, care mai de multe ori ni se primejduieste din mușcarea lui. Dar pre balaurii care ne înghit de vii, căpeteniile noastre, zic, atât cele bisăricești, cât și cele politicești, până când să-i suferim a ne suge sângele din noi? Până când să le fim robi?(...) Vechilul lui Dumnezeu, prea puternicul nostru împărat, voește ca noi, ca niște credincioși ai lui, să trăim bine. Dar nu ne lasă răul ce ni-l pun peste cap căpeteniile noastre! Veniți dar, fraților, cu toții, cu rău să pierdem pe cei răi, ca să ne fie nouă bine!

Deocamdată, cât suntem încă pe pace cu neștersele vorbării despre *a trăi bine*, ponderea nechezolilor e pe trend ascendent nu din cauza Autoelitei încăpătoare într-un autobuz, nici din cauza megaintelectualilor din maxi-taxi, ci fiindcă rezultatele codașe la testele pisane pe cultură ne cam clatină și îndoiaie verticalitatea iluziei că patriotismul nostru s-ar fi putut autoimplementa de la sine, fără bani și fără propagandiști ambidextri, și că cei care trebuia să formeze clasa politică *în spirit unionist, monarhist și antibolșevic* de Luminarea Poporului, nu erau intelectualii, dintre care politologii și analiștii autorizați. Iar dacă suntem deficitari la astfel de cadre de pe lista de nevoi spirituale, substituindu-le cu amărății de postaci, să ne amintim că noi am ieșit în 1989 dintr-un stagnant **sistem totalitar**, nu dintr-o perfectibilă **dictatură** de să scoți ca Michnik manageri spirituali din activiști/securiști CEPECA, și s-a ales chiar la prăbușire (și ce prăbușire, Zorba!) praful de *patriotism*, de îndată ce i s-a pus, într-o istorie băhnită, eticheta marxist-fascistă de *național-comunism*, fără ca păzitorii templului să apere Cuvântului *patriotism* sensul originar.

Tocmai de aceea, faptul că din insuficiență intelectuală n-am recuperat Basarabia și n-a fost utilizat longevivul occidental Rege Mihai în tranziție, preferându-se vulgari *președinți suspendabili*, este greșeala supremă a proprietarilor de azi, capitaliști români și străini, ai Neamului Românesc, de profită într-o veselie

Dușmania sau Xenia, băgându-ne pe gât concepte halucinogene de nu mai vedem pădurea din cauza deșeurilor menajere când aruncăm și Pruncul Român odată cu slinul, lăturile și spumele, semn că a fost șubrezită tocmai securitatea *care ne mai trebuia*, fiind consolidată exact cealaltă, *care nici n-ar fi trebuit să existe*.

Aveam modelul spaniol, dacă nu pe cel japonez, de stârpire monarhică a vulgarității, a bășcăliei, a netrebniceii, a corupției, a incompetenței, a nesimțirii, a incuriei, și noi continuăm cu un sistem constituțional în care președintele, niciodată respectat de toți, *trebuie suspendat din când în când*, ca un shogun de către moguli, nababi, baroni sau corsari, după ce își reîmpart zgomotos zonele de jaf, **înainte de a-și schița măcar demagogia electorală** prin *lozincile ieșirii din criză*, iar deciziile *politice* majore noi le încredințăm, auzi, Curții Constituționale!

Am ajuns, când se moare masiv de criză, să nu se dezbată *programe de redresare*, ci doar anecdotică reîmpărțirii politic mafiote a puterii de stat jefuitoare!

Însă politicienii sunt politicieni în mod natural, cum e dulăul de sub Tricolor câine de rasă, din rasa maidanez de copertă. Anormali, ca și cum Tricolorul s-ar decolora în albul capitular, sunt din perspectiva gloatei complicității lor, intelectualii, care-n loc să-și ceară iertare de la prostime, au săritură peste *mea culpa* inventând o istorie calpă, **postromânismul**, gras sprijinită culinar de desantații Dușmaniei, *că dacă avem noi acuma niște generații de nimic, apăi așa s-ar fi succedat două milenii numai nemernici și netrebnici și nesimțiți pe acest binecuvântat meleag!*

Cum să nu vină atunci peste noi Explozia Socială ca la 1907 sau, mâniindu-se Atotputernicul, Marele Cutremur Catastrofal anticipat statistic, ca în anul de necotitură Goma 1977, sau, de ce nu, fie și poporul electoral la putere – în contra ciocoilor, analiștilor și superciocoilor!

Dacă totuși se realiza această recuperare din tezaurul istoriei interbelice *a modului corect afectiv în care trebuie condusă România*, adică modul natural monarhic, nu să se asigure **continuitatea puterii** doar prin birocrație, justiție teleghidată, tonomate intelectuale și servicii secrete, bogații ar fi fost azi de 7 ori mai avuți, deci și filantropi culturali, dar și amărății ar fi dus-o de 3 ori mai bine, ajungând să se intereseze la vreun Nicolae Iorga de *listele de cărți și pedefeuri bune!* Ceea ce ar fi contat enorm în Luminarea Poporului, ușurându-se munca idealistă a postacilor și anticipându-se Marea Recuperare, cu tot cu mutația peisagistică adusă, peste megacotețe făr-n pom, de noile catedrale, palate și grădini datorate recuperatorilor!

Istoria însă nu s-a terminat, cum susține postromânismul, și nu se știe dacă nu cumva ideea monarhică cea de succes iberic nu va birui totuși, **importată** în România căpșunarilor, poate odată cu recuperarea fie și parțială a Basarabiei și evident într-o formulă mai adecvată populismului național, practicat mai mult de seismectuali decât de nechezoli sau bananieri, alegându-se poate de către boierimea anticomunistă și cler o familie domnitoare fără legături europene hohenzollerne cocalare, una de tricou românesc get-beget, cea mai aleasă dintre filantropii proaspeți din top 667, de preferință *pe aceea dăruită de Pronia cu cei mai mulți urmași!*

Căci așa-i legea firii sterpe, să dai din mâini și din coate, Petre, să te adaptezi și, când nu-s ochi negri (oci ciornie), Ioane, săruți și blue eyes, în scop de prașilă și de prașilă, iar cine n-are intelectuali, adică specialiști patrioți de nișă, populează aparatul de stat privatizat cu diplomectuali, pubintelectuali și nechezoli, de unde și ipoteza de Nobel economic că *nu Corupția generează la noi genocidul statistic*, ci Incompetența, adică Inversiunea Valorilor Nesimțite!

Diferența dintre România și Ungaria, Cehoslovacia, Polonia n-a fost una morală, fiindcă îi surclasăm mereu la eroism pe-ăia, ci una de Infrastructură Intelectuală. Nu rezultă din tratatele compilate din mii de cărți occidentale de megaintelectuali, de aceea nu se vorbește despre, dar e clar muncitorește că o Infrastructură Intelectuală precară generează nechezoli zi de zi și noapte de noapte, consecințele spirituale fiind nule, iar cele culturale amuzante: dacă emanația nomenclatoristă a Revoluției fu concurată în două rânduri electorale, apăi emanația din jurul *howl*-ului în contra lichelelor e și azi nucleul Autoelitei cel mai greu de ros de către veleitari și desantați.

De aceea, putem concluziona că **postromânismul** este postmodernismul românesc bananier ajuns în faza sa cea mai înaltă și ultimă, de descompunere morală, când în toate locațiile, aulele și localurile, vânturile, valurile, se vorbește pe un ton nesperios despre lucrurile serioase și pe un ton serios despre lucrurile neserioase, adică postromânismul este un oximoronism jelit de rasoni la flașnete, ba chiar, cum ar spune prostul deșteptului și deșteptul prostului, citând pe universitarul mormon Morose, postromânismul este cel mai oximoron, este oximoronul absolut în realitatea virtuală dăruită nouă ateilor șmecheri, în Jormania mult duioasă-n „farmec și fecale“, în *morojnă* și înghețări ale salariilor/pensiilor, de Moș Gerilă (Diadia Moroz, gonindu-și renii dinspre Vorkuta spre Periprava și Salcia, dar și spre conurbația capitală Giurgiu-Russe), dadaism oximoronic ce, ca stil, diferențiază **postromânismul** de absolut orice alte postumisme, ca fiind stilul natural al unui Studiu de Fezabilitate extenuant de laborios, al cărui Author de geniu obligat are luciditatea minimă necesară să cedeze și să clacheze, deoarece știe că niciuna, dar absolut niciuna dintre indicațiile, doleanțele și orientările argumentate de el la popor NU VA FI PUSĂ ÎN APLICARE de, vorba aurolacului, *păduchii cocoțați în capul țării*, ratându-se cu certitudine, în Epoca Wash, Marea Recuperare, și cu mare probabilitate chiar Mântuirea Neamului din Primul Stat Unit al Europei, poporul ajungând să viseze curent oximoroi când vede, în urma pierderilor de suveranitate, că ieftinirea grâului atrage la noi regulat scumpirea pâinii!

Nechezolii de speța I, semidocti sub totalitarismul bolșevic din lipsă de bibliotecă necenzurate și updatate, formați din radioauzite, cam cum își apropria Caragiale lecturi kantiene de la Eminescu, și din cărți/xeroxuri rare, aduse mai mult de colaboratorii securității, au acumulat nu doar umilințe, turnătorii și sacrificii sub bolșevism, ci și radiestezi *infatuare spirituală*, multe disprețuri de sus pus, față de mămăliga incultă care nu explodează. Pentru ei, e tâmpit poporul că *dintr-o ofertă de tâlhari, greșește mereu ce tâlhar s-aleagă*, nu intelectulul leneș, care nu se preocupă neam să dea educație democratică masilor, pentru că s-a vândut puterii, are mereu un Stăpân, român, venetic sau străin.

Egal simetric depărtați de norod, dar recentți, *Nechezolii de speța II* au acum, după Aia din Decembrie, probleme deontologice la patriotism, în urma unui acces fericit *aplicat* la rafturi occidentale, întorși dezromânizați la noi sufletește după reciclare, ca în delegație, cu o conștiință de exterior, de aproape renegați, ca unii ce ar fi niște „proveniți“ de acolo, nu de *aici-șă*, adică toate pretențiile de la buget, de la prostimea contribuabilă și de la filantropi, *nicio obligație însă față de gloată*, noi suntem „copii găsiți“ euroatlantici curați, voi, păcătoșilor, sunteți români împuțiți, puturoși, îngălați spiritual, alde Dinicu Golescu și Nicolae Bălcescu erau boieri romantici „duși“, niște fraieri, las' că știm noi ce deturnări de fonduri se ascundeau sub forma Ligii pentru Unitatea Culturală, noi suntem meseriași realiști pragmatici, unicate, ne facem treaba corect în nișă, NOI NU MAI VREM SĂ FIM INTELECTUALI FRAIERI, de debara, noi nu discutăm cu opinca, ci doar formăm pe

formatorii opincarilor, și aceasta numai bine unși ca unii venind dinspre metropolă într-o colonie încă barbară, nevorbitoare curent de English (U.S.A.) !

De aceea, noi nechezolii nu vom milita niciodată pentru creșterea concurenței în viața intelectuală, fiind chiar o primejdie mortală pentru interesele noastre de grup atât occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale cât și Emanciparea ca apostoli a Cadrelor Didactice, ideal fiind ca numai universitarul și gazetarul să-și poată cumpăra cărți recente scumpe de la importatori, nu și „puturoșii“ din preuniversitar, studenții din popor sau postacii pensionari.

Fiindcă în infernul de *aici* nu mai e loc pentru tinerețe și idealism. **Neamul Românesc a sucombat**, nespovedit, neîmpărtășit și fără lumânare, *și nici nu încape, vai, hoitul lui în tinda săracului*, pe când, vedem bine astăzi, alde Eminescu e atât de minimalizat de mic încât încape, da, încape cu tot cu căruciorul pentru persoane cu dizabilități, și mai e loc și de-o biclă și-un „motor“, în debaraua de debara a nechezolului îmburghezit, care i-a radiat dupe lista de Friends, cu chițimiile lor închiriate, și pe Noica, și pe Țuțea, și pe Cioran!

Nechezolul de speța I este încremenit în trufie, el își dă seama de superioritatea sa față colegii rămași pe la cozi, de cât a progresat el spiritual pe cărți rare sub ceaușism prin efort propriu aici, nu acolo. Pe când *Nechezolul de speța II* este insuportabil prin înstrăinare, s-a format *la străin* în postceaușismul imediat și, ca și cum el cu familia lui ar fi construit Reimsul, Disneylandul și Ciudad de las Artes y las Ciencias, se consideră superior nu unor indivizi, ci întregului popor, față de care nu simte nicio obligație, după cum nu-i venerează nici valorile, uitându-se chiorăș, ca la o mască mortuară, la Poetul Național, în caz că emigranții Neamului Românesc îi mai ridică bustul sfânt în grădinițele bisericuțelor lor de lemn.

Marea hibă sociologică a imobilității social culturiste necăjindu-ne că nechezolii fiind în trecutul recent *intelectualii de tranziție cei mai informați corect politic* (exact cum securiștii de exterior în economia de piață!), iacă dar că, mai șmecheri, ei s-au orientat înaintea kilointelectualilor și au ajuns primii la ciolan (ei zic *femur*), emanația lor spirituală făcând mușchi și nemaivoind apoi cu niciun chip să cedeze, să împartă cu noii veniți sau cu întârziatăii colțurile de cotitură binecuvântate cu cocktail anabolic, prin **kilointelectual** înțelegându-se o persoană sau personalitate care a reușit în regie proprie, sponsorizat sau pe riscul editurii să scoată minimum trei cărți în tiraj însumat de minimum 1000 exemplare și care și-au putut comanda publicitate critică de la minimum trei promotori, știindu-se că fiecare prezentare favorabilă semnată de un vipoi îți multiplică numele de zece ori, iar cine are trei aprecieri echivalează ca om în agora cu $10 \cdot 10 \cdot 10 = 1000$ de *intelectuali care n-au scris cărți (microintelectuali)*, deci este un kilointelectual, deși mai are multe premii, traduceri și invitații la voiaj de îndosariat ca s-ajungă efectiv un *seismectual* cooptabil în Autoelită pentru a-și aduce aportul la cutremurele de conștiință de declanșat acolo pe unde mai sunt unele probleme nerezolvate de semnalat autorităților.

Desigur, inexprimabil, prea multe tipuri sociopoetice de ambiguitate aduc unora avantajul că **diferența** dintre *intelectual*, *inițiat* (care deține taina secretă a listelor de cărți și trăiri bune), *kilointelectual*, *seismectual* și *nechezol* e adesea insesizabilă pentru postănac, tonomat, popândău și cocalar, fiindcă ea nu se manifestă mai niciodată la competențe, ci doar la respectarea neabătută a codului deontologic de nișă (cuib, bârlog, vizuină, bordei, debara), la patriotism, care constă civic în a consilia pe guvernul să aibă milă de populație. Cum se spune și pe la televiziunile poporului, să audă și să se cutremure ciocoi, megaciocoi și veneticii:

Patria se cheamă norodul, iar nu tagma jefuitorilor!

De fapt, orice intelectual, kilointelectual, seismectual, inițiat, sau diplomectual fără iubire necondiționată față de amărăți și de vatră, dar slujitor și la stat, și la stăpâni, și la străini, adică la toată tagma jefuitorilor, ajunge să derapeze ca orișice microintelectual mai sfertodoc, nu doar ca nechezolii de ambe spețe propriu-zisi. El riscă atunci *pedeapsa critică maximă*, nefiind chiar așa de profesionist când pune incorect românește pe seama gloatei, ca izvorând din chiar puțul gândirii ei, *întunericul* emanat evident nu de la orice dobitoc din nerodul de norod, ci chiar de la o speculație multimedială soteriologică leneșă și comodă, *nefăcătoare de nimic, decât de beznă*, pe bani, tratându-l însă cu tupeu drept neluminat, prost, incult, laș, imoral, laolaltă cu lupii, *alcolist*, tarat genetic, corcit și needucabil pe Neamul nostru cel Românesc.

De aceea, se și definește uneori **postromânismul** ca năravul cela comod de a despera de popor din cauza ciocoilor și superciocoilor cu bodiguard, stimulat eventual de strâmbele desantaților și racolaților, dovadă că batjocorirea Neamului Românesc nu conduce la implementarea unor standarde de calitate privind clasa politică și complicea ei intelectuală, nu, nici măcar nu se legiferează declararea Itinerariului Spiritual și a Bazinului de Spiritualitate ca asimilabile cu aia de Avere și Interese!

Nărav de care, prea curând, nu ne vom dezbara/debarasa ca de cadavrul din debara sau ca de maidanezul perfect inocent de sub Tricolorul de pe copertă.

Dimpotrivă, ce editorialist va milita din balcon, din amvon, din convingere sau ca agent de influență, să renunțăm cu nemiluita la cât mai multă suveranitate, ca să se devanseze cu mult înainte de 2112 lichidarea statului românilor, Ardealul fiind guvernat din cea mai apropiată metropolă, Budapesta, iar Moldova de la Chișinăul dublu superior târgului Ieșilor în lărgimea prospektelor, nu numai că nu va primi vreo replică de la Autoelită, ci să nu te miri când ai să vezi că va fi și decorat, și propulsat în funcții, atât de stăpânii lui din Dușmania și Xenia, cât și de către vânzătorii de țară, unii din cleptocrație, cei mai mulți din burghezia compradoră și câțiva din burghezia de merit, capitalul românesc de azi, spre deosebire de cel al Brătienilor, nesocotindu-se deloc incomodat/deranjat de cel străin, din cauza inculturii noastre, deoarece necitind liste de cărți și pedefeuri bune noi nu știm ce să mai facem cu banii și nici să ne trimitem beizadelele să se formeze în țări cu Infrastructură Intelectuală și profesori adevărați, originali, autentici, la catedre, nu fraieri.

Postromânismul e atât de stabil și de periculos tocmai pentru că, întâiași dată în istoria demitizată corect, nu numai megaciocoi s-ar muta la Monte Carlo, pentru distracțiile și supermașinile și căprioarele de acolo, ci și amărății, slugile lor, care înainte nu și-ar fi lăsat satul de baștină. Ute însă că au acum nostalgia Occidentului cu salarii decente pentru munci necalificate și cu servicii sociale corecte, inclusiv muzee vii, tv didactic, colecții de cărți bune și mai ales *mediateci*, utile și ca biblioteci de informare publică. Prin urmare, în sfera axiologică, vedem și încremenim că tocmai capitalul român și străin desăvârșește dislocarea matricei etnice sătești mioritice, începută de bolșevici prin colectivizarea industrială forțată și sistematizarea satelor, Era Ticăloșilor năvălind peste noi să ne sterilizeze/eutanășeze valorile tocmai când firesc era ca de la clasa politică și complicea ei intelectuală să iradieze spre popor un tsunami de iubire autentică *v nature*, provenită de la implementarea votului universal.

Acum, noi postacii, postănacii, cameleonii (de fac pe rasiștii ca să poată fi semnalat rasismul în RO, sau fac pe legionarii, ori pe xenofobii), chibiții (opozanții pasivi la gestionarea prin acțiuni sociale a intereselor și necesităților de securitate),

zdreanța, popândăii, ratonii, merțanii ca intelectuali de lux, tonomatele cu loialitate multiplă și sconșii, ca nechezoli potențial virtuali, distingem cu nespusă mâhnire între Cărturar, Diplomectual, Inițiat (deținător de liste de cărți/trăiri bune), Microintelectual, Kilointelectual, Seismectual, Pubintelectual și Țuțăr.

Cărturar este iubitorul de zăbava cetitului. Desigur, ispitit el este să adauge-n raft și vreo cărțuție personalizată cu numele său, adesea o carte moartă, o mortăciune jilavă dovedind deontologic lipsă de caracter și comportament ecologic ca virgulă om, carte ilizibilă și necitită ce va îngălbeni la domiciliu sau pe la amici și cel mult în depozitul legal, iară nu *în focarul canonic*, de să-și dea filologiei masteratele sau doctoratele pe unele aspecte de la dânsa dintr-însa. Ci numele lui fiind astfel o **inexistență** fără de folos altul decât biruința personală asupra increatului, nu putem pretinde Cărturarului nimic civic de mare anvergură, cum nici pescarului amator sau filatelistului sau invizibilului Microeintelectual sau chiar Diplomectualului discret, care e un personaj mai mult de hârtie lucioasă decât de carton bine presat.

Alta este însă situația Intelectualului propriu-zis, **Kilointelectualul** ajuns influent în cel mai înalt grad, ca **Seismectual**, ca un cuvântător eficient, gata să alarmeze printr-o singură scrisoare deschisă absolut pe toți, ca la stână o cătea bătrână, spre deosebire de a Diplomectualului expert când faci la vilă țuică, care e doar specialistul adesea onest pe hârtie, adică își merită diploma aia, să-l lăsăm să se bucure de veniturile sale, învidiat de microintelectualul ce taie frunză la maidanezi, deși orișicare alegător sau *ales* ar trebui să fie și ciclist, și voluntar, și cetățean civic.

Cărturarul, în concluzie, precum Microeintelectualul fără vizibilitate, **nu se judecă**, n-ai ce! Ca la Tuțăr. Din moment ce nu se implică. Decât să-i reproșezi parazitismul unui discurs despre nimic în debara sau în nișă. Dar începând cu gradul pubintelectual, intelectualul trebuie certat! Măcar pentru că statutul său și-l atribuie toți. Chiar și funcționarii se declară intelectuali! Dacă nu cumva e monitorizat de proprii săi prieteni adversari pentru perspectiva sa, tipic kilointelectuală, de a acumula traduceri, premii, călătorii și relații până devine un **seismectual**, *un intelectual care se aude ca un tsunami*, un atitudinar capabil să declașeze cutremure de conștiință, bun de cooptat în Autoelită, dacă moare altul sau e vreunul eliminat pentru nesupunere.

Totuși, când norodul, apărându-se de lipitori și șerpi, își însușește pățimaș lozinca sconșilor sau desantaților *Moarte intelectualilor!*, să nu ne facem vreo iluzie cu vreun tsunami de conștiință, El, Norodul, chiar ESTE dispus să-i ia, ca un prim avertisment, la omor, pe acești toți domni generoși, odată cu ciocoi, superciocoi și alți neprieteni ai lui! Și să nu-și facă nimeni iluzii greșite că ca-n manifestul capitular *Imposibila lustrație*, revoluțiile sau exploziile sociale se iscă exact când le dorește securitatea, ori, ca la istoriografii mediatici, când ies zeci de mii de ruși din lăzi, care ar fi fost cel mai prost Gorbaciov să aprindă chiar el iskra-n RO, după ce chișinăuienii în noiembrie 1989 au făcut parăzii sovietice, întorcând tancurile și golind tribuna, ce-aveau să-i facă și bucureștenii mitingului antitimișorean al lui Cea.

Căci intelectualul de elită, seismectualul autorizat, spre deosebire de Cărturar, care are drept avere doar cel mult un pseudonim sau heteronime, ca eremiții asiatici, *din tema cameleonică a popândăului să nu se finanțeze cumva vrăji în contra sa*, – e altceva, el stăpânește mai mult decât un nume, deține statutul de vip sau de vipoi, își bazează axial cariera creierului pe un **renume** asurzitor pă peste tot atlasul. În imaginarul gloatei de la colectiv, el **își trage foloase** din această poziție, atât de la statul român, în funcție de cum navighează axiologic și ufologic politic, cât și din mediul privat, mâncând rarități de la mogulii români și nababii neromâni serviți, pe

care îi legitimează generos, orbindu-ne de la obraz, ca fiind persoane onorabile, cinstite, niște filantropi mizericordioși, împământeniți, importanți pentru potențiale investiții fabuloase în infrastructura intelectuală și marile recuperări.

Cam ce **foloase**, din perspectiva iluziei populare, mânca-ți-aș familia?

Maximum de foloase, tovarăși! Foloase de-a dreptul mitice pentru orice Mitică!

Poziția polară, în primul rând, de pe care ieși startul cu sulița-n sus, ca un zeu auroral, în turnirul pentru *desemnarea Intelctualului Dominant*. Publicitatea gratuită și fără limite, ca vârtejul, lăturile debordate-n mare. Nemurirea asigurată, cum congelezi ciorba de burtă. Haremul. Cvadriga. Cămilele. Merțanul. Cariera cea dinăuntru și cea dinafară. Funcția bine remunerată în vremuri de mizerie bugetară și de exterminare statistică a tuturor vârstnicilor, nu doar a pensionarilor nesimțiți. Iataganul de calitate. Puterea legată de această pozițiune strategică la un colț de cotitură bun ca tiramisul. Să poți mușca pe oricine. Cumulul de funcții. Și de persoane cu inimioara în situație dramatică! Sinecure. Relațiile, relațiile cu needucații, care îți cresc numeric continuu în oligopedagogia noastră. Admiratori și admiratoare din care poți selecta un harem de fani și fane, Coane Fănică! Să ai numai piariste tinere-n filiale, la care să tragi când voiajezi în urbile importante. Șpaga, desigur în ambalaj mofturos aristocratic, dată cumularului: invitații ici-colo, aici și Dincolo (mai mult de la trimișii noștri!). Oportunitățile privind a reprezenta RO, adică a voiaja pe banii contribuabilului. A-fi-acolo ca act de prezență, fiindcă rezultate ioc, am scăpat Schengenul *tocmai pe băătoritul cultural teren franco-german*, ce rușine! deși era în interesul și la proști, și la culți! Ideal e a ființa tot timpul pe-acolo-șa, la căpătâiul Exilatului angrenat în sfârșitul continuu! Fără însă a da și la popor jurnale de voiaj, să mai învețe. Până la Marele Cutremur Catastrofal, când te-o ajunge mușcătura maidanezului din Pompei la colțul de cotitură al drumului prin memorie, ca un remember dur. Totodată, a te menține mereu conectat la curent, acaparând cu prioritate sponsorizările externe mișto, a te întoarce apoi cu validarea occidentală pentru tine, nu pentru biata țară, și cu „noutăți“ pe care infrastructura intelectuală și sculăria academică din RO nu le permite amărăților, studentilor tăi, alimentându-ți astfel ție o *exceleță artificială*, justificată dar nedreaptă, până la nesimțit de adânci bătrâneți.

Pe scurt, fericirea texistențială de caz, de a avea ceva tipărit de scos și de a descoperi în toate funcțiile *numai și numai prieteni adoratori-sponsorizatori*, de la editare la tipărire, difuzare și promovare, indiferent dacă te citește cineva până la pagina 420 sau abandonează din start, amânând savurarea somonului textual, perje pentru mai târziu.

Pe larg, o fi rentabil să fii Intelctual, dar mai ales e prolific: naști o sumedenie de prozești și de clone care se orientează în baza **mitului foloaselor** de mai sus, învață repede că abjecțiile ascensionale se uită și nu rămâne decât profilul dupe chia succesurilor: **postromânismul!**

Care mit păgubos, ca la cercul iluziilor, **postromânismul**, generează nu intelectuali, ci nechezoli! Căci, din păcate, intelctualul intelctual nu are *indecența* pubintelctualului de *a-și publica ce încă scrie* sau de a inițializa, fără pauză de gândire, următoarea carte, așa că în viața publică Seismectualul melancolic valoros, cu toate premiile, traducerile, călătoriile și relațiile lui, e aproape tot atât de inexistent precât Cărturarul sau invizibilii Microintelctuali, *Pulimea* mângâindu-se visătoare doar cu **zgomotoșii nechezoli și cu unii kilointelctuali!**

Și astfel toate foloasele existenței culturii la om **zgomotoșii nechezoli** și le trag, că ei nu de la Râm ci, ca tip uman, din lichelele intimidat cândva de *Howl*-ul în contra lichelelor se cam trag.

Ci viața noastră de importanță comunală de-aia e mai mult un concert de hiene crizate, tapiri supradotați și maidanezi în rut, cu grohăituri obscene de porci de fapt în siestă, papagaliciți exotic ca-n *Pisan Cantos*-urile Ezra Pound după Bosch, fiindcă seismectualii devin retractili față către față, pubintelectualii nu se chiorăsc mai jos de rejansa rubricuței, la norod la postaci la clienți, kilointelectualii, cărturarii și cărciumarii nu se bagă, megaintelectualii devin evazoniști dacă interesul țintei de-ți cumpără opusul, pentru unionism, monarhie sau antibolșevism e sub 2%, iar micrintelectualii n-au vizibilitate chiar dac-ar scoate cărți, așa că greul producției cotidiene de text și hipertext îl duc nechezolii ca editorialiști și, moderatorii lor, postacii noștri, ca domni subpământeni în presa online și pe bloguri. Deja, pe culmile democrației și prosperității, când tot mai mulți mari intelectuali români trec de 95 de ani în plină activitate, mai interesantă e **parapresa**: ce scriu postacii, forumiștii rețelelor de socializare sau bloggerii mai sărăcuți. Iar această bulibășie cu șapte tipuri de ambiguitate, dacă nici postacii noștri nu vor parcurge liste de cărți și pedefeuri bune și nu se vor purifica în bazinul de spiritualitate, va dura și-n Epoca Wash, din moment ce ne sprijinim capitalismul pe nechezoli și chibiții lor nu numai la nivelul soteriologic spiritual suprem, al intelectualilor generaliști, liberali, ci tot cu improvizații și surogate lucrăm predominant până și unde e nevoie kilointelectual de afaceriști, guvernanți, ofițeri, analiști, diplomați, ingineri, economiști, juriști, veterinari, arpentori, hengheri sau chirurghi.

Și nu de azi, de ieri.

Căci istoricește, dacă te gândești ca Licean Neascultător la acest jalnic Gaudeamus 18 din 2011, cu gust amar de limonadă cu etnobotanice, de îi încap în jupuia lui geantă Profesorului Știecarte toate noutățile râvnite din catalogul lansărilor, pe când în alți ani îi trebuiau două-trei jamantane cărate de discipoli asudați, **postromânismul** este expresiunea cea mai joasă a calității deplorabile a vieții noastre spirituale de după **Năpasta** din 1940, când a început **Hiatusul**, adică bolșevizarea ireversibilă a Neamului Românesc, asuprire științifică națională, socială și culturală care ne-a aruncat înapoi în premodernitate, ca pe niște repetenți, așa încât mințile iluministe trebuie iar și iar să se preocupe de Luminarea Poporului, dar nu s-a ivit încă din rândurile baronilor, corsarilor, mogulilor, shogunilor sau nababilor vreun nou boier patriot ca Dinicu Golescu, marele nostru filantrop contemporan grófului Széchenyi István, să ceară prin grimase civice ferme guvernanților, în primul rând, să aibă milă de populație și, în al doilea rând, să investească în Infrastructura Intelectuală pentru toți, nu doar pentru clientela tehnocrată, care oricum circulă, poate citi Afară.

Ci în loc să li se facă rușine de ei înșiși, că n-au reușit în unionism, monarhism și anticomunism, deoarece au evitat înflorirea infrastructurii intelectuale și emanciparea cadrelor didactice de teama concurenței la femur, din contra, multor intelectuali li se făcu, de pe la colțul de cotitură din 1997 încoace, silă de propriul popor, de viitoarea recuperare a trecutului său!

Unde suntem noi o generație de pigmei incapabilă de a face istorie majoră, păcălim Generația Pupici că și restul istoriei intelectuale este o poveste cu neisprăviți.

Această dialectică absurdă, a inefezabilității, e o prioritate națională să fie examinată din toată materia, deci răsturnată fecund înapoi cu picioarele în sus!

O generațiune **puturoasă**, cum ne-ar sudui din matricea sa țeranul, care viteji infatuați am ratat incalificabil **tot ce se putea rata**, își permite pentru ca să ia la mișto generațiunile eroice de-au întregit Țara și Neamul, sau temporal zis, râde ciob din 1997 de o oală spartă la 1940, *două decenii* de Epocă Mooye și de risipă face caterincă, în pustie după **Hiatusul** bolșevic, de *două milenii* de statornicie și de miracol pe meleag!

Am ajuns de râsul curcilor și, păcat, de-al bibilicilor!

Adevăratu-i că-i vorba numai de *nechezolii de ambe spețe*, și de unii kilointelectuali sau de anumiți pubintelectuali din pubela puterii de put a maidaneză-n călduri, dar toți iștia au o vitalitate comparabilă cu a carieriștilor activiști de odinioară, chit că e-ntr-o dinamică fără egal componența grupurilor de influență, că se mănâncă și între ei, va să zică încep cu UTC-ul și cu 50 de sutimi suplimentare la medie pentru activitate în UASCR sau voluntariat, decisive la repartizări, slujesc orice *stăpân*, toarnă sau ling aici și acolo, inclusiv la ambasade, pamfletează, sunt *același tip uman de gestionar, manager sovietic, securist sau ideolog*, că genetic nu există decât hazard, dispun de portavoce și de card și de liste negre, au greutate precum pântecoasele cărturărese și sunt mai vizibili decât adevărații cărturari din biblioteci, ajungând să se erijeze în tribuni, cunsuli sau consilieri, fără a ști nimic despre gloată, se agită, urlă în numele ei și parvin a funcționa aulic drept adevărații și singurii noștri intelectuali activi, chiar *împotriva* interesului național.

Ceilalți, ultimii patrioți, resemnându-se cu sofismul că, așa cum aceste ființe umane inumane sunt niște inexistente, și **postromânismul** este în sine o inexistentă, dar ne doare orice picătură de venin nechezol din imaginar, cum pe marii mutilați membrele amputate eroid la cele două Războaie, de Întregire și Reîntregire.

Lasă morții să-și îngroape morții și nechezolul să bârfească din cafenea, numai de mușcătura seismectualilor momentului trebuie să stai cu frică, zice maidanezul postacului, să nu cumva să le tai calea dintre politician și financiar într-o sporire duhovnicească lecturând în sihăstrie liste de cărți și pedefeuri bune!

Numai lotul variabil și fragil de **megaintelectuali** are, spre deosebire de nechezoli, tot atâta influență asupra oamenilor de stat și filantropilor cât celelalte vipuri conectate la oligarhia noastră. Swift le-a vorbit primul comesenilor săi de micro- și megaintelectuali, toastând îndelung la un pocal de Purcari ronțâind *toast țărănesc*, iar Voltaire de shogunul Micromegas. Așa că, tinere Licean Neascultător, odată recunoscut în nișa ta ca specialist generalist, *nu atât pe căi critice, cât autopublicitar civic*, căci nu există infrastructură critică decât de circuit închis, între evaluatori autorizați, accesul maxim la publicitate, deci la dominantă, ți-l asigură numai după ce faci ca ei, cum ne închipuim c-am face toți, dacă ajungi să dispui de *supraputere*, adică de *putere de stat* (poziție instituțională, resurse financiare și de voiaj, oportunități de a primi șpagă metafizică, păienjeniș de relații de gașcă și chiar mafiote sau imperialiste, eventuală cooperare cu serviciile supreme) combinată cu *putere de la stăpân*, atunci când slugărești și la shogun, mogul, corsar mobil, baron local sau nabab străin, publicându-ți panseurile pe organele acestuia și exprimând în deciziile de stat interesele acestui finanțator, nu pe-ale amărăților!

Și mai face spume gloata în eresul că Ei, mega-nechezolii, nici n-ar aplica și performa de să urce pe firmament ca stele gigantice, firmate, dacă cleptocrația sau burghezia de merit, capitalul român și cel străin imperialist (*transnational capitalist class*), nu le-ar **tolera** complice strălucirea de o opulență care nu se opune nicidecum exploatării omului de către om în general, ca să nu mai zicem nimic de exploatarea

omului român de către omul occidental în particular, și toate acestea în bezna unei crize bugetare neprofețite și inexplicabile decât prin **postromânismul** că era de la sine înțeleasă, fiind noi inferiori rasial grecilor, și mai... balcanici ca ei, dar benefică pentru toți superciocoi, de aceea orice rotire a puterii neschimbând mecanismul decizional văzut de popândău ca fiind churchillian, pe interese și presiuni, anume 31% cleptocrație, 18% uie, 26% de acum încolo creditorii Xeniei (procent ce le va înghiți treptat cam pe toate!) și numai cel mult restul – îmbuibarea aleșilor, care unde aproape că nu se mai merită de să faci politică în loc să lecturezi la liste de cărți și pedefeuri bune.

Adecă nu s-au văzut, nici n-o să se vadă până n-a veni poporul telesuveran la putere, seismectual idealist, care-n bălălia pentru principii, pentru Neam și Țară, să-și primejduiască aci-n Levant totul: averi, libertate, bunăstarea familiei, pacea extraconjugală, opera, sănătatea, conturile, mediateca, fototeca, cercul prietenilor, publicul consumator și mai ales rubricuța. Pentru ce? Pentru un Ideal!

Având și dreptate, pentru că spre deosebire de magnați, pe care nu i-a văzut nimeni muncind, decât poate la vânat fiarele pădurii și căprioarele, Autoelita privește deznădăjduit la gloata din mlaștini, de pe un munte al suferinței trudnice în diferite mari mediateci, muzee, teatre, temple și alte locații ale Infrastructurii Intelectuale.

Pe scurt, în termeni de-ai măsurabilității ingineresti diplomectuale, **nechezolul** mai nu parcurge vreun Itinerariu Spiritual pentru micile sale nevoi de pamfletar, ci se bazează pe numai două-trei bestselleruri și atâta tot cu gură mare, fiindcă el *are însuși Bazinul de Spiritualitate redus la sub 100 de cărți, și alea din trend*, pe când **al megaintelectualului** autentic veritabil, Bazinul sare de 1001 cărți clasice sau trăiri inițiatice, ceea ce nu se poate să nu-l blagoslovească înzecit și cu virtuți magice faustice esoteric secrete, nefiind nicio vrăjeală că ai motivație să te poziționezi ca postac la respect inconturnabil în subterană, cu cea mai admirativă cutremurare de el.

Ci sarcinile redresării după **Hiatusul** bolșevic (1940-1989) sunt urieșți din prea multe păcate și cer umeri herculeeni mai mult decât **gigaintelectuali**, umeri oblici de geniu natural, dar batjocorindu-l noi pe Eminescu, altul fără mari penitențe nu ni se va livra. Nu ne putem răzima realist atuncea decât pe geniul obligat, *la care oricum suntem constrânși toți ca să supraviețuim în Copleșitoarea Complexitate*, anume în accepția lui de geniu sintetic, proiectat și implementat cu cele mai grele sacrificii (sănătate, avere, familie), ca Erou care *te-ai fi jertfit pentru Țară, Neam și Președinte*, doar dacă existau sens, Beatrice și cine să-ți țină lumânarea fără a te țepui.

Or, cum nu era cine să ți-o țină, lumânarea, se crucesc până și desantații Dușmaniei de cum s-au jucat scenariile, că era vădit mai ușor să izbândești în recuperarea (integrarea cât de cât) a Basarabiei, în re-monarhism sau în lustrație, decât să achiți până în 2112 sau în 2222 datoriile și dobânzile de 100 poate 200 de miliarde de euro la împrumuturile de refinanțare contractate la confluența Epocilor Mooye și Wash de clasa politică și complicea ei intelectuală, revenind tineretului idealist de mâine porunca de la popor să întrunească o comisie cât a dlui Tismăneanu (istorici + oameni de informații + studenți români de la Harvard) care să verifice dacă nu scăpam mai ieftin declarând Străinului că România e ca un bancomat fără numerar!

Puterea pubintelectualilor – care la noi pot fi eficienți într-o veselie, chiar lipsindu-se de geniu sintetic – asupra masilor și decidenților politici, e atunci implicit vrăjitoarește imensă, așa că în munca webistică de *câinească monitorizare populară*, desfășurată de postacii noștri idealști cu ei, seară de seară, reeducându-i în

perspectiva venirii poporului în Capitală, trebuie păzite următoarele **principii antiderapante**, toate legate ambidextru de frâna de picioruș sau de mânăuță:

1) un megaintelectual nu poate fi desființat, nici măcar dac-ar retrograda Steaua, iar atacurile la valoarea lui se întorc împotriva lansatorului raton, postânac, cameleon, popândău, zdreanță, tonomat cu loialitate divizată sau mancurt care a uitat de principiul vărsării identității culturale în circuitul mondial de valori; e ca cu cățelandrii *vieții ca o pradă*, nu oricine deținând competențe de cum se sfâșie hoitul armăsarului care a fost, dar *oricine* agent poate interpreta *oricând* în circulație *orice*, ca **derapaj**, ca substantiv atributiv constatat de să-i aplici o completivă directă;

2) micile greșeli ale megaintelectualilor, chiar și *tăcerile* lor exact când nu te aștepți, au niște *consecințe semnal-efect* gigantice, descrise de teoria catastrofelor, anume că fluturile dupe buturuga mică răstoarnă carul mare, așa că acești proțapi vizibili ai societății tractate trebuie monitorizați fără încetare de postacii neadormiți ai mișcării civice, pentru a le fi sancționate **derapajele** chiar din fașa fractalului haotic;

3) nu te aștepta ca obiecția unui pieton scatologic, sau a unui provocator raton gen *Vă ordon sugeți Prutul!* în contra eroilor Războiului Sfânt dus împotriva ambelor totalitarisme, să fie luată în seamă de pilot într-un plurivers mediatic, unde nu contează în zborul de noapte decât *adevărurile propulsate publicitar*, **plătite**, așa că singura ta șansă de a fi auzit de ăia din cocpit și a săvârși binele este *să ai idei puține, dar fixe*, pe care să le repeți neobosit pe ambalaje seducătoare, colorate de geniul tău obligat în ale packagingului, revenind până la urmă ca o yală tot la sloganuri, la constelații de keywords, cum judecă și gloata, cu modul ei greoi de a fi și cu urechile ciulite maidanez numai spre scârța-scârța incorect pe carosabil a **derapaj**.

Poate și din această pricină, ce veleitar, cârcotaș sau naționalist înapoiat, ce pitecantrop misogin îl urăște de necrolog pe vreun pubintelectual, ăla preferă dacă are duhovnic sfânt, **arma tăcerii mediatic**, calculând să mai aștepte în poziția maidanezului de sub Tricolor până ce se încaieră înșiși intelectualii între ei, ca niște ursuleți, neriscând deocamdată, fără Stăpân cert, a vorbi în plus, ca unul ce se știe a fi din clasa de mai jos de mijloc a spiritului, și a-și răci el relațiile, înainte de atâta ascensiune personală, cu o coaliție care în imaginarul său angoasat reușește neromânește a reuni și coordona contra lui personal, cum ar strivi o cireadă fluierașul de soc, Fundația Calea Victoriei, Humanitasul, Fundația România de Mâine, Fundația Dezvoltarea Popoarelor, Fundația Ana, Grupul pentru Dialog Social, Institutul Aspen Romania, Curtea Veche, Fundația Creștină George Becali, Revista 22, Paralela 45, Fundația Renașterea pentru Educație, Sănătate și Cultură, Colegiul Noua Europă, Fundația Gheorghe Hagi, Dilema, Asociația Ziaristilor Independenți din România, Fundația Roza Rozalina, Poliromul, Garantat 100%, Institutul Cultural Român, Fundația FC Argeș Pitești, Translation and Publication Support Programme, Uniunea Scriitorilor și Profesioniștilor, Profesioniștii, Fundația Dan Voiculescu pentru Dezvoltarea României, Fundația justițialist consumeristă Cameleon Popândău, România Literară și toată constelația revistelor și blogurilor literare, TVR Cultural, Fundația Concordia, Observatorul Cultural, Evenimentul Zilei, Adevărul, UNITER, România liberă, Fundația Dr. George Constantin Paunescu, Înapoi la argument, Cotidianul Vechi, Idei în dialog vechi, Realitatea TV, Societatea Academică Română, Fundația Soros, UDMR-ul, Filologia de la Universitatea din București, Fundația Dinu Patriciu, Stabilimentul (anti)clerical-radical-agrar Propinațiu (SACRAP), Institutele de Istorie, Fundația Europeană Dragan, Grupul de reflecție feminină de la Cluj, Diaspora euroatlantică universitară și multe alte platforme și site-uri, instituții și organizații și grupuri informale sau infernale, inclusiv instituția prezidențială cu tot cu

serviciile ei interne sau de exterior și toate băncile cu recuperatorii lor impertinenți, care ordie rabelaisiană comandată de vreun Gulliver cu rucsac dupe Travel numai ce i-ar distruge imprudentului postac aproape nechezol în aspirații propria devenire spre o finalitate magică mai întâi de kilointelectual/pubintelectual și apoi, pe bază de abjecții ascensionale, ca unul din cei 52-53 seismectuali ai Autoelitei, cu perspectiva ca măcar o săptămână în viață să se poată prenumăra printre cei 7-12 megaintelectuali de moment ai Epocii Mooye sau Wash.

De *kilointelectualul* simplu însă, postacul ambițios evident n-are a se teme, fiindcă omul deștept, dacă n-are ciomag sau bodyguard sau bani, e mai disprețuit și decât un postănac notoriu de către sconcs și de samsari, iar derapajele sale nici măcar nu se aud, ca la zdrențe sau la mop, așa că n-ai ce critica la el dacă le vezi dâra.

Dimpotrivă, postacii noștri trebuie să aibă, vasăzică, la cină milă creștină de *kilointelectual*, necriticându-l mai deloc, ci aliindu-se cu el, cum ar sugera și Lenin lui Stalin, contra nechezolului, acordându-i întotdeauna credit moral, pentru că *această categorie socioprofesională, kilointelectualul, nu se poate realiza ca virgulă om prin mijloace proprii până la gloria deplină și, de aceea, se află într-o perpetuă căutare, pe alocuri chiar născocire, a Stăpânului*, la stat sau în mediul privat, la ai noștri sau la Dușman, cu speranța că va ajunge **megaintelectual** sau măcar seismectual/pubintelectual și cu spaima și perspectiva în abis de a eșua ca *microintelectual* de provincie, confundându-se cu diplomectualii.

Îndrituit să stabilească, pe principiul identității culturale în circuitul mondial de valori și pe principiul primordialității valorilor, cine sunt megaintelectualii anului și cei 52-53 membri actuali ai Autoelitei, de regulă mai mult pubintelectuali, seismectuali și nechezoli decât cărturari sau intelectuali publici, e doar poporul suveran, a cărui vrere costă însă mult a o afla sociologic sau prin servicii, ar trebui o investiție ca aia, gigantică, din 2006, concepută pentru identificarea celor 10 Mari Români (mai toți unioniști!!!).

Totuși, nu-i rău de subliniat că, scotocind în mass media, descoperi conceptual că există taxonomic și alte specii de intelectuali decât cele amintite, cum ar fi *intelectualii adevărați*. Descoperiți recent, cum băgând și pe generalul Pacepa, tocmai ne oferă o listă dl Sorin Ilieșiu, adresându-se unui președinte:

Toți intelectualii adevărați gîndesc ca mine. Îi rog pe aceștia, pe semnatarii apelului meu pentru condamnarea comunismului (printre care, în ordine alfabetică: Radu F. Alexandru, Liviu Antonesei, Teodor Baconsky, Petre Mihai Băcanu, Ana Blandiana, Emil Brumar, Ion Caramitru, Nicolae Caranfil, Mircea Cărtărescu, Magda Cârneci, Manuela Cernat, Doina Cornea, ÎPS Nicolae Corneanu, Mircea Diaconu, Sorin Dumitrescu, Smaranda Enache, Radu Filipescu, Stere Gulea, Cristian Hadji-Culea, Bogdan Iuliu Hossu, Lucia Hossu Longin, Doina Jela, Marco M. Katz, Thomas Kleinger, Gabriel Liiceanu, Norman Manea, Nicolae Manolescu, Liviu Mihaiu, Mircea Mihăieș, Dan C. Mihăilescu, Ioan T. Morar, Maia Morgenstern, Carmen Mușat, Gheorghe Mușat, Bujor Nedelcovici, Virgil Nemoianu, Cornel Nistorescu, Andrei Oișteanu, Stejărel Olaru, Marius Oprea, Ion Mihai Pacepa, Horia-Roman Patapievic, Dan Perjovschi, Marta Petreu, Lucian Pintilie, Cristian Pîrvulescu, Andrei Pleșu, Nicolae Prelipceanu, Cristi Puiu, Dan Puric, Vasile Pușcaș, Tania Radu, Nestor Rateș, Mircea Răceanu, Constantin Răuță, Victor Rebengiuc, Romulus Rusan, Oana Serafim, Monica Spiridon, Valeriu Stoica, Liviu Ioan Stoiciu, Șerban Sturdza, Dorel Șandor, Eugen Șerbănescu, Ovidiu Șimonca, Mihai Șora, Dorin Ștefan, Alex Ștefănescu, Stelian Tănase, Alin Teodorescu, Vladimir Tismăneanu, Adrian Titieni, Gábor Tompa, Florin Tudose, Cristian Țopescu, Tudorel Urian, Varujan Vosganian, Alexandru Zub), să vă solicite demisia de onoare.

Nu toți de pe ecrane sunt însă megaintelectuali, cum am mai zis, și nici măcar seismectuali sau pubintelectuali din Autoelita momentului, cea mereu și mereu în prefacere dialectică, ca cristalele lichide, dar conservându-se-n același țoi în loc să se

extindă cât putina lui Diogene. Cum stagnând din dezvoltare? Tocmai rupându-se de popor ca Antheu de Glie, autocastrându-se ea de nu se mai înmulțește odată.

Autentica, cea mai apropiată de adevăr ierarhie a valorilor clipei o dețin numai serviciile speciale din RO, excelând prin obiectivitate, și evident, ale Dușmaniei, precum și uneori sondajele care reflectă că nechezolii n-au făcut niciun gram de micron pe secundă în Luminarea Poporului, dar nici n-au sugusat în **postromânism** întreg patriotismul, un sondaj CURS ierarhizând scriitorii astfel, în toamna lui 2009: Adrian Păunescu - 30,7%, Mircea Cărtărescu - 10,5%, Mircea Dinescu - 5,7%, Corneliu Vadim Tudor - 4%, Ana Blandiana - 3,8%, Ion Cristoiu - 3,2%, Octavian Paler - 2,3%, Dan Puric - 2,1%, Pavel Coruț - 1,9%, Andrei Pleșu - 1,9%, Stelian Tănase - 1,7%, Grigore Vieru - 1,5%, Fănuș Neagu - 1,5%, Marin Sorescu - 1,3%, Gabriel Liiceanu - 1,1%, Domokos Geza - 1,1%, Alexandru Paleologu - 1,1%, semn că tactica scoaterii lui Goma din creierii gloatei a dat roadă bogată, dar cum adesea se întâmplă când pescuim în ape tulburi, emană un fel de neclaritate de la Autoelită, pentru că ea se validează singură, face abstracție de popor, care se uită de jos în sus de la firul ierbii și vede doar aerul bățându-se sub caniculă ca aburii de la alambic când reformezi borhotul. Poetul filolog scrie pentru public de filologi, de unde ia și premii exorbitante, fără a se gândi în străinătate la singura noastră clasă pozitivă, pe care o sugrumă formele noastre fără fond și cam fără fonduri, decapitalizate, că ea își alege, corect sau incorect politic, proprii ei poeți naționali: Andrei Mureșanu, Dimitrie Bolintineanu, Vasile Alecsandri, George Coșbuc, Mihai Eminescu, Octavian Goga, Radu Gyr, Nicolae Labiș, Adrian Păunescu, Grigore Vieru, Leonida Lari...

Dar din păcate, alungarea vreunui megaintelectual cumulard din funcții și înlocuirea lui cu vreun academician valoros sau cu tineri tehnocrați patrioți formați la Sorbona, la Toulouse, la Freiburg, la Harvard sau la Oxford, este la mintea cocoșului că nu rezolvă problemele structurale din viața noastră spirituală. Filantropii potențiali, adică potențatii, trebuie să se vindece de orbul găinilor și să observe că rata plusvalorii nu poate aduce mai mult profit decât când exploatăm un proletariat bine educat și eventual cult, deci creativ inovativ.

Ce puii mei liberalism de dreapta, ce capitalism postmodern bananier e ăla care nu militează pentru Luminarea Poporului?!

Provocarea providențială adusă Neamului Românesc și postacilor de Epoca Wash nu e rotirea cadrelor, ci cum să exciți înmulțirea lor în proporție geometrică!

Nu să-l detașezi pe președintele de la ICR într-o debara trebuie să fie visul sconșilor, desantaților și racolaților, ci cum să formezi în cultura noastră 20-30 de „cai de curse“ nicasieni simultani, prin lectura de liste de cărți bune pentru Itinerariul Spiritual bazat pe un vast *spiritually pool*, intern ca și extern, și să-i exploatezi în tot atâtea filiale pentru Marea Recuperare, întru Onoarea, Gloria și Mântuirea Neamului.

Căci **ideală pentru ca să rezistăm în UE este nu extinderea uneia, ci coexistența mai multor Autoelite, după înflorirea Infrastructurii Intelectuale, emanciparea apostolicească a Corpului Didactic și proclamarea RO stat național unitar, CULTURAL și indivizibil.**

Faptul că *nechezolii* doar se scarpină între ei ca broscuțele râioase pe secetă, poporul ucenic neascultător din semiîntunericul televizionar fiind silit să fure spiritualitate și meserie de prin conversații publicitare mai înalte, purtate în limba păsărilor, adevărul statistic că *nechezolii* sunt un fel de inexistențe cu alură de elefanți se vede orbitor abia în nerecunoașterea internațională a valorii fildeşului lor.

Până în prezent, numai megaintelectualii, intelectualii publici și doi-trei pubintelectuali au reușit să propună candidați Nobel viabili, pe când dintre *nechezoli* nu s-a recrutat niciunul, dar absolut niciunul!

De aceea, putem anticipa că nu *nechezolii* ci numai megaintelectualii, seismectualii și intelectualii publici pot salva limba română de la pieire, acționând de o așa manieră încât măcar ea să supraviețuiască poporului român păcătos, devenind **limba paneuropeană unică**, în locul la English (U.S.A.), *cum a mai și fost*, de fapt limba noastră liberală, *înainte de modernism*, ca **limbă latină arhetipală a tuturor intelectualilor valoroși de la Atlantic la Ural**, folosită-n comunicarea reciprocă a rezultatelor a ce anume cerceta fieștecare!

Însă, ceea ce e mai rău e necazul că atât *nechezolii* de școală germană maioreșciană și-au pierdut legăturile cu ai lor colegi din Weimaruri și Dresde, cât și *nechezolii* de nostalgii sincronice lovinesciene cu tovarășii lor de frondă, de cinismu' și de lene din lupanarele și cafenelele Parisului, cea mai recentă consecință fiind știrea spărgătoare de auz că nu alte țări, cum ar fi Italia sau Spania cele cucerite de agricultorii și nomazii noștri după modelul slavilor de sud-est în Levant, ci tocmai Germania și Franța s-au aliat, dragele de ele, trăgându-ne din senin peste căile de comunicație și comunicare o Cortină de Vidia, cum ar dori-o Nicolas Sarközy de Nagy-Bocșa, ca să nu se fofileze și cleptocrația noastră Kitsch în Schengen, să ciugulească struguri pe malul Moselei și să se plângă șezând de rata profitului unui învățământ tâmpit!

Mda! Germania, Franța ca mari, exemplare puteri culturale de imitat, mai treacă-meargă, din respect, nu ne punem cu ele. *Jawohl!*

Dar aroganța miniguberniilor Olanda și Finlanda, *hélas*, e resimțită de popor, care a simțit grecește riftul, crevasa, prăbușirea de statut, că înainte ne umileau doar imperiile gigantice, nu minigubernii, ca o nesimțire, ca un corolar trivial și trist al constatării mai vechi a paradoxului că *în RO clasa intelectuală e mai proastă decât clasa politică*, mai ales deoarece pentru că nu ține cu țurca echipei naționale. Aproape un adevăr axiomatic, pe care să construiești teoria Epocii Wash, acum când Epoca Mooye s-a terminat după numai 22 de ani, cât fu și timpul de viață și al rodniciei spiritual de-i așa hulită, România Mare Regală. Căci puterea politică, reacționând la Ratarea Schengenului în 22 septembrie 2011, care alungând investitorii va sărăci și mai mult sărăcimea, măcar a detectat niște bacterii sau insecte în TIR-urile cu flori. Editorialiștii și desantații, prinzând de veste, au făcut însă bășcălie sau, la un semn, au găsit inovații numai dintre funcționarii români corupți, când normal era să laude publicitar *frumusețea tufănelor și imortelelor noastre*, lăsând loc de protest individual fiecărui patriot după conștiința sa. Cât despre Finlanda, dacă populiștii ei n-ar fi fost dulăi maidanezi fără obraz, guvernul ar fi găsit poate căi de rentabilizare și nu s-ar fi ajuns ca nici la o săptămână să se care Nokia val-vârtej cu uzina din Transilvania noastră!

Nu e nicidecum primul eșec diplomatic al generațiilor intelectuale ale Epocii Mooye, dar nevroza vine de la calmul secund că Autoelita, ca ipotetică structură criptonomenclaturistă de 52-53 de membri activi, după ce a ratat până la 2 iunie 1997 Recuperarea Basarabiei, Monarhia și Lustrăția, adică însuși Idealul Continuității, **nesuprimându-se Hiatusul, va să zică nereușindu-se reînnoarea firului istoric de la 26 iunie 1940**, când a început bolșevizarea critifictional ireversibilă a Neamului, în loc să-și facă ea *mea maxima culpa* pentru sterilitatea de a fi folosit practic mai mult în scop autopublicitar mișcarea civică, și *fără grija strategică de a se înmulți*,

este unii nechezoli alcoolizați în Nesimțirea la Tricolor – maidanezul comunitar are dreptate, *necăjiți a zavistie* că de ce să inițializeze tot ea, Autoelita, *campania corosivă contra simțirilor patriotice ale tineretului nostru idealist* din RO și DRO în WO, atâta cât se mai poate el forma nemancurt sub corupțiune și fără biblioteci Borges-Eco, impregnându-ne ea sofismul colonial imperialist de râde Dușmania cum că e firesc să fim o generațiune de postaci din clasa de mai jos de mijloc a spiritului, și să nu mai avem un fotbal calificabil, deoarece așa e toată istoria Neamului Românesc, o fecală, te piși pe ea în acest chaosmos levantin, nice strămoșii noștri și ai altora pe meleag *n-au realizat vreodată ceva măreț*, însăși Marea Unire de la 1918 fiind de tot autodisprețul, câștigată norocos la un fel de Bingo, iar modernismul e neglijabil, de ce să ne mai canonim noi cu Luminarea Poporului, fiindcă Marea Recuperare *de la Burebista la Windows Vista* toate trendurile bat că e inefabilă de implementat! Scape de pe Arcă cine poate! *O viață are omul și o gaură în cur*, vorba epicuriană a antreprenorului mediatizat ca cel mai simpatic muieratic și binețrăitor.

Restul e subiect de investigații secrete, de la om la om până la pitecantrop.

Cum gândea existențialist și Kant: uitându-se fix la *unicul* nostru cer înstelat și instabil, internautul conștient accede la maturitate atunci când își înțelege datul tragic că, deși în RO n-are ce vota, el are cel puțin libertatea de a imita, de a alege ca cine să voteze! Fiindcă, spre deosebire de omul politic, care răspunde personal dinaintea stăpânului de i-a finanțat campania electorală și poate, în caz de mari fraude, să-l protejeze contra justiției, nechezolul, deci și postacul, poate jongla liber cu ideile *ca un iresponsabil*.

De aici și creativitatea sa lătită până la originalități devastatoare, incomode, exploatând ca un geniu obligat informația sintetică a analiștilor că democrația din RO e garantată în fapt de UE, nu de mâții cei ogârjiți ai societății civile.

El poate căuta iresponsabil soluții bucureștene chiar în afara UE și a democrației, inclusiv gândind la o Nouă Revoluție tragică, care să restabilească autoritarismul și ierarhia, eradicându-se corupția, incompetența și învățământul tâmpit. Dictatură militară, guvern tehnocrat, toleranță zero pentru averile justiției! Suspendăm democrația două-trei luni și ne retragem din UE până când muncitorii, țărănimea municipală și proletariatul intelectual face ordine! Căci în postmodernismul bananier, națiunile nu-și mai spală onoarea cioraniană dezlănțuind câte un război, ci autoocupându-se sau ambalându-se-n revoluții stradale mai mult sau mai puțin reușite!

Sau poate forumistul cobî un viitor sumbru pentru români nu numai în RO, ci și în UE sau în WO, ceea ce i-ar întoarce brusc acasă, când antiromânismul ar deveni insuportabil, cășunându-i-se nu numai pe căpșunari, ci și pe unii profesioniști!

Căci și Gulagul, și chiar Holocaustul rămân posibile *soluții finale* deja testate, să dezlănțui canibalismul, la criză și la garanții privind impunitatea. Progresul? Doar profetia că *precauțiunile juridice* și contrainformative privind decizia masacrului vor fi, după Nürnberg și Târgoviște, mult și incendiar de fără urme, sporite!

Teroriștii și criminalii de război sau de revoluție se vor volatiliza întotdeauna la timp, conform scenariului ce se va juca. Cum văzurăm la sfârșitul **Hiatusului** nostru bolșevic.

În plus, s-a înțeles de către toată lumea că cei care au fost exterminați o dată nu e bine, nu e înțelept să fie reexterminați, deoarece au memorie, au *archive și archive ale arhivelor*, și mai au intelectualitate funcțională de să le parcurgă și pe-ale altora,

lucrează cu instrumente academice de mileniul trei, carele va fi fiind al șaselea sau al șaptelea de când se preocupă unii dintre dâșii de scrisul și cititul cărților.

Trebuie căutați azi alți distrugători de cultură, niște impotenți spiritual pe meleagul lor originar, care însă balcanizează megalopolisurile turistice la alții, întunecându-le lumina pornind a cerși din suburbii. Salvarea spirituală a continentului depinde atunci de a-i fixa cu gesturi large pe intrușii Kitsch din RO *extra muros*.

Cel mai fraier și mai păcătos din UE pare azi, vasăzică, după o iscusită mediatizare, să fi ajuns **poporul român**, ca minoritate majoritară a națiunii – singura responsabilă; de aceea, e și **cel mai expus**, mare rău îi face cine *știe* și tace fără a se zbate din vreme să înființeze Institutul pentru Semnalarea și Monitorizarea Anti-Românismului (ISMAR), anexat la ICR și cel mult consiliat de serviciile secrete.

Ci nu numai *minoritatea majoritară* din RO, Neamul Românesc, așteaptă Dezastrul. Toate minoritățile sunt primejduite!

Un german din RO e privit ca *un german din RO* de un german din UE!

Un rom din RO e privit ca *un rom din RO* de un rom aciuat în UE!

Un maghiar din RO e privit ca *un maghiar din RO* de un maghiar din UE!

(Cum România politică și intelectuală și-a declarat dezinteresul față de Monarhie, Reprimarea bolșevismului și Basarabia, deci și față de Ardeal, tocmai prin această infatuare nătângă a neromânilor se explică de ce nu ne-am ales noi cu o gaură fiscală cât Kosovo, pe care suntem atât de bine mancurtizați cu bancuri de raton s-o acceptăm! Altminteri, cine a recunoscut un stat în stat riscă să mai recunoască.)

Institutul pentru Semnalarea și Monitorizarea Anti-Românismului (ISMAR) devine astfel tot atât de justificat bugetar precât precauțiunile și asigurările privind cutremurele, inundațiile, alunecările de teren cu tot cu arăturile.

Cum însă opreliștile birocratice sunt impenetrabile fără șpagă, postacii noștri e de a lor datorie sacră *să facă totul* pentru ca, Doamne ferește, să nu se clevească mâine că noi românii n-am învățat de la frații noștri vestici, de exemplu rolul de cinste care se dă la *Antimagyarizmus*, azi acum găsindu-se peste 4000 de subiecte pe stimulatorul la emulație excelent site:

<http://kuruc.info/>

Cine și când ne va anexa și nouă la un site o pagină *Antiromânismul* ținând cu moderațiune loc de Institutul pentru Semnalarea și Monitorizarea Anti-Românismului (ISMAR)?

Căci de s-a constata că *antiromânism* nu există, ne vom îmbăta de bucurie!

Dar în aste timpuri de vorbe grele, când intelectualii înșiși cere introducerea Cenzurii, adică să se ocupe Consiliul Național al Audiovizualului (CNA) de morală pe internet prin *Institutul Iosif Chișinevschi* sau *Institutul Mihai Dulea*, valorificându-se bunele practici ale cenzorilor bolșevici, îți vine să te lași de pasiunea de postac, când te gândești ce ar însemna electoral, din vina ta că n-ai pus pază danturii și tastaturii, să controleze vreun shogun de-al mogulilor sau nababilor acest CNA ca cenzor, să dispună totodată de ICR pentru voturile externe, și de însuși ministerul de forță supremă, identitară – Ministerul Culturii, care pentru **apărarea națională** a ajuns azi mai important decât Ministerul de Război, cum *prioritar național* și Ministeriul Educațiunii – față de Comunitatea de Informații, cu sms-uri și emailuri stocate cu tot.

Iată de ce, deloc paradoxal – în așa context postmodernizat și în viziune critifictională –, **adevăratul intelectual public**, cu cărți sau postări publicate, nu mai este în societatea noastră de tranziție de la Epoca Mooye la Epoca Wash gazetarul de Autoelită cu rubrică fixă, *plătită*, deci suspectă, ci **postacul**, a cărui luare de atitudine

este teoretic un act pur gratuit, o acțiune civică autentică *autentică* în sensul original voluntar al termenului, deci autentic liberă.

Spre deosebire de nechezolul cosmopolit, postacul român român nu trebuie atunci decât să își accepte cu demnitate această poziționare de subsol, deci să nu citeze când e cocalar, că a consultat o bibliografie de 13 pagini de *cărți și periodice intruvabile în RO*, intruvabilitate care justifică bugetar numeroase ieșiri externe conform analizei de nevoi și, indirect subtil, neterminarea occidentalizării Bibliotecii Naționale, ca scularie academică, nici până în 2112, din lipsă de necesități informative, fiindcă umplerea și sincronizarea va fi mai grea și mai costisitoare decât tăierea panglicii inaugurale a clădirii finisate la pereți de câștigătorii licitațiilor.

Ci privilegiul de *a-și baza altitudinea jilțului și catedrei pe cărți inaccesibile studentului* e de regulă al universitarului nostru libidinos cu examinatele, nechezol de ambe spețe, nu numai asta de azi, mai umblat, ci mai ales al de dinainte, care a și favorizat ca prof superior stabilizarea interfeței „secretariat“ cu o vecinică obișnuire a studentimii cu umilinta, a tinerilor și tinerelor *să stea în cozi* între orele 12 și 14, când e coțofana mai irascibilă, iar vinerea nu se lucrează deloc cu publicul, ci doar virtual cu dosarele și hârtiile.

În concluzie, orice *nechezol* trebuie să se smerească și să se roage pentru alții, fiindcă datoria megaintelectualilor, seismectualilor și intelectualilor publici nu e să facă mai inteligibilă educația la popor, dându-i-o în termeni mai ușor de înțeles – aceasta e misiunea Partidului Cadrelor Didactice după Emancipare – , ci să se înmulțească, deci să se bată pentru Infrastructură Intelectuală de care să beneficiem toți, iar în rest să-și aducă aportul la Marea Recuperare, creând noi și noi opere de valoare, recunoscute în Țară, în Diasporă și pe plan universal, inclusiv pe Google Earth în contextul arhitectonic al Marii Recuperări a tuturor stilurilor.

Desigur, renașterea prozei politice românești e și ea un garant clasic pentru Marea Recuperare, polemica nefiind posibilă decât atunci când doi prieteni caută împreună, în termeni biblici, adevărul și, odată găsindu-l în fân, îl despică-n patru.

Iar adevărul incoruptibil pe sferă va fi că *orice incompetent e un hoț!*

Deci dușmănia nu încapă între doi nechezoli, ci doar între cuplul lor amoros și poporul cititor, deoarece ca postac sau kilointelectual, nu poți deosebi decât între **români** și **cetățeni români** (aici cuprinzându-se și minoritățile). Fără a segrega, deoarece mulți neromâni sunt mai buni români decât mulți români dintre românii înșiși.

Mai grav e că unii nechezoli discriminează, pragmatic și necetățenește comercial, între *români* și *cititori români*, adică piața de carte, asta fiind tot ce-i interesează, nu Luminarea Poporului întru Marea Recuperare, vinderea fie și prin abjecție, aici și dincolo, a mărfii lor spirituale! Punându-se chiar problema teoretică dacă întâiul nostru prozator postmodern, marele Marin Preda, n-a greșit alegându-și protagonist pe Moromete, iar țărani necitind n-aveau ce căta-n literatură, singura soluție a paradoxului ideologic pozitivist fiind că de fapt romanul *Moromeții* trebuie citit printre rânduri, cenzura cincizecistă neobservând că de fapt ăla nu era un ceapist, ci un intelectual care gândea cu capul.

De aceea, acceptia curentă pentru termenul **nechezol** tinde să devină una gretoasă de *intelectual egoist*, căruia nu-i mai pasă ascensional de popor, fie că îl minimalizează abject la minte cu propria erudiție monstruoasă ca măsurari, fie că îl

compară dușmănos la patrimoniu cu alte popoare, mai ferite geografic de apăsarea unor imperii deznaționalizante, care să le fi ținut în întuneric și fără mobilier spiritual, să facă sex taoist doimaist pe tatami, de să iasă cu rogojini arzânde pe cap la vizite de lucru numai protestatari idealisti, retardați, făcuți la beție de niște *incapabili de a dobândi competențe la limbile Străinului, vasăzică rezistenți la mancurtizare.*

De unde și pesimismul, iubite postacule, de moderezi pe *nechezolii de ambe spețe* sătul de atâta Caragiale, că oricât de răzeș sau mazil vajnic ar fi un nou basarabean la Paris, ca Paul Goma sau ca, tot exilat, Alecu Russo, de scrise „tânguirea intitulată *Cântarea României*“, te doboară bășcălia, la băutura și călărire în zori pe zare, pe orizontul de așteptare al rozătoarelor televizionare, chiuind c-un surrogat bananier de euforie postmodernistă, rinocerizată ca râsul la mormânt, cum sunt rânjite kantian și rândurile de față cu dinții la stele, despre *Postromânismul*, carele poem levantin nu se vrea, în a nechezolilor Românică, Jormanie genetic fascistă disprețuită după Loviluție, fără de Basa, decât o remachiată *Cântare a RO*, poate și a *DRO*, adaptată critifictional întru Luminarea Poporului ca „o scurtă ochire asupra trecutului țării, în toată vitejia și durerea ce cuprinde, cu blesteme de profet fanatic împotriva ticăloșilor timpului de față și cu perspective limpezi deschise asupra viitorului“, adică spre Marea Recuperare, prin Eradicarea Corupției, Combaterea Incompetenței și Reeducarea Nesimțirii cu pasionalitate verbală demolatoare măcar până în 2112 sau 2222.

1.3. Principalele teze subînțelese ale postromânismului

Toate trendurile bat, ca și maidanezii la autovehiculele defecte sau nespălate, spre regula de bază că cel mai corect față de popor e a se întrebuința în reacții și deflagrații aproape în exclusivitate termenul propriu de **nechezol**, în locul celui pretențios, van și vag până la monolog impropriu, de **intelectual**, câtă vreme, fie prin mecenariat preventiv (*preventive mecenatism*) între două meciuri, fie prin forța devastatoare a statului, postacii onești din RO nu acced de să se poată bucura de o Infrastructură Intelectuală și academică (biblioteci, televiziuni, internet, școli, universități, muzee, teatre, temple, excitante la discreție, cluburi, malluri și cămine culturale) compatibilă cu cea occidentală, de care beneficiază renegații pripășiți în DRO, de unde se râde de noi și ne dă sfaturile cele mai umiltoare, inclusiv despre cum se face ciorba de burtă sau burta însăși, amintindu-ne ca insolentă „fibra de mitocan român a lui Ionescu – ajuns, iată, la forma lui maximă, adică în Academia franceză“, ceea ce e un pic absurd.

Eugen Lovinescu, idealistul din Arhipelagul Școlar preuniversitar Regal, care nici visa că tocmai **rFranța** ne va sabota nouă fofilarea în cluburile și discotecile din Schengen, deportându-ne sSarkozy romii și stimulând prin gesturi mediatizabile rasismul de să vrem noi baronii și corsarii să le zicem pparlamentar „țigani“, ca Pușkin și frații Strauss (*Der Zigeunerbaron*), la acești confrăți estici, pornea ca sceptic încă nemântuit de la *iluzia greșită*, tipică pentru **modernism**, bazată pe Prima Revoluție Industrială (cea mașinistă, științifică și tehnică, a lui Valter Roman), că „o literatură nu există prin individualități răzlețe, ci printr-o organizare armonică“. Noi postacii publici știm însă de la Eco astăzi că, dimpotrivă, *când totul s-a spus*, numai atomizarea literaturii îți permite ție să te exprimi răzleț pizdeț ca și cum s-ar fi exprimat alții, de aceea nici nu mai e nevoie pentru editorialistul iresponsabil de un adresant, de un cititor de masă, și nici de Luminarea Poporului, complet absurdă în

acest **postmodernism**, brand artificial bananier *cu prea multe euri*, care este românesc și optzecist, adică suprastructural – emanația armonică a cărții filozofului Mihai Drăgănescu, „A doua revoluție industrială. Microelectronica, automatica, informatica – factori determinanți”, Ed Tehnică, **1980**, prefațată deci optzecist de profesorul Valter Roman și citită de dl Ion Iliescu, anume consensul compromisului privind a nu încremeni în proiectul antrenării culturale a cailor de curse supradotați, **fiindcă povestea omului român pe acest continent s-a terminat**, deoarece am pierdut la Cotul Donului și în Stepa Calmucă Războiul Sfânt, dus împotriva ambelor totalitarisme muncitorești.

Conceptul de **postromânism** iese întărit, pierzând teren Epoca Mooye în favoarea Epocii Wash, prin statisticile elocvente care ne arată și nouă, și Dușmaniei, că exact când trebuia să avem, din pricina crizei bugetare mondiale, un tineret mai matur și mai conștient, tocmai atunci el a picat pe coaja de banană, s-a dovedit că n-a fost în stare a fi capabil să ia bacul, dovedind imaturitate, incompetențe, incultură și – spre minunarea adulților – propensiune spre fraudă și corupție, simptomul cel mai grav că suntem o seminție în extincție fiind incapacitatea acestui segment social vital de face progresii, nesemnălându-se creșteri semnificative la învățatură între sesiunea din iunie-iulie și sesiunea din august-septembrie.

Însă **postromânismul** scapă investigații ministeriale, parlamentare și teleologice, ca orice ideologie aplicată implicit, fără să fi enunțat vreun Ales dintre Aleși explicit temeiul ei, temei care poate fi cel mult presupus, anume pesimismul genuin de a subînțelege că Hiatusul e definitiv, deci *firul istoric forfecat de cele două totalitarisme muncitorești*, marxist și nazist, la 26 iunie 1940, prin ultimatumul Molotov-Ribbentrop, nu va mai fi reînnotat vreodată!

Vom vegeta și de acum înainte în premodernitatea Gulescului cel trezit la realitate de unul din Vladimiri care a îmbrăcat *cămașa morții*, dar uitat astăzi până și de inițiații ce dețin taina secretă a listelor de cărți bune. Mințile luminate și bărbile se vor rușina să lumineze, după 200 de ani, fie și pe principiul Marii Recuperări, creierele din beznă, iar acestea, presimțind că e ceva în neregulă cu țara noastră, vor soma pe seismectualii și kilointelectualii sau pe nechezolii Autoelitei nu să compună mai multe Opere de calitate, exportabile, ci să se comporte ca niște saltimbanci maimuțărind pe tehnicienii guvernului și ai autorităților locale, oferind ei soluții fanteziste pentru probleme la care nici Einstein, nici Kierkegaard nu se pricep, cum ar fi a opta dilematic între castrarea dulăilor și implementarea avortului la maidaneze.

Nu vom mai avea niciodată o Românie Mare de la Nistru pân' la Tisa, nici monarhie, nici măcar zone libere de comunism!

Și nici unitate culturală sufletească de la Toronto pân' la Sydney, întru Marea Recuperare exploatând infrastructura intelectuală a altora.

Nu ne vom exprima românește până în 2112 sau 2222 artistic și filozofic în universal, ca frații noștri de gintă latină – italieni, francezi și spanioli.

A mai termina *cum trebuie* Biblioteca Națională „Neterminată” sau a mai începe *cu adevărat* Catedrala Mântuirii Neamului „Neîncepută” sunt nonsensuri bucureștene, mai bine s-ar băga banii în structurile de adâncime, adică în parcări subterane.

Câtă vreme superficiala dogmatică medievală a prezentului te oprește a clona un Westminster la Măgurele, la Voluntari sau la Chiajna, da, Marea Recuperare ziceți că e un fel de nonsens, dar uite că nici soluția Calatrava cu o altă Sagrada Famiglia în luxoasa Băneasa nu e inițializată! Tot așa cum se plâng ledurile postmoderniste că

Luceafărul e osificat în clișee de manualele școlare, dar ele dă cu ciomagu' numa-n Poetul Național la țintă, nu ameliorează cărțile de mare tiraj didactic ale **colegilor lor**, manuale prea universitare, intangibile pentru niște liceeni leneși, somnoroși, absenteiști, reflexivi, miștocari și distractivi din Generația Pupici!

Nu, nu vom avea niciodată istorici sau arhive deschise pentru dâșii, enigmele Revoluției și ale crimelor bolșevismului rămânând săpate, scormonite și răsucite convenabil doar de investigatori neprofesioniști, de regulă cârțițe sau șerpilieni.

Vom ști cu tam-tam o samă de turnători, confirmându-se bănuielile, dar nu vom deconspira ofiterii, iar *dosarul tău de cadre*, pocăitule, democratule, va fi mai greu să ți-l scoți din *arhivele PCR* decât pe ăla de urmărit, stocat la CNSAS!

Și ce mai tura-vura viitura, în Epoca Mooye, cât România Regală Mare s-a smochinit sub vremi și demitizări, devenind nechezolicește Românică (de nu chiar Jormania, subliniindu-se fin intelectualicește aplecarea rasei române spre îmbrățișarea nazismului legionar sau național-comunist marxist), totul s-a prescris după colțul de cotitură, rând pe rând și rând cu rând, pe motivul moral că, îndeosebi între 5 martie 1998, când cumulardul are trend a substitui ca tip uman pe *luptătorul civic*, și capitularea din 8 ianuarie 2003, când nemaexistând ciolane fără Stăpân a apărut **milogul civic** întreținut inclusiv prin cerșetorie răzleț în rețelele sociale, s-au etalat **abjecții ascensionale** făcătoare de carieră infinit mai grețoase critifictional, strigătoare la cerul înstelat, decât cele săvârșite în nelibertate bolșevică și estimare pesimistă a eternității totalitare cam cât o răsări soarele la răsărit.

Există azi chiar un fel de REPER practic de prescripție în chestiunea colaborării cu Securitatea, iar seismectualul Adrian Marino văzurăm recent că a beneficiat total de el: *it's complicated*. Acest moment e bine datat, 29 ianuarie 2008, anume linșarea mediatică a poetului Cezar Ivănescu, ca pe o dovadă a pericolozității CNSAS-ului necastrat constituțional, poet concurent la șefia UR, Mircea Dinescu și scriitorii publici care i s-au asociat *atunci* neaducând nici până *azi*, trei ani după înmormântarea reușită în numai trei luni, probele privind colaborarea Cezarului cu Securitatea!

De la acel atac devastator, spiritul public, adică cu cărți publicate, a basculat spre a privi cu mai mult dezinteres **abjecțiile ascensionale**, mai ales pe cele practicate de intelectualii de carieră spre mai binele imaginii Țării, asimilabile adese cu indefinibila operațional, altfel decât a citi liste de cărți și pedefeuri bune, „rezistență prin cultură“, care asimilează elastic, de exemplu erudiția, impresionantă, a vreunui colaborator de la *Secolul XX* cu *lupta*, impresionantă, a unuia de la *Kontinent*.

De fapt se poate concluziona că manifestul capitular *Imposibila lustrație* din 8 ianuarie 2003, că datorăm securiștilor Revoluția și occidentalizarea, a reușit să ne aducă mult visata capitulare a conștiințelor, pacea creației. Nu vom ști niciodată *listele*. Și a urmat un val de grele dezvoltări, încât nu ne mai miră nimic. E ca și cum sistemul bolșevic condiționa ieșirea din anonim prin *abjecții ascensionale* de un fel sau altul inevitabile. Un experiment imaginar, din alea de plăceau lui Einstein, termină și sfârșitul acestui deznodământ: să ne închipuim, așadar, că aflăm de la publiciștii securiștilor maximul teoretic speculativ din ce s-ar mai putea dezvoltării, cum că cei mai domni domni, care au făcut meditații la filozofie cu Noica, ar fi ciripit! Pe unde s-au plimbat între cabană, cerbi, afine, vila lui Nicu Ceaușescu și schit, ce-au mâncat, ce-au vorbită. Ei și ce? Durerea morală n-ar fi mai dur resimțită decât la lanțul de bicicletă causal în derulare deterministă: nerecuperarea Basarabiei, apoi secesiunea Ținutului Secuiesc, pe urmă reunificarea Moldovei ca Bolshaya Moldaviya și imediat

resuscitarea Imperiului Balcanic româno-bulgar dualist cu capitală la Giurgiu-Russe (Giurse), cumu-i și anticiparea dacă logică a studiului lui Claudio Magris, *Danubio* (1986), fără de care masă teritorială critică noi nu putem demara Marea Recuperare care garantează și cauționează Mântuirea Neamului. Căci prin amendarea Constituției și înobilizarea-occidentalizarea cleptocrației româno-bulgare, Giurse va fi prevăzut cu Infrastructură Intelectuală completă, inclusiv cu alveole underground la metroul subdunărean, pentru adăpostirea filantropică pe timpul iernilor geroase și-n verile caniculare a boemei, care nu poate ființa decât acolo unde există, ca la Paris sub guvernul romantic al lui Gérard de Nerval, Luminarea Poporului prin muzee, biblioteci, viață teatrală și artistică, o puzderie de filantropi, presă, birturi, saloane, cenacluri, servicii și viață de noapte, cu toate că cimentarea prieteniei româno-bulgare ar fi progresat încă și mai semnificativ, evitându-se Ratarea Schengenului, dacă se acorda din chiar anul 2007 și cetățenie bulgară candidatului nostru cel mai bine plasat, ca facilitate să se acorde Nobelul întâiași dată goethean *pentru Literatura a două națiuni*, aducându-ne astfel aportul ca Levant la progresul mondial al păcii și globalizării spre o generoasă cultură planetară multiculturală comună.

La confluența Epocii Mooye cu spălăturile Epocii Wash în momentul Ratării Schengenului, ți se cam rupe-n lehamite pariul *dacă absolut toți seismectualii cu nume și voiaje ai Epocilor Dej și Cea vor fi colaborat*, altfel neîngăduindu-li-se promovarea dreptului de a gândi la tupeul de a-și difuza gândurile în scopul de a primi premii, ba uiți chiar prezentul otrăvit sub umbrela conceptului de *abjecție ascensională*, toată starea pe loc, când cujeți la o vudcă și te-ntrebi pe ce agenți de influență editorialiști s-o bazat Dușmania de n-avuseși tu-n Epoca Mooye la un whisky **nici curent unionist, nici trend monarhist și nici măcar un vis de reprimare a bolșevismului**, căci a trage foloase publicitar-instituționale ca *atitudinar de profesie* e altceva, pubintelectualule, decât Luminarea Poporului de către postacii publici subcomentatori webistici în perspectiva Marii Recuperări prin geniul obligat de Copleșitoarea Complexitate (Coco) al tuturor contributorilor onești.

O reflecție calmă pe tema Ciocoi vechi și Noi te înfiorează că Lista *asta* de colaboraționiști în Epoca Mooye, cu Dușmania sau cu Cleptocrația, acum după 1989, a devenit mai fascinantă decât lista *aia* a sprijinirii Securității și Căgăbăului atunci înainte, da, **sprijinire**, o estimare basarabeană arătând că 80% din condamnările Gulagului erau rodul turnătoriei, se cam completa lista, și numai 20% din arestați se mai adăugau de prin agende sau cu cleștele pe la anchete!

Paradoxul cel mai român este însă că, ieșind intelectualii ca niște mâți ogârjiți dintr-un *totalitarism* marxist ca al lui Pol Pot, nu dintr-o *dictatură* ca a lui Franco, i-au bătut măr activiștii și securiștii și interlopii și imperialiștii la toate disciplinele, dar acele creiere zdruncinate n-au extras de aici ideile fracturist corecte: suntem prea puțini în stabiliment ca să ne putem măsura cu atâtea lichele, cu cel mai numeros partid bolșevic din Europa și cu cea mai bună securitate din lume, precum și cu cei mai meseriași pușcăriași reali sau nupuști, genii cu organizatoricul în cleptocrație!

Prin urmare, noi intelectualii și intelectualele trebuie să ne înmulțim!

Avem de recuperat. Fiindcă **trebuia** de mult să ne înmulțim.

Cu difuzarea listelor de cărți bune și cu înțeleptele *Cugetări* ale lui Nicolae Iorga trebuia început, așadar, imediat după *Apelul către lichele*.

Dar n-a fost să fie!

În loc să-și fixeze, **întru înmulțire**, prin proiect, încă din ianuarie 1990 o strategie de automultiplicare exponențială eficientă ca a insectelor, prin clonări și antrenament cultural, sau prin formarea formatorilor voluntari, megaintelectualii, seismectualii, pubintelectualii, cărturarii, nechezolii, inițiații, kilointelectualii, diplomectualii și microintelectualii noștri au făcut prostia etern imputabilă de a practica doar diviziunea celulară, atomizarea fină, ratând atât o politică europeană de *investiții masive în infrastructura intelectuală*, cât și *emanciparea cadrelor didactice*, a căror menire transcende Arhipelagul Școlar, fiind una mămoasă suprem de a lumina cetățenii *pe tot parcursul vieții*, tălmăcindu-le pe carte ieftină panseurile Autoelitei, una dintre consecințele maidanizării spirituale pe haite fiind **eutanasierea sau măcar castrarea spiritului critic**, care nemaiputând descoperi noi ca gunoierii și întâmpina ca vameșii *valorile*, adică stârpindu-se aproape de tot de către *promoteri institutia critică*, s-a generat și marasmul că Epoca Mooye pare una de steril, în care s-ar fi importat **totul** de către negustorii de carte și dvd-uri, adică însuși Spiritul, când de fapt e un preaplin în RO și DRO de genii obligate la a avea geniu de către Copleșitoarea Complexitate Coco, circa 41300 de scriitori, bloggeri și postaci excelenți, o adevărată industrie, născătoare de opere neconsumate, cu arome naturiste absolut compatibile cu cele occidentale debilizate de consumism obez.

De aici și râsul centrului de excelență că, unde suntem noi în Epoca Mooye niște netrebnici, luăm la miștoul deconstructiv și generațiile de bravură sau martire – cu voievozi, eroi și poeți cu tot – care ne-au precedat, care s-au bătut și s-au jertfit, care au negociat cu cel mereu altul momentan mai tare-n șmen între imperiile deznaționalizante, de suntem tot aicea, de strajă cu sabia, furca, ranga, șpaga și viclenia la toate zările, pentru ca odată ieșiți la slobozenie maximă, să nu ne punem pe Kitsch consumism până la greață și perversiune, ci pe zidirea columnară a Infrastructurii Intelectuale de la Nistru pân' la Tisa, după Eradicarea Corupției, Combaterea Incompetenței și Reeducarea Nesimțirii, întru exprimarea în universal de la Toronto pân' la Sydney, printr-o Mare Recuperare item cu item față de ce-au dat frații noștri de gintă latină – italieni, francezi și spanioli, din Antichitate până la Expresionism, așa să ne ajute Dumnezeu strămoșilor noștri!

Dar e mai comod, unde suntem noi niște loaze, vrăjite de orgia palavrelor bizantine, să aruncăm blamul pe națiune și pe *întreaga* ei istorie!

N-avem nice o Misie la Gurile Dunării, n-am apăratu nice o dată creștinătatea, fiindcă drumul Turcului, Păgânului, era prin Banat, nu prin Codrii Bâcului.

Ce păcat că o țară așa frumoasă, Românika, e locuită de românei!

Trecutul nostru, istoric și cultural e de kkt, te piși pe el, coniectură de la care atârnă categoric imperativul s-o ștergem, fiindcă nu putem avea decât un prezent de fecală, iar despre diareea viitorului nici măcar Pulimii nu e nimic pozitiv de spus!

Telenovela românească s-a terminat boierește prin violarea doicii filipineze.

Ca basmul cumanilor lui Djuvara.

Nicicând nu se va uni Românika cu Basa, ca înainte de Hiatus, să împlinim și puțin rusofon sinteza culturală dintre Occident și Orient visată de interbelici, dimpotrivă, vom kosovi, ca flux material, energetic, semiotic, și Covasna, fiindcă, vorba separatistului: *n-am făcut nici cât un ou de muscă pentru a-l găzdui și a-l înveșnici pe Marele Ștefan în sufletele noastre*.

De nu cumva, din vrerea multora privind Imposibila Unire, vom inventa și întinde în două-trei generații poduri de floricele peste Milcovul blăstemat, între noi și o Moldovă Mare smirnovistă!

Adio, doamnă RO!

Adio, și un ineluctabil praz verde de la Nea Mărin din Regiunea de Dezvoltare Sud-Vest (fostă Oltenia), căci postromânismul este iremediabil ca orice final de partidă, când piesele se răresc și creativitatea e limitată. **Hiatusul** este irecuperabil, deoarece junele intelectual deștept trebuie să se orienteze în aceste adevăăruri subînțelese și, odată inițiat asupra dizolvării active a RO în WO pe caniculă și gnoză, ajunge să-și scrie, călcând peste cadavre ca la Războieni, propria poveste de succes ca pe o *imitatio* cu tupeu la cum a ginit el că s-au impus alții, de prin Autoelită, inclusiv prin **abjecții ascensionale** în text și în editorial și în blid, tribut Nuștiucui, de au ajuns vremelnic chiar la statutul vremelnic de megaintelectuali în RO și DRO, prima întrebare când vezi omul mediatizându-se ajungând a fi: *dar cărui Stăpân slujește?*

În sensul că ce măgării va fi făcut de l-au înălțat până acolo sus cu girafa, de unde intră în casele cetățenilor!

Principalele teze subînțelese ale postromânismului, ca mod de a trăi sănătos pentru tine și familionul tău cu Friends cu tot, într-un **Hiatus** definitiv etern, desantat sau însușit, ar putea fi următoarele.

1. Românică și Basa niciodată nu se vor reuni. Transprutenii de azi sunt comuniști corciți cu rușii sub poalele Matrioșkăi. N-avem nevoie de ei! Nici ei de noi. Poate alții. Transnistria e cedată de euroatlantici Dumei precum enclava Kaliningrad.

2. Monarhia nu va reveni niciodată la Cotroceni sau la Băneasa, e un ideal atât de fragil că se poate poticni până și dacă nu vrea soacra lu' cutare mare financiar, interlop sau imperialist pripășit p' aici. Oricărui nou Rege Mihai îi este de preferat un președinte suspendabil, de să te piși mediatic pe el pe mai multe canale uretrale inflamate, și apoi să-l trimeți întru ca sî reprizinte România și interesele *Pulimii* în UE, poate și pe ale plutocrației, dar nu contează.

3. Anticomunismul trebuie să fie politicos, civilizată, necocalar și constructiv, bazat pe documente și personalități care să le semneze orbitor, și pe principiul democrat al conviețuirii corecte democratic, fără a deranja pe moștenitorii foștilor torționari. Victimei care-și îmbrățișează călăul i se va face mediatizare maximă.

4. România nu va mai exista ca țară, poate nici ca amintire regională, după 2112. Dar cine-i nechezol lucid profită, are mereu dreptate și se fudulește cu această execuție a dreptății naturale cosmopolite după două milenii de trecut de kkt.

5. Limba română, cu sârăcia ei de termeni, va fi cel mai târziu în 2222 o limbă moartă, iar cel mai devreme în 2112, o limbă omorâtă. (Se va vorbi la noi în casă doar limba Uniunii Europene, anume *English USA*.) În general, culturii române trebuie să i se prohodească la ureche, ca lu' tac-su lu' Hamlet, sutre ecleziaste din *Bardo Thodol*, din Cartea Tranziției, cu predilecție versetele specializate în informarea și convingerea mortului că a decedat, implorându-l să nu tulbure ospățul pomanagiu al biruitoarelor.

6. Desantaților și, evident, dar nu-n evidente, racolaților – românii de la confluența Epocilor Mooye și Wash le apar deja atât de degenerați rasial încât ei nu mai e capabili de să se euroatlantizeze singuri, această sarcină revenind nababilor capitalului străin și nechezolilor de speța a doua, precum și poliției transnaționale de proximitate, eventual prin capitularea necondiționată a suveranității, care e tot atât de ușor de pierdut precât orice virginitate organică.

7. Poporul român e foarte nedemn de intelectualitatea sa. Nici n-ar trebui să o aibă. E chiar mai sănătos să i se confiște de tot, ca oricărei seminții de distrugători de

cultură. Și n-are nimica dacă-l ia naiba de tot chiar în RO, bătrân neasistat medical, iar în DRO se dezromânizează nu de la a treia generație ca până-n 2 iunie 1997, ci chiar de la prima, râzându-se ca postac renegat de postacii patrioți de acasă.

8. Nechezolimea era de preferat să se nască în *adevărata ei patrie*, care nu mai e URSS, ci Occidentul, fie și Occidentul Apropiat, de să citești *The Pisan Cantos*, *Cațavencu*, *Urzica* și mai cu seamă *The Onion* fie și-n Țara Cepei cu capitala Makó, cea ocolită de noua noastră autostradă spre Metz. Chiar dacă nici usturoi n-ai mâncat, e un blestem să te naști român. Și e cel mai trist lucru dupe lume să-ți iubești poporul ca pe un plod handicapat, s-ajungi tocmai tu, idealistule, salcia aia plângătoare pur, ca o sălcioară, la vărsarea Potomacului în Topolog.

9. Este minunat că Balcicul a ajuns la bulgari, fiindcă ei au avut ev mediu și se pricep să facă turism. Noi românii ne-am bătut joc de Litoral. La fel am fi făcut cu Hotinul, Herța, Cetatea Albă (al cărei pisoar central cu diagonală era la 2010 vizibil din satelit) și Cernăuții (de la care trebuie să luăm model igienic de Bazar și exemplul că găsești ca turist mai multe semne de prețuire pentru Eminescu decât la București, unde nu i s-a reconstituit pentru pelerinaj nici măcar chițimia gen Noica, Țuțea, Cioran, unde primi cândva pe Veronica).

10. Poetul Național nu ne mai poate zice astăzi chiar nimic, fiindcă el glossa la un Neam Românesc june, care se întregea, corsi e ricorsi storici, pe când Autoelita parazitează pe o populație pensionară-n descompunere pelagroasă, cu ofițeri în retragere – în declin, de unde și întunericul sfatului „ascundeți geniile!” în debara.

11. Catedrala Mântuirii Neamului e o escrocherie a hienelor din altare, iar BOR-ul este catastrofa națiunii române; ar fi fost infinit mai mișto dacă Neamul Românesc se năștea mult mai târziu, ca dreptcredincios New Age, bivolar sau ateu. Lucrările vor dura mai mult și decât la Biblioteca aia Națională. Bucureștenilor nu le arde a se întrece cu ivorienii, care au terminat în 3 ani (1986-1989) la Yamoussoukro, în viitoarea lor capitală, celebra Basilique Notre-Dame de la Paix, un alt San Pietro:

<http://www.ndpbasilique.org>

12. Ștefan cel Mare, oricâte biserici ar fi înălțat, n-au fost sfântu, ci curvariu violator și n-au apăratu Creștinătatea, ci național-comunismul, iar tâlhariul de Mihai Viteazul n-au fost conștient că jefuind, ca un corupt, cât cuprinde, însăila prin fuziuni o Unire Mare. E și incorect politic ca o generație de fameni să fie pusă nemilos în situațiunea istorică de a se compara cu niște bărbați atât de viril activi încât nu pot fi concepuți, în imaginarul bananier efeminat al postmodernismului românesc, decât ca violatori!

13. Aia din exil au fost mai toți legionari („mai bine comunist decât legionar!”) și exemplul lor de deșărați nu e bun de urmat, supradotații mai fraieri fiind chemați să creeze plusvaloare numai aici, capitalului autohton român sau autohton străin. Cel mai bun e un guvern constituit din copilașii cleptocrației care au studiat la universități străine, consiliați de samsari să învețe acolo, și se întorc miniștri ca pașoptiștii, să salveze România de ei înșiși.

14. Tudor Vladimirescu, Dinicu Golescu, Alecu Russo, Nicolae Bălcescu și Avram Iancu (Historia: erou sau criminal?) erau niște nespălați romantici. Noi suntem minimaliști: avem obligații minime moral privind Luminarea Poporului sau, cum i se zicea înainte vreme, Rezistența prin Cultură. (Că Rezistența din munți era cam legionară, deci incorectă.) *Lasă-i să moară proști!* Marea Recuperare n-are niciun rost pentru că Neamul Românesc a îmbrăcat cămașa morții, anume cămașa de mire a ciobanului mioritic împins cu baltagul în vidanța globalizării.

15. Curvele nu impune respect decât dacă e scumpe. Așa-i și cu viața spirituală în cavernă sau în salon. Ori cu pedefeurile. Cine vrea să aibă senzații de nechezol cu

fumuri megaintelectuale, care e cele mai costisitoare, să facă bine să trăiască în lipsuri sau să fure sau să se prostitueze, și să le plătească! Iar dacă nici așa nu și le permite, meargă la mănăstire, pe canonul că postmodernitatea e prin definiție impură, un fel de Albă ca Zăpada de șapte ori postvirgină.

16. Nimeni nu trebuie să observe la un text **abjecții ascensionale** provenite din calculul că, cititorul consumator fiind fesenist cu dare de mână la carte scumpă, trebuie să inventezi *activiști idealști marxști și securiști de omenie*, sau că ai fost dezvirginat de o securistă, iar perspectiva de a fi tradus aduce naratorial *perspectiva canonică occidentală despre români, ca neam de nimic*, ale cărui femei țărănci muncitoare la oraș meritau a fi bombardate și sfârțecate la 4 aprilie 1944 chiar sub pretext că te-au excitat feromonic ca pilot american, că nu se sesizează nimeni de o așa mai mult decât ploconire dinaintea inamicului terorist până la genocid.

Rău se mai înșală postacul care-și închipuie că ziarul, televiziunea sau site-ul la care face dumnealui îmbunătățiri, prin sugestii și reclamații, prin reacții și deflagrații, depinde hotărâtor de satisfacția cititorului, așa cum s-ar întâmpla cu o fabrică de pivă fotbalistă.

Multe comenzi vin din publicitate, de la arcul guvernamental, de la opoziția flămândă, de la desantații Dușmaniei sau de la clienți care au nevoie să le apară anumite articole împotriva altor clienți. Și mai sunt samsarii care seduc creierele noastre, traficându-le ca de ființe umane la capitaliștii pervaziv reptilienii, avizați că plusvaloarea crește prin educație dată la elevi de profesori, nu de *fraieri* cu boturi de boseac adulmecând protocol sau excursii de fițe.

De aceea, să nu se iluzioneze vreodată postacii noștri că vreun material perceput ca sinucigaș, de pildă printr-un postromânism blatnoi orbitor pentru chibiți, poate conduce la sabordarea publicației!

Dimpotrivă, cititorul contează mai mult ca subiect al manipulării decât ca finanțator al presei de orice fel.

De fapt, conștiința națiunii, adică ce subiect se agită mediatic, poate fi umplută cu te miri ce. Cam asta este și forma exactă lubric a Libertății. Fiecare face din tine ce vrea. Dacă-l primești prin ecran ca oaspete în pacea familiei.

Iar cel mai bun îndemn ție la zăbava cetitului cărților sau a voiajului pe Google Earth, cu popasuri la marile mediateci ale Infrastructurii Intelectuale a altora, e infamia vreunui patron ce-ți distruge până și singura emisiune sau rubrică frecventată, din senin, fără nicio rațiune, doar că așa vrea mușchii lui sau ai mafiei lui!

Spre deosebire de țările din jur, unde naționala nu e fluierată pe stadion în timpul Imnului, sursa cea mai bogată a **postromânismului** este particularitatea că, la noi, *ilegalizându-se corect Antonescu și Legiunea, clasa politică* (al cărei rost departe de hegemonia balcanică servește nu doar burghezia de merit, ci mai ales burghezia de șpagă și compradoră), s-a prefăcut și se preface nechezolic că ea a „înțeles” că e interzis și patriotismul, așa că plătește publiciști atât în scop electoral de să laude pe ai noștri și să pamfleteze cu mă-ta pe-ai voștri, cât și pentru a lua la mișto nu numai excesele caraghioase, ci *orice* referire în discursul public la frumusețile, realizările și bogățiile patriei, la daci, la romani, la voievozi, la sfinți români, la merite intelectuale protocroniste sau la virtuțile țărănimii și ale clasei muncitoare. În chipul acesta, s-a ajuns la un decalaj periculos sufletește față de vecini, unde n-avem corespondenți ci doar YouTube, rămânându-ne imense energii sufletești neexploatate în folosul țării și comunitar prin voluntariat sau expunându-ne, inclusiv pe noi postacii nevinovați din subterană, disprețului occidental, ca la **18 august 2011** când cu lansarea din senin a

Disponibilității românești de la Sulina privind „cedarea masivă de suveranitate“, adevărată capitulare necondiționată a suveranității, care e la fel de ușor de pierdut precât orice virginitate organică, de care, marinar într-un port dunărean cosmopolit, uiți ce zicea și Heidegger, că *mai poate exista un timp* chiar și în ziua de azi.

Tranziția intelectuală de la Epoca Mooye la Epoca Wash se face pe nesimțite, cu nesimțiți și fără jenă coprologică, ca de la *Cantos* la *Pisan Cantos*, ca dintr-un extaz consumat la preliminariile cu ciobă de burtă ale altuia, după care plătim.

Dau sfat de succes neromânesc: misterele Revoluției, activiști și securiști volatilizați fără *mea culpa*, Romlagul, privatizările frauduloase, pagubele bugetare aduse de needucați și incompetență (infinat mai mari decât generează *luxul* de a fi corupți), denigrarea neconținută a valorilor românești (voievozi, Eminescu, țara, personalități, ortodoxie, regi, amărății, trecutul, viitorul), mass media neobligată a-și declara la loc vizibil finanțatorii și proprietarii, fotbalul nostru incalificabil, Marele Cutremur Catastrofal, începutul deșertificării Grădinii Maicii Domnului pentru a se popula cu anahoreții unei spiritualități mai elevate, nimic din toate acestea nu-i inteligent să bage pe net, în cancelarii sau în cafenele, postacul avid după audiență.

Postacul care vrea succes, trebuie să fie pe trend, **iar trendul nu e român.**

Și ce dacă! E european, euroatlantic, cum dezvăluie și Luminarea poporului.

Și nu numai trendul sau trântii. Căci nimic nou sub soare, nici măcar **postromânismul**. Inombrabile fură căderile-n corupțiune și mai cu seamă-n păcatul odios al desperării de popor, într-o istorioară zbuciumată. Deși nu se ceartă de către Atotputernicul, cu pedeapsă maximă, acolo sus jos unde nu e durere, nici *nup*, ci doar direptate, decât politicianii, formatorii lor intelectuali nechezoli de ambe spețe și, mai presus de toți, stăpânitorii fiecăruia, financiarii cei răi și nefilantropi, nesimțiți la tricolorul oblio, necitiți, agramați, *adică și* compradori, de merit sau de șpagă.

De-aia, ca tânăr, care unde trebuie să te orientezi cum e lumea, constăți că stabilitatea postromânismului este bine stimulată în lumea intelectuală, pe plan intern asigurând o prodigioasă promovabilitate, iar pe plan internațional adeseori condiționând cariera. Iar la intersecția domeniilor este evident că ți-e mai ușor să ajungi înalt funcționar la relațiile externe culturale sau politice dacă în prealabil ai scris multe articole însumabile-n cărți, pe ton patetic sau flegmatic, deplângând insignifianța valorilor românești și luând la mișto chestiunea sporirii lor pe motiv că nu rezultă nimic din înmulțirea unui efort cu zero.

Cel ce consideră neglijabile bunurile spirituale românești va fi pus să le exporte. Iar cine e unionist sceptic și miștocar vizavi de patriotisme, inclusiv umilirea țării, va fi cel mai apreciat ministru de externe.

Dară nu toate rândurile de oameni au stat cu mâinile-n sân. Fost-au și generații vrednice pe-acest meleag de geografie mică și istorie mare, dar cu viitor etern, prevăzut de prooroci.

Cum comandându nește leacuri de la Luteția pentru colonul obosit al lui Mircea Ciobanul Voievod, soțul ei de la Curtea Veche, ocrotitoarea noastră, Doamna Chiajna, se enteresa în 24 ianuarie 1559, la apotecariul Michel de Nostredame, ce și cum fi-vor vremurile românești pe termen lung, care deja era furtunoase-n RO cum le-au ursit Soarta și Destinul, de-au rătăcit chiară scrisoarea făcută poștă cu hapuri cu tot, voievodul bucureștean murise neasistat, ea uneltea de-amu-n DRO la Alepu, mult necăjindu-se, amărându-se și tulburându-se din pricina profețiilor versificate, arătându-se pe-acolo prin Asia manelară hermeneutul, parizianul gay de bun gust renescentist, Petru Cercel, fiu Pătrașcului celui Bun, cum pesemne fiu și Mihai

Bravul, în consecință la negrele profetii ajungând voievozi fieștecare din cești doi învățați viteji, primul au mutat Capitala cât mai departe de Dunăre, de la București la Târgoviște, iară celălalt s-au zbătut pentru Unirea cea Mare, pentru a translata Capitala încă și mai și, mai departe, mai departe, dincolo de Carpați, la Alba Iulia, chiar în coasta secuimii.

Căci ce era, pasămite, prognozat mai de senzație în Catrenele lui Nostradamus către Domnița Chiajna, Mircioaica noastră? Nu numai miracolul istoriei majore pe care ar fi declanșat-o pe pământ american, după amurgul bizonilor, în 1994, o finală pur balcanică a Campionatului Mondial de fotbal în care ar fi strălucit Gheorghe Hagi și Hristo Stoicikov, dacă nu ne-ar fi eliminat pe noi cu capul, *printr-un gol ca de Star Wars*, înlăcrimând pe Răducioiu, înaltul atacant din țara Nobelului, Kevin J. Anderson. Că după Războiul Sfânt purtat de români împotriva ambelor totalitarisme muncitorești, și după Revoluția Împușcată din Decembrie 1989, clasa economică, politică și intelectuală va surprinde profund pe toți dușmanii, și pe desantații sau tonomatele lor, nu numai nerecuperând Basarabia, ci lăsând să se înțeleagă că această dezinteres e unul general pentru încremenita în proiect, paradigma României Mari, adică secesiunea Ținutului Secuiesc va fi perfect fezabilă ca nașterea fără dureri, cu coridor ombilical cu tot. Iar cu o gaură fiscală cât Kosovo-n Ardeal și cu o Basarabie progresând rapid în UE, se va seca Prutul dintr-o sorbire rasputinistă, creându-se o Moldovă Mare și rămânând la nord de Dunăre doar o Românie Mică Mititică, Mitică, ce nu-și va putea angaja credibil intelectualii în Marea Recuperare decât prin *Resurecția vechiului Imperiu Româno-Bulgar al Asăneștilor*, cu de atâtea ori amintita capitală dunăreană de la **Giurgiu-Russe**, viitoarea capitală culturală permanentă de bairam continuu a Europei, pe scurt turistic **Giurse**, cu timpul cel mai luminos oraș creștin din Est, pentru că rușii își vor muta și ei Moscova-n Siberia, spre chinezi, precum brazilienii durară Brasilia-n Amazonia cea stufoasă.

1.4. Ce mai înseamnă azi a fi român

Ce mai înseamnă azi a fi român, fraților?

Ce este o comunitate românească, stimați concetățeni?

Ea este compusă din români sau cetățeni români, eventual strânși în jurul unei biserici sau moschei sau pagode, important e să aibă mediatecă parohială, toalete funcționale și minimum un calculator legat la internet.

Este bun român azi, membru al comunității planetare a Neamului Românesc, din RO și Diasporă (DRO), cine se preocupă de Idealizarea Misiei Culturale în lume (WO) ca emanație a Marii Recuperări, recunoaște pe Eminescu drept Poet Național, sumă lirică de voievozi, are nostalgia României Regale Întregite, cu Monarhie cu tot, urăște comunismul și ascultă de Crăciun colindele Madrigalului, iar pe plan spiritual militează, de la Nistru pân' la Tisa și de la Toronto pân' la Sydney, pentru înnobelarea Literaturii Române cel mai târziu până în 2012, la Centenarul pomenirii lui Caragiale și la Bicentenarul Răpirii Basarabiei, fiind dealtfel un participant activ la programul educativ de învățare pe tot parcursul vieții, Luminarea Poporului, în mediateca asociată Templului Românilor putându-se viziona non-stop filme documentare, cu prioritate despre sensul Kitsch al Universului și al Bioseei, ca să ne putem adecva prin geniu sintetic operativ Istoria, calculatorul conectat la internet slujind totodată ca unul din modestele terminale închinat ISMAR-lui (Institutul pentru Semnalarea și Monitorizarea Anti-Românismului) și Băncii de Idei clasice pentru marii recuperatori.

Nu e doar vis. O comunitate românească pe un continent străin nici nu s-ar putea numi *comunitate* fără să se condenseze și să se distileze în jurul unui Templu Românesc, fie și pe Insulele Gauguin, balcon sacru de unde fiecare român să-și poată exprima românește credința în românism, ce-o fi el ca *homo religiosus*: ortodox, catolic, greco-catolic, protestant, postmodern, musulman, oximoron, scientolog, evreu, bahai sau budist. Prin urmare, acest Templu al Românilor, o repețim neîncetat, e obligatoriu să dețină anexată o Mediatecă, sau la vreme de lipsuri și de cereri de geniu obligat, s-ar putea confunda Templul însuși cu Mediateca Românilor din exil, din localitatea X, în numele trandafirului și al dulceții de trandafir, ca la Melk, sau al plăcerii estetice ca la *Maison de Jouir* de la Atuona, în Hiva Oa, și al nevoii de stil în globalismul egalizator reptilian.

Cine din cleptocrație nu frecventează neam la București Mediateca Institutului Francez din Bulevardul Dacia 77 – *l'Institut Français de Bucarest dispose d'une médiathèque (bibliothèque pour adultes, bibliothèque pour enfants et une sonovideothèque) qui possède quelque 35.000 documents*, dar are obicei de linge vitrine sau șoppează curent la Paris, în temporadas de rebajas, se poate opri din șofat pe ruta franco-germană *arte*, în municipiul Reims, en Champagne, parcând la Catedrala Franței Monarhice, vizavi de care obiectiv turistic măreț (v. Paul Barba-Negra – *Reims: cathédrale du sacre; série Architecture et Géographie sacrées, du tourisme au pèlerinage*) găsim modelul pilduitor exemplar pentru ce ne trebuie nouă ca Templu în toate comunitățile românești din RO și DRO – **La médiathèque Cathédrale** (rebaptisée *Médiathèque Jean Falala*). Principalele coordonate ale acestei uneia dintre 7 filiale plus 3 bibliobuze ale Bibliotecii Reimsului, localitate cam cât Piteștiul, Aradul sau Bacăul, sunt:

Collections

Livres Adultes: 79 400

Livres Jeunesse: 34 000 à l'ouverture

Disques: 18 000 à l'ouverture

Périodiques: 400 titres

Vidéos (VHS et DVD) et cédéroms: 10 000

Nombre de places

Places assises: 700

Postes multimédia (accès Internet, consultation du catalogue, de cédéroms, de documents numérisés): 55

Places de consultation vidéo: 14 (7 postes télévisés avec 2 casques)

Places d'écoute audio: 14

Places de consultation de méthodes de langues: 8

Services

4 départements adultes thématiques multimédias (Image-son, Langues et littératures, Sciences et techniques, Sciences humaines et société)

Secteur jeunesse avec 2 niveaux: Benjamins (0-7 ans) et Juniors (8-14 ans)

Espace Actualité-Information

Auditorium de 200 places

Espaces d'exposition

Personnel: 40 agents affectés à la médiathèque Jean Falala

(<http://www.bm-reims.fr/>)

Ca întotdeauna, vasăzică, multe avem noi românii de-nvățat călătorind, ca boierul liberal Dinicu Golescu, de la frații noștri francezi, care au terminat mai de mult cu exprimatul în universal, iar azi stagnează ca turiști în propria cultură de fițe.

La nici 200 de pași de amintita *Médiathèque Jean Falala*, europarlamentarul bogat de pe la noi, fugit de la Strasbourg la shopping sau la țigănci în Montmartre, poate privi cu jind dinspre Catedrala Încoronării la bustul filantropului Andrew

Carnegie, *qui voyait dans la lecture publique un rempart de la civilisation contre la barbarie*, pus pe-un soclu la intrarea-ntr-o minunată Art Déco funcțională Biblioteca adăpostind, ca luxos templu al gândirii citite, cum ar fi la noi Pelișorul, cărți de preț, cu ce a rămas mai bun Reimsul după bombardamentele germane din primul război mondial. Și totuși – uite ce să imităm! – francezii zidit-au pe la 2003, cu mâna lor, cu mândria lor și din banii lor, amintita mediatecă suplimentară *pour la gloire de la France*, tocmai ca să nu trăiască intelectualicește *din mila străinului*. De aceea, e un loc de reeducare gigantic Reimsul pentru îmbuibații noștri, care, ratându-se, Doamne ferește, Mântuirea Neamului, ei riscă că își vor arde vecinic grăsimea-n cuptoarele cu biogaz ale Gheenei, și ei, și beizadelele lor, până la al nouălea neam.

Pentru noi românii, cel mai important document din Biblioteca Carnegie de la Reims este celebrul *Evangelhilar Slavon* pe care se jurau regii Franței că ei nu se vor potrivi niciodată la o politică germană de îngrădire prin graniți artificiale a accesului româno-bulgarilor la Infrastructura Intelectuală a Occidentului în scopul optimizării strategiilor lor privind Marea Recuperare.

On trouve à la bibliothèque Carnegie: les livres anciens et patrimoniaux (manuscrits médiévaux, incunables, livres imprimés sous l'Ancien Régime, livres des XIXe et XXe siècles jusqu'à 1985), les collections iconographiques (affiches, cartes postales, cartes et plans, gravures), les collections régionalistes (tous les livres concernant Reims et la Champagne), les collections de journaux et périodiques (hormis l'année en cours, qui est consultable à la médiathèque Jean Falala) ainsi qu'une vaste collection de romans policiers (près de 30 000 titres).

Adică deci un fel de casă de cultură, atractivă chiar și pentru poliția de proximitate, funcțională, vie, cum existau și la noi în RO pentru poporul trudit *înainte*, sub bolșevicii care încă mai ezitau să distrugă complet cuceririle democratice intelectuale, facilitățile create de Monarhie pentru Luminarea Poporului ieșit dintr-o lungă robie, deznaționalizantă mai ales în Ardealul Dualismului și în Basarabia Țarului.

Totuși, chiar și fără mediatecă în fostul cămin cultural, la școală sau la biserică, un bun român nemăsluit în WO, atent la strategiile de gestionare a națiunilor în stare de securitate, este și astăzi cel ce se vede-n oglinda extraterestrului altfel și se descoperă pe sine până-n absurditatea harului atunci când se preocupă cât de cât de Luminarea Poporului, adică de Rezistența prin Cultură contra abuzului/absurdului, iar aceasta devine orbitoare efectiv asurzitor numai dacă există progrese notabile, prin geniu obligat, în Marea Recuperare a istoriei spirituale netrăite din cauza pustiirilor, de la antici la postmodernism, dar am rezistat.

Una dintre cele mai grele sarcini Kitsch ce revin postacului, postănacului, cameleonului, dervișului optimist de minunile Puterii, samsarului, renegatului, compradorului, mancurtului, separatistului, rezidentului care postează sub 10-12 heteronime de la același IP cu yahoori diferite sau sconcsului mirosind a incultură sau a molar de aur în gură cu cianuri, este atunci a naviga corect ipocrit prin vâltoarea accepțiilor de român *ca membru al minorității majoritare*, adică român român, și de român *ca cetățean al RO*, adică, de exemplu tătar sau armean de origine română.

Postacul nostru trebuie să fie webistic imparțial cu identitățile, de pildă lăsând a se orienta fiecare după conștiință, românul poliglot din Secuime care vrea să contribuie transparent ca Trianonul la Marea Recuperare Ungară, respectiv scriitorul maghiar de origine română care ar dori să expună opere de calitate în potențiala capitală culturală permanentă care se profilează a deveni cu timpul, pe măsură ce

Bucureștiul își autodemolează, cu toată forța aportului său la PIB, Trecutul, – conurbația multiculturală Giurgiu-Russe. Cum finanțarea este pretutindeni precară, înțelept este ca producătorul de spirit să dețină înțelepciune biblică-n cap, iar capul plecat să-l folosească precum mielul care suge de la două oi.

Altfel zis, nu văz de ce o tânără speranță maghiară sau un român maghiarofon ar gravita spre centrul Bucureștilor, peste munți, să meargă pe poante ca Nadia la bărnă până-l termină psihic nechezolii și ratonii de pe Podul Mogoșoaiei cu bășcălia, dacă el are acces la infrastructura intelectuală a Budapestei (ce biblioteci! ce muzee! ce temple! ce valorificare a lor!), însă produsele finale ale activității sale creativ-inovative tot e bine să le expună și-n RO, de să se bucure și să-l laude sau să-l înjure cu beneficiu publicitar toți!

Și la fel e cu ce basarabean se poate forma și afirma la Odessa, Cernăuți, Kiev, Berdicev, Lvov, Moscova, Sankt-Petersburg, Kazan, la Kuban Krasnodar sau la Șahtior Donețk.

Și iarăși, ce mai înseamnă azi a fi român?

Să nu-și închipuiască nici samsarul care trimite copii bogați la studii în Occident sau le înființează aici-șă din import comode școli de fițe-n limbi străine, nici sconcsul de umoare sumbră, plătită, nici miștocarul raton venit diavolește pe web doar să se dixeze, să se simță om, că, personal, te poți considera un bun român numai compilând într-un birou de agenție un *manual de calitate* pentru exercitarea pasiunii postacului de a fi seară de seară la post și *a posta* postind degeaba în contextul bugetar al dispariției sinucigașe a Neamului considerat păcătos dacă-și ratează Mântuirea, pe drept cuvânt, fiindcă ar fi o abatere gravă repetată, românul imitând pe dac, numai că fără să mai merite vreo coloană de la vreun Traian, eroismul/idealismul fiind nimicit de intelectualii înșiși în folosul burgheziei compradore, al Dușmaniei, al Xeniei, dar și al cleptocrației când prosperă inventând mereu noi modalități de a vinde țara.

Însăși apariția conceptului de **postromânism**, ca emanație a consensului intelectual că istoria ni s-a terminat, frântă, epuizată, e un semn că bătălia Marii Recuperări e dinainte pierdută.

Nu, nu, nu poți fi de unul singur o întreagă industrie!

Cât de avansată e retragerea din divertisul euroatlantic a Neamului Românesc își are măsurariul academic elocvent în amănuntul semnificativ cu ce dă *tineretului neștiutor, practic neinstruit ca atitudine civică, educație patriotică și cultură de securitate*, universitarii românilor în Wikipedia, azi 13 decembrie 2011, despre nenorocitul de Nicolae Iorga, anume niciun sfert din ministrul de externe contemporan tot istoric Adrian Cioroianu de la GDS, ceea ce îl scutește pe desantatul Dușmaniei de la analize-sinteze de orice comentarii:

http://ro.wikipedia.org/wiki/Nicolae_Iorga

http://ro.wikipedia.org/wiki/Adrian_Cioroianu

Că se poate face și o RO-Wikipedie serioasă, vedem cum ar fi la pagina Mihail Fărcășanu, jurist, politician liberal și scriitor român, întâiul director al Europei Libere.

Iar îndreptățirea speranțelor criptosecesioniștilor și ale concupiscentilor afaceriști, nu puțini români români, din spatele naivului Csibi Barna, în a spera sprijinul decidentilor globali de limbă English, plus alianța anti-RO franco-germană, plus jocul transnistrenilor celor giganți, pentru *o separare pașnică și ușoară* a Ardealului (Regiunea de Dezvoltare Centru) de RO, poate și a Banatului (în Newspeak, – Regiunea de Dezvoltare Vest), eventual și a Regiunii de Dezvoltare Sud-Vest, adică Oltenia habsburgică, după modelul de prosperitate scindat Ceho-Slovac,

nu stă numai în *postaderarea noastră la Pactul Ribbentrop-Molotov* prin manifestarea *dezinteresului* pentru Basarabia, ci temeiul strategic e astăzi o infrastructură intelectuală deplin activă, de o superioritate academică fără speranță în a mai fi recuperată vreodată de universitarii și cercetătorii noștri din RO și DRO:

<http://www.hungarianhistory.com/lib/index.htm>

Chiar te rog să verifici personal linkul, postacule sărac!

Sute, mii de pedefeuri de cel mai mare interes pentru români, totul reexprimat în *limba mondializării*, nu doar propagandă de cea mai bună calitate, ci și resursă de mare interes pentru zonele refulate de conștiința noastră istorică! Găsim online free nu numai tema **Atrocities and ethnic cleansing committed against Hungarians and others in Europe**, ci și celebra carte a lui Matatias Carp – *Holocaust in Romania*, în engleză însă, nu în traducerea din Franța a Alexandrei Laignel-Lavastine:

<http://www.hungarianhistory.com/lib/carp/carp.pdf>

Așa se scrie și se face Istoria!

Un bun român e numai ăla *care a învățat de la alții*, de la intelectualii noștri și de la ai altora cum să scoată civic, prin Luminarea Poporului, România din subistorie în scopul suprem al achitării datoriilor și dobânzilor spirituale, ca să nu ratăm și „calificarea finală“ ultimă, când ne va asurzi fluierul final al scadenței, va să zică Mântuirea Neamului. Cei ce au însăilat din bucăți România Regală Mare își spuneau Luptători Naționali, nu naționaliști. Dl László Tókéş, de exemplu, merită tot respectul postacilor noștri, ca erou al Revoluției de la Timișoara, chiar dacă-i zice uitucul acum condescendent „răscoală“, ca orice nomenclaturist valah de succes. În plus, ca megaintelectual de buze ungurești, este un exemplu strălucit pentru nechezolii noștri, *să iubească* și ei pățimaș Neamul Românesc și să-l lumineze, totodată recuperând secolele de aspirare națională, care ne-au împiedicat să fim orbitor asurzitor de latini:

<http://tokeslaszlo.eu/ro>

Ce seismectual sau cărturar vrea să explice unui nechezol că *exprimarea pe la colțuri de cotitură a dezinteresului pentru Basarabia primejduiește și Ardealul*, este bine să-l învețe mai întâi pe surogat ce e ăla **patriotismul**, pentru care concept site-uri românești în postmodernismul miștocar bananier – n-avem! N-a permis caragialismul caricaturizat reduționist, exceptând unele extremist nefrecventabile, dar putem recupera și progresa prin imitațiune după unele din WO, cele mai apropiate geografic și militar fiind ungurești sau panmoldovenești.

Dintre sute de postaci navigatori, mai niciunul nu se spovedește c-a frecventat astfel de site-uri nobile, instructive la patriotism, nesupuse vreunei dezbateri civice megaintelectuale, seismectuale, kilointelectuale, pubintelectuale, diplomectuale sau microintelectuale la noi, să se adune cele bune, iar cele rele să se spele direct din lac cu aur portocaliu cianotic mai potabil decât normele europene, din care tratament de analiză-sinteză cu exproprieri miniere se poate învăța enorm, pentru a avea din ce practica apoi, mai ales nechezolii în abjecțiile lor ascensionale, **Luminarea Poporului**, prin carte ieftină și bună, care era înainte *Rezistența prin Cultură* în contra tâmpirii marxist-leniniste a Gloatei, Rezistență care nu trebuie confundată cu *Supraviețuirea prin Cultură* a rafinamentului aristocratic, lesne mirosit a papuc de curtezană scumpă de către maidanezul de pe copertă, când ea declară pe la toate emisiunile cu pipițe orientate fotbalistică că ca curvă nu poți achiziționa totdeauna tot ce-ți permiți ca și prostituată.

Nimeni nu te pune pe gânduri și cu mai mare atenție la amănuntul semnificativ decât editorialistul care-ți oferă, de sus **din balcon**, în mod gratuit prin postacii săi **din**

subterană o critică demolatoare, cum ar fi că ce-ai scris tu mai „rezistent“ sub bolșevism ca amator filolog laș e un fâs între amici miștocari, și că opera artistului care și-a dat foc *atunci* la Poiana Brașov, Liviu Cornel Babeș, aprinzând în 2 martie 1989 o torță ce ne va lumina poporul spre Limba Noastră și Revoluția Română, aia, da, este cu adevărat nemuritoare și sub ea se vor putea citi și cărțile conștiințelor libere.

La urma urmei, meritul aci al scriitorului viager Camelian Propinațiu, liber-profesionist rentier, care departe de-a se da drept Antrenor Cultural/Profesor Știecearte sau *inițiat* de divulgă gloatei și postacilor *cele mai secrete* liste de cărți bune, nu este, cum a-nțeles un nechezol grăbit, flerul că l-a descoperit, promovându-l cititorilor de calitate din subterană, pe Candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat, tot așa cum Titu Maiorescu pe Poetul Național, ci norocul că-ntr-o criză mistică *peak experience* extatică la vârf, sub stele sudice, ca la Perpignan, i s-a revelat tocmai lui, citind în zarea poluată optic, amețit de țârâitul asurzitor al lăcustelor, **Direcția Ultimă!**

Iar a cunoaște cea de pe urmă Direcție din 7 sau 10, fără GPS, nu-i puțină izbândă-n Univers, căci așa cum demonstreu și sofistii sceptici cu săgeata lui Cupidone, când trăgea din toate pozițiile, că ea nu va înnimeri nicicând balconul CC al lui Achile din motive infinitezimale ca și cancerul, e la fel de aproape imposibil de stabilizat Gândirea agonizândă pe chiar **Drumul Spiritual** corect, cu un Neam Românesc pe cale galopantă de dispariție, adică *pe ultimul drum* ca ființă și timp funerar în labirintul complexității postmoderne al haosului catastrofelor fractale, când simți pestilențial pervaziv răsuflarea și vuietul cianotic al Marelui Cutremur Catastrofal promis, anticipat sau nu de Explozia Socială, ce iarăși, neexistând intelectualitate, nici critifiction social-politic măcar, va ține loc de o Nouă Revoluție.

Pe Google Earth, această **Direcție Ultimă** ne e trasată cam pe la Basel, spre Sonnenheim pe Rhein în jos, mult după ce treci de cataracte, unde elvețienii și-au permis să taie tunel de vreo 12 metri într-o stâncă doar pentru a nu sili a face curbe pista pentru bicicliști, dintr-un respect abject pentru omul urât, unidimensional, nebalcanic.

Și iată de ce **Direcție Ultimă**, așa, ca recitativ! Ca bonus la răcitură. La varză murată în frumoasa Alsacie a tineretii lui Goethe, ducătoare spre Weltliteratur.

Cronologic, vasăzică Maiorescu ne-a consiliat aulic să mergem umăr la umăr cu **Germania**, apoi veni Lovinescu ăla, profesoraș de liceu, vezi bine, cum că mai bine să ne sincronizăm cu **Franța!**

Așa procedară, fu bine așa, pe bune, și așa, și așa, dar azi luăm aminte uluiți că *tocmai aceste puteri spirituale titulare de love*, FR și DE, exemplare pentru noi ca niște faruri la imitat Infrastructura lor Intelectuală și Academică, s-au aliat exact în contra Levantului româno-bulgar cu virtuală capitală permanentă a Spiritului în pitoreasca, prin podurile ei dunărene pe corzi Calatrava, conurbație Giurgiu-Russe, presimțind ele dinspre noi pericolul concurențial secret la onoare și glorie, ambiția comună recuperistă întru Mântuirea Balcanilor!

De aici și inevitabila criză mistică *peak experience* extatică la vârf, dată sub stele sudice ca la Perpignan celui mai modest dintre îndrumătorii noștri spirituali postaci, un radical agrar justițialist-consumerist devenit conciliant (anti)clerical (teză, antiteză și sinteză) prin necesitate dialectică a geniului obligat tranzacțional, să ne orientăm exact pe **drumul de mijloc**, adică să ne elaborăm fără păcat proiectele noastre cultural-spirituale ghidându-ne, banal dar sigur, numai după *noutățile* tv-ului hibrid **franco-german** arte de la Strasbourg, oglindit cenușiu argintiu cu mâhnire și

Metropolis în adâncile ape de canal, dar cu precauțiuni privind drepturile omului, după trei cincinale de monitorizare și pilotare existând suspiciuni că TU, recuperatorul, nu prea ai ce să imiți dintr-un experimentalism concasat postmodernist când aspirațiunile românești și bulgare sunt din străbuni de genul tranșant faraonic, recuperăm totul sau nu facem nimic! Pe scurt, cui dă alsacienii atenție, așa și noi!

Asta e **Direcția Ultimă: spre Strasbourg, adică spre tv ARTE!**

Iată de ce, profesorașul cu liceenii, ca și profesoriul cu studenții, trebuie să educe clasa muncitoare să pună presiune pe filantropi, ca ori din averea lor, ori din a statului, să cicălească guvernul să aranjeze să se bage nu numai Mezzo, ci și Arte, gratuit și obligatoriu, pe toate rețelele de telecablu, măcar pentru minoritatea germană, dacă nu și pentru specialiștii, intelectualii sau oamenii de afaceri francezi tot mai prezenți, ca la Titu, într-o comunitate mereu mai semnificativă în RO, fără prea mare teamă la cleptocrați de cosmopolitismul burghez manifestat de Marx și Engels.

Ci nu doar la Strasbourg, la Centrul Pompidou de la Metz sau la Paris, ascultând la ruso-americanul Stravinsky vreo istorie pe apă, *sincronismul azi*, cu statui ieftine, fără soclu, de să-ți bage blonda mâna-n buzunar, ca lui Leopold von Sacher-Masoch la Lvov, corecte și hipercorecte politic, pentru românii asincroni e ca un Kitsch culinar neimportabil, avem și noi destule ciocănele de pui orientale și aripioare genial prăjite-n crustă, încât ni s-a acrit de atâta caragialesc pe problemele lui Icar, unde fugim de acasă. E ca și cum, „aplicând“ și fiind trimis în delegație academică la Université Sorbonne Nouvelle Paris III *Asnières sur Seine*, ai da la un colț de cotitură nas în nas nasol cu *le général de Gaulle et André Malraux*, foarte coborâți populist ambii la sol, oameni stradali de bronz, uneltind, egali electoral cu noi, trecătorii pe-aici, chiar amabili cu românii beți, nu ca Sarkozy, și ei ne-ar fi condus personal, dacă se dezrădăcinau din solul sacru și acru francez, până la intrarea de la podul celălalt (Pont de Clichy), în celebrul *Le cimetière des chiens – Asnières*, cu carele așșderea trebuie să ne sincronizăm urgent mișcarea noastră civică, pro-maidaneză sau cu acte de proprietate pe sufletele moarte-n regulă.

Or, eu, ca postac patriot, cu o vastă cultură de securitate și antibolșevic de atâta **Hiatus**, îl vreau pe Soljenițin sus de tot, bronz sfânt și hrană sieși, cocoțat pe soclul lui Lenin. Niciun sfert de arșin mai jos! După cum vreau să fac din marxism bici, și din Mausoleul stalinist ce întunecă Parcul Carol, ce? *Muzeul est-european al Sfârșitului Comunismului*, carele bolșevism s-au născut pe Neva și a mierlit-o pe Bega.

De aceea, striviți cu toții microintelectuali în labirintul fractal catedral, ca niște insecte maidaneziene pe un gorilian, cum și calea de mijloc e blocată în *arte* de **nu ai la ce șvaițer de haos te sincroniza ca român nici la Strasbourgul nostru**, sub sublima poartă de porfir, noi trebuie să ne întoarcem spășiți din promenada pe Quai du Chanoine Winterer, la resursele noastre proprii de pe Quai Branly, la izvoarele minunilor naționale curate, la drumul cu praful și oile, și să demarăm cu grăbire Marea Recuperare, profitând de găurile lor mucegăite din șvaițerul postmodernist și mizând pe faptul că nici măcar Balzac sau Bach *n-au spus și ce ei nu aveau de spus presant atunci și acolo*, sau pur și simplu n-au mai apucat, un exemplu cel mai pilduitor de urmat chiar pentru creatorii francezi și germani de mâine fiind precedentul de fezabilitate optimist că nouă la români ne lipseau în patrimoniul balcanic, cu capitala Giurgiu-Ruse, epopeile terminate complet și uite c-am recuperat instantaneu imediat caneșna recent aci la Dunăre în 1990, prin chiar *Levantul*, acesta fiind și sensul brâncușian al *Căucului* înclinat ca Turnul din Pisa spre pomanagii și

pișcotari, că totdeauna se varsă ceva de sufletul morților sau neexprimaților! Iar atâta uitare/neuitare se tâlcuiește că NOI vom propune la Sofia, la Belgrad, la Budapesta, la Kiev și la Tiraspol **reconcilierii istorice după modelul franco-german**, spre a aminti Occidentului prin Marea Recuperare că epopeea *Iliada* s-a scris în Răsărit și că întoarcerea *acasă*, a omului în natura sa de om, este întotdeauna o întregă *Odissee*.

Așa să zidim virtual puțin câte puțin Catedrala Mântuirii Neamului, dar toți, absolut toți, fiecare în Scriptoriumul propriu, gândind la Biblioteca Națională *Neterminata*, etern neisprăvită tocmai întru a ne a facilita nouă să ne azvârlim obolul la Marea Recuperare! Căci oricâtă carte occidentală și exotica am importa și pompa în ea, ceea ce va lipsi mai amarnic din depozit va fi vecinic ceea ce n-a fost să fie scris, din vina năvălirilor barbare, a miniștrilor, a alcoolismului sau a lipsei de geniu sintetic în managementul timpului de creație. Totuși, nici anticii, nici medievalii, nici modernii, nici mondenii n-au epuizat subiectele epocii lor. Și nici călugării postmondene nu vor reuși numai prin abținere. Orice istorie a artei și literaturii s-ar putea multiplica de zece ori de către români fără nice o supărare, cu o singură condiție: să nu fii mai prejos aici-șă de Villon, Dürer, Berlioz, Schopenhauer, Woolf, Céline sau Grass acolo-șă! Ceea ce un bun român reușește întotdeauna, de e slobod.

Să nu uităm niciodată că, din lipsă de cultură de securitate, noi avem o mulțime de dușmani, care nu ne lasă să muncim! Toată Europa care a citit *Maitreyi* sau a tradus *manele* se teme, în această virtualitate, de renașterea noastră spirituală, de o sinteză tare între Occident și Orient! De aceea, ne acuză că le-am halit lebedele dunărene din zona etern ocupată a Vienei, ca să nu ne putem desface noi să etalăm orbitor pe lângă corp aripa stângă și aripa dreaptă!

A ne arăta colții atunci, cum ne consilia și Regina Maria.

Aceasta este și esența de mister cutremurător statistic a globalizării. Tricolorul înclinat ca *Rugăciunea* lui Brâncuși ni-l pot răpi, dar maidanezul care stă de strajă sub el, nu! Pentru că a fost fotografiat și pus pe o copertă.

Deci s-ar putea, se prea poate, și aici inima ni se bate, ca noi românii, mulți călugărindu-ne Shaolin, să rezistăm dacă ne-om bate și Epocii Wash, până-n **postmondeneitate!** Spre marele necaz al Dușmaniei și al desantaților/racolaților ei!

Sterilitatea Sincronismului *Dacă-ai-la-ce* și a Experimentalismul de avangardă *Moarte clasicilor!* sunt adevărate capcane spirituale, atractive Black Holes ale Epocii Wash, menite, după modelul și porunca bananierilor din balcoane și lojii, să ne spele nouă în subterană sconșii, popândăii, rezidenții, desantații, racolații, samsarii și nechezolii nababului din Dușmania petele mai dificile de identitate dupe crierii de român, cu detergentii experimentați cândva cu deosebit succes pe mancurți. Așa că să zidim pe teren propriu tot ce au neglijat alții! Avem, iacă dar, un front de lucru imens și, pe plan politic, s-a configurat profetic un ideal pe deasupra partidelor, ca un fel de transcendent expandat dincolo de termopan și polistiren, deținem un viitor: întâi Emanciparea Cadrelor Didactice, apoi Luminarea Poporului, de unde vor veni presiuni pentru investiții în Infrastructura Intelectuală și în scularia academică, iar roadele se vor vedea chiar și fără suspectele lentile de contact în acea Mare Recuperare, adevărată pavăză a Mântuirii, ce va face insolubilă pentru Dușmania, ca ciorba de burtă, provocarea privind dizolvarea noastră în vidanța globalizării pe parcursul Epocii Wash până la concentrații mult sub normele euroatlantice.

1.5. Luminarea Poporului

Orice scriitor mare, fie el și filolog român, ceea ce rasial ai un avantaj latin, dar ca Infrastructură Intelectuală ești un defavorizat, e de a sa datorie sacră, întrucât face pe navetă observație nuvelistică sau lirică asupra vieții cosmice, sociale și politice dintr-un vast *Quartier Latin*, să se deștepte, să se bage ca un card, să se implice, să nu stea pasiv ci să-și aducă aportul la Luminarea Poporului privind evitarea Exploziei Sociale printr-o Nouă Revoluție, evident una tânără, idealistă, tehnocrată, fotbalistă, sexy și pașnică, de la care atârnă în RO și DRO chiar Marea Recuperare, adică chezașia Mântuirii noastre subsidiare ca Neam euroatlantic în WO până la 2222, la moartea Limbii Române, chiar dacă încă de pe la 2112 Țara nu va mai fi decât o năluca teritorială sudică, focusată pe conurbația Giurgiu-Russe, cam cum îți vedeai după colectivizarea dejist-sovietică a agriculturii pământul strămoșilor tranșat și arat la superkolhoz cu tractor pe șenile tanchiste.

Și să nu mai vorbim că nu degeaba ni se cere să avem milă de minorități, fiindcă până atunci, cum arată trendurile demografice, se prea poate ca Neamul nost' cel Românesc să nu mai fie pe meleag el însuși nici măcar minoritatea majoritară, adevărată cea mai înjurată minoritate, ci o minoritate printre minorități!

Cum n-am făcutură pe spirit mai nimică notabil în aști 22 de ani (1989-2011), comparativ cu românii regali interbelici (1918-1940), de ce hectorul maidanezului ne-am da drumul până-n 2112 sau în 2222?

E însă de extrapolat profetic că postacul delfin cu mentalități postromâne se va adapta ca peștele-n borș la dispariția țării lu' Pește și a limbii noastre de pește mut curajos rezistent prin cultură, căutându-și de la începutul pescuitului în ape tulburi un nou Stăpân rechin sau caracatiță cu viitor ochocrat sustenabil, nu o populație de limacși problematici, pe când postacul idealismului prepostromânist va da din cap a jale, legănat ca de o barcarolă, după ce abisal mișcat citit-va pe net că W. Hoffman (v. *Beschreibung der Erde, nach ihrer natürlichen Beschaffenheit, ihren Erzeugnissen, Bewohnern u. deren Wirkungen u. Verhältnissen, wie sie jetzt sind. Beschreibung der Erde*, Vol. 2, part. 4, p. 03074) i-ar fi mărturisit pe la 1842, într-un amurg, miorlăitului filolog Kater Murr, că altă *limbă armonioasă* ca limba română nu se există și că ea s-ar potrivea **celui mai cult popor de pe pământ, de-asta și născându-se românismul nostru direct ca pan-ILUMINISM**, arzând prin Luminarea intensivă a Poporului, inclusiv prin fabule târgoviștene, etapele parturirii strămoșești, ca la toate Rasele de Stăpâni, nefiind exclus, dacă ne iese ingineria financiară cu Infrastructura Intelectuală și cu Marea Recuperare, să răzbatem cu flamurile spiritualității noastre, cu Tricolorul și cu maidanezul de pe copertă, până în 2222 la Adriatică, la Baltică și chiar la Caspică, îndeplinindu-ne astfel pe deplin, în toată Galiția Mare, misia culturală și civilizatorie, deci îngroșându-ne poate decisiv dosarul cela est-etic pentru Mântuire.

Ontologic, să nu ezităm însă a admite că e din păcate adevărat că filozofii, ca Autoelită, au pierdut conducerea cetăților balcanice încă din postumitatea lui Socrate, care ținea nu de stoicii pesimiști, nici de cognitiști negativiști, ci de curentul miștocarian consumerist proto-româno-bulgar levantin radical-agrar post-șerpilionic trac. Înțelepții au comis prostia inconcetabilă de a nu mai filozofa în sânul masilor largi populare, preferând să se converseze doar între ei, ca pe mobil sau ca la circ, și nu în scopul moșirii adevărului, ci doar parazitându-le în devălmășie cu stăpânii, nu toți de origine cumană. Și nici astăzi nu frământă pe specialiști obsesia de a mai practica printre meseriași Luminarea Poporului, la locul de muncă și agrement cu

grătar sau la domiciliu, consecința cea mai grea fiind nu stârpirea lirismului de către poezia filologică, ci castrarea artiștilor de competența să mai poți compune azi Imnuri de care să nu faci bășcălie ratonii împiedicându-i pe cocalari să se îmbărbăteze când claxonează sconcsul, care uneori maculează/emasculează și imaginea reală a serviciilor de informații, acuzate, uneori pe drept cuvânt, alteori pe nedrept, că, în anumite contexte istorice, cu lumini și umbre, au făcut poliție politică.

Prin urmare, după cum se prognozează la 'șto de către Casandrele statului social, creșterea liniară a calității vieții *pentru toți* odată cu nivelul de trai este cu neputință nu atât datorită suprasaturării în teritoriul ecologic a circuitelor materiale, energetice și semiotice, cum s-ar crede, ci dintr-un argument ecozofic nocturn, că *noi nici nu merităm să trăim bine* dacă nu ne-am propus un Ideal mai deosebit, **ca națiune ieșită dintr-un fel de colonialism**, de sub apăsarea a trei imperii deznaționalizante și niciunul civilizator, nici măcar cel habsburgic, care a pus tunurile pe lăcașurile BOR din Ardeal, păcat repercutabil și-n Mântuirea noastră, și în a lor.

S-a confirmat astfel că **Luminarea Poporului** nu vine numai din cer. Ea e muncă de zi cu zi, ca a furnicilor fosforescente, când tranșează și duc în debara piesă cu piesă un creier fără rațiune, un creier de maidanez fidelizat și apoi strivit în parcare de tancul gunoierilor. Nu putem reuși decât împreună! Cum războiul civic s-a mutat de pe străzi pe autostrăzile informaționale, în Piața Universității Postacilor, diviziunea „Apărarea Ordinii Constituționale” a postsecurității supraestimând în 1990 potențialul organizatoric al intelectualilor, iar biblioteca nu mai este un furnizor *de distracții* ca căminele culturale și casele de cultură sau de toleranță, ci un furnizor de analize-sinteze, adică de informații pe bază de baze de date, ceea ce coastă bani numeroși, toți universitarii, criticii, analiștii și puzderia de publiciști cu stăpân sau free lăncieri au datoria patriotică să se implice ca postaci, dacă mai lecturează presă din RO, cum și să se rotească mai ales profesioniștii în a dezvoltă și aprofunda, compatibil calitativ și cantitativ necesităților de securitate ale națiunii române și statului român, itemii din RO-Wikipedia, una dintre cele mai slabe și mai ranchiunoase de pe planiglob, de nu și coruptă pe bani de Dușmania, o espresie palmuitoare a subcalității de azi ca de subterană a învățământului superior universitar postuniversitar particular de stat, cu cercetare inovare cu tot, ceea ce e în fond avantajos și pentru nechezoli, și pentru postacii noștri!

A se wiki-compara, ca o distracție pe ploi bacoviene, subiect istoric cu subiect istoric, *a noastră* cu ale Dușmaniei.

Iacă dar de ce reiterat citează Profesorul Știecarte pe Einstein (*I never teach my pupils. I only attempt to provide the conditions in which they can learn*), să audă Liceanul Neascultător și să se inspire Filantropul Mizericordios, că e cel mai dezirabil să citim noi elevii cărți în biblioteci: a școlii, a parohiei, a căminului cultural, eventual comasate de guvern într-un centru de documentare publică: *Bibliothèque publique d'information*. Nimeni particular nu deține la domiciliu toate cărțile trebuitoare. Iar editorul care-și confecționează itinerariul spiritual, pe-al lui, pe-al amicilor și pe-al colaboratorilor, *doar din operele străine pe care le importă el*, nici nu se va mântui cu certitudine, căci proiectul soteriologic se pilotează și se implementează pe Neamuri. Dealtfel, întru Luminarea Poporului, ca să-l convingă să-și aducă obolul la Marea Recuperare, fie scriind niște opere, fie contribuind la infrastructură, primării și prefectii care gestionează pluriversul democrației ca terminal al Tranziției au construit vreme de două decenii mari temple bisericesti prin firmele sprijinitorilor, iar acum ei vor trebui să le anexeze în duh, fiindcă **Luminarea Poporului** e plăcută Sfinților și

Domnului, un ansamblu de Mediateci parohiale de nivel occidental până-n ultimul cătun, dotate subsidiar cu minimum un calculator legat la internet și cu baze de date locale aduse la zi. Iar după modelul de la Culte trebuie să se ia și ministrul Culturii milogindu-se ca, oriunde se ridică o sală de sport, să se adauge și o atenansă de citit.

Evident, mediatecele parohiale conectate la internet vor multiplica simțitor numărul postacilor creștini ortodocși, reducând elanul desantaților/racolaților care trăiesc spiritual din defăimarea dreptului Neamului de a avea o Catedrală, de a se Mântui și de a fi Românesc.

De aceea, orice postac trebuie să se pregătească sufletește pentru un posibil destin de mucenic, cum și cadrul didactic rural, care din pricina subsalarizării cronice *nu-și mai poate îndeplini funcția de apostol stradal, luminător al poporului*. Căci deficitul să nu dispui local, lângă sil soviet, de budinokul cultural, e în critifiction structural omotetic cu inconvenientul că, neființând în duh nici mediatecă parohială, există acolo sigur mediocritate-n mediu și atunci te frigi la propriul grătar că nu poți organiza civic niște aliați firești, dovadă că în eventualitatea primejdioasă de te iei ca postac de-un seismectual din Autoelită, pe obiecții clare și distincte cum ar fi cele frizând/bărbierind **postromânismul**, atuncia tocmai amicul tău de subterană cel mai fidelizat, tocmai ăla se va alia ostentativ imediat cu vipoiful, de frică să nu urci ierarhic instituțional boss, în loc să zaci acolo-șa boseac, ceea ce explică paradoxul că emanția nomenclaturistă fu răsturnată-n două rânduri, pe când emanția secundă, intelectuală, conservă de 22 de ani același *establishment*, nepermițându-se mai multe Autoelite, atât prin Infrastructura Intelectuală slabă cât și prin amânarea după 2112 a Emancipării Cadrelor Didactice congelate, dar n-ar fi izbândit nimică boierii minții, fără lipsa de minte a iobagilor din bortele forului idolilor, ușor manipulabili de șmenarii minții la ideile de schimb!

Dar să nu exagerăm pe audiovizual, nici pe șeptic pe dezbrăcate, căci mai mult decât orice rețetă, culinară din hrana zeilor sau cosmetică anti-mătreață, numai cetitul cărților, întrucât *te silește la a gândi și imagina reprezentări*, îți poate devoala taina secretă a orgasmului perpetuu cel mai subtil, cel spiritual, autentică integrare totală în absolut a Luminării propriului suflet în prealabil la Luminarea Discipolului, extaz diavolesc ca un jet de *toner* de care îți amintești și după ce-ai orbit de tot sau te-ai senilizat pentru lumea aceasta ca s-o iei în primire pe următoarea, bezna supremă fiind resimțită de toți regizorii contemporani mai ales atunci când înscenează piese de teatru sau opere muzicale, celebre însă vechi: melomanul postmodern, oricât de cult ca nechezol umblat ar fi, el nu-și poate reprezenta cum trăia poporul înainte, în alte orânduiri sociale și, de aceea, costumația și decorurile și machiajul se aleg din crasa realitate imediată de azi, chit că banalizează până la castrare subtilitățile faustice.

Dealtfel, dac-ar mai trăi Malthus, ar observa că pe când populația tehnologiilor informației și comunicațiilor au crescut în progresie aritmetică, colectivul statistic al practicilor manipulării gloatei a explodat în proporție geometrică, Lumiarea Poporului impunându-se astfel ca o necesitate mai obiectivă ca oricând, spre a-i scoate gloatei din creieri magia neagră pompată pe semiîntunerice și spre a ostoi contradicția antagonistă dintre *ocaziile de culturalizare* a individului și tâmpirea lui efectivă.

Căci scopul suprem al Luminării Poporului este, de la Nistru pân' la Pisa, de la zimbri la dromadere și de la ciulini la asfodele, ca individul să nu mai fie copilul străzii sau al televizorului, ci să gândească de capul lui și să evite astfel să fie pauperizat de către șmecherii cu tombatere XXX care folosesc împotriva tomberoanelor lui imensa putere a statului! Cum posta și Kant: „Aufklärung ist der

Ausgang des Menschen aus seiner selbstverschuldeten Unmündigkeit“ sau cum ni se va spune de la obraz, românește, cu grafiți puerili poate chiar pe stema noastră în anul 2222: “Enlightenment is man’s emergence from his self-incurred immaturity.”

Nu, apăsa Eugène Ionesco, sunteți inconsistenți de 22 de ani, problema e că – fără a occidentaliza niciun pic, cu sculăria academică inclusiv, măcar ieftina noastră infrastructură intelectuală – Epoca Mooye însumează succesiv spolierea averii statului, a micilor economii personale și, în final, a viitorului copiilor copiilor noștri până la 2112 sau poate chiar 2222 prin dobânzi, noi având pisan a ne cocoșa plătind refinanțări și reeșalonări la actualele împrumuturi pentru atare situație la ce s-a ajuns din senin, *de vreo peste zece ori mai îndatorați decât în Epoca Cea*, adică reșapați ad infinitum ca o cântăreață cheală, iar presa centrală mogulo-nababo-shogună vezi bine că nu ne dezvăluie nimic **dacă capitalul autohton a luat sau nu șpagă** de la capitalul străin ca să ne aducă în această situație grețoasă, foarte gravă și neplăcută!

Pe urmă, postează postacul postind să ia aminte sătulul, care ai spoliat nu mai ai decât să te cari cu mă-ta la Miami, nesimțitul, să te scalzi acolo-n piscina albăstrită de spiritualitate, așteptând revelația pe ce să dai banii, iar restul comunității să se așeze pe adevăr, îmboldiți cu strămurarița de recuperatori să plătească datoriile statului, a căror rușinoasă cifră nu e afișată de trei ori obligatoriu la intrarea în supermarket, înființându-se Ministerul Datoriilor Statului, dar la cetățeanul român onest și la plozii lui nevinovați, sau la Dumnezeu din perspectiva Marelui Cutremur Catastrofal, sau la o Nouă Revoluție ca înlocuitor de explozie socială, nu te gândești să trimiți în țară ca un filantrop de excepție cărți, casete, dvd-uri? Sau îndrumători spirituali? Nimic nefiind mai neplăcut la un popor aspirator la Marea Recuperare decât să te retragi temporar din UE sub o dictatură militară pe termen redus, sub guvern necruțător de tehnocrați tineri dar înțelepți bătrâni, stare de asediu și cenzură, *demonstrații interzise în preajma unităților de alimentație publică*, după care să revii triumfător în Uniune, ca stat sincronizat la toate capitolele cu decalajul, pe piscurile culmilor democrației și prosperității, care în 2007 s-au vândut 366.000 de mașini noi, în 2008 doar 324.000, în 2009 numai 148.000, iar în 2010 sub 120.000, chit că fără să crească însă compensatoriu volumul achizițiilor de carte, din cauza colapsului oligopedagogic (K.O.), proful subsalarizat nemaieducând cetățenii cum să trăiască parcurgând un itinerariu spiritual personalizat pescuind sugestii din vasta ofertă a bazinelor de spiritualitate.

Rău faci, exploatatoarele, căci indiferent dacă vom reuși sau nu Eradicarea Corupției, Combaterea Incompetenței și Reeducarea Nesimțirii, postacul nostru doritor de a lectura cărți și pedefeuri bune mereu și mereu îți va reaminti că *sentimentul sfârșitului istoriei naționale și lacunele infrastructurii intelectuale și sculăriei academice* pot să mai aștepte mult și bine politici de remediere, dar **emanciparea cadrelor didactice** (iară nu „educația“ în sine, ca formă fără fond a reformei când n-are cine să ți-o dea, că doar n-o să-ți dea mă-ta gaură la puțul gândirii morale), **este o prioritate națională** de interes european. Da’ de ce? Simplu! Fiindcă atunci când dispui de *misionari idealști*, chiar dotările precare nu mai pot obtura acea Luminare a Poporului prin miracol, implementată fără resurse didactice, pe principiul antropic, adică de la om la om, precum manipularea electorală prin răspândaci! Pe când resursele didactice, ca mobilier și planșe scumpe, fără resurse umane ieftine adecvate nu-și pot îndeplini funcția educativă expectată de primarul sau inspectorul sau directorul care le-a achiziționat pentru training cu cel mai bun comision pentru dotări.

Însă la noi nu e cazul, după atâta oprimare a idealismului cu ciomagul. Deoarece, la sfârșitul **Hiatusului** totalitar și a două decenii de Epocă Mooye, intelectualul pare că nu se mai poate defini fenomenologic decât ca fiind ființa/vietatea incapabilă dintotdeauna să facă pe popor să citească cărți, în particular cărțile scrise cu mânuța lui, fie și ca tălmăci translator importator tirist. Dimpotrivă, tocmai *inexistența clasei de mijloc intelectuale*, absența curelei de transmisie de la aforismele Autoelitei la eresurile gloatei, pe scurt **subsalarizarea** profilor și a medicilor, ne explică de ce supradotații noștri preferă azi să își aducă obolul la Marea Recuperare, la exprimarea noastră în universal *ca națiune ieșită dintr-o asuprire de tip quasi-colonial*, mai degrabă-n DRO (Diaspora română), sau chiar dizolvați non-identitar în WO (World), decât în RO, unde s-ar râde vipoi, ratonii și desantații de ei, demonstrând că nu postacii sau cadrele didactice preuniversitare luminează cel mai bine poporul. Orbitor ca cu halogen îl luminează pe omul de pe stradă, cum le spune pe latinește și numele, oamenii iluștri, purtători și răspândaci de lumină, adică megaintelectualii, intelectualii specialiști sau măcar publici (adică cu cărți sau postări publicate), seismectualii, kilointelectualii, pubinteletualii care folosesc agitația civică în scop autopublicitar, nechezolii și, uneori, când plagiază, chiar și diplomectualii.

De fapt, aici, între pereții rar igienizați școlari, goi ca ai căbănuței lui Noica, ai mansardei lui Cioran, ai chiliei lui Steinhardt/Baştovoi sau ca ai garsonierei lui Țuțea, s-a născut și a triumfat la noi *inversiunea valorilor*. Aici au pierdutără elitele noastre răzbelul cu antielitele lor. Fiindcă antielitele se multiplică natural, de la sine, ca ciulinii Bărăganului, pe când elitele doar operativ, ele trebuind să se inițieze, să se antreneze permanent și să se supravegheze unele pe altele în erudiție, într-o *Artificial Intelligence* ca de bisturiu în roza vânturilor, terminator până la climaxul ontologic de a fi din fire scos, mai ales când se dușmănește mortal vip pe vip întru desemnarea intelectualului dominant care să epitomizeze ideologia președintelui momentului.

Dar la noi, după *aia din decembrie*, la minideschiderea societății laparoscopic, s-a constatat la autopsia civică nu **pluralismul** elitelor de o dinamică fără egal, ci doar închelbărarea abia a unei **unice** elite, care a devenit fără voia ei, din lipsă de concurență, Autoelită (lista vipurilor, oricum variabilă din 4 în 4 ani, nici nu contează, ci aspectul structural este semnificativ) restrânsă la maxim 52 și un sfert personalități de calendar, care nu se înmulțesc și se validează singure pe piscuri din lipsă de intermediar comunicant didactic până la poporul contribuabil și, *odată văzută cu sacii în căruță*, există sentimentul tragic că ea, Autoelita, nu a mai uneltit/lucrat după colțul de cotitură din 1997 decât la a-și consolida în stil hussit pozițiile, *căruță lângă căruță*.

De cum se descurcă acasă cadrul didactic, *rămas de căruță*, verigă apostolică intermediară, cu procurarea hranei lui spirituale de actualitate din librării, Autoelitei nu i-a mai păsat, n-a durut-o că profesionistul amator n-are cărțile eveniment de comentat în pauze în cancelarie și, prin urmare, noi folosim abuziv conceptul de **profesor**, nici măcar peiorativul **prof** nemaivând corespondent în sistem, adâncindu-se astfel oligopedagogia, ci doar termenul **fraier** e corect câtă vreme nu curmăm cu subsalarizarea cronică, pentru că azi o profă de liceu sau colegiu din RO nu și-ar mai putea permite, ca Simone Boué, nici măcar să întrețină numai din leafa ei pe un geniu natural ca Emil Cioran, dar să se mai și îmbrace, să se accesorizeze să se coafeze, să slăbească sau să se epileze decent!

Iar dacă Autoelita prin Megaintelectualii ei lămureau pe moguli, pe nababi și pe shogun să emancipeze cadrele didactice și chiar medicii, atunci s-ar fi triplat astăzi numărul de cititori de carte importată, iar autorii sănătoși de RO-bestselleruri n-ar mai

inventa, pe placul publicului efectiv bogat, *securiști de omenie și nomenclaturști nobili și angelici!*

Ay! Nu știe, nu visează și nu simte Filantropul Mizericordios, de câte ori s-o fi chiorât Profesorul Știecarte în vitrină la Kretzulescu, la Cărturești sau la Dalles, *ca un borfaș la ceasul unui lord*, că nu-și permitea amărâțul să dea pe-o carte de import, utilă și Liceanului Neascultător, ce i-a mai rămas și lui pe card după ce a achitat, terorizat de vreo mare recuperatoare nesimțit de impertinentă, banca și mobilul!

Sucesivele eșecuri ale reformei educației banale pornesc de la neînțelegerea importanței conceptuale a salarizării și banului într-un domeniu în care, deși elevii descoperă singuri competențele ce învață, cunoștințele rămân totuși să stagneze în capul și în creierii sau în măduva dascălului. Mecanismul acestor drame, anume că răul vine de la ierarhizarea aiurită a priorităților, foaia de parcurs corect fiind să ai întâi profesori culti, abia pe urmă școli elegante, și numai la sfârșit manualele alternative ca sursă de câștig, a fost sesizat mai întâi de un precursor al clujenilor Marga și Miclea, vienezul C. Diaconovici Loga, care l-a exprimat în anul Vladimirescului 1821, într-o *Chemare la tipărirea cărților românești*, ierarhizând așa:

– Bărbați învățați trebuie să aibă neamul român cel ce poștește să cunoască că este om; după această, școli, apoi cărți: că numai aceste trei sunt tot capul lucrului, de a putea lumina neamul.

Parcă dinadins, întru neluminarea poporului, subsalarizarea dușmănoasă practică în Epoca Mooye a alungat din școli tocmai pe cine lectura liste de cărți și pedefeuri bune, să le comenteze cu colegii în cancelarie, venind în schimb care merge la catedră numai fiindcă n-are-ncotro, antivocațional, un bărbat valid de muncă neavând ce căta-n învățământ dacă nu-i muieratic, așa încât sistemul nostru educativ e mai receptiv ca oricând azi la un sprijin dezinteresat de la Ministerul Culturii prin casele de citit, biblioteci, cămine culturale sau alte forme organizate de Luminarea Poporului începând chiar cu dascălii lui, trimiși de directori și inspectorate nu la sterpe ședințe obligatorii despre statistici, ci la ascultat diferite recenzii de carte nouă și utilă, de la criticii/scriitorii aduși în marșutkă sau avtobuz la norod. Dar conferințele și manifestările de la Ateneul Central al noilor capitale ale megajudețelor și regiunilor de dezvoltare sunt și vor fi, din păcate, o necesitate obiectivă câtă vreme se va mai confirma ici-colo ce ricana profesorul Borș, interbelic dar actual, din *Parada dascălilor* a postmodernului Anton Holban: „Așa, domnule! Să facem puțină cultură! Românii sunt deștepți, dar au un mare defect: NU CITEȘTE!” De fapt, o idee cioraniană fracturistă să te lași de Literatură făcându-te postac se naște ca un corolar și din experimentul mintal Bohr-Einstein cum că să arestezi un eșantion reprezentativ de români, care au cumpărat O3 în formidabilul tsunami publicitar din toamna lui 2007, și să le dea individual experții noștri în evaluare teste cuprinzând itemi lacunari sau itemi cu răspuns binar/multiplu, din care să se poate deduce în alt județ *parcurerea integrală a romanului candidatului nostru Nobel, de la prima până la ultima pagină*, pentru a se confirma ipoteza de lucru inițială că ponderea elitei de **cititori standard compleți**, cum aveam în România Regală Mare, se situează în marja de 10-12%, ceea ce ar justifica de ce să te speli pe bot de ambiția de a mai ajunge kilointelctual la noi, când te poți bucura pașnic, cu familia și pretenii (nu friendsii), de libertățile de cărturar liniștit, ce nu se exprimă din subterană decât atunci când vrea el să necăjească pe vreun editorialist, mai ales din *specia nouă a milogului civic*, ce nu-și mai folosește atitudinile în scop autopublicitar cumular, instituționalizându-se, ci pentru a cerși pe rețelele de socializare, voiajând perpetuu într-un mereu alt chichiț de reclamat la noua sublimă poartă Bruxelles-Strasbourg cu jalba-n proțap telescopic.

Chiar în contextul editorial jalnic al dispariției Cititorului, cu consecințe funeste pentru Mântuirea Neamului, concepția aceasta că numai având *oameni învățați*, se luminează și poporul ce este, dacă e om sau vită lipsită chiar și de drepturile animalice, *chiar dacă n-ai infrastructură și scule*, nu s-a perimat nici azi, îngăduindu-se tot felul de abuzuri capitalului român, interlop sau străin.

Iată de ce nu trebuie permisă într-un Stat Cultural numirea în funcții publice decidente în secret decât a persoanelor capabile să-și scrie **Memoriile!** Pentru ca să se poată întocmi și înțelege operativ de către istoricii euroatlantici, cât de cât, istoria noastră recentă, făcându-se lumină asupra enigmelor mai controversate.

Deci dacă funcțiile lor sunt de natură diplomectuală, candidații trebuie obligați, prin metodologiile de aplicare pe contrasens a legilor, să-și anexeze, la CV-ul european, **Itinerariul Spiritual** (cele **100** de cărți care le-au adus *satoric* trezirea la conștiința de a fi străjer la un drapel, nu maidanez la un *camposanto* de la Pisa). Iar dacă funcția este de rang înalt după buget, atunci pentru a te testa prin Programme for International Student Assessment, se va solicita un CV european chiar de tip pisan, fiind obligatoriu a se detalia întreg Bazinul de Spiritualitate de 1001 opusuri și trăiri inițiatice ale unei vieți deplin stăpâne pe verticalitatea ei în coloană.

Parcă *lovită de orbul găinilor în raiul ei*, Autoelita nu a observat în ultimii 22 de ani nici calitatea deplorabilă a intelectualilor noștri scăpați din bolșevism, pe care grăbitele stagii de formare din Occident cel mult i-a castrat pe-acolo de patriotism, așa că, crescându-le înfatuarea firească celui cult dar nesmerit și fără milă de prostime, acești specialiști n-au depășit nicidecum, după *aia din decembrie*, **condiția de nechezol** format din auzite la radio și de pe cărți rare din samizdat, deoarece nu se constată nici până azi reverberații privind asigurarea calității la Luminarea Poporului.

E chiar problematic până și pentru desantații care raportează periodic topurile, câți dintre vipoi noștri publici pot trece Testul Pisa, rezistând prin cultură metodei perturbațiilor, adică abătuți de la verticalitate punând botul, câți nechezoli sunt capabili fără Reeducare dură să se mai redreseze moral neprăbușindu-se complet și câți și-au păzit până în top virginitatea, înfruntând toate vicisitudinile piscurilor.

Și cu toate acestea, uneori nechezolii rămân baza de masă aproape singulară din care se recrutează informal cei mai răi, deci mai percutanți polemic seismectuali din cei 52-53 membri ai Autoelitei, fiind totodată singurii cunoscători avizați pe care se poate baza euroatlanticul care vrea să stabilească „contacte culturale“ în bezna abisală de-aici și adesea el *trebuie să înființeze cu filantropii Dușmaniei periodice sau site-uri noi, pentru că altfel n-are unde exprima prin desantați/racolați, la momente de criză sau aniversare, ce simte el* ca balaurian, care este concepția lui de rătăcit printre gorilieni parcă de pe altă planetă din alt planetarium sau terarium.

Iată de ce postacul serios, necocalar, nici raton, nici sconcs, nici zdreanță, nici samsar de burse, nici popândău, nu numai că va respecta Autoelita măcar ca cameleon sănătos, influențând pozitiv și pe alții, dar *el nici de nechezoli nu se va atinge*, nici măcar nu va solicita serviciilor secrete informații publice, să afișeze *prețul real al intelectualului român* pe luna în curs, singurul obiect al criticilor sale ca subcomentator webistic configurându-se din două mari jumătăți mai jenante: 1) derapajele editorialistului de la Misia Culturală spre un postromânism sterp și 2) abjecțiile ascensionale scurse aici din cărțile preopinentului, fiind deja acumulat căcălău material deochet de combătut, după **sfârșitul Ceaușeștilor** scriindu-se

împotriva interesului național insanițai mult mai de toată ciuma decât clasicele *excese ale pupincurismului marxist sau ale vastei și valoroasei literaturi informative*.

Aproape marea majoritate a multor scriitori și artiști, chiar dac-au avut frământări și ezitări gorbacioviste că cade Cizmarul în chimicale și s-au abținut, mai bine-l pupincureau memorabil pe odiosul național-comunist **ca optzeciști**, decât să scrie, în cea mai deplină și absurdă libertate postrevoluționară, de să-i bănuiască sconcsul, postănacul, samsarul, corectitudinara, nebunul liber, ratonul, cameleonul, popândăul, renegatul, boseacul, compradorul, troliul (de trage discuția pe o pantă enervantă), rezidentul, zdreanța, milogul civic, mancurtul și chiar desantatul însuși *c-au pus botul la șpaga Dușmaniei*, insanițai și plezanterii la adresa valorilor românești titanice, culturale, istorice și epopeice, complet demobilizante și chiar paralizante, asumându-și dinaintea judecării posterității *toate* răspunderile pentru cele mai mari *mari ratări* de ocazii, ca Monarhia, recuperarea Basarabiei, reprimarea bolșevismului, asigurarea minimei mase teritoriale critice cât să se poată declanșa și autoîntreține acin Levant, cu capitală-n conurbația Giurgiu-Russe, reacția spirituală-n lanț a Marii Recuperări, de la care atârnă însăși Mântuirea Neamului, când ne va asurzi fluierul final al scadenței obligându-ne-n huiduielile sau ovațiile peluzei cititorilor la o interogație serioasă, matură, ba chiar senilă, dacă dăruindu-ne liste de cărți/pedefeuri bune ne-am achitat sau nu datoriile și dobânzile spirituale.

Căci a fi azi vizionar, azi însemnează a nu te mai mira nici atâtica că nici postmodernismul, ca stadiul cel mai înalt și ultim al Modernității, nici neoliberalismul internautist în care se atrofiază aceasta după 11 septembrie 2001 Manhattan și 2 mai 2011 Abbottabad, nu se pot implementa-n RO ca **mondialism** iresponsabil ceapist, *nimeni nemaivând țară*, fără ca antemergătorii din Partidul Cadrelor Didactice și cumva al Medicilor să realizeze în prealabil, din față și din părți, Luminarea Poporului! Căci acesta ar putea fi primul partid cu adevărat partid, pe idei, împerecherile de până azi demascându-se a fi numai *grupări de interes meschine organizate*, conținând toate antagonism heterogen: îmbuibăți mogul/nababi de dreapta și superciocoi încă nemegaciocoi baroni/corsari demagogi de stânga, desigur fieștecure cu slugile lor intelectuale de la curte, de la atenansă, de la ateneul cultural și de la birou!

Principalele mijloace de Luminare a Poporului sunt: articolele din ziar, știrile televiziunilor, tâlcșourile, zvonurile rețelelor de socializare, munca de la om la om pe principiul antropic că RO e a clanului, articole și comunicări științifice (eventual radiodifuzate cum dă la popor Academia Franceză sau televizate sau subtilizate didactic dupe webul american), conferințe, documentare tv, prezentări în PowerPoint, sesiuni științifice pentru elevii supradotați, ședințe cu părinții și cu autoritățile locale, clipuri, baze de date, platforme de e-learning, portabile ebooks, audiobooks, cărți online *na haleavu*, torrente tot gratis, bannere, postere afișate, pliante și fluturași.

Toate aste mijloace subțiri, deși apetisante, nu folosesc însă la nimic fără duminire (*insight*), fără lămuriri și lămuritori, fără munca la seral a postacului, care nu trebuie să se descurajeze și să se îndărăpteze de la Luminarea Poporului atuncea când, lansându-se zgomotos vreo „carte ca și de Nobel“ și căutând el ecouri pe la cunoscuți, dă-n revelația că dintre toți ai lui *nu citește mai nimeni până la capăt aparițiile*, ba nice măcar pân' la pagina 420 cărțile bune de mare preț ale megaediturii celei mai norocoase. Tare fiindu-i lui teamă că, adresate unui public obez de bogat, dar nefilantrop, componenții acestuia le cumpără, ce-i drept, pe produsele promovate de promoteri, dar le amână și le uită-n biblioteca de nuc de import, ca pe niște trofee

intușabile, fără a-și da seama că baremurile testelor pisane privind Itinerariul sau Bazinul de Spiritualitate, sunt preponderent înclinate tocmai pe liste de cărți și pedefeuri bune, unele cu un cuvânt greu de spus acum și în ora Mântuirii noastre.

Există atunci o diviziune a muncii: promoterul laudă pe bani de la editură noua apariție, criticul o include sau nu în domeniul canonic, făcând-o susceptibilă de a fi o lectură recomandată școlar, ambiguă sau obligatorie), iar postacul se implică voluntar, printr-o comemorare în același ritm logaritmă ca al parastaselor, să asigure lecturarea efectivă a itemului de la prima la ultima pagină de către consumator și adiacenții acestuia, consumeriști, (anti)clericali sau radical agrari.

Tocmai pentru că s-a produs la noi o mutație intelectuală multdorită, liberi azi, postacii noștri trebuie să respecte Revoluția ca pe o carte bună. Ei au datorința să apere mai ales pe românii martirizați de teroriști și de TVR după 22 decembrie, fiindcăăștia sunt, pe subînțelese, tratați de public mai mult ca fraieri decât ca eroi.

Postacul bun nu confundă, vasăzică, „a lumina“ cu „a manipula“. El se gândește la familiile acestor idealiști, nu la ceea ce este doar un adevăr comercial, anume Sfârșitul caraghios al Ceaușeștilor, împușcați de Crăciun fiindcă au demolat biserici, în loc să înceapă EI Catedrala Mântuirii Neamului *Neîncepta* de la Spirea Veche, cum însă reușiră pân' la cornișa acoperișului cu Biblioteca Națională *Neterminata* de la Mănăstirea Radu-Vodă.

Postacul român nu uită că refuzul Occidentului de a condamna și reprima comunismul vine nu numai din criptorasismul că, fiind voi esticii niște barbari, n-ați reușit să aplicați corect geniala doctrină a lui Marx. Explicația de tip *voi ați tras în voi* are în Vest valoarea că **Abandonul de la Yalta** este scos – pe motive de prostie – din istoria abjecției euroatlantice, cu confirmare minerească, în timp ce simultan puterea germană își poate plăti un spectacol global Pink Floyd, *The Wall – Live in Berlin*, 21 iulie 1990, nemaia mintindu-și nimeni de unde a pornit Al Doilea Război Mondial (de la lăcomia lui Molotov de a invadea nu numai Basarabia, cum se înțelese cu Ribbentrop, ci și Bucovina fostă habsburgică!), cum și din cedarea Bizanțului către rafinații și blânzii noștri turci, buni cofetari și roz bombonieri, s-a sublimat apetisanta farsă lirică a lui Mozart, capodoperă de imbecilitate idilică, *Răpirea din Serai!*

Paradoxal, cam asta este tema de bază a postacului: Autoelita nu s-a preocupat chiar deloc de propria ei multiplicare organică, de la 52-53 personalități de calendar să se fi dezvoltat la minimum 525, câte erau la noi înainte de **Hiatus**, adică înainte de forfecarea firului nostru de istorie românească prin agresiunea sovietică din 26 iunie 1940, dată de la care începe, în Basarabia și Bucovina, bolșevizarea noastră ireversibilă.

(Ireversibilă fiindcă, așa cum observa un tânăr lucid, poți scoate oamenii din comunism, nu însă și comunismul din oameni!)

Degeaba a mai fost condamnat solemn comunismul dacă, neurmându-se o necurmată bătălie civică pentru *infrastructură intelectuală* și pentru *emanciparea cadrelor didactice*, nu a mai avut cine să ducă măcar din consumesmerism spiritual vestea cea bună la masile largi populare odată cu liste de lecturi convingătoare, practicând zi de zi și oră de oră **Luminarea Poporului**, dimpotrivă, bolșevismul a năpârlit, a întinerit subtil, s-a întors spiritualicește la formula stalinist-cominternistă originară, ca una dintre fațetele virusului în format icosaedric al *postromânismului*, ca resurrecție a mentalității interbelice, nu mult diferită de a nechezolilor de ambe spețe, că ilegalistul e un revoluționar de profesie a cărui patrie nu e România, ci aia a nimănu din imnul *Internaționala*.

Având în vedere editorialele că șpaga nesimțită dată lunar de guvern profesorilor universitari pentru a stăpâni și tranchiliza sistemul, nu a atras vreo presiune sindicală pe guvern, să se extindă și la conferențiarilor și subprofesorii cu lefuri de zece ori mai mici, universitari dar asimilați cu preuniversitarii, niște sporuri de cărți fiind de fapt profit reinvestit, e mai aproape de adevărul lingvistic postacul care socoate că, după *colțul de cotitură* neptunian din 1997 și *mușcătura* antieminesciană din 1998, deja din anul eclipsei 1999 Sistemul nostru de învățământ s-a blocat în *colaps educațional*, nemaiputându-se practica decât *oligopedagogia*, iar termenul „profesor“ s-a golit de sens, fiind mai dezirabil a ne exprima azi că nu mai avem **profi** la catedre, ci **fraieri!** Ceea ce e totuna cu a ne lua adio nu numai de la cetățeanul educat, ci și de la Luminarea durabilă și sustenabilă a Poporului.

Evident, un asemenea fenomen de fraierire de către clasa politică nu i s-ar fi putut întâmpla clasei intelectuale dacă ea ar fi rămas unită. Dar n-a fost să fie așa, universitarul s-a separat în scârbă de preuniversitar, deși exploatează cu nerușinare munca acestuia, formarea inițială a tineretului, cum un antrenor național le subtilizează talentele ălor județeni de s-au canonit primii cu ele, oprindu-le de la discotecă sau etnobotanice, și își mai permite, ca și inspectorul, să producă manuale de-alea alternativele, ininteligibile deoarece el n-a asudat zi de zi cu cimpanzeul la clasă, pentru a înțelege particularitățile socioumane ale Generației Pupici, în primul rând educația ei morală bazată nu pe basmele bătrânilor, ci pe cartoane animate, descrise de Vladimir Iakovlevici Propp în *Morfologie*, ca fiind toate identice unuia singur, în care un animăluț simpatic fugărește pe altul în scopul comic de a-l cafti.

Primejdia care ne amenință este ca fraierii să se șmecherească, iar pedagogia să rămână pe vecie oligopedagogie, și aia selectivă: nu vor mai primi lista de contacte inițiatice și trimiterile la Bazinul de Spiritualitate, sau măcar la Itinerariul Spiritual, decât discipolii care chiar vor să învețe, iar în rest, se va aplica la leneși principiul tragerii clopotelor vesele, *închide ochii, deschide ochii, Pumfi, lasă-i să moară proști!* Rar fraier care-și va mai scuipa plămâinii și colecistul pe catedră, să abată de la calea penitenciarului/consumației un infractor/o prostituată care-l privește și de sus, strâmbând din nas, ca din upercutclas spre vidanjclas, ca din balconul de fildeș al zepelinului editorialistului, spre subteranele comentatorilor webistici.

Numai postacii prin munca lor de furnică mai pot atenua, așadar, nu chibiții Dușmaniei, consecințele funeste aduse în RO de **fraierirea profesorilor**, continuând să lumineze ei poporul din subterană, ca un far pe beznă, până la normalizarea situației bugetare, doar provizoriu, e drept, cum se întâmplă în instituții la căderea curentului când rămân numai licuricii de veghe.

Să fim vremelnici serioși! Era timp destul 20 de ani pentru a se implementa Luminarea Poporului și a se inițializa Marea Recuperare. Dar lucrul nechezolilor a fost să scrie sau să convorbească într-un mod clandestin foarte codificat de să nu *comunică* decât unii cu alții, iar gloata să nu decripteze nimic din scenariu.

Și chiar și așa, ei nu prea s-au înțeles, fără să fie moderați de masile largi populare, deci sănătoase. Iar între timp situația s-a complicat și mai mult.

De aceea, ontologic, rostul cel mai deontologic al postacului e a simplifica ideile complicate. Tocmai în acest oribil sens, mai ales omul de rând, după ce a digerat un editorial, mai ales unul scris de universitari români care-și transmit percepțiile despre RO de peste hotare, simte imboldul tropical de a-l condimenta cu subcomentariile care, vrând-nevrând, extrag didactic cu barda și ideile principale.

La urma urmei, românul și chiar cetățeanul român, e născut poet, adică postac. Viața noastră cea mai spirituală se bazează pe versuri lirice, foarte puține, grele ca aurul, și pe niște versuri filologice, extrem de ușor de produs, ca cianurile, dar ermetice, așa că uneori nu ne place tot atât de tare de ele, deoarece pot fi generate la infinit, ca banii inflației deși agonizezi fără orgasm pe o comoară.

Rolul postacului e aici imens, deoarece îl poate ajuta enorm pe Autor să se înțeleagă el pe sine însuși, ce a vrut de fapt să spună, îi întinde mâna salvatoare spre groapa cu lături de pește și zoaie de fructe de mare a ambiguității, să iasă de acolo pe brânci, tocmai happeningul revelându-i pe canapea, printre înjurături creative sub bolta celor mai inspirate insulte, nestematele care plutesc în poemul perceput elegiac ca un pachet cubic, numai ce ciobit nițel la un colțuc.

Idealul Luminării Poporului, care era sub bolșevism însăși Rezistența prin Cultură la totalitarism, periculoasă, de neconfundat cu Supraviețuirea tabieturilor aristocratice între amici, și se continuă și azi, consecința sa finală fiind, poate, Marea Recuperare, marii postaci anticipează că va fi înscris curând și în Constituție, în caz că, fie printr-o Explozie Socială pe bază de lideri spontani în preajma depozitelor de alimente, fie printr-o Nouă Revoluție, se reușește Abolirea Hiatusului putându-se astfel învăța la orele de educație civică noutăți cum ar fi că „Regatul României este un stat național unitar, CULTURAL și indivizibil“.

Mica Recuperare este însă abia în faza de pilotare, realizându-se deja o sumedenie de *progresii*. Un partid marxist parlamentar nu s-a putut reînființa chiar pe vremuri de criză, dar dacă o formațiune de diplomecuali deștepți ar candida sub denumirea Partidul Securiștilor, ea ar trece pragul, fiind creditabilă prin competențele *șefilor de promoție* ai Imposibilei lustrații și prin apărarea profesionistă a intereselor naționale, însă cu patriotism lucrul nu se inițializează, și din deficit de cultură de securitate neglijându-se sculăria academică, și fiindcă ar protesta formal UE, de aceea, nici fireștile funeralii naționale pentru generalul Pleșiță al lui Goma nu s-au organizat. Dar însă totuși nu mai ești luat chiar așa la mișto, după Vieru și Păunescu ajunși busturi, când amintești de patrie, de totuși iubire și de unionism, iar a vorbi de suspendarea președintelui e un eufemism pentru revenirea la monarhie, care era însăși arta conducerii societății unui stat complex ca cel lățit de la Nistru pân' la Tisa în scopul atingerii masei critice după care marile recuperări se țin lanț.

Și să nu mai zicem nici păs de asemănarea prin omologie structurală a unor cadre rotite de la comanda unităților de pregătit arabi antitero, la directorat de teatru, înainte și după revoluție, apreciindu-se concomitent și calitățile dramaturgice de membru în Uniune ale generalului, poliedru de competențe în orice și în te miri ce pe care le cam au și cei 52-53 potențiali megaintelectuali generaliști ai Autoelitei într-un moment cultural istoric dat naibii într-o epocă vegheată de îngeri, care începe cu intitularea 22 a Revistei, ca o aspirație inconștientă cea mai adânc refulată spre o efervescență intelectuală compatibilă cu a celor 22 de ani ai României Regale Mari.

Problema fundamentală a trecutului recent este atunci a se întocmi un **Studiu de Nefezabilitate**, pentru a identifica din punct de vedere teoretic CE TREBUIA FĂCUT la 1990, practic care ar fi trebuit să fie pentru toate împreunările politice, dar nu fu să fie, Programul Revoluției Anticomuniste! Și a stabili răspunderile individuale sau de grup pentru că de ce nu s-a realizat niciun ideal, definit el au ba. După 22 de ani, de exemplu, este limpede că la MPU s-a exprimat tocmai o pledoarie pentru Mica Recuperare, iar dacă acest proiect ne reușea, cleptocrația ar fi fost azi de șapte ori mai bogată, dar și norodul ar fi dus-o de trei-patru ori mai bine, se putea occidentaliza

fondul de carte la Biblioteca Națională sau se putea organiza concurs internațional pentru Catedrala Mântuirii Neamului, să nu iasă mai banală decât demolata Spirea Veche, a cărei siluetă amintea bucureștenilor de Catedrala din Timișoara.

Practic, sub scutul NATO, Mica Recuperare (unionism, monarhism, antibolșevism) e ireversibilă și s-ar putea reitera deja inițializarea curajului implementării proiectelor listate de Marea Recuperare. Astfel, dat fiind deranjamentul turistic că România în postromânism e percepută literar făptură a neantului valah ca o înjghebare superficială după Potop, într-o primă fază a Marii Recuperări megacotețele rezidențiale, fără un pom la dulău, de pe marginea carosabilului, se impune a se decide a fi mascate cu luminoase fațade din stuc și gresie, în stil doric, ionic și corintic, exact cum arăta și Arca lui Noe, de la care s-au inspirat vechii greci.

Iar dincolo de colonade și portic, o săliță de cenaclu ca Antiquariumul din reședința prinților de la München, orice baron local rafinat și-o poate azi permite, în zilele neculturale putându-se aici servi rețete pescărești sau vânătorești din propriile păduri și iazuri sau se poate juca șeptic pe dezbrăcate ori biliard de fițe.

Ba și arhitectura noilor edificii publice și religioase ar trebui să se bazeze mai vizibil pe aceste principii vitruviene. De exemplu, dată fiind nerentabilitatea Casei Poporului ca Parlament, revelată-n contextul diminuării efectivelor de parlamentari, ca și de elevi simultan, s-ar putea construi unul mai mic, în stilul antic, cu albedo respectabil și mai ales cu dimensiunile omenești ale celui de la Viena sau chiar de la Paris. Nu e nevoie decât de inițiativă. După cum încă nu e târziu să fie re-proiectată clasic însăși Catedrala Mântuirii Neamului din București, asemănând-o cu St Paul's Cathedral in the City of London, cu Szent István-bazilika din Budapesta, cu Basilica di San Pietro in Vaticano sau cu Isaakievskiy Sobor din Sankt Petersburgul nostru.

Numai că Mica și Marea Recuperare merg mână-n mână cu Luminarea Poporului, care e activitatea termitieră, subterană, de zi de zi, ceas de ceas și în proporție de masă a postacului de postac de sușă pură, cum le spune și numele, cei dintâi postaci fiind probabil apostolii, ca postaci comentatori pe înțelesul gloatei ai învățăturilor Mântuitorului tuturor Neamurilor.

Ce înseamnă a nu grăi pe înțeles? Un exemplu clasic e a folosi vorba *inebranabil* într-un discurs televizionar de doamnă, al cărui scop politic încifrat ca paniatnă era, practic, a convinge pe minerii răsturnători în septembrie 1991 ai guvernului Petre Roman, să-l răstoarne și pe Iliescu, sau măcar să-l suspendă, scutind mișcarea civică de la a mai cultiva strada.

Ce înseamnă însă a te exprima pe înțelesul poporului? De exemplu, a le da ca ministru la cadrele tale didactice, ce să execute cu copiii la școală, sub forma la o „FOAIE DE PARCURS“, care aproape toată lumea are un șofer în familie și înțelege cum e cu legile șoselei, iar groful Hermann Keyserling zicea că *le chauffeur est l'homme de l'avenir*, tipul uman reprezentativ al barbariei tehnice, cum a și confirmat traficul postmodern în materie de injurii, altercații, băgări și claxonat protestatar.

Condiția de postac trebuie însă abizatelno reabilitată după ce nechezolii, seismectualii și unii intelectuali publici au deconstruit-o, aducând-o recent până-n pragul demolării de către nechezoli într-un fel de complicitate inconștientă cu desantații Dușmaniei, care profită orbește de lipsa noastră de cultură de securitate, interpretând-o ca penurie și de cultură, și de securiști! Deci s-a uitat ce periculos e să se prăbușească edificiul statului pe tine. S-ar putea interpreta acum de către masele largi populare că *ăștia*, implorând puterii rebăgarea Cenzurii prin asumarea răspunderii legislative de către guvernul de urgență, au în proiect să te exonereze de

orice plăcere pe criză, și asta deși majoritatea postacilor avizați se abțin de la injurii și chiar de la a combate ideile vipurilor pe propriile lor site-uri, deoarece politețea într-o societate deschisă încă îl mai oprește pe musafir să vorbească de rău gazda sa, gest insolent care ar ține, ca însuși postromânismul, de **Ghidul nesimțirii intelectuale**.

Mult mai înțeleși, deci adorați de popor ca niște îngeri cu aripi întredeschise, ar fi intelectualii noștri de cultură dacă, în loc să se țină de scris *opere* sau de conversat unul cu altul, fără avertisment televizionar că meșteșugul de a gândi se fură privind și ascultând, operativ, ca orice meserie, ei și-ar posta zi de zi, ceas de ceas și în proporție de masă opiniile și erudițiile comentând avizat diferitele subiecte ale zilei.

Mai prudent încă, Hummel la Weimar îmi amintea să nu critic ca postac simfoniile regilor, pentru că nu se știe cine le-a compus. Motanus mutantus, condiția forumistului pretinde oricărui erudit instituționalizat să exprime către un public cert cele mai bogate idei, ba chiar și cele mai trăsnete fantezii de *brain storming*, sub protecția anonimatului, care e de origine divină, Marea Recuperare nefiind decât un fel de șpagă dată de Neamul Românesc Marelui Anonim pentru a putea beneficia la Sfârșitul Sfârșitului, fără discriminare, de toate facilitățile Mântuirii.

Din această perspectivă teleologică, legea unei educații naționale ar trebui, dacă-i *națională*, să ne europeanizeze în spiritul Luminării Poporului pe tot parcursul vieții, obligând și universitarii să mai și muncească la semănat din amvon, inclusiv deplasându-se cu studenții unde mai sunt probleme, să se practice acolo la țară, la Cochirleni, propagandă culturală efectivă, măsurabilă, să nu mai fie lăsat majoritatea meleagului intelectual pârloagă, ci să le aplice chiar și amenzi primarilor unde e cazul.

Prin urmare, ce preparator sau asistent doctorand visează a-și înzeci ca profesor universitar influența și veniturile, el ar trebui reglementat să adune la punctaj nu numai *researchpaperșii* ci și câte mii de reacții și deflagrații ca postac a produs anual, precum și **contribuțiile sale de nivel academic român la Wikipedia**, care nu se mai poate să nu clatini căpățâna a jale când compari cât de puțin și ce anume e scris în 15 ianuarie 2011 la defuncții Bălcescu (cam cât la Neagu Djuvara) și Iorga (cam cât la Zoe Petre) cu, de-o pildă, câte detalii te împresoară la contemporanul istoric, intelectual public sporadic megaintelectual, dl. Adrian Cioroianu de la GDS, *Dilema* și *Adevărul*, ministrul nostru. Dar și mai bine-i să te informezi de 1 Decembrie 2011 din Wiki-ro despre Alexandru Drăghici, succesorul lui Teohari Georgescu la Securitate și Interne: află abstracțiuni despre cariera politică și detalii despre dizgrație, plus fapte bune: „a intenționat, fără a pune în aplicare, să folosească batalioanele de instrucție ale grănicerilor pentru operațiuni în munți“, iar „după unele informații, în 1956 s-ar fi opus extrădării lui Imre Nagy“.

Viața spirituală nu se reduce însă numai la învățământul superior, deși tocmai omul religios a resimțit primul nevoia de a înființa, ca boaită, universități, enervând pe unii forumiști nechezoli de speța a doua. Fenomenologia tainei trebuie să fie o fațetă a culturii de masă, orice fel de cetățean fiind chemat, dacă nu și ales, să se pronunțe ca postac despre cele mai incitante probleme metafizice ale ființei conștiente de sine în Univers, precum și despre Bioseea, despre jurnalul rătăcirilor vieții până a dat de om.

Altfel spus, și providențial spus, metamorfozarea postmodernismului în neoliberalism New Age, la 11 septembrie 2001 pe sol american, impune și la noi prăbușirea finanțării de către stat a Uniunilor de Creație, adică renunțarea la sponsorizarea revistelor, manifestărilor și deplasărilor total neînțelese de popor.

Finanțarea creației nu mai poate fi, vasăzică, decât privată, *ea trebuind să urmeze intelectualul*. De la stat, firească e doar omenia, ospitalitatea noastră

tradițională de a se asigura, prin eligibilitatea solicitantului/proiectului, infrastructura, adică palatele și domurile culturii, bibliotecile și librăriile sau chioșcurile de care să beneficieze toți, cu condiția respectării regulilor de publicitate, că obiectivul de investiții a fost realizat cu sprijinul Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului, prin Programului prioritar național pentru proiectarea și construirea de sedii pentru așezăminte culturale, în localitățile unde nu există asemenea instituții...

De indivizi, să le dea pensie viageră, o repețim, e datoria filantropilor.

Iar firescul nu e o excepție, ci o datorie, căci, din altă perspectivă, românii, ca popor pățit, azvârlit de Churchill 90% lui Stalin (cărui Hitler îi dăruise la 23 august 1939 Basarabia și nu știm dacă nu cumva a cedat cineva Transnistria în schimbul trecerii balticilor cu ruși cu tot direct în NATO), nu pot privi fără îngrijorare blocajul Schengen, după care poate veni un grilaj pe zona Euro. Nimic nu ne garantează că nu e începutul excluderii din UE, cu recomandări de a ne adresa *altei* comunități de state independente. Azi sunt unele pretexte, iar mâine pot fi altele. Și oricine vine în RO din DRO, ce-i sare-n ochi este tocmai decalajul de infrastructură intelectuală, vulnerabilitatea asta că putem fi excluși de peste tot pe motivul că la săli de sport și chiar stadioane stăm mai bine, dar am ajuns foarte deficitari la malluri culturale, devenind prioritare rural dacă se mai bagă bani nordici în Volksgarten, atunci să se bage și-n Musikpavillon mit Lesehalle.

Iar dacă s-ar declara **RO stat național unitar și cultural**, e evident atunci nu numai că secuii nu s-ar mai autoenclaviza, ci ar fi mai ușoară și impozitarea, cu accize ca pentru lux, a televiziunilor, radiourilor, publicațiilor și site-urilor de divertisment plăcut sau care n-au idee de noțiunea de știre, manifestând un comportament neecologic cronofag nociv dăunător față de timpul de trai al consumatorului, care le primește în casă ori le frecventează pe acele vipuri molipsitoare etc.

Orice media echivalează cu un canal didactic, prin natura sa transumană, divină, de tub de comunicare, într-o potențială bună veste! Tot ce mediază amenință, deci educă.

Aberația stă la omul de azi, postcatedral, nereligios și ostil școlarizării, doar în a-l perverti pe urmaș din consumerism, pentru o senzație mai de plăcere agreabilă ca ideal decât o ar permite un univers al valorilor profund (anti)clerical, radical-agrar.

A desființa, sub o temporară dictatură militară cu guvern tehnocrat, și chiar a interzice jocurile piramidale care mai sunt încă unele uniuni de creație și de cercetare finanțate de stat întru Luminarea Poporului, profitând într-o nesimțire numai cei din capul trebii, nu trebuie însă a genera la supuși propensiunea către o puzderie de mici uniuni profesionale pe lângă diferiți moguli, nababi sau chiar baroni/corsari locali/străini, ori în jurul shogunului jucăuș, fiindcă ierarhia valorilor ar fi și mai bramburită decât înainte, deoarece criteriul estetic privind omul chipeș funcționează exclusivist precum cel științific la alegerea manualelor alternative, iar infailibilitatea enunțului ermetic, indecodabil de către contribuabil, exclude accesibilitatea dreptului la cultură și erudiție pentru toți, de unde rezultă și Cultura Oligo, iar grafiții Generației Pupici sunt subeuropeni ca kitsch, de un gust brut senil ca de vodevil manelar.

Mai mult încă, este orbitor de evident că s-ar putea întrema bugetul pe cale intelectuală desființându-se complet de către noii revoluționari pățiți televiziunea de stat, și așa pătată de crimele Contrarevoluției. Ca furnizor de știri sau de politică la borcan, TVR e surclasată de particulari, precum e depășită și ca sport sau divertisment. Singura ei rațiune de a fi pentru Neamul Românesc a rămas canalul TVR Cultural, ale cărui programe de 1 Decembrie 2010 și de 15 ianuarie 2011, adică

de Ziua Națională a României, respectiv de Ziua Culturii Naționale și a Poetului Național Mihai Eminescu, au lăsat însă enorm de dorit, sunt antologice prin neadekvare la așteptări sau îndatoriri, ca și alea ale lui Cea din decembrie 1989, iar unde apare un vid de poziționare pare evident că mediul de afaceri privat s-ar implica și în satisfacerea necesităților spirituale ale omului chipeș, faptul că n-a fost încă dublat și expropriat de audiență acest canal explicându-se doar prin lipsa de cultură a marilor jucători de pe această nouă piață, mediați statistic.

Iată de ce ar fi mai educativ, domnilor europarlamentari, să se preia și să se distribuie *gratuit și obligatoriu*, de către statul român, dar netradus, doar canalul franco-german *ARTE*, probabil ușor de negociat ca foști mari francofoni regali pe motiv că mai există etnici germani în RO interesați sau mulți vor să se întoarcă, iar vidul telecultural românesc de pe piață se va acoperi de la sine, din inițiative neguvernamentale, cum a fost și cu, după suprimarea librăriilor, distribuția prin chioșcuri a literaturii române și universale pe bază de liste de cărți bune pentru postaci, a albumelor cu picturi, a muzicii simfonice, mezzo și de operă, a dicționarelor de tot felul, a cărții utilitare și a ghidurilor turistice.

De fapt, încă din Anul Eclipsei 1999 era de proorocit că întârzierile dramatice privind Luminarea Poporului și mai ales ezitățile privind Emanciparea Cadrelor Didactice, preferându-se un electorat de tâmpiți, incapabil a se descurca în *dilema dilemelor* (Tâlharul X? sau Tâlharul Y?) ca bombă logică, vor cauza incapacitatea uniunilor de creație de a-și mai atrage din partea guvernului, nu ajutoare de supraviețuire, ci însăși *finanțarea europenizării* lor prin Sincronism Integrator și prin Protocronism Experimentalist, cu gândul emergent ascuns de a trage mâța de coadă și a urni Marea Recuperare, iar masele largi populare nu vor opune rezistență în stradă!

Iată de ce Ministerului Educației îi revine de la popor sarcina să monitorizeze activitățile acestor așezăminte de binefacere pentru minte și inimă, mallurile culturale mai mari sau mai mici, sintetizând cotidian și pe termen lung, tipărit și electronic, buletinul **Prioritatea Națională**, care să vegheze la occidentalizarea infrastructurii intelectuale prin investiții imobiliare și la popularea ei mai mult cu profesori prin emanciparea cadrelor didactice după fraierirea lor între zidurile goale, cu automate de cafea pe monezi, apa provenind din găleată de plastic.

Că doar nu e de așteptat vreo inițiativă de a recunoaște și pe preuniversitari drept intelectuali de către tine, îngâmfată Autoelită, care nu vrei să te clonezi!

Care unde dacă nu ai militat tu pentru Emanciparea Cadrelor Didactice de să-ți poată achiziționa ție cărțile tale scumpe, pentru a le rumega pe pustii până la luminiscentă și a le împărtăși poporului, atunci publicul tău țintă va fi pe vecie unul postfesenist, unde sunt și banii, beizadele securist-activiste, pentru care gusturi și capricii și orgolii va trebui să derapezi din sublimul oniric, metamorfozându-ți fluturii paginii în fluturași cu inventați *securiști de omenie* și *nomenclaturiști nobili și angelici*!

Clientul nostru cu bani, Stăpânul nostru ideologic, știe tot nechezolul!

Abia la 2 mai 2011, prin *facerea justiției* la Abbottabad în Pakistan, în legătură cu actele teroriste de la 11 septembrie 2001, ceea ce a focalizat atenția întregii planete, se poate considera că se sfârșește simbolic postmodernismul, ca curent literar naiv, – și însăși modernitatea ca epocă sângeroasă, impunându-se un nou curent literar-artistic, **mondialismul**, emanație a realității nocturne că toți locuitorii planetei trăim/consumăm/plătim la fel, despre însuși Bin Laden presa internațională vestind că „omul care a reușit să deturneze Sfârșitul Istoriei“ locuia într-o vilă cum și-ar dori

mulți cetățeni de la blocuri, umbla cu mașina, cel puțin în copilărie urmărea seriale tv ca *Bonanza*, folosea des calculatorul, ar fi fost fan al celebrei echipe de fotbal Arsenal Londra și mare amator de Pepsi Cola sau Coca Cola. Mai mult încă, suferea de diabet și de insuficiență renală, boli tipice alimentației cu euri, iar în testamentul atribuit se spune că și-a exprimat regretul că și-a petrecut viața mai mult cu jihadul în loc să stea lângă harem și copii, iarăși o foarte comună poziționare, dacă în loc de „jihad“ pui „serviciu“ sau patima cititului de liste de cărți și pedefeuri bune, islamiste.

Totuși, chiar și-n Epoca Wash, exprimată literar de curentul mondialist, care îți permite să combini culinar-estetic creativ interjecțiile teatrului japonez clasic cu uverturi wagneriene și cu decoruri hollywoodiene sau cu echivalentul lor în 3D, chestiunea diversității biologice a sufletelor omenești va continua să se pună provocator cu acuitate consumeristă aproape absurdă.

Cum îi mai deosebești pe oameni unii de alții, dacă ei consumă, se consumă și plătesc la fel?

Numai prin parcursul trăirilor inițiatice ale fiecăruia!

De aceea, importanța revoluționară a Bazinului de Spiritualitate și rolul conducător al Itinerariului Spiritual vor crește neconținut. Ca și al antrenorului guru, în contextul turismului tot mai culinar și mai exotic, nu muzeal.

Oricum, printre internați, circulă citatopedic combinarea trăirilor cu biblioteca recomandată de întâiul nostru prozator postmodern, Marin Preda: „Sigur că prea multe cărți pot strivi un copil. Natura, dimpotrivă, îl poate regenera. Imaginează-ți că trebuie să parcurgă spații obligatorii care să găzduiască literatura mai târziu. Un răsărit de soare poate să fie o întâmplare magică care să țină locul unei bibliotecii.“

Bine parafrazându-i ieromonahul Savatie Baștovoii, în neagra-i distopie: „Iarăși s-a trezit târziu și a ratat răsăritul de soare! Și-a spus că nu va mai sta nopțile pe net pentru a se trezi devreme, odată cu soarele. (...) Deschise Google și dădu căutare după „răsărit de soare“. I-au apărut mii de imagini cu soarele răsărind de după mare, de după munți, de după păduri. Ce frumos era!“

Rădem, glumim, dar noutatea cea mai previzibilă este *mutarea accentului de pe educația copilului, pe educația adultului*. De aceea, și plătim. Iar înapoierea cere iluminism sămănătorist clerical și anticlerical mai ales în mediul rural îmbătrânit artificial, implorându-ne să fim radicali agrari, să punem mâna binecuvântată reikiradiestezic, să gădilăm talpa țării. Ca și centurile urbane.

Cu cel puțin douăzeci de ani înainte de ieșirea la pensie conform legii, care tinde a se armoniza cu speranța de viață, cum ar fi bărbații la 65, femeile la 60, deci pe la cam 40-45 de ani fieștecare cetățean, genial sau nu, va trebui obligat să revină la școală, cu scoatere din producție pe spețele angajatorului, probabil vreo 2-3 luni.

Iar dacă angajatorul refuză net filantropia, atunci modificându-se Constituția și statul devenind CULTURAL, va fi o nimica toată ca alegătorul român, tot așa cum e obligat să se asigure contra inundațiilor deși stă la etajul X, sau să încheie contracte de verificarea aragazului la prețuri cu cuptor cu tot superioare acestuia, în folosul personal și spre binele lui propriu, motanus mutantus va trebui să-și plătească acele *cursuri de pregătire de pregătire pentru viața adultă* unor fundații, cu accent pe faza terminală a vieții, *dezobișnuirea*, care este și cea mai stressantă, că te disprețuiesc toți văzând cu ochii, ca om cinstit terminându-se timpul de joc, precum și piesele.

Întru aceasta, probabil se vor folosi localurile sistemului de învățământ, dar nu și cadrele didactice, ci doar specialiști din alte domenii, mai competenți de să se (in)formeze dupe web și din cărți, fiind apoi capabili să învețe oral, în stagii de 2-3 săptămâni, și pe slujitorii învățământului nostru, care pe toată durata acestei reciclări

formative vor lua notițe și vor genera/întocmi portofolii, iar la sfârșit vor aplica pe niște teste de satisfacție.

Conform trendurilor, Ministerul Culturii se va comasa, din considerente de absorbția ajutoarelor, la al Turismului, Dezvoltării și Cultelor, cum e și firesc la surorile noastre de Gintă Latină, Italia, Franța și Spania, unde generațiile de azi valorifică munca artistică acumulată a înaintașilor, atrăgând din ce în ce mai mulți vizitatori străini să contribuie la creșterea PIB-ului, chiar dacă la noi unele grupuri de presiune reușesc mereu, ca în Thailanda, să tergiverseze legalizarea prostituției.

Scriitorii și artiștii instituționalizați vor trăi întâi ca o senzație de singuri sub duș rece, după care va trebui să învețe solidaritatea și capacitatea de a găsi, a aplica și a atrage prin proiecte de vis fonduri europene, pe principiul *să gândim global cum ne descurcăm local*, dar cerșind și sponsorizări pentru Marea Recuperare de la mogulii, baroni/corsari sau shogun, neignorând nici generozitatea nababilor străini (*transnational capitalist class*), unii desantați poate odată chiar și cu Contrarevoluția.

Dealtfel, *evacuarea din sedii și din alte localuri* este simptomatică pentru adevărul original că Uniunile de creație au fost o invenție stalinistă de înregimentare a intelectualilor, iar în democrație nu puteau funcționa decât ca niște caritasuri, profitând mai mult de spiritualități, ca peste tot la stat, cei din fruntea bucatelor, premiindu-se reciproc sau invitându-se-n țări străine pă banii poporului, așa că viitorul acestor clerici de azi e să fie adăpostiți în cel mai sigur sălaș, în anexele cele încăpătoare ale Catedralei Mântuirii Neamului, deoarece **instituția filantropiei** încă nu e mediatizată (anti)clerical ca o sarcină obligatorie de la popor, sub ghilotina expropriării până la al nouălea neam, când se vorbește de îmbogățirii din Top 667.

Chiar și învățații noștri abia așteaptă grabnica ridicare a Catedralei Mântuirii Neamului, ca adăpost sigur în anexele și atenanșele sale a uniunilor de creație, și dotarea ei cu o mare bibliotecă, al cărei nucleu digitizat să fie accesibil din toate mediile parohiale, din RO ca și din DRO. Totodată, blestemele pronunțate aici ar permite pedepsirea exemplară nu numai a corupților ci și a incompetenților, care găuresc ca acidul nesimțirii buzunarele contribuabilului, necitind deloc, nefiind omis însă nici bogatul nemilostiv sau nefilantrop cu tot clanul caracatițelor lui.

Dar până atunci, deși numai importatorii de carte vor fi având cifrele exacte, se zice totuși că sunt în RO vreo două'j' de mii de cititori activi și alți vreo șazeci de mii de cititori pasivi. Restul primesc cărți sub formă solemnă de cadou și nu le consumă.

Dacă nu se iau măsuri, *subsalarizând noi cronic educația și plecând principial de la oligopedagogia că scopul educației e să iei bacul*, vom resimți acut că vom avea, cam până-n 2112, tot șiruri de Generații Pupici necititoare, deci needucate, deoarece nici profele, nici dirigiilor lor nu vor lectura pentru testări comorile din Lista Pisană, sau care respondent va vizita la Pisa nu atât Turnul strâmb ci ce-au bombardat orbitor americanii în Campo Santo, ăla nu va avea nicio verticalitate, fiind jegos de zgonhen îmbrăcat cu coate lustruite în contrast cu pantofii ăia scâlciații, neglijați nelucioși de periat cu silicon. Or, istoria ne învață prin julturi că popoarele neluminate, jertfindu-se pe la explozii sociale și revoluții fără a se putea organiza civic intelectualcește, nu fac în esență de progres decât să șchimbe un Stăpân cu Altul, cum ai paria cu mă-ta pe armăsari la curse!

Legea firii fiind că la gintele pe cale de dispariție *nu există victime ci doar perdanți*, care crăpând de ură ar face, ajunși la putere, întocmai la fel ca corupții, incompetenții sau nesimțiii, necitindu-se nici măcar în pat, în poziții hieratice de gisanți, liste de cărți bune care să-i moralizeze pe cei învinși.

Iată de ce viitorului posibil mozaic Minister al Educației, Cultelor, Dezvoltării Regionale, Cercetării, Tineretului, Sportului, Turismului și Culturii îi revine de la Neamul Românesc sarcina de a subordona prin comasări Consiliul Național al Audiovizualului și a-l soma să asimileze și să aplice exigent practicile educative de tip ARACIP și ARACIS întregului sistem televizionar și radiofonic din RO, precum și marilor portaluri știriste, sau altor furnizori de formare ori de educație informală, rugându-i pe patroni să le solicite administratorilor și managerilor cât mai multe *rapoarte de autoevaluare internă* – și și dovezi! – pe care apoi să le verifice riguros în inspecții tematice cu adevărat externe, principalele teme fiind **Luminarea Poporului** și **Marea Recuperare**, în funcție de punctajul obiectiv acumulat și vestit prin periodicul **Ziarul Poporului**, urmând a fi eliminate fără milă din Sistemul Educativ Total (SET) îndeosebi televiziunile incapabile de a realiza din surse proprii, inclusiv sponsorizări, *documentare didactice* acceptate la export prin parteneriate și proiecte europene, sau canalele care în mod repetat ne sfidează că nu înțeleg noțiunea de *știre* sau nu manifestă conștiința ecologică, deontologică și soteriologică de a nu risipi cu nimicuri timpul de viață al consumatorului, mărturisindu-ți de pildă uneori, după caz, cu sinceritate că-n seara cu pricina, din diferite motive, pur și simplu n-au program educativ de calitate, nici măcar vreo improvizație ca o ciorbă de burtă decongelată și încălzită, așa că mai bine să închizi telikul și să citești liste de cărți bune, eventual potrivindu-ți radioul sau internetul pe frecvențele muzical-culturale.

1.6. Marea Recuperare

Dacă mai ai ceva bani pe card și suficientă educație patriotică, filantropică, să te dumirești că *miracolul românesc* este supraviețuirea limbii, literaturii și istoriei române în zona seismică apăsătoare a trei imperii deznaționalizante colonialist, atunci *știi* că totul aici, drumul spre culmi, abia începe, cum gândea și Heidegger că, la originea deplasării, Autobahnul nici nu prea există. Și pe când geniile și găinile euroatlantice n-au nicio treabă, în RO aproape totul este de făcut, în principal trebuie continuată pe un plan superior **Marea Recuperare**, exploatându-se, isteț completându-l ca pe puzzle, șvaițerul zidirii euroatlantice a culturii și civilizației, iscoadele noastre intelectuale detectând cu atenție-n DRO, inventariind și informând în RO, ce-au uitat alții sau ce n-au băgat de seamă la repetata milenar construcție-deconstrucție a Spiritului.

Recuperare nu numai a vieții noastre netrăite în **Hiatusul** bolșevic, ci în Istorie în general, cât am îmbătrânit noi degeaba ca popor, cu riscul de a lăsa moștenire, vorba Brătianului, doar Miracolul lui Brâncuși la Marea Neagră.

Eminescu însuși a fost un mare recuperator, de pildă încercând a închipui un teatru shakespearian, dac sau mușatin, și lăsând unor leneși sentimentul inefezabilității.

Deși tocmai contrariul e cel mai ușor de adevărit, că totul se poate, inclusiv drama taumaturgică exemplară că *țara asta se va vindeca!*

Important e ca toți filantropii săraci să se dăruiască muncii lor cu fervoare eminesciană, alegându-și din noianul de intenții numai acele piese, adesea cu subiect umil sau ținător de sculăria academică, de care sunt siguri că pot să se achite cu brio.

Câte obiecte fizice însumează efectiv contabilicește patrimoniul turistic grec?

Să estimăm filantropic că exact una sută milioane.

Ei bine, în douăzeci-treizeci de ani, noi românii din RO și DRO putem recupera, putem *produce* de două-trei ori mai mult, închipuindu-ne TIR cu TIR numai inventarul a *ce ar fi produs* dacii noștri liberi, de la Arno pân' la Vistula și pân' la

Nipru, în condiții normale de concurență, fără teroarea istorică exercitată de imperii, de vise rele, calamități mediatice și alte soiuri/neamuri de înfiripări cotropitoare.

Viața va avea sens unic atunci, precum păstorii idilici ai lui Burebista cel Lucid în Câmpia Panonică fi-vom iarăși niște fericiți arcadieni în RO și DRO, cea mai odioasă supraputere spirituală, deoarece putem concura serios ca latini bazele greco-iudaice ale culturii euroatlantice, producând cantități inimaginabile de statui, tablouri, fresce, filme, manuscrise, metafizici, religii, oratorii, decorații, pagode, suveniruri, eseuri și piese muzicale, stimulați nu numai de infrastructura intelectuală a altora ci și de surpriza că toate trendurile globale meteo ne arată că, în geologic scurtă vreme, poate chiar până-n 2222, și țara noastră se va deșertifica, șoc solar ce nu poate decât stimula cugetarea ecleziastică și mesianismul htonic, în caz că chiar te simți, la *biking* între Balcic și Sinaia, ca-ntr-o Marea Moartă și Muntele Sinai, ca la *banking* să-ți achiți dările de Sisif, exportând noi deocamdată orez, în curând însă tiruri lungi cu banane, ca anexă bananieră a centrului Statelor Unite ale Europei.

În acest context meteorologic canicular global, rezerva de soluții filantropice a capitalului autohton rămâne însă vastă chiar în mediul rural, zăcând atâta teren arabil lăsat preerie cât vezi cu ochii să se hodinească după atâtea veacuri, pârloagă și pârlitură, o direcție a culturii noastre noi configurându-se în consecință previzibil exotică, inclusiv peripatetic meditativ global în peisaj clasic cu orezării bio la Dunăre și chiparoși românizați romantic în cimitirele cu gresii marmoreene pe locuri de veci la prețuri exorbitante. Putem atunci acumula *resurse de interes turistic agrar practic nelimitate* pentru Marea Recuperare, și chiar vom obține după cum bat trendurile, transferând integral ca paradigmă și know how de cum ar da frunza la dezvoltarea rurală, de pildă contractul pe 99 de ani al cleptocrației și Autoelitei Madagascarului din 2008 cu Daewoo Logistics of South Korea, să cultive experții asiatici porumb și palmieri de ulei (caută pe web!), după atâta import de film patriotic educativ coreean, monoculturi pe aproape toată țara ce ar mări și la noi numărul de actori civici radical agrari (anti)clericali și, implicit, ar amplifica exponențial statistica actelor justițialiste sau mizericordioase, ridicându-se nu numai o mare bază culturală prin centralizarea statului, la Băneasa de pildă, ci demarându-se lucrările și la cea mai grandioasă cetate literar-artistică, Noua Buda-Pestă de la Giugiu-Russe, mai ușor accesibilă pe autostradă prin Jilava Memorialului decât s-o tai pe axa vest-est dinspre Ciorogârla spre Popești-Leordeni, Glina și Cățelu, un răgaz liniștit de 99 de ani fiind arhisuficient mioritic pentru înfăptuirea desăvârșită a Marii Recuperări de către Meșterul Manole cel mai exigent cu arta sa.

România postmaiorescianlovinesciană a Epocii Mooye are ghinionul că europenismul de azi lasă multe de dorit filantropic, deoarece *consumismul face de să nu prea ai la ce te sincroniza spiritual în WO fie și peste Atlantic*, cătă vreme poftele și râvnele sunt la noi în culmea excitației postromâniste, gen miștocar nechezolic *Sugeți Prutul*, combinat subtil cu descoperirea istoricilor *Historiei* că ordinul de trecere l-au dat germanii, nu Antonescu, pe când la ei în UE proliferază postsatisfacția, oboselile, durerile baudelairiene de splină, ateismul absurd anticlerical/anticatolic de tip *Sugeți Styxul* și, în top, greața de tip nou, mondialistă, semn că postmodernismul s-a mântuit și, odată cu el, însăși Modernitatea, pe măsură ce Globalizarea produce peratologic **oameni care consumă până plesnesc, simt limitat nesimțirea, au intuiții și gândesc la limită la fel**, numai Itinerariile Spirituale mai putând asigura acum diferența dintre Eu și Tu, divertisul uman opus încremenirii în clonaj, neexistând două liste de cărți la fel de bune și nici măcar două lecturi la fel ale aceleiași capodopere.

De aceea, noi românii am avea posibilitatea să ne angajăm, în acest ceas fericit de prosperitate spirituală nevisată, propice filantropiei, pe o direcție pe care țările ieșite din cel mai negru colonialism în anii '50 n-au îndrăznit s-apuce să se avânte, anume **Marea Recuperare**, dar din cauza lipsei de educație tehnică, idealistă și eroică a antrenorilor culturali, preferăm anti-jocul, organizându-ne defensiv, temporizând să trecă timpul așteptând anticipările, ratându-ne astfel destinul spiritual.

E în primejdie Marea, Măreața Recuperare, un demers incontornabil fără de care Mântuirea Neamului evident că devine realmente ca și inconceabilă, de-a dreptul intangibilă pentru toți, ajungând și aceasta să depindă numai de har, pe bază de invitații învelite într-un obscur, kafkian, mister birocratic.

Și totuși, noi ne putem permite, în sfârșit având Diasporă de la Nipru la Tamisa, ca cu o parte din potențialul nostru artistic, îndeosebi cel din DRO, de la fața locului, *să ne aventurăm în avangardă și experimentalism* cot la cot cu cele mai avansate națiuni. Și, totodată, nimic nu ne oprește, ca seismectuali, ca pubintelctuali, ca nechezoli sau ca inițiați în listele de cărți bune, să ne preocupăm în RO, acasă, la vatră, predominant de *recuperism!*

Căci odată terminat *fracturismul* în sensul extins de praxis al demolării deconstructive demitizant fiecare contra fiecare, toți intelectualii publici, cu cărți publicate, spărgându-și reciproc capetele, noi putem ascunde masca mortuară în debara, ca simbol apotropaic nechezolic de ambe spețe că anihilând strigoii trecutului și reinstaurând adamismul în Biafra spirituală, încurajezi pe antieminescieni să își asume *proiecte solicitante de geniu sintetic în Marea Complexitate a sarcinilor românești care le revin*, bazându-ne acum aproape exclusiv pe inițiativa personală privată a mecenajilor între două meciuri, pe **mecenariatul preventiv**, fără a împovăra cu nimic carul grigorescian cu boi al statului, al guvernului care se preocupă de mentenanța lui, în intervalul până fiece seismectual și-a găsi un Stăpân.

Concret, ținând în DRO pasul cu mondialismul, să facem atunci totul în RO ca să reconstituim pentru epocile noastre voievodale, atât de disprețuite de nechezoli și bananieri, absolut tot ceea ce n-a fost să fie din cauza imperiilor de prin prejur!

N-am avut Antichitate, filantropii vor zidi atunci monumental una în Epoca Wash! Iar statul, – toate clădirile publice vor etala, prin asumarea răspunderii guvernamentale, frontoane impozante, peristil filozofic (coloanele fiind cel puțin cât ale Erechteionului), metope clasice savante, medalioane voievodale istorice și statuie culturală națională dominantă ca la Ateneu (eventual niște alei cu busturi), *totul din tipizate* ieftine dar de efect, produse de firme deținând exclusivitate în domeniul ornant urbanistic și chemate la concursurile organizate de autoritățile locale, pe criterii predefinite de eligibilitate a solicitantului/proiectului/beneficiarului.

Dacă intelectualii generoși vor achieza la inițiativa ca să ofere la popor cărțile lor bune, din autorii care i-au inspirat prin cotații favorite, pentru citire și returnare, fixând pe zidul imobilului căsuțe de păsărele care să le adăpostească, tipizarea clasică a acestui mobilier social, cu fronton, coloane antice și geam termopan sau plexiglas, poate fi încredințat prin licitație locală aceluiași firme, să fie egale pentru toți:

<http://www.littlefreelibrary.org/index.html>

Fiecare municipiu mai răsărit să-și bucure cetățenii cu Parthenon, slujit cum îi spune și numele, de virginele/majoretele locale, dacă nu pe colină, atunci în parc la orizontală cum e Templul lui Tezeu la Viena-n Volksgarten. Dar și mai bine-i să dedici Antichității și monarhismului clădiri educative ca la München în Königsplatz: docrine Propileele, ionică Glyptoteca, corintic Muzeul Colecțiilor (Staatliche Antikensammlungen).

N-am avut o Renaștere competitivă la timpul ei, putem investi generos, ca shoguni, moguli, nababi, baroni sau corsari, într-una acum, spre bucuria turiștilor realizând acele butaforii de infrastructură în jurul cărora să se poată mișca lejer în istoria recentă a Renașterii Spirituale giganți multilaterali și titani generaliști români.

Pe vecie adăpostii sub umbrela NATO de vijeliile și vitregiile cotropitoare transnaționale, nu se va mai întâmpla ca pe vremuri cu Brâncoveanu, că de îndată ce și-a permis un mic palat la Mogoșoaia, cu care s-ar rușina ciocoi noștri de azi, iaca au năvălit imediat turcii, să-l canonească să mai scoată pungi de aur cu toată familia dacă are nesăbuinta să investească în RO, adică *are din ce risipi*, când e atâta de înălțat în Bosfor la cultura lor exotica, admirată de n-au înțeles occidentalii decât idilicele răpiri din serai, nu și căsăpirea copiilor.

Practic concret cum va fi, să presupunem dimpotrivă, că shogunii, shogunesele, baronii, corsarii sau mogulii și chiar nababii din *transnational capitalist class*, dedicându-se-n duh mecenariatului preventiv contra impozitării averilor, premiază prin concurs **cea mai bună Giocondă a anului**, cu un milion de euro. Atunci, cu siguranță tinerii noștri artiști vizuali vor genera cu necesitate câteva capodopere de patrimoniu similare! Poate mai bune *în sine*, nu neapărat ca valoare de piață, decât ale exilatului Leonardo da Vinci, a cărui fascinație ce ne atrage la Codul lui Dan Brown se explică poate și prin destinul ursit cumva identic cu soarta lui Nicolae Bălcescu, ale cărui oseminte la Palermo sunt tot atât de greu de identificat ca cele de pe Valea Loarei ale toscanului, pierdut tot la revoluție, nu ca la Sighet pe pace.

Deja clima senilă din România, cu febră și friguri din senin, expune fotografiilor turistice un surâs enigmatic ce totuși încă permite deocamdată savurarea plăcerilor tuturor anotimpurilor, contemplarea bătrânească plină de învățături climacterice a prefacerii dialectice a pastelurilor în mazăga carosabilului, a ceea ce este în ceea ce nu este și invers, făcând pe tot filantropul român poet înțelept, în sensul metafizic juvenil de Dichter preocupat de marele Adevăr goethean al inserției profesionale a omului de geniu într-o societate maidaneziană, concret într-o obște de epigoni și laokooni pe la cozi balauriene, propice revigorării filozofiei europene, căzute sibilinic după enormitatea kaliningrădeanului Kant în groapa de potențial epistemologic dintre Coasta Boacii și Mărginimea Sibiului.

Iar dincolo de 2112 până-n 2222, întvedem și proorocim, mereu și mereu, cum am mai făcut-o nu numai noi, și tot degeaba, **un intens proces de deșertificare** climacterică, pe măsura îmbătrânirii absolute a populației și a teritoriului, ceea ce va asemena România, divin pocită a azil pentru Înțelepciune, cu țările care nasc profeți și mântuitori, impunându-se nobila noastră seminție ca furnizor semincer nostradamic de excepție pentru UE și WO, cu sediu în atenansele Catedralei Mântuirii Neamului.

Astăzi, 61.7% din contribuția spirituală românească în universal se realizează efectiv nu în RO, ci în DRO, românii fiind mai șmecheri decât alte popoare, ei folosindu-se, precum pasărea ceea sură și matură numită cuc, de infrastructura intelectuală a altora, scutind bugetul național de cheltuieli supărătoare ce ar depăși idealist strictul prezent mamifer sau aviar, cu toate că băieții cu adevărat deștepti ar fi știut să valorifice filantropic profitul de la investițiile în *malluri culturale grandioase*, putându-se ei privatiza monumental chiar și în 6% din pib, dacă s-ar aloca Culturii cam cât la Educație, iar mediatecile educative, ca adjuvant al școlii, ar fi privite ca tot atât de productive electoral precât stadioanele, în contextul în care adulții au demonstrat cu tehnică operativă video că avem un tineret de kkt, incapabil să ia bacul, impunându-i blamul că, din cauza „eurobotanicelor“, ar fi principalul vinovat de

nepromovare, ceea ce nu e nicio rușine, căci o poate păți și Naționala la Fotbal și chiar țara însăși, ca la Schengen. Și tot așa fără consecințe! Bogații se vor orienta mai primii, vor recurge la industria meditațiilor, iar impulsul ceaușist de a băga armata în scopuri educative se va menține și în 2012, conservându-se toată oligopedagogia.

De fapt, generația 2011 e o generație sacrificată la sfârșitul Epocii Mooye, tot atât de ciomăgită de incompetența, corupția și incultura adulților precât eroica generație din 1990, a Revoluției și a Manifestației din Piața Universității la începuturile aceleiași Epoci Mooye, a cărei istorie și literatură încă nu s-a scris.

A avea parte în Europa de un sistem de învățământ preuniversitar care îți garantează peste 80% accesul la învățământul superior este un DREPT al liceanului ascultător sau neascultător, a profesorului fiind obligația să motiveze pe elev să învețe, explicându-i importanța pentru societate a pregătirii lui pentru viață.

Categoric însă, de îndată ce **postromânismul** a fost formulat de nechezoli, desantați, racolați, mancurți, sconceși, nebunul liber, renegați și ratonii publici ca problemă, cum ne-ar bârfi Lady Gaga că rața și-a ratat viața, atunci nu există decât două imperative pentru intelectualul care mai cugetă în atâta vacarm mediatic.

Fie preia ca certă *dispariția limbii române* până în 2222 sau chiar în 2112, odată cu țara, și atunci scrie direct într-o limbă mai rezistentă la globalizare, cum ar fi engleza, araba sau chineza, fie își mai aduce ca om absurd obolul târziu la Marea Recuperare sau la Luminarea Poporului în contra la toate statisticile și evidențele de nonsens radiesteziac – ceea ce e și strategia optimă, dacă ai înțeles absurditatea de a investi tu în traducerea operei sau în a ț-o pune pe listele de cărți bune la tradus, adică adevărul zdrobitor de orgolii că a renunța ostentativ la limba română va fi tot mai superfluu protestatar atunci când mondialismul va înlocui postmodernismul, deoarece perfecționându-se organic și asimptotic Google Translator, aproape că nu mai contează în Epoca Wash dacă scrii în română sau în pakistaneză.

În această perspectivă optimistă, ar fi suspect ca editorialistul să se ambaleze pe pistă și să aibă *totodată rețineri* pe contrasens, să fie cam pesimist, cum e ștevia. Noi românii de rând jubilăm azi ca postaci că, prin UE și NATO, granițele noastre filantropice, prosperitatea și democrația, pentru întâiași dată ne sunt garantate absolut, indiferent ce tâmpenii proiectează și comite clasa noastră politică și intelectuală, inclusiv regionalizări fanteziste, de mobil electoral, care să genereze gubernii sudate între ele cu ață și îngăduind unor gauleiteri infailibili să se comporte față de shogun ca niște filantropi capabili fiecare în parte să își asume finanțarea completă a 30-40 Direcții județene pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național, la un nivel compatibil cu bugetul lor însumat din 2005 încoace.

Marea veselie a regionalizării fiind, deci, că cu niște investiții derizorii de-ale lumii interlope sau de-ale Dușmaniei, în postacii desantați/racolați sau în tonomate, guberniile independente vor gravita spiritual și administrativ spre o perfect fezabilă Moldovă Mare, firește spre Ungaria Mare, poate spre Serbia Mare și, de ce nu, chiar spre Bulgaria Mare, aici sub lozinca privind un litoral de calitate, cu mari investiții intelectuale evidente la Giurgiu-Russe, Capitală a Levantului care va umbri treptat Bucureștiul, a cărui ursită fusese să se numească Elena, ca să se cupleze cu celebrul Paris, însă n-a fost să fie sau poate că Fukuyama s-a înșelat și e bine să mai așteptăm.

Cu alte cuvinte, trendurile sunt că vom contribui mai mult la Marea Recuperare a altor galițieni (est-etici) decât la a noastră.

Căci nu de florile mărtisorului unii analiști sumotari prevăd că bazele suprastructurii Marii Recuperări s-au pus în evidență imediat ce ne-am fofilat în UE,

deci deja la Campionatul European de fotbal 2008, care părea maidanezului alb de pe copertă să fi revigorat în populație Imnulul Național al lui Cristi Chivu, căpitanul care l-a luat în serios zece ani după asasinarea Mîtului Eminescian pe răzătoare, pe calorifer fără repartitoare, într-un martie 1998 răscolativ postromânist, de-au și căzut guvernul Ciorbea, și era presiune pe justiție să se grațieze toate crimele Contrarevoluției chiar de către guvernanta societății civile intelectuale.

Astăzi, când preocupându-ne de Național Arena, Providența nu ne-a ajutat cu gazonul și potolirea cârțurilor, deoarece n-am terminat Biblioteca Națională, nici am început debordant ireversibil Catedrala Mântuirii Neamului, să nu uităm, când definim pentru popor bazele culturii noastre, măreția declarației înțeleptului antrenor Victor Pițurcă din 2008, insuficient suprainterpretată de hermeneuții noștri cei numeroși, că România ar fi învins Olanda prin K.O. doar numai dacă antrenorul Van Basten folosea marii titulari, nu rezervele! Adică după două prestigioase egaluri, de la egal la egal cu multiplele campioane Franța și Italia, noi ne-am fi putut califica în faza superioară a competiției, dar uite că olandezii și-au protejat din nefericire lotul, lăsând în mod meschin să zburde *rezervele*, o primă repriză ne-au tot invitat la joc, dar ai noștri nu voiau să se confrunte de la egal la egal decât tot cu niște adversari supremi, așa că au încasat două goluri, eliminatorii, în a doua repriză, ceea ce se tâlcuiește că psiheea națională e de o așa specificitate de tip supraambițios spiritual, că jucăm numai pe două tablouri istorice, Totul sau Nimicul, adică nu putem fi decât giganți.

Fotbalul românesc este, prin urmare, mai superlativ grăitor fenomenologic în absolut despre *fatum* și *moiră* decât viața noastră intelectuală cu toată anatomia ei, adesea neagreabilă din cauza cocktailului anabolic cosmopolit, impus de nechezolii de ambe spețe în complicitate cu bananierii și desantații Dușmaniei, care le elimină subtil creatorilor noștri creatina din proiectul nutriționist pentru inimă și encefal. El, fotbalul, exprimă cel mai bine tragedia neamului pe tranziție de la Mooye la Wash. Ghinion de neșansă! Talente care se exportă sau se risipesc. Decapitalizare, decopitare și decapitare. Conducere moștenită de la bolșevism *sau utilizând aceeași tipologie*. Rezultate deplorabile, deși Mântuirea Neamului cere egal mobilizarea eforturilor pentru Cupa Mondială la fotbal tot atât cât Marea Recuperare la spirit. Comentarii de comentatori care pretind la corectură a se parcurge nu numai lista cărților obligatorii, ci și listele de cărți facultative sau suplimentare. Lipsa mecenariatului preventiv din partea filantropilor fotbaliști. Îngustarea bazei de selecție a talentelor. Criza de geniu sintetic. Extraordinarul decalaj dintre posibilități și realitate. Deficit de occidentalizare masivă a infrastructurii după modelul deja în faza de pilotare ideal al bibliotecilor tot mai compatibile cu ce e Dincolo, inclusiv relativ la inițiativa Little Free Library, că să plasezi cărți în natură, în calea omului, inclusiv pe aleile parcului sportiv, folosindu-te de căsuțe ca pentru păsărele:

<http://www.littlefreelibrary.org/index.html>

Căci dincolo de stâlpii Porții Sărutului nu există, într-o societate deschisă ca arhitectura colonadelor de la Pisa, analiză în folosul sufletelor înclinate spre filantropie mai deznădăjduită și mai chirurgicală decât analiza literară, cu pivotul ei, analiza literar-artistică pe baza unor competențe ortografice, prozodice, naratologice și hermeneutice compatibile cu omul recent paradigmatic pentru care a fost conceput mai vechiul *Programme for International Student Assessment*.

Atare **analiză** precede întotdeauna pe cea politică, sinteza, cum la albine salcâmul – floarea de tei. Dacă nu i se acordă prioritate auditului, atunci lucrurile vor merge din rău în mai rău, pentru că superciocoi, ca oameni superiori dar nesimțiți,

liberali în sensul șmecher că preferă un stat anemic, nici nu se vor autosesiza de lacrimile și jalea poporului ca să mai pună presiune pe mobilitatea socială în scopul fluidizării ei la parametrii afluirii spre mai binele național, care e Marea Recuperare.

Fiindcă trebuie să ne intre bine în cap:

– Numai literatura de calitate mai poate salva, în prelungiri, România. Eventual literatura și arta împreună. Pentru că singurul sens de a fi al României în UE este Marea Recuperare, exprimarea în universal ca latini a celor ce bine **noi ȘTIM, dar n-am spus încă**, nici măcar în filozofie, care e arta șuetei de ochii lumii, televizate. Toate celelalte popoare strivite sub asuprire vor vorbi. Și e de necrezut că numai noi vom absenta de la hărmălaia aceluși mare proces, adevărat exercițiu de judecată de apoi a popoarelor, unde pariul nostru metafizic este să avem o revenire pe final și să ne prezentăm Juriului, plăcut surprins, ca o respectabilă supraputere spirituală în prelungiri.

Producția de subiectivitate pe cap de locuitor, ca plurivers și infern sonor, când gregorian, când samsarian, când wagnerian, important e să nu staționeze niciodată, fiindcă în ea se zămislește nu numai marfa ci și omul metamodelizat schizoanalitic ca primitiv ce trebuie să se orienteze în chaosmicul din jur performant decizional cel puțin cât provincialul împovărat de bagaje, care trebuie să nimerească din Gara de Nord în Gara Basarab ca din Luvru în Orsay ori ca pi 5 Av, di la Guggenheim la Met.

Acesta și este cel mai bun argument că dacă România e declarată constituțional **stat național unitar și CULTURAL**, atunci noi cei rămași aici întru adamism ne putem apropia prin măsuri mai eficiente de ideal, de Marea Recuperare a Evei de la un ev aprins, întru liniștea eternă întrerupându-se și curentul.

De exemplu, un mare pas înainte întru Luminarea Poporului și un atu decisiv în pokerul soteriologic ar fi indiscutabil un Decret care să interzică în maxi-taxiuri sau autocare radiourile de pseudoștiri, bășcălie, vipuri, manele sau farse, ca și folosirea indecentă a telemobilelor, pentru ca să poată ședea netulburați clienții în zazen pe subiectele fierbinți, cu ochii pe geamul prăfuit al microbuzului, realitatea zilnic-stradală din RO propunând dealtfel suficiente absurdități ca să dobândești ușor satoriul, chiar maidanez zen de-ai fi!

Cel mult poate ca să se permită, pe viitor, doar difuzarea de audiobookuri judicios selectate filantropic ori muzică simfonică, mezzo sau de operă, mângâietoare, antepostmodernistă, cu presimțiri ale curentului mondialist.

Așa cum arată și teoria catastrofelor fractale, aplicată haosului administrativ, cauze infinitezimale produc mai devreme sau mai târziu efecte de dimensiunea globalismului, de la Nistru pân' la Tisa, de la Nipru la Tamisa, iar cel ce scrie cărți fără speranță a le putea plăti guvernantă, editori și promotori, să recitească atunci sublunar din această perspectivă Evangheliile, în loc de a se holba la telejurnale sau de a silabisi presă, care totul e plătit de dușmani din Dușmania, totul e deci manipulare dușmănoasă, și totuși să se îmbărbăteze pentru a da piept și silicon cu inamicul, cu Xenia.

Forța ideilor la om stă în Newtonii lor. Ea a fost și va fi pe vecie uriașă, într-un cadru social-instituțional dat, adesea strâmb cum e și prejudecata de a testa listele de cărți bune de la Nistru pân' la Pisa, prăpădind resurse pe niște *progresii* previzibile.

Spunem că *un Neam s-a mântuit atunci când a terminat cu exprimarea sa în universal*, care e o sarcină migăloasă, dar trăim într-o societate bimilenară, sceptică, veselă, fără tragic, indiferentă la ratarea destinului istoric, ostilă sacrificiilor pentru Marea Recuperare.

De aceea, astfel de investiții, sacrificii nu numai de-ale statutului, trebuie ades să se facă pe furiș de către filantropi, sub denumiri codificate, inocente, cum ar fi săli de sport polivalente și malluri fotbalistice, prevăzute sau nu cu bazin de spiritualitate.

Dar o intelectualitate de ispravă se-nvrednicește totdeauna, da, dacă vrea și crede, ea e și capabilă întru aceasta, de a-și reeduca clasa politică, deci indirect clasa financiară transpartinică și transnațională, de o așa manieră diabolică transdisciplinară încât să nu mai existe-n Top 667 la noi în RO decât niște, unul și unul, **filantropi generoși**, cum au și alte popoare din WO, mai înaintate decât noi.

Infrastructura pentru Luminarea Poporului și pentru Marea Recuperare nu trebuie să mai fie suportată în Epoca Wash de la buget, ci de la capitalul privat al fiecăruia dintre noi, ori că suntem din burghezia de merit, ori că suntem din burghezia de șpagă/compradoră sau chiar din cleptocrația interlopă nupistă, dar Dumnezeu ne poate fi martor că practicăm mecenariatul preventiv (*preventive mecenatism*).

Ca intelectuali aerieni, să nu uităm că burghezia compradoră și burghezia de șpagă se trag din vechii gestionari, care aveau un comportament negativ față de gloată mai disprețuitor decât al activiștilor și chiar decât al shop-securiștilor de exterior. De aceea, *noua burghezie de merit* trebuie să le reconstituie românilor demnitatea, adică să-i lase să citească anumite cărți bune, concepute ca marfă pentru aristocrați, investind felii de pib și fonduri europene nu în clientelismul intelectual ci într-o infrastructură total democrată, de care să beneficiem toți, adică mediateci la standarde UE, atât în Capitală cât și în megajudețele regionale guberniale.

Dar pentru aceasta, inițiații, megaintelectualii în devenire pe foile de parcurs individualizate, trebuie să se familiarizeze nu numai cu erudiția, premoniția, inaniția, decența, eficiența și competența, ci și cu idealismul haploid al actului gratuit, precoce sau neînfăptuit, precum și cu spiritul de jertfă ce ne străbate ca un fir roșu întreaga istorie, înmulțindu-ne prin diviziune și atomizare, sub cerul totuși înstelat sovietic de dincolo de nori și smog al glumelor proletariene ale mațelor Capitalei.

Căci noi cei lipsiți de prea multe posibilități suntem pașnici și nu ne permitem să nu avem nevoie mai mult decât de orice de acești filantropi generoși, fără de aportul cărora Marea Recuperare devine inconceabilă, elucubrația unei minți betegite de absint, precum Renașterea de la Firenze fără generozitatea Medicilor și fără infrastructura și apostolii din mediul rural specializați în Luminarea Poporului gratuit.

Ne putem, așadar, apuca chiar acum de Marea Recuperare, inclusiv detașând în acest domeniu creativ cantități industriale din intelectualitatea publică, ale cărei demersuri civice devin redundante câtă vreme se ocupă Europa dacă mai e de corectat la noi ceva cumva, iar prin falimentarea bugetului, guvernării lipsiți de onoare și suveranitate trebuie să execute întocmai și să amelioreze fără a bombăni proiectul de ratrapaj pe care-l indică ea gândind cu atâta responsabilitate pentru noi.

Natural de la sine, prin această lăsare la vatră, diviziunea muncii e deja că megaintelectualii sincronizează cultura română la cea universală sau invers, intelectualii (profesorii) îi citesc și se delectează cu subtilitățile metatextuale ca să devină ei înșiși niște învățați, iar cărturarii ar trebui să facă prin voluntariat treaba mică, **mărunțișurile recuperatorii** (antichități, gotic, renașteri, clasicism, baroc, impresionism, expresionism țipător mai ales, diferite avangarde), precum și *simplificarea ideilor complicate*, evident întru Luminarea Poporului asupra motivației că de ce nu va dobândi niciun pic de mântuire bogatul nemilostiv, dacă nu-și aduce obolul la occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, luând model civic de la

mecenariatul preventiv: biblioteci, mediateci, malluri filozofice, televiziuni didactice, internet și fotbal românesc de la Nipru la Tamisa și de la Toronto până la Sydney.

Iar atâta naturalețe vine de la firescul elocvent că atunci când explodase presa după revoluție, distrugându-se pesemne securitatea care ne mai trebuia și întărindu-se aia care nici n-ar fi trebuit să existe, era cât p' -aci să se facă Filantropul Mizericordios de azi, gazetar de manipulare și șantaj, sărindu-se congenital la noi peste funcția reportericească a ziarului. Domnia sa fabrica, imagina căcălău propuneri reformatoare, liberale, către Țară, toate antiperdanți și antipensionari, dar cu timpul, a observat că, negreșit, ele, sau echivalentul lor evoluționist, răsăreau ici-colo, importate cu baxul și toptanul sau redescoperite de alții în spiritul timpului, grav părăndu-ni-se doar cancanul că, în tranzit, nimeni nu le lua în seamă, neexistând suficient patriotism lucid la nivelul autorităților județene și locale.

Vasăzică, nu din *lipsă de idei* n-a început România atunci Marea Recuperare, ci din lipsă de interes intelectual pentru Luminarea Poporului, să se simtă și acesta satisfăcut în societatea cunoașterii! Ceea ce e un fel de a sugera că 87% din producția de *trăiri* e superfluă, deci Liceanul Neascultător trebuie să fie mai șmecher și să se focuseze și el la lecturat cărți, neneglijând bacul, doar pe Itinerariul Spiritual (50 obligatorii și 50 facultative), cu extinderi în Bazinul de Spiritualitate kilointelectual numai dacă e cazul și doar unde mai sunt semnalate de către atelajele de filozofi unele probleme de logică interogativă la amenițările de a se rupe-n osie carul statului.

Dealtfel, *pluralismul amplu al presei este o garanție a adevărului ei*, deoarece vei găsi în ea **atât enunțul A cât și enunțul non-A**, adevăr total la care marile edituri nu au acces decât dacă, de exemplu, publicându-i-se patriotului Alexandru Vlahuță *România pitorească*, ar comite – alergând după public intern și extern – infamia de se pune și în slujba denigratorilor lui, scoțând pe tarabă la același târg o antologie *M-am săturat de Vlahuță!*

Or, poți sta-n indecidabilitate levantină și o mie de ani, ca măgarul baciului Buridan al lui Burebista cel Lucid în Carpați, adică în Balcani!

Singura rațiune UE de a fi a poporului român e Marea Recuperare, acum când Misiunea Civilizatorie s-a terminat față de vecini, dac-a fost vreodată. Dimpotrivă, vecinii au cam același capitalism, bănci ca noi și, în plus, au teritoriul gata amenajat cu perdele forestiere, cum preconiza și Alioșa Nostradamov. Republica Moldova, dacă intră-n UE, și cam e nevoie de ea, va prinde foarte repede din urmă și va depăși Ungaria, Chișinăul devenind astfel pentru investitorii noștri tot atât de atractiv precât acea Budapeșta care expune, pe cea mai victorioasă colină, femeia cu frunză pentru turiști, ceea ce ar accelera și procesul de restructurare transparentă a Neamului, cu pivotul lui, mutarea Capitalei în conurbația Giurgiu-Russe (Giurse).

Marea Recuperare trebuia însă demarată încă de pe timpul cronicarilor moldoveni și munteni, al corifeilor Școlii Ardelene sau al boierilor liberali premoderni, ca Tudor Vladimirescu, Dinicu Golescu, Ion Ghica și Calistrat Hogaș. De aceea, ea nu e posibilă pârjolind etapele cum micii la grătar în natură, nu poate fi implementată temeinic decât prin Luminarea Poporului în prealabil și nu poate avea alt sens decât tot Luminarea Poporului, fiindcă în rest, intelectualii nu au nevoie de altă învățătură decât cea pe care o au de la sine, ca licuricii din sensul giratoriu.

Ce va fi mai dificil în Epoca Wash, va fi atunci doar a se aranja ca postacii să găsească soluții optime pentru cum ne vom descurca noi cu Misiia Culturală după ultimele două decenii de oligopedagogie, criză a Arhipelagului Școlar cauzată de subsalarizarea cronică a corpului profesoral, în cazul neimplementării unor programe

de ratapaj cu adulții pe tot parcursul vieții existând, până în 2222, după unii nechezoli mai pesimiști, riscul extincției identitare, depline sau cel puțin trenduri de dizolvare avansată a vieții noastre spirituale în vidanța globalizării.

Pe când consecințele economice ale transformării RO într-o supraputere culturală vor fi că dintr-o națiune de consumatori vom deveni una de exportatori.

Dezvoltarea subsecventă acestui nou statut a simțului estetic și a spiritului critic vor inițializa ca, mai întâi, zburătoarele de la neonul bibliotecilor și apoi, după duminică, rozătoarele din semiîntinericul tv, să emită de fiecare dată judecăți de valoare sănătoase sau măcar pertinente înainte de a cumpăra un produs, terminându-se astfel, spre marele necaz al Dușmaniei, cu statutul colonial de deținer pentru mărfurile obosite sau depreciate euroatlantice, niciodată cărți, un mare rol revenind și postacilor de a feri populația de manipulări și de publicitate făcută pe vapor, sfătuiind-o să prefere presei și televiziunilor de kkt kitsch cititul cărților de valoare consacrată, din patrimoniul național și universal, listate ca itinerariu sau ca bazin și eventual difuzate prin căsuțe de pășărele, alimentarea făcându-se prin voluntariat boieresc din goana Pisicuții pe drumuri de munte.

Nu e un secret pentru nimeni că în general, adică-n Levant, **Marea Recuperare** se comportă ca o continuare pe spirit a politicii Bizanț după Bizanț, deoarece o cultură majoră aici, la poalele Carpaților, va facilita financiarilor și politicianilor noștri, consiliați de intelectuali bine hrăniți, să dezvolte ulterior un imperialism românesc regional, dar, datorită mondializării, unul un pic original, cu insule exotice DRO pe tot mapamondul, precum poate că, mult după 2222, și pe asteroizii care vor fi dați în folosință cu timpul ca *raiori fiscale*, pe măsura accesării și valorificării acestor obiecte cosmice ca surse de fier, metale neferoase și pământuri rare. Condiția preliminară însă, ca să beneficieze și poporul de cercetare-dezvoltare, este ca acel apropiat moment regal de expansiune economică și cosmică românească să ne găsească, prin judicioase investiții nu în săli de sport și cotețe de găini ci în malluri culturale, cu numeroși deja câștigători de premii Nobel români (necontând dacă unii vor fi mai șmecheri și vor folosi infrastructura intelectuală a altora) și chiar câțiva *global thinkers* de notorietate, cum sunt azi Warren Buffet și Bill Gates, faruri călăuzitoare ale elitelor care nu mai știu ce să mai facă cu banii pe ceața asta deasă cât **postmodernismul** se transformă pe șestache în **mondialism**, care este emanația spirituală a **globalizării**, întrucât *a fi* este satelitul lui *a avea*, cum spunea și megaintelectualul Oreste pe site la 11 mai 2010: *Mondialismul este integralist, operand cu simboluri, iar globalizarea este separatista operand cu diaboluri. Intre cele doua paralele se interpune o perpendiculara si aceasta reprezinta Vointa Divina, este calea ascendenta a tuturor religiilor spirituale.*

Dar apariția tardivă a formelor alternative de menaj comprehensiv nu poate să-și scuture cojoacele atât de derutant pentru maidanezi încât să nu mai băgăm de seamă că **Marea Recuperare**, având drept temei legal decretul euroatlantic că *Istoria s-a sfârșit*, e de fapt mai puțin importantă pentru români și de incomparabil mai mare interes WO, din pricină că România, ajunsă recent mai târziu la deplina libertate, își poate permite a cuteza până în 2222, prin intelectualii ei, de acasă dar și din DRO, nu numai să-și aducă aportul original acolo unde au excelat italienii, francezii și spaniolii, ci și, printr-o analiză atentă a proiectelor de către megaintelectuali și îndrumătorii spirituali, să completeze absolut tot ce au uitat, au zidit de mântuială sau n-au dus la bun sfârșit, din Antichitate până în prezent, acești înaintemergători de Gintă Latină ai noștri, cărora evident că nu le convine demersul nostru întregitor.

Marea Recuperare, certă măcar prin mecenariatul preventiv, orice ar obiecta desantații postaci ai Dușmaniei, va fi o contribuție propedeutică de seamă, în plină criză morală a valorilor estetice, la însuși revigorarea Europei, la salvarea ei de la urâțire, de la omogenizarea nivelatoare adusă de o globalizare ai cărei păpușari au întins sforile de la Le Havre și Bilbao până la Vladivostok și Magadan, consecința imediată fiind vărsarea cu voioșie a postmodernismului în scorțosul mondialism.

Tocmai de aceea, renunțarea la circulația universală a limbii engleze e cheia domolirii ritmului mondializării globalizării în Epoca Wash.

Evident, acesta și este scopul suprem românesc al Marii Recuperări!

Dragi filantropi! Să facem totul pentru ca limba oficială din RO, limba română, adică limba cea mai apropiată azi de fosta limba latină, să devină chiar limba UE! Latinitatea, plus adaosul slav și german, plus inserțiile exotice turco-bulgaro-maghiare, plus minimul franglez de valoare adăugată recent, fac din limba noastră cea română limba cea mai multiculturală, limba de maximă sinteză UE.

Și să subliniem aici marele merit nepieritor al postacilor și bloggerilor de a fi demonstrat deja că **Limba Română este o limbă perfectă**. Limba noastră este o limbă care merge și așa: fără diacritice! Că se cer sau nu se cer liceenilor la atestate.

Depinde numai de noi filantropii să ne iubim limba, conștienți că ea respectă într-un mod care desfide orice concurență criteriul fonetic, legătura indisolubilă dintre scris și citit tocind dintele vremii, colțata Entropie nefu, ceea ce facilitează lasciv și învățarea rapidă, tupeistă, pe bază de pronunție sigură, de către absolut toți europenii, inclusiv de ai lui Tőkés.

În plus, așa cum a vrut să zică și Umberto Eco, limba română se pretează la a-și însuși, prin exerciții centrate pe vorbitor, cele mai productive competențe generative, impunându-se-n Epoca Wash poate chiar întregii planete ca limbă matricială originară a mondialismului, adevărat kilometru zero al drumului graiului articulat spre cea mai accesibilă ustensilă de exemplificare a regulilor de gramatică universală, limba limbilor, în care se ceartă îngerii pe dileme, ceea ce nu trebuie să ne mire prea mult, deoarece limba protodacilor știm astăzi de pe web că a fost vorbită deja în panteonul vedic, de niște divinități de esență daco-valahică vădită, ca Daksha și Valac-Hilya, cum ne putem convinge fieștecare mai devreme sau mai târziu, după cum ne personalizăm Bazinul de Spiritualitate, din ce zice Djuvara unii deducând că putem evita și confuzia Rom-Român abandonându-le țiganilor vorba România, să se spele cu ea pe cap, noi redenumindu-ne țara „Valahia“, cum ar fi considerat firesc și cotropitorii noștri otomani.

Iacă dar, de ce nu mai e nevoie pe itinerarii spirituale de analiza indicatorilor definiționali dacă admitem că nu e deloc incompatibilă teoria sociologică gustiană cu privire la cultură și rolul ei în societate cu operaționalizarea conceptelor atunci când intelectualii buni români cari practică Marea Recuperare se numesc *recuperatori* sau *recuperiști* în perspectiva clasică dezirabilă ca *Imperiul Româno-Bulgar al Asăneștilor*, resuscitat cu capitala Giurgiu-Ruse, să anexeze renescentist resturi din actuala Grecia crizată, însăilare statală intrată-n descompunere încă de pe când a renunțat la monarhie, cum ar fi Athosul și Meteora, combinație spirituală mixtă turistic mare-munte, în care filantropii noștri investesc doinind din frunză încă de pe timpul cnezatelor *cumanilor din care se trage și o parte a Autoelitei de azi*, pe care punem accent din perspectiva Renașterii Spirituale a Marii Recuperări, mai ales că nu e omogenă, ci sinergia mai multor grupuri de influență, adesea reciproc dușmane.

Curentul recuperist s-a dovedit, vasăzică, cel mai rodnic, după atâta fracturism fractalic acruț, deoarece sincronismul lovinescian este azi perimat, e steril: scrutezi spiritualitatea occidentală cu miros de shaormă călâie și n-ai la ce să te sincronizezi! E ca și cum ai urca pe orbită naveta și n-ai găsi nicio stație.

Cel mai productiv Marea Recuperare se practică deja curent în Diasporă, folosind infrastructura intelectuală a altora, ca ciupercile după ploaie, tocmai spre a combate pe viitor înscenări regizorale cu desantați de-ai Dușmaniei, care să le tasteze pe creieri postacilor naționaliști ai Cleptocrației, în scopul devirilizării lor psihice: „Sunteți o națiune invizibilă, cu o cultură mimetică de cucubau, și care n-a dat nimic de seamă umanității“, infatuarea unor astfel de desantați bazându-se și pe trădarea intelectualilor de către Stăpânii lor, încălcându-se Art. 7 din Constituție, referitor la Diaspora Română (DRO): *Statul sprijină întărirea legăturilor cu românii din afara frontierelor țării și acționează pentru păstrarea, dezvoltarea și exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase, cu respectarea legislației statului ai cărui cetățeni sunt.*

Dar lucrușorul cel mai greu de făcut, chiar accesând pe principiul postmodernist că să gândim global cum ne descurcăm local, fonduri europene nerambursabile, absorbindu-le bananier sub genericul *Banii europenilor, banii voștri*, e să scrii eroid nu **cărți** (care se vor tipări și lansa, urmând să împrăștii dedicații cu stiloul), ci **pedefeuri downloadabile free online**, la care nu-ți vor improviza diplomectualii *prezentări* nici ca prieteni, considerându-le ilegale fără ISBN. Astă marfă ca de pe vapor, cel mai ușor multiplicabilă, a produce și se pare și ție, să fim sinceri, că e ca și cum n-ai scrie. Pentru că globalizarea ne cizelează ca pe *doner kebab*. Ce nu-i scump, pare nevaloros! Un Coelho lucios de la importatorul de carte inspiră mai multă încredere decât jegosul Kawabata rătăcit la anticari, iar un gratuit Alexandre Dumas din surse Gutenberg pentru Kindle aproape că nici nu-ți vine să-l citești! Dar după primele 10-12 pedefeuri downloadabile free online, tu postacule, vei trăi deliciile sfințeniei și martirajului, spunându-ți zilnic că trebuie, trebuie, trebuie să te canonești vecernie cu vecernie, chiar dacă Marea Recuperare nu se va face! – dacă perspectiva că nu vei fi răsplătit în viața asta decât cu miștoul găștii canonice te lasă atât de indiferent.

Nu uita însă că Dumnezeu perfectibilității educabilului veghează. Și tu, candidat ROGVAIV mămos la a întemeia o sectă de fani, trebuie să manifesti un comportament ecologic față de valoarea supremă la ronțăit pentru muritori, timpul. Așa că, la sfârșitul corecturii, întreabă-te ca la tribunalul calității și al maternității valorilor, dacă textul sau cartea sau pedefeul sau postarea ce pui chiar merita să existe.

De aceea, luând anul 1989 ca furnizor de cenușă, cine-și poate învinge sila și își stăpânește scârba că Casa Poporului a primit destinație politică, în loc să fie democratizată ca Mall Cultural pentru toți, ăla nu-și poate reprima neliniștea că „național-comunistul“, cum îl taxează nechezolii, Ceaușescu, a cam avut intuiția magistrală a Marii Recuperări și numai lipsa de curaj civic a arhitecților, sau penuria de sculptori clasici și de crenvurști (că cârnați de Pleșcoi nici nu visau decât maidanezii de la demolări sub drapel, de foame), a cauzat tragedia de să nu se dea uriașului ansamblu arhitectural de lângă Catedrala Mântuirii Neamului proporții și forme decorative *curat antice*, vitruviene, numai coloane, basoreliefuri și statui, nu imitație cruntă de kitsch mussolino-jdanovist.

Iar dacă Zeii n-ar fi voit să-l piarză pentru magnolia de pe Uranus, atunci național-comunistul patriot scorniceștean s-ar fi cutremurat, căzându-i dupe ochi niște solzi giuleșteni de merluciu oceanic cât niște oase de sepie, că poate compensa atâtea

demolări ridicând exact pe amplasamentul de azi o nouă Patriarhie, nu în *niciun stil*, ci în *stil recuperator*, cum vedem la mari reușite turistice: St Paul's Cathedral, Szent István-bazilika, Basilica di San Pietro sau Isaakievskiy Sobor. Fiind împușcat, lui nu i s-a mai lăsat această șansă de nemurire, dar filantropii noștri mizericordioși de azi, cari se instruiesc des întru Luminarea Poporului vizitând *La Ciudad de las Artes y las Ciencias* din Valencia, l-ar putea măcar angaja pe arhitectul mondialist Santiago Calatrava, dând un sens michelangiolesc bătrâneții acestuia, să ne suspende nouă de Cer, nechezolic/bananier mereu controversată, Catedrala Mântuirii Neamului, pe care s-o lase tot operă deșchisă neisprăvită, să rivalizeze turistic nu numai cu ivoriana Basilique Notre-Dame de la Paix din Yamoussoukro, care nu prea are statui ca ale Vaticanului, ci și cu *El Templo Expiatorio de la Sagrada Familia* din Barcelona – la obra maestra de Antoni Gaudí, fără de care driblingul divin al lui Lionel Andrés Messi Cuccitini nu ne-ar mai excita providențial de să ne resimțim pe plai ca-n rai!

Marea Recuperare ne atrage atunci, din punctul de vedere al antrenorului cultural, ca un fel de rezervă tematică, să aibă intelectualitatea ce lucra în criza spirituală a mondializării globalizării. Căci a stoca numeroasele curente posibile încă neacoperite cultural e, împotriva sentimentului absurdului, tot atât de eficient chibzuit cam cum ai lăsa prerie o treime din terenul arabil al patriei în scopul ca să fie lucrat abia la vremuri de foamete, după dispariția ultimului filantrop!

Foamete care nici nu se pune problema: niciodată poporul român n-a fost mai fericit, mai îmbuibat, ca în ziua de azi, chit că unii scriitori au ranchiuna de a nu jubila, șucăriți că a dispărut Cititorul, *ca și cum Kafka ar fi avut mult mai mulți*. Stimulant fiind să avem încă și mai puțini, printr-o regionalizare antijudețeană de să desființezi vreo patruzeci de biblioteci, consolidând doar șapte-opt în municipiile sănătoase, unde chiar se merită să faci și lansări sau să pripășești critici.

Să explicăm cetățenilor atunci că *criza lecturii* nu e o boală rușinoasă cu transmitere prin desfătare pentru espresoarele de cafea, dar o criză a informării poate reduce rata profitului mogulilor și nababilor, deci bugetul. Demolarea focarelor de infecție care sunt bibliotecile cu hârtii învechite e benefică pentru rezerva Băncii Naționale doar dacă le comasăm pe bibliotecile județene la densitatea de șapte într-una, eliberând resurse intelectuale pentru alte activități, din perspectivă naratorală mondenă lectura unui bestseller „de care se vorbește“ fiind la nivel de *Bibliothèque publique d'information* expediată ca **documentare** despre respectivul titlu, în scopul utilitarist ca să poți îndruga ceva despre autor la dîneu, dacă te întreabă să-l consiliezi Șefu.

Însă dispariția de reședințe județene și postromânismul triumfător aproape fără bani ne permit un debut spectaculos al Marii Recuperări în arhitectură.

Scârbiți de voievozii călare sau pe jos din municipiile decăzute regional, pentru care bandiți inculți violatori ortodocși s-au bricolat sub național-comunism atâtea și atâtea false mituri, toate deconstruite până-n prezent de către editorialiștii și postacii noștri, nechezolii îi pot captura pe detronații maziliți, smulgându-i cu macaraua dupe socluri cum hingherii pe dulăii vaccinabili, concentrându-i apoi pe toți voievozii ăștia în Capitală, întru *a da un aer de lucru terminat la Casa Poporului*, cocoțând pe terasele plate, cu efect decorativ ca la Vatican la San Pietro, toată șleahta acestor încoronați dezafecțați, eventual cu cai cu tot, ca la San Marco sau ca la Opera din Viena, iar efectul turistic al Renașterii Spirituale îl vom constata imediat, de îndată ce se va masca așa efectul de neisprăvire sus, pe care îl lasă cea mai frumoasă clădire din lume, după a Pentagonului, și călătorii străini vor da buzna-n ospătăriile ei de lux.

Soluții sunt, așadar! Sus inima, editorialiști! Să ne citim atunci unii pe alții, bravi postaci! Fiecare pe doi-trei prieteni. A ne face că creăm este, vasăzică, de o importanță vitală, fiindcă **Europa garantează orice, dar nu și salvarea ca pe ursuleți a popoarelor pe cale de dispariție culturală**. Să ne suflecăm mânecele, recuperatori, și să nu iluzionăm aiurea masile că există vreun scut strategic pentru identitate! Fără Marea Recuperare, cum va dispărea maidanezul ăla alb blănos, așa se va volatiliza și Tricolorul murdar de pe copertă!

E ceea ce pare să se fi înțeles bine de români mai degrabă în RO, mai pățiți, decât în DRO, unde mai domnește, poate, optimismul..

Numai Diaspora ne-a salvat prin căpșunari de la o instaurare tragică a crizei bugetare, pe austeritate pură, fără să fi avut și noi vreodată gustul prosperității, care se vede, se aude și se respiră când nu mai poți traversa carosabilul, iar fostele terenuri legumicole sunt populate cu vile megacoteț în stil ingineresc. Tot ea ne poate furniza, la confluența postmodernismului cu mondialismul, un excelent guvern de tineri tehnocrați, care să ne plaseze înapoi naveta culturală pe orbita progresului. Dar cleptocrația, spre deosebire de burghezia de merit, nu are interes decât în redistribuirea procentelor între partide pe căi democratice, nu și în elaborarea de programe care să scoată țara din criză tocmai când nu o resimte. E chiar o întrecere, cine injectează mai multă beznă, ca pe o păcură Diesel, în căpățâna din polimeri a gloatei, fiindcă *burghezia de merit* este o burghezie de plusvaloare adăugată, pe când cleptocrația este mai mult o *burghezie de șpagă și o burghezie compradoră*, ale căror venituri spirituale nu depind neapărat de progresul forțelor de producție, ci de vămuirea noastră, așa că ea e în stare să și refuze fonduri europene nerambursabile dacă nu le poate jumuli, tergiversându-se la nesfârșit occidentalizarea Infrastructurii Intellectuale! Iar singurul consens previzibil nu se poate negocia decât după fixarea Listelor de lecturi obligatorii, facultative sau suplimentare și umplerea bazinului cu carte valoroasă spiritual.

Iată de ce se tem filantropii noștri că Marea Recuperare se va face mai mult în Diasporă, parazitând pe infrastructura intelectuală a altora.

Suntem tot mai fericiți și, tocmai de aceea, din rafinement, românii se vor răspândi tot mai abitir în lume. Nu pentru că alte seminții se vor instala în locul lor, cum s-a întâmplat din voința supraputerilor în teritoriile pierdute la 1940, ci pur și simplu datorită unei porunci sau pedepse de la Dumnezeu: năpăstuiți cu o clasă financiară, politică, intelectuală și fotbalistă incalificabilă, țara noastră, RO, se va deșertifica inexorabil prin secetă pedologică, tot mai mulți sărmani bejenindu-se și deranjând la ele acasă tot mai multe popoare, devenind tot mai deranjant Neamul Românesc țăpul ispășitor pentru toate relele euroatlantice, mondialismul putându-se coagula în 3D și ca **antiromânism** dacă nu vom fi vigilenți și nu vom zădări guvernul, arătându-i maidanezul de sub Tricolor, să ia măsuri, să înființeze ISMAR-ul, să prevenim extremismul înainte să apuce a agita despre sterilizare sau eutanasiere.

Nu e de glumit, pentru că aproape peste 75% din Marea Recuperare se va concepe și realiza în DRO, deși *contrafacerea recuperatorie* a operelor de patrimoniu ale umanității, cum ar fi Vaticanul, Machu Picchu, Borobudur, Orvieto, Versailles sau Piramidele trebuie să le realizăm halucinant, întru completarea lor cu ce le mai lipsește, chiar pe teritoriul național, în urma unor licitații oneste.

Frați români! Mândrie, mefiență, geniu obligat, sentimentul deșertăciunii, geniu sintetic, senzualitate și cruzime, geniu pierdut, tochitură, bucuria înțelepciunii, mizantropie până la neîncrederea în om ca specie. Și totuși, recuperismul e un proiect

perfect fezabil! Realistii n-au terminat explorarea a tot ce poate spune chipul uman. Clasicii nici atât în seninătatea lor. Nici Balzac la Berdicev n-a scris *toată* literatura Galiției Mari de la Adriatica la Baltica.

Lasă-m-atunci în durerea mea! În bordeiaș, bordei, bordei! Căci așa cum îi reproșa Philip Kotler la un tâlcșou lui David Ogilvy, a deține talent este o insuficiență, deoarece trebuie să ai și *geniul de a administra* harul acesta repartizat ție de grația divină tocmai pentru a săvârși cu mă-ta, după ce te îmbogățești, acte filantropice vizând Renașterea Spirituală a nației, în caz că accesând tu la curtea prezidențială, ajungi să te implici în Marea Complexitate a vărsării postmodernismului în mondialism, cu serioase reverberații în Catedrala Mântuirii Neamului de la Spirea Veche și în Biblioteca Națională a lui Radu Vodă cel Cult.

Să zică atunci vreun mare vipoi manelist, lipind cu salivă bancnote pe chelia intelectualului, că premiază EL *cea mai bună Fugă-n Re minor* construită respectând regulili lu' Bach, cu o sută de mii de euroi, fie și cu „o sută de parai“, la botezul fiicei sale de către Președinte, și atunci vom vedea că se va întregi cu necesitate aurită ca la Versailles și patrimoniul universal, beneficiind toți terrienii de la români.

Dar mai întâi trebuie organizat un concurs tragic de cvartet ministerial pe o formă sonată beethoveniană cu recitativ înecat Vox Maris, deal-vale-prăpastie, *Postromânismul*:

– Se poate?

(E fezabilă Luminarea Poporului de să investească pe bază de mecenariat preventiv toți filantropii în Infrastructura Intelectuală? O, ce bucurie!)

– Dar se va face?

(Marea Recuperare, Mântuirea Neamului. Am o presimțire că nu.)

Ce, nu percepem noi ca fiind foaaarte vechi celebrul *Adagiu* al lui Albinoni? (Langurosul *Adagio in sol minore* al lui Tomaso Albinoni, compus în realitate la Dresden de profesorul Remo Giazotto, pentru renumita noastră soprană Hariclea Darclée, ale cărei cele mai celebre premiere absolute trebuie de asemenea să stea în atenția marilor recuperatori, realizându-se înregistrări ca și cum le-ar fi cântat!)

În ultimă instanță critică, să ne gândim că nici Heidegger, nici Hanna Arendt n-au dat răspunsuri indiscutabile la interogația fundamentală pentru Soarta lui Oedip als Orfeu balcanic: *Oare ce-i pe primu' loc in viață? Bani, dragoste sau noroc?*

Iar marile fundații să pună presiune pe guvern, de exemplu să scutească de impozite cea mai reușită academic clădire înălțată după 2011 (22 ani cât România Regală Mare!) într-un stil perfect baroc postistoric decorativ, ca al Pelușorului.

Oare nu vom avea, și noi și ei, o Românie *altfel*, dacă prin lege s-ar scuti de dări la stat, anual, municipiul consilierilor cu cea mai bună sistematizare, cel mai bun raport librării/bănci și cu cel mai artistic PUZ sau proiect instituțional pe cultură?

Pare clar multicriterial că un municipiu e bine administrat și populația e protejată doar *dacă numărul librăriilor și bibliotecilor întrece pe al băncilor, ca și pe al farmaciilor*, dar ne întrebăm, dacă re-regionalizăm RO și comasăm Argeșul, Dâmbovița și Prahova, atunci cum alegem capitală megajudețului, fără a jigni patriotisme locale? Răspuns: tot prin recuperare!

Simplu în Sud: punem capitala nu la Pitești, Târgoviște sau Ploiești, ci la Titu, localitatea care prin verdeța sa dintre Argeș și Dâmbovița a fost remarcată pe vremuri de Borges și de reporterul optzecist Cornel Nistorescu, **un potențial Weimar**, cel mai potrivit vremurilor noi, capabil să absoarbă mlăștinos fonduri

europene, pentru că ne aflăm în **postromânism**, iar *postmodernismul* a apus pe deplin, decolând în ultimul deceniu *mondialismul* cu toate motoarele spre un viitor pe vecie neterorist, pașnic, omenos. Dealtfel, investitorul francez neoromantic aduce încă **87.000 de copaci**, în jurul pistelor Renault, pentru a asigura confidențialitatea și pentru a absorbi emisiile de dioxid de carbon, de unde și chemarea naturii ce o am simțit de a lansa pedeful *Postromânismul* în 6 decembrie 2011, la marcarea festivă a reabilitării Casei de Cultură din Titu Târg.

Tineretul nostru idealist n-are, așadar, a se plictisi în România ce vine, chiar în postromânism. Are ce, unde citi, și pe lângă a secreta artă sincronă celei mondiale, el și-a asumat voluntar două sarcini specific românești mai dificile: 1) **reconstituirea a ceea ce s-a distrus**, respectiv 2) **exprimarea a ceea ce nu s-a putut spune sub vremi**, imperative ce îi asigură categoric deplina înflorire postcolonială a personalității, Geniul Obligat cerut de societate generând un sortiment diversificat de *geniu sintetic*.

Marea Recuperare duce Întregirea Neamului până la Întregirea Neamului Omenesc generic și se transformă astfel într-o *mai mult decât* dublare românească, într-o completare românească a tuturor capodoperelor universale: antice, medievale, renascentiste, clasice, baroce, romantice, realiste, impresioniste, expresioniste, experimentaliste și postistorice sau mondialiste.

Unde Leonardo da Vinci nu și-a terminat un proiect, îl vom desăvârși noi. Întregind și ce n-a văzut că se putea combina cu aceleași noutăți. Iar unde Van Gogh n-a fost valorificat cum trebuia sau aflăm că Joyce umbla-n teniși pe la Paris, vom face și dreptate. Dar nu pentru vipuri, ci pentru cei mulți și umili, ridicând o sumedenie de statui și ajutându-l pe Dumnezeu să filtreze puțin ierarhia valorilor speciei homosape în perspectiva Mântuirii ei.

Să avem sfinții noștri și să-i românizăm prin cult pe-ai altora! Numai așa RO poate deveni o mare supraputere culturală, aspirând la hegemonia în Balcani și în Galiția Mare, de la Adriatică la Baltica, de la Tiraspol până la Kalininingrad, de îndată ce devine prin referendum Stat Cultural, deci imperialist, adică lățit moral ca orice societate deschisă nu prea limpede clar de unde și până unde.

Cum se afirmă Dunărea la Giurse, deși adevărul original rămâne mult mai spre izvoare, așa estimează și noul Heidegger că megaintelectualii, seismectualii, kilointelectualii, cărturarii, nechezolii, inițiații, pubintelectualii, ledurile postmoderniste focusate pe luceferi, diplomectualii și chiar microintelectualii, dacă primarul nu le ridică un bust sau nu le bate-n zidul locativ o placă unde au avut căsuța cu păsărele, atunci munca lor grea e recunoscută numai de Ființă, nu și de Timp, eșec ce pentru poporul neluminat îi echivalează-n Era Ticăloșilor cu lichelele, la grămadă, în lada cu scule pentru ustensile. Paradoxul postromânismului fiind că poeții unioniști Păunescu și Vieru vor persista în conștiința publicului, au deja busturi și cult, va avea și Leonida Lari, această Ană Ipătescu a Basarabiei, pe când unii megaintelectuali sau seismectuali, cu operă din recenzii și articolașe din care n-ai ce conspecta sau copy-paste, nu vor mai fi recitați decât de nostalgicii de mâine ai Epocii Mooye, de îndată ce vor sucumba ca autori sau vor fi goniți din funcții și din enciclopedii în Epoca Wash, de cadrele pe cultură ale cui a avut revelația că poporul există și că singura cale de a se proteja de el, e pentru ciocoi, superciocoi și megaciocoi să practice mecenariatul preventiv!

Iacă dar de ce, Odiu, poetule, ce critici mari cari nu se preocupă de Luminarea Poporului, dar vor totuși să elucideze cum de ce laureatul Premiului Național de Poezie din anul jubiliar 2000 nu l-a depășit în eminescianism pe Eminescu în acești 22 de ani și au a vizita întru aceasta Schloss Solitude, în pădurile

ploioase ale Stuttgartului, e benefic să ajungă ei la Castel ca tacsu lu' Schiller, pe drumul arpentorului Kafka, anume din Linz urmând pe la Passau, mai mult pe Donau, până aproape de Nürnberg, mai bine zis cam până unde fluviul albastru o cotește spre Ulm căutându-și parcă, einsteinian, originile. Fiind de vizitat, în bogatul pe vestigii, peisaje și lebede comestibile Donaustauf, celebrul Templu protowagnerian al Walhallei, parcă de gigantii dacici realizat în stil clasic antic, adică exemplar recuperist, un fel de Partenon românesc, la care trepte multe urci, cum vom ridica și noi în luxoasa Băneasa, dincolo de coloanele herculeene având a adăposti **busturile celor mai importanți români**, din RO și DRO, desemnați prin vot de televiziuni:

<http://de.wikipedia.org/wiki/Walhalla>

Dar ce ne garantează nouă, ca oameni valoroși, cheltuitori dar și strângători, foarte importanți și filantropi, că dacă investim idealist, ca recuperatori, în ceva ce nu se vede, adică-n creativ inovative născociri scornite pe spirit, care e un pariu cu dracii din debara, fiind și foarte costisitoare infrastructura intelectuală, o Renaștere la creier a nației pe cale de dispariție se va și detecta pe meleag? (Efectiv?... Evident!)

Paradigma relativistă fiind că, în corzi, nu poate exista la un popor teoretic inferior rasial atlantizilor o instanță critică încordată să mai ierarhizeze valorile, ci numai Occidentul, pe șpagă sau pe interes desantabil, știe binecuvânta pe Cutare și pe Cutare, propulsând automat Autoelita inelionabilă a momentului nostru la statutul de valori validate pe piața liberă a Spiritului, chipurile singura-n duh obiectivă ca filtru de anticameră la Mântuirea Neamului pentru cei mai celebri români.

La care obiecție ce uită consumabilele, de la hârtie la excitante, și alte cerințe igienice din analiza de nevoi filantropice a sculăriei academice, răspunsul standard e că *uite ce vă poate îmboldi, pe lângă argumentul contologic care primează celui soteriologic: garanția vine de la semnele filantropice ale Nevăzutului care deja se văd!*

Și suferă în consecință pe canapea financiaru-n trendul finanțist de a încremeni cu domnița numa-n proiecte europene din lipsă de orbitor imaginar american privat.

Vasăzică, Europa se cucerește în România! Ca și America spirituală, dealtfel.

Ceea ce înseamnă că Șchimbarea, viitorul, se articulează de la Epoca Mooye la Epoca Wash ca o căldură de foc la cazan infernal de jos în sus, din *subterana* postacului, din sânul și din mai jos de sânul, din mijlocul păros asudat al masilor, spre salonul de deasupra deasupra *balconului* turnului editorialiștilor de lângă Lânga.

Căci marele întregitor Burebista cel Lucid spunea că dacă vrei să tranzitezi un obstacol, e benefic să-ți sprijini Napoleonul pe el. Iar vechii greci semănau uimitor de epopeic cu tracii transhumanți, plimbând din frunză de colo colo câte-o Elenă sau câte-o Mioriță, până-i găseau vreun Meșter Manole staționar, încremenit în stațiune.

Ceea ce e un adevăr curat etic, curat ca etilul arhaic, deoarece **imoralitatea de tranziție** a Epocii Mooye a generat la noi niște moraliști de Thalie, europeană!

Deci chiar neavând toate cele trebuitoare, zi de zi, Marea Recuperare se implementează chiar fără Infrastructură Intelectuală! Uneori, ține și *fără* intelectuali.

De pildă, poți găsi la postacii noștri deja, nu numai reacții romantice, baroce, clasice, renascentiste, gotice, bizantine, expresioniste, zen sau de o seninătate antică, ci și ieremiade cutremurătoare a zdrențelor de suflet, imprecății grele, precum și profetii apocaliptice cari duc gândul receptor la bazele egipteano-babiloniene, iudaice, pre-greco-romane, ale culturii de azi din UE. De exemplu, România de Vest ratând reunificarea pe Prut după exemplul aliatului nostru german, cu România de Est, nemulțumirile postacilor, samsarilor, desantaților, racolaților, rezidenților și sconșilor

de neîmplinirile Epocii Mooye duc Marea Recuperare până la re-scrierea timpurilor grele biblice, cu accente critice Wash creative și profeții apocaliptice inovative cu tot.

Astfel, scriind odată-n context Herta un editorialist de la *România liberă* un mișcător articol despre *Cum i-a deportat Stalin pe sașii ardeleni*, noi avem aici pentru istorie, ca studiu de caz optimist recuperator biblic, de la care să mai învețe tot sconcsul, postănacul, samsarul, ratonul, cameleonul de se dă din alt partid să-l compromită delirând, popândăul, nebunul liber, mancurtul, renegatul, desantatul, racolatul, editorialistul, publicistul, rezidentul, antrenorul cultural și chiar forumistul, contribuțiunea postacului de la comentariul 32. *AL MEU; AL TAU; AL NOSTRU; Asta este dezlegarea! 01:33 22 Ianuarie 2011*, care-și duce revolta metafizică și filozofia istoriei spre un stil dorit de noi toți, ca de imprecății de valoare preantică și nu poți să nu te cutremuri la rostirea lor, ca dintr-un înalt de fleșă medievală, dovedindu-ți-se elocvent că Marea Recuperare a stilurilor e filantropic totalmente cu puțință Möbius, de la Levitic până la Savonarola și la Jesus Christ Superstar.

Mai întâi, se introduce istoricește de către postac, spre știință editorialistului, restabilirea adevărului în postromânism cum a fost despre deportările sașilor noștri: „In realitate rusii au cerut prizonieri de razboi de la Romania, ca fosta aliata a nemtilor, numai ca romanii au preferat sa trimita in Rusia doar populatia germana (...). Pentru rusi era prea putin important ca deportatii erau romani sau nemti, si unii si altii au fost in ochii lor agresori.“

După recunoașterea cu respect a cât de șemecheri au fost românii în istorie, păcălind pe naivii de marxist-staliniști rusofoni, dându-le doar nemți, prin contrast cu imaculata URSS România e tratată apoi de postacul antemergător epocii Wash la borcan, ca un ghiveci călugăresc de Sodomă și Gomoră, Babilon și Romă biblică, plină soteriologic pe card de păcate imorale și deontologice sau contologice, dintre care cel mai odios e, cum ar fi și normal, TRĂDAREA, dar nu a Neamului, ci invers:

„Romania a intrat in razboi alaturi de nemti, a deportat apoi evrei si tigani in lagare de exterminare, a vandut contra cost evrei ca sa nu fie deportati, a conspirat cu aliatii cand a simtit ca pierde razboiul, s-a aliat cu rusii, a alungat cu marsul foamei evreii ramasi in viata, a deportat populatia germana, a lasat chiar in 1956 tancurile rusesti sa treaca peste Romania ca sa inabuse revolutia maghiara din Budapesta. Noi cu cine votam fratilor? Pe evrei i-am omorat, i-am vindut, pe nemti i-am tradat, apoi i-am deportat, pe rusi i-am invadat, apoi ne-am aliat cu ei, la unguri le-am cedat nordul, apoi ca aliatii cu rusii l-am primit inapoi, iar astazi criminalii sant rusii, care au pierdut cel putin 22 de milioane de oameni in razboi, englezii, care si-au pierdut floarea natiunii in razboiul aerian, tineri de nici macar 18 ani, pe nemti, unguri si bulgari i-am tradat (...).“

I-a uitat postacul doar pe americanii eroi, pe piloții care într-un bine exportat roman levantin ejaculau bombele genocidului excitați de feromonii bucureștencelor, irezistibili fiind ai muncitoarelor textile de la țară, poate mai nespălate.

Nu avea însă voie să uite asprul postac, apropo de permeabilitate, că minunata Revoluție Ungară din 1956 a păcătuțit ca și aia de la 1848 prin exclusivism naționalist, înfrângerea Budapestei venind de la faptul că românii nu puteau să se ridice și ei la luptă contra bolșevismului, oprind tancurile sovietice, pentru a proteja niște demagogi care agitău mai degrabă chestiunea anulării Tratatului de la Trianon decât băgarea imediată în lagăre a securiștilor, activiștilor, gestionarilor și ideologilor marxiști.

Celelalte judecăți de valoare despre români s-au mai tot scris chiar de către editorialiști din RO, nu numai de subcomentatorii webistici din abataje, noutatea

progresistă, în spiritul Marii Recuperări, cu care vine prețiosul comentariu epitomist este însă filantropia de a solicita investiții în Infrastructura Intelectuală, printr-o convingătoare pledoarie pentru un TV Didactic bucureștean, cum e Discovery sau cum încearcă timid Trinitas TV, care să ne învețe corect românește istoria națională și universală, în caz că n-avem Liste de Cărți și bazine de spiritualitate, nu să ne manipuleze imperialiștii cum vrea ei, în interesele nababilor aliați cu mogulii:

„Dacă va este greu sa invatati istoria prin citit, urmariti macar documentare, puse in toate televiziunile la dispozitia telespectatorilor, care sa va deschida odata ochii asupra adevarului, pe care se pare ca in ruptul capului nu vreti sa-l acceptati.“

După care textul sare orbitor asurzitor savuros la antologicul episod în stil de profund rechizitoriu biblic, inculpata România, ca și Marea Curvă a Babilonului Apocalipsei, fiind pasibilă de **pedeapsa maximă imaginabilă**, mai rea și decât deșertificarea prin secetă pedologică, ca român în **postromânism**, la confluența postmodernismului cu mondialismul, consolându-te doar politețea postacului incriminator de a modula diatriba rasistă genetic din subtilitățile verbului conjugat când la **per tu ești inferior rasial**, când la **per noi suntem niște degenerați**:

„Din cate popoare cunosc, n-am intilnit inca nici unul care sa fie atat de refractar la adevarurile istorice ca romanii. Probabil ca din cauza asta lipseste acestei natii complet sentimentul de vinovatie. Trebuie sa ne punem serios intrebarea, oare nu suferim totusi de-o defectiune genetica, altfel nu se poate explica si numarul atipic de infractionalitate, cruzimea fata de sarmani si neputinciosi, lipsa sentimentului matern, incapacitatea de-al intelege pe AL MEU; AL TAU; AL NOSTRU. Ceva este in tot cazul defect in mecanismul mintii noastre, fiindca chiar si in comportamentul de zi cu zi nu putem fi noi insisi, sinceri, concentrati pe reactiile proprii, nestapaniti in agresivitate, nedrepti, mincinosi, falsi, superficiali in admiratia de valori. Noi nu iubim de fapt oamenii buni, generosi, ii dispretuim, ii consideram prosti, de aia tot ce este bun in genetica acestei natii n-are alta sansa decat sa plece in exil. Cand vedem ca se arunca cu naturalete gunoaiele pe strada, in parcuri, in mijlocul naturii, ni se pare normal, asta fiindca acel AL NOSTRU NU NE ESTE CLAR DEFINIT IN MINTE: Ne insusim lucrul altuia fiindca AL MEU; AL TAU este neclar ca definitie, copiii omoara puii de pisica, trag cu prastia in pasari, batjocoresc handicapatii, rid de batrini, isi bat joc de bolnavii cu capul, iar parintii nu vad nimic gresit in astfel de reactii sau comportamente. In schimb gasesc frumos sa vorbeasca in diminutive, degetelul, minuta, gurita, iar timbrul vocii se metalizeaza de artificialitatea sunetului, care chiar si la maturitate suna la unele femei de parca ar vorbi un copil de gradinita, oligofren. Poate ca este frumos si induiosator sa ramanem copii cat mai mult, in numele lui Dumnezeu insa nu si cand luam anticonceptionale si cunoastem toate perversitatile sexuale. Nu se bate cap in cap o tanara cu ursulet de plus in brate, care face sex cu prietenul inca de la o virsta frageda?“

Iar apostila verdictului postacului apocaliptic, de o matură insensibilitate la conduita magică-n nevinovăția ei fragedă anti-69 a fetei de a-și scăpa simbolic diminutival, *ca pe ursuleți*, contimpuranii de la dispariție identitară, în contextul Apocalipticii Fecalelor și în aceeași retorică pre-greco-romană egiptian-babiloniană, iaște o concluziune complet apocaliptică și deci depreciativă față de diminutive ca sărmăluțe și mititei cum și față de autorașul editorialist de ziar, subcomentatorul webistic din subterană bătând șaua ca să priceapă iapa Incertidumbre de peste drum a cetitorului fără creier, fără rațiune, fără putere de judecată de valoare, că de fapt deportarea sașilor în URSS, greșit evocată de editorialist, e floare de câmp la ureche,

românii ăștia ai noștri bestiali rasial au realizat în război – fiindcă erau și sunt de la genă niște agresori – până la urmă cel puțin 52 de milioane de victime, la care se adaugă românii înșiși, care însă ei din proprie inițiativă au adus bolșevismul pe tancuri din Kolîma și Vorkuta în RO, și l-au practicat de bună voie în litera lui marxist-stalinistă și în buchea locală creatoare din literatura denunțianților: „De aia consider ca autorul a scris acest articol fara nici un sentiment de vinovatie fata de cele peste 52 de milioane de vieti omenesti, cat a costat ultimul razboi mondial, in care Romania a jucat rol de agresor si nicidecum de victima. De la intrarea sa in razboi, s-a facut de un milion de ori vinovata de tradare, pradare, crima, nedreptate, ca apoi sa devina de buna voie cea mai aspra dictatura comunista. Pentru intunericul si mizeria inchisorii comuniste n-au fost rusii, nici Chiurchill vinovati, ci doar romanii singuri. Nimeni nu i-a fortat sa parasca, sa lucreze cu securitatea, ci ei singuri au ales sa-si urmareasca vecinul, sa-l toarne la politie, chiar si cand unii nu doreau altceva decat sa adune pentru iarna cativa morcovi sau ceapa, ramase in urma tractorului pe camp. Pana si munca de-a acumula ceva mai mult era in ochii denuntiantilor o crima ce trebuia pedepsita. Stalin oare i-a impins pe denuntiantii de profesie sa alerge sa dea declaratii pe la securitate ca sa faca rau celor care le erau dusmani personali? Securitatea a fost vana bolnava a caracterului nostru, care din ce motive nu se stie, doreste ca raul sa stapanesca lumea. Cineva mi-a spus odata ca atunci cand merge in Romania, are impresia ca paseste pe un pamant blestemat! sa fie oare asa???”

În fond, pe cam astfel de argumente dure, care bat la porțile imboldului la pocăire în Catedrala Mântuirii Neamului, se și formează noii formatori de profesori de postistorie și de formatori de formatori de opinie, de primari, prefecți, miniștri, parlamentari, mascați și diplomați în ireversibil implementatul **postromânism**, a cărui stabilitate pe acest pământ blestemat și-a luat definitivatul în apocaliptica fecalelor prin incapacitatea nației ipocrite de a atinge la capătul Epocii Mooye, la 22 de ani, maturitatea și a promova bacul 2011, exact 12 ani după instaurarea oligopedagogiei în anul eclipsei 1999, la colțul de cotitură, după mușcătura antieminesciană.

Acum e și evident ce n-au înțeles seismectualii noștri, altminteri capabili să declanșeze ușor cutremure de conștiință, nici măcar megaintelectualii iluștri trecători meteorici vremelnici prin infatigabila Autoelită. Ei n-au realizat că nu ca editorialiști de rubricuță pe banii Stăpânului și nici măcar ca invitați speciali, adică sus, *se exercită puterea civică*, care sunt doar niște banale obligații profesionale ce se fac că muncesc ei, inclusiv prin beneficiul autopublicitar al atitudinii, ci adevărata contribuție autentică la Luminarea Poporului, intelectualii publici trebuie s-o presteze prin voluntariat pe gratis în subterană, în umilință și smerenie zen, ca postaci care fac corecturi sau adăugiri la materialul propus online de editorialiștii tot universitari.

Nu să fii cel mai mare moralist, scriitor, securist sau analist monden al ultimilor 22 de ani va fi statutar cel mai apreciat atu în CV la Judecata de Apoi ce aprobă, tranșează sau amână Mântuirea Neamului, ci dimpotrivă, titluri de glorie cu adevărat folositoare celor mulți și umili, ca **Cel mai mare postac al Epocii Mooye!**

Iar gloata, a cărei mentalitate pestilențială o poți ghici vizitându-i umanitar closetele bestiale, nu poate aspira la sentimentul de vinovăție al conștiinței încărcate ca o basculantă, față de cele peste 52 milioane de vieți, cât a costat ultimul război mondial, *în care România a jucat rol de agresor și nicidecum de victimă*, după cum citim, decât prin scufundarea individului încă de la o vârstă fragedă, ca cum ai boteza un rahat pe drumuri de munte ale itinerariului spiritual, într-un iezer rece sau măcar într-un bazin de spiritualitate turcoaz, cu mult jacuzzi din seraiul aburit idealist.

De aceea, pentru că suntem cei mai refractari la adevărurile istorice dupe televiziuni străine și pentru că n-avem sentiment de vinovăție pentru agresiunea de bună voie la adresa lui Stalin și a lui Churchill, ci doar defecțiuni genetice la mecanismul minții noastre cu repercursiuni în diminutivele morale de a subevalua când facem sex și cu ursulețul, și cu prietenul, și cu securistul, și cu denunțianții, e din ce în ce mai configurat trendul terminator spre apocalipsul că va veni Marele Cutremur Catastrofal prevăzut statistic la Catedrala Mântuirii Neamului, iar mai încolo, peste ani, se va alege praful și de ultimele ruine de patrimoniu, deoarece prin verile astea globale și, din ce în ce mai des chiar primăverile și toamnele, secetoase pedologic dar caniculare, *această țară a nimănui se va deșertifica*, îngăduind să li se verticalizeze sufletul atât la megaintelectualul, seismectualul, cărturarul, nechezolul, bananierul tânăr (încă nevândut complet Xeniei), diplomectualul, inițiatul, kilointelectualul, pubintelectualul și microintelectualul patriot dreptcredincios nemăsluit, împinși de lipsuri în cea mai pură asceză, cât și la postacul, sconcsul, corectitudinara, popândăul, samsarul, trolitul, cameleonul, pitecantropul misogin, ratonii, merțanii ca intelectuali de lux, rezidentul cu mai multe nickuri, mancurtul, renegatul, zdreanța sau postănacul care va binemerita de la patrie, ca țară sfântă, fiecare după numele său și după cum îi va citi, tâlcui și vesti el mesianic pe profeții sosirii pustiei biblice peste starea noastră pe loc, deal-vale-prăpastie, adică chiar peste mallurile și mâlurile noastre culturale ale Marii Recuperări.

Într-adevăr, adevărul e că Marea Recuperare trebuia să demareze masiv la noi mult mai de mult, cel mai târziu cam la 13 ani după *Apelul către lichele*, anume în 30 decembrie 2002, când poate că criticul liberal civic rafistolase deja ciorna manifestului capitular *Imposibila lustrare* anticipând că la UNESCO va fi trimis, vina filozofului originar putând fi concepută că el nu a declarat *urbi et orbi*, orbind orbitor orbii, luminându-i, **falimentul mișcării civice din lipsă de quorum**, dumirind astfel pe toți orbeții să se apuce de scris, de pictat, de compus și de reflectat în universal adevărul românismului, cu toate resursele sufletești disponibile, ceea ce ar fi înclinat și pe șefii de promoție să adere la adamismul filantropiei mereu deficitar.

Nu întâmplător atunci, dacă s-a ajuns la capitulări, e clar recapitulativ că primele proteste vizavi de **postromânism** au apărut încă de prin anii optzecismului, nici la Cenaclul de Luni, dar nici la al lui Crohu, ci când criticul Eugen Simion și nu altul, deși fusese la Paris, nu se întorsese nechezol, dovadă indignarea-i că o scriitoare imaginase țărani care-ngroapă-n Oltenia răposatul c-un pachet de Kent „ca să aibă mai multă trecere pe lumea cealaltă“, ceea ce viola viziunea profund ortodoxă a lui Horia Bernea despre ceapistul român cu prapuri decolorați de anii secetoși.

Contextul recuperator fiind și în ziua de azi că democrația din RO a parvenit la impermeabilitate, ca pălăria lui Moromete, la colonialism și la imunitate la tentația totalitară, pentru prima oară în ultimii 500 de ani de la Fundarea Bucureștiului de către Dracula, ea fiind garantată 100% de NATO și de UE, deci nu mai e nevoie ca societatea civilă, compusă din intelectuali valoroși, să-și piarză timpul monitorizând abuzurile practicate de upercutclas, de moguli și de nababi, de capitalul român și străin, de Stăpâni, de Stăpânire, care aruncă povara crizei bugetare doar pe umerii amărăților, ceea ce systemic e ca și cum i-a jupui în beneficiul îmbuibaților. Dimpotrivă, președintele Ion Iliescu s-a dovedit în mandatul final, cam cum observa și Michnik astfel de fenomene, *un activist fenomenal, capabil să învețe să se restructureze*, să se orienteze spre un leadership creativ-inovativ, contrar încremenirii în proiect, și să nu iasă cu o carboavă din indicațiile și orientările pe care le-a primit de la intelectualii publici, să facă demonstrație de la est către vest.

Iată de ce păsările cad singure din cer, benzinăriile se scumpesc, Marele Cutremur Catastrofal e implacabil, cere asigurări, iar a fi bogat nu e niciodată o protecție certă dacă amanta îți impune să faci ca elicopterul și să te duci discret în sus.

Chiar dacă la cardul tău zeiesc nu mai crezi în Dumnezeu, fapta bună filantropică e totuși un confort psihologic, comparabil cu orgoliul că nu te-a prins nimeni și că oricum, ești prea sus napește în Țara lu' Pește ca să mai poți fi atins de legea omenească.

Numai că legea divină nu ajută pe om la poker sau la ruletă, nici la 6 din 49, ci doar să înnimerească traseele spirituale potrivite firii fiecăruia, cum ar fi *Lista Maslow de peak experiences*, sau *Lista de cărți obligatorii* exact cum i-a fost șoptită la ureche de Bibliotecara din Vis bodyguardului său păzitor.

De menționat că profetica gonire de către acest preantic postac *a diminutivelor gingașe* de pe al nostru „pământ blestemat“, deci în cursă de deșertificare, e pentru unii ca un spirit mai de glumă, dar **Năpasta din Vara lui 1940**, ca **tranșare** că n-am recuperat destul de măreț în 22 de ani, deși n-am plecat, era în sensul Misiei Istorice pe deplin logică, inclusiv în pedepsirea clasei politice și intelectuale cu un **Hiatus** care prea bine nici nu știm unde ni se va sfârși *Reeducarea*, dar nu putem combate nici clarviziunea supradotaților paranormali că se joacă istoric aici-șă anticiparea aceluiași luminos ianuarie 2011 că o doamnă telespectatore va exulta în termeni de „ursuleții mei“, nu urșii panda, la reparația fulgurantă a megaintelectualilor pe TVR în emisiuni gândite igienic exact câte 50 de minute școlare, întru Luminarea Poporului, ca să clarifice principalele categorii filozofice ale vieții cotidiene, cu numeroase completări în spiritul Infrastructurii Intelectuale de la armătura conceptuală, pentru uzul oamenilor de rând, adică cum să ne învrednicim de povești de succes prin geniu obligat în Marea Complexitate, pe principiul didactic ancestral că spiritualitatea se fură băgând de seamă, ca și o meserie avortată de altul sau o brățară de aur pierdută.

Problema cea mai spinoasă a Epocii Mooye, percepute ca o structură absentă, anume a Listei de Cărți, este atunci precedentul că nu numai proprietatea, statul de drept, pluralismul și economia de piață au fost *impuse* cleptocrației noastre de către puterile euroatlantice, ci și ideologia Sfârșitului Istoriei, configurându-se de la sine **postromânismul**, adică mentalitatea ușurătoare a duhului până la deșertificare că e **prea târziu** la noi pe continent și nu mai putem recupera decalajul cultural și genetic față de frații noștri de Gintă Latină, italieni, francezi și spanioli, ceea ce e un fals, o minciună în fals, tot ce ne lipsește fiind doar voința politică și filantropică de a investi, masiv, love și lovele în Infrastructura Intelectuală, care dacă e atractivă, vine și occidentalii romantici triști să se exprime aici-șă ca recuperatori în universal, putând opera gotic, baroc sau expresionist pe spații largi, după cum simt că vor ei!

Căci esența postmodernismului ca sfârșit umanitar de modernitate, adică început de mondialism, nu e Marea Debarasare de idealuri, datoria universală întru pacea eternă de a lichida intelectualicește poporul prin **postromânism**, cum s-a înțeles de către nechezolii grăbiți, de nehaliții bananieri (*Auri sacra fames!*), de renegați și de ratoni, ci dimpotrivă, e tocmai Marea Recuperare, adică **a evoca și completa virtual (cu virtuți) istoria spirituală, artistică și filozofică netrăită, deci necugetată și nesimțită**, dar nu la mișto și parodic a bonomie lăbărțată ca la siesta porcilor și mistreților, ci pe bune, ginind cu atenție *ce-ar mai fi putut compune Bach, domnilor, și n-a apucat*, ce mai avea de pictat Van Gogh, dar s-a sinucis, sau ce-a uitat să gândească Heidegger buimăcit de război, care nu pare să fi găsit răspunsul satisfăcător sub vremi nici măcar la șarada Hannei Arendt *Oare ce-i pe primu' loc în viață?*

Totul este neterminat în frivolitatea occidentală, așteptându-i pe răsăriteni.

Iată de ce proorocim că Idealizarea Misiei Naționale va veni de la chiar burghezia română, de merit sau cleptocrată, în lupta ei pentru supraviețuire, sugrumată pe teren propriu de emisarii altor popoare sau de mafiiile transnaționale.

Iară Diaspora le-a dat românilor nu numai liste de cărți și pedefeuri bune, ci și gustul aromat al prosperității, prin căpșunari. Tot ea ne poate furniza de la o vreme un excelent guvern de tineri tehnocrați culți nenechezoli, veritabili, *originali*, capabili să evite Explozia Socială bazată pe lideri spontani, care tot se vor afirma, chit că guvernul a cutezat, în aplauzele canaliei de uliți, să taie de la buget revoluționarii, în speranța că va evita Explozia Socială prin penuria de lideri, uitând că materialismul istoric și dialectic tocmai asta ne învață, că și *contrariul* e adevărat! De aici vine și evoluția că economia depășind supraponderal ce le trebuie locuitorilor și maidanezilor pentru supraviețuire, negreșit musai că Luminarea Poporului și Marea Recuperare se vor autoimplementa filantropic de la sine, inexorabil, reciproc, implacabil și inconvertibil, odată cu tranziția de la construcția postmodernismului la angajarea fermă, accelerată, pe drumul/autostrada dezvoltării multilaterale a mondialismului, indiferent cum le va denumi forul UE care va pilota aceste perechi de proiecte majore.

În Catedrala Mântuirii Neamului sau în noua Bibliotecă Națională, da, Marea Recuperare trebuie să schimbe radical fețele și bărbile politicii românești. Nu mai suntem în postmodernism, ci în mondialism, *când toți consumăm, simțim și gândim similar*, iar Editorialistul de la balconul din ceruri, ca-n Frauenkirche, devine aproape egal cu Postacul, săltat din beci fiindcă-și poate compensa nedocumentarea prin libertăți pe care pubintellectualul nechezol, ca slugoi al unui Stăpân, nici în vis nu și le permite. Ajunsă pe culmi, Marea Recuperare va reuși prin completări de cadre exact ce n-a reușit capitalul străin: **să nu dea șpagă**, ci să impună un joc democratic legal de onestitate pur euroatlantică, neuitând că unde nu-i MIȘCARE civică, adică intelectualii nu mișcă, acolo și politicienii formați de ei nu se obligă, în consecință, la sacrificii supreme, ca – la schimbarea administrației! – **noua putere să verifice gestiunea fostei guvernări** și, după caz, s-o concentreze uneori în lagăre de *reeducare*, cu finanțatori și beneficiari cu tot, întru a o răsfira apoi să taluzeze o autostradă informațională de la Biblioteca Națională „Neterminată“ a Mănăstirii Radu-Vodă până la, tot pe-o Dâmboviță apă dulce, Bibliothèque nationale de France, site Tolbiac.

Marea Recuperare trebuie deci să fie proiectată astfel încât să ajute culturii române la adâncirea, semnificativă universal, a cusurului paradoxal că marile curente succesive europene sunt proiectate la noi în planul simultaneității, explicația științifică 3D de pe cal a „minunii“ fiind de exemplu că frumusețea statuară a lui Decebal, a lui Mihai Viteazul și a Regelui Ferdinand sunt pur și simplu etic identice, unificatoare, etern contemporane, deci nu se află estetic cu nici un nimic mai prejos de a femeilor ministru postmoderne integrate bananier mai fotogenic în UE cu echitație cu tot.

Pe firul scurt, Marea Recuperare ne impune, așadar, într-un stat CULTURAL bazat pe autoritate, *filtrarea academică* a candidaturilor de tot felul, indiferent pe cine finanțează cleptocrația sau burghezia compradoră, pentru ca măcar *în parlament, guvern și diplomație să nu se mai poată fofila decât profesioniști culți*, personalități inimoase din al căror dosar de cadre să rezulte că sunt capabile la creierul sincer să țină un Jurnal de tip Zen sau de tip Bahai și să lase în urmă niște Memorii, specii ale Luminării Poporului fără de care, în criza noastră de specialiști, de istorici și de Istorie, postacii cei mai activi nici nu mai pot concepe în UE Historia recentă.

Dar de unde știm noi postacii cari ni sunt *golurile*, ce anume trebuie recuperat?

E un experiment crucial. El nu se poate finanța decât ținând gorila cu pitecantropul în mijlocul cărților listate, să le silabisească, deoarece ele canonesc cel mai sus spiritul, dresându-l să-și poată reprezenta *trăiri* de tot felul, inclusiv pe cele inițiatice. Fiind de crezut că al mai oscarizat film despre Iisus nu poate înlocui niciun rânduleț din Sfânta Evanghelie, pe care să-l citești tu sau să-l auzi citit cu urechile tale și să ți-l reprezinți ca să-l înțelegi și să aplici pe proiecte în cazuri reale de viață.

Occidentalizarea Bibliotecii Naționale „Neterminata“ din București, de la finisaje până la ultimul calorifer sau mecanism cu repartitoare de distribuire a cărților și dvd-urilor, ne-ar putea ajuta imens, pe măsură ce-i umplem rafturile, să ne notăm riguros și ce lipsește. Dacă nu găsim de unde să importăm un item, înseamnă că ne aflăm în preistoria revelației sale și, ascultători, trebuie să creăm noi acel **ceva**, iar aiasta, **autodotarea**, este-n linii mari însăși Recuperarea în domeniul livresc, dar nu e chiar așa lesne de implementat, deoarece suntem mereu dezuniți de unii și de alții.

Ci pentru ca Marea Recuperare culturală a istoriei netrăite să devină observabilă de la Bruxelles ca orbitor fenomen regional, noi suntem ca și vrăjiți să nu ieșim nici prin magie neagră din Krisis până nu ne-om apuca să resuscităm medievalul Imperiu Româno-Bulgar, construindu-i o capitală de vis clasic, numai statui și colonade călinesciene, numai forumuri unde să se bucure poporul, la Giurgiu-Russe, *biblioteca publică de informare* preconizată de turiști configurându-se ca un edificiu neoclasic baroc levantin very funcțional, intermediar între Centre Beaubourg și Mediateca din Sendai, greu de găsit la Dunăre fiind o clădire veche venerabilă ca aia electrificată de Walesa, Polska Akademia Nauk Biblioteka din Gdansk.

Mediateci cari, dacă noi devenim prin referendum Stat Cultural orientat spre Marea Recuperare, se pot înălța într-un cincinal pă peste tot și la noi în RO ca-n DRO sau WO, cu numai cât ar **veni 6% din PIB la cultură**, prin procedură de urgență vizându-se pentru baroni sau corsari contracte antreprenoricești cu statul spre a accelera Infrastructura Intelectuală și înghețându-se un an finanțarea pe educație, dând profilor puturoși incapabili de titularizare și de elevi de bac numai cât se feliază și la artiști sau la antrenorii culturali pentru foaia de parcurs, admitându-se Ideologia Crizei că orice bugetar este un parazit și filozofia crizată că numai un stat slab, rahitic, cretin, idiot, cu funcționari ogârjiți de cea mai imbecilă calitate, poate permite adevăraților antreprenori serioși, nu făcuți pe vapor ca shogunii jucători doar împotriva opoziției, să se remarce prin averile, nunțile necesare și funeraliile lor facultative, care e banul *nervus rerum*, adică nevroza tuturor răutăților, însă oximoronic însăși condiția sinecvanonă a oricărui gest filantropic cât de cât mediatizabil prin *critifiction* într-o societate deschisă de inversiune a valorilor prin lipsuri de-ale capodoperei de s-a ajuns până la teleparadoxul că *clasa intelectuală este realmente mai proastă ca clasa politică*, deși a dispus de mai multe liste de cărți bune.

Oricum, suntem sub pilotare-monitorizare, sub complot ca sub un clopot. Ca la handicapați, FMI, UNESCO, CIA, Nobel și CEDO, Olanda și Finlanda e de expectat să descindă-n RO ca să studieze cheștiunea Bibliotecii Naționale „Neterminata“, ce itemi vechi inestimabili **s-au degradat** prin magazinele sovhozurilor și ce pagube s-au produs funcțional țării, deci Europei, **prin necitare masivă** două decenii sau prin neacordare de asistență metodică de către baza centrală bibliotecilor publice din provincie, tocmai în momentul istoric crucial al occidentalizării noastre, sincronismul mobilier constând în dispariția rafturilor de cărți din sufrageriile tinere.

Și ce ușor era să navigăm pe web, în timpul dezgustătoarelor, plictisitoarelor dezbateri parlamentare, pe la ce biblioteci naționale au latino-americanii!

Noi n-avem tot așa, nici măcar stadioane, dar mediateci! Deoarece după demitizarea lui Eminescu prin mușcătorul număr 265 Dilema, în chiar anul 1998 când l-a pensionat Autoelita la putere pe muzicologul Iosif Sava, diminuând Luminarea Poporului, și au luat tricolorii genialului Zinedine Zidane titlul mondial la fotbal pe *Stade de France*, lângă necropola regală profanată de la Saint-Denis, nu numai că s-a văzut imediat, prin forța comandoului, că geniul nu se baza pe propria sa valoare, ci pe *organizare* în scopul demitizării reușite, cornerele fiind bătute de Emmanuel Petit și Youri Djorkaeff, dar am rămas și, ca sechele, cu disprețul și sila mediatică de azi pentru carte și cărțurari, că nu-i mai apără sub manta Sfântul Eminescu, o atmosferă fesenistă, un infern muzical cam ca prin 1990, deși Național Arena (ce dezacord de sintagmă, beli-mi-ai limba română!) s-a conceput fără gazon, fără pistă de atletism, fără săli de expoziții sau de muzică profundă și mai ales fără mediateci, exemplificându-se curent gloatei până și combaterea crizei bugetare pe profi, spirit, revoluționari, drepturi de autor, geniu cu obligații, ba chiar pe liberul arbitru politicianist asupra interminabilului coteț ceaușist fără statui, nerevendicat de Autoelită, deși-i merit Bibliotecii Naționale, *ce destinație să i se dea, de parlament sau de guvern*, poate și pentru că blocarea acestui obiectiv de către Xenia sau Dușmania este importantă complotist, ca pressing avansat și ca marcaj om la om, să-i scârbească pe români de Marea Recuperare întru a-i mancurtiza alții în primul eșalon de vidanaje ale globalizării, fără să mai apuce vreunul să mediteze serios la Imposibila lustrație ca preludiu al împăcării cu Mântuirea Neamului, nu cu Risipirea Sa.

1.7. Filantropia și Renașterea Spirituală

A te ruga de Filantropul Mizericordios e ca și cum ai vorbi într-o peșteră goală sau te-ai întoarce la argument cu cadavrul din debara, într-o muțenie absolută, numai masca mortuară legănându-se-n cui parcă prevestind Marele Cutremur Catastrofal, împotriva căruia nu te poți asigura perpetuu din cauza Complexității lipsei geniului.

Marii filozofi se tem că Credința este revelată ca și unsă atunci când e să prezici, sub semnul mirării, că un popor sau altul își va rata viața ca rața pe secetă sau ca maxitaxi la barieră. Nimeni nu îndrăznește, e imediat cuprins de frisoane, de frică și cutremurare, când horește profetic că Neamul său – *Moșule, ce tânăr ești!* – nu va nunti nicidecum cu Infrastructura Intelectuală, pe baza căreia acumularea auxiliarelor academice sub cort de către sculer-matrițerii preuniversitari cu masterat să permită o inițializare de către inginerii universitari cu doctorat, a **Marii Recuperări**, care e forma cea mai certă de a nu-ți rata destinul, fiecare creator fiind astfel el însuși ca devenire, dar într-un cadru organizat, de o eficiență sinergică ca de mușuroi sau ca de stup național cu drapel împăienjenit, atâta vreme umanistă cât, vorba trântorului, *ca și om*, nimic nu e mai dificil preotește și pedagogic decât să dumirești pe unul dintre atâtea popoare de milogi – cum? de ce? – încă viu și ca o pomană de viu către un maidanez de eutanasiat, de ce va fi înecat tocmai el în vidanja globalizării, arătându-se cu lux de amănunte obscene public găurile, crăpăturile, bavurile și protuberanțele din bibliotecile sale nemediatizate, adică fără mediateci la zi, fragile ca gândacul de Colorado sub talpa țării, și chiar de pe ustensila academică defecte, apucându-l de elice o tristețe a zborului iremediabilă.

Dar, între apogeu și perigeu, ideologia Crizei e din punct de vedere al filozofiei bugetare de coaliție însăși teleologia liberalistă a așa-zisei superiorități a sistemului privat față de cel bugetar, care e o iluzie balcanică. Marxist analizând posterul cu patronii ținând în spinare, pe cefele porcine de tauri, nu numai pe salariații lor ci și vermina bugetară, se observă imediat de către servicii găunoșenia manipulării,

dezinformării, prostirii maselor, aducerii lor la stadiul larvar. Pentru că dac-ar fi așa cu parazitismul insuportabil al pensionarilor, ca singuri cititori cerți și cei mai buni postaci când semnează ca Margaret Thatcher, Ronald Reagan sau Helmut Kohl, atunci ar rămâne inexplicabil față de Bruxelles, Strasbourg și Moscova cum de guvernele de până azi puteau întreține, cu o economie încă și mai incultă, exact aceleași mase de funcționari și ajutați social, plus întreprinderile de stat nerentabile clientelare politic, adesea căpușate! De fapt, capitalul român și străin, care este Stăpânul politicienilor și al editurilor și al sconșilor presei, așa a înțeles el să-și conserve rata profitului pe criză, prin reducerea fiscalității pe conturile proprii sub forma rafinată a spoliei bugetarilor de niște drepturi, cum ar fi **dreptul la lectură**, fără a se gândi că o forță de muncă rău calificată de profi nu va produce plusvaloare mahăără! Fiindcă bugetarii, ca orice eroi la sol, nu sunt decât o calamitate obiectivă, iarba inovației creative, cum admitea și fiziocratul Turgot, deoarece fără ei nici listele de cărți, nici itinerariile, nici bazinele spirituale nu se însuflețesc doar de la robinetul putinei cu agheasmă.

Subsalarizarea bugetarilor ca oameni chipeși este un Păcat Capital, odios, și nu poate fi spălat de megaciocoi și de beizadelele lor în stihare de nababi decât prin acte de caritate, smerenie și **filantropie**, adică prin investiții private în Infrastructura Intelectuală, de care să beneficieze toți, în Luminarea Poporului și, deci, în Marea Recuperare ce cauționează – când ne va asurzi și pe noi, și pe codebitori sau pe giranți, fluierul final al *scadenței* – însăși Mântuirea Neamului.

Ce Renaștere Spirituală, dom'le? Ai căpiat? Ca curvă eu am plăcerea de a dezvălui că mă simt ciugulită, iar ca și prostituată, dacă mi se dă țeapă fiindcă statul este secătuit oral și scris până la prundișul abstracțiunii, fără a se înciocăla măcar Ermitaje țariste-n Levant, mă revolt și îmi sensibilizez și clienții că Statul român nu mai există, iar *intelectualii și postacii români din toate țările* trebuie să se cupleze fie și pe rețelele de socializare, ca putere alternativă, somând pe marii inițiați să deconspire listele de cărți și trăiri bune, pentru că intelectualii publici nu mai au decât șansa socialismului utopic premarxist, de **a convinge** ca pe-un plod incult clasa politică să se roage de îmbuibăți să se apuce de filantropie, chiar înainte ca burghezia de șpagă și burghezia compradoră să cedeze sociologic predominanța către burghezia de merit, formată în DRO pe măsură ce tot mai mult tineret frumos va reuși să ia bacul și să plece, chiar pe linia de plutire Sistemul educativ depășind, poate, chiar și *Colapsul Oligopedagogic* (K.O.), care ne doare momentan așa de tare, crescând și numărul autodidacților, și ponderea meditațiilor la învățământul privat, conform foii de parcurs secrete încă nedezvăluită de paparazzii poporului.

Nimeni altcineva decât postacul român nu poate aduce Șchimbarea în Țara lui Pește, deoarece masile largi populare pune presiune pe History doar la revoluții, la explozii sociale și la alegeri, adică numai atuncea când mandatează clasa financiară, clasa politică și clasa intelectuală să se preocupe mai abitir de promisiunile lor, de megastructuri, uitând că tocmai pentru calmarea gloatei, au inventat șmecherii pocăirea, dejunul pe iarbă, Mercedesul wagnerian, societatea deschisă și filantropia.

Filantropia – singura consolare pe acest pământ că la alegeri ai doar ca viitor păgubit *libertatea de a-ți alege hoțul care să te mintă, să te fure, să te jefuiască și să te batjocorească până te-o băga în mormânt*, fiind libertatea înstructurată pe un model ca de piață ceaușistă iarna, care unde aveai de ales între șapte tarabe, toate cu cartofi la fel de proști sau stricați de nici porcii nu voiau să-i servească!

Fiindcă, după cum se obsearvă imediat dacă te uiți, ca postac, mai cu atenție la mitul multiculturalist al globalizării, departe de ce scrie maidanezului de sub tricolor

editorialistul *als antinationalismus latrans*, invazia de emigranți în țările excesiv de dezvoltate se datorează doar lăcomiei și prostiei capitaliștilor, care ei și numai ei au nevoie de un proletariat ieftin, ca să le crească, cât cuprinde, plusvaloarea. Practic, importând într-o țărișoară cu nemiluita resurse umane, șmecherii dintotdeauna își conservă sau își sporesc rata milenară a profitului, sub lozinca societății deschise nemaiexploatându-i pe amărății planetei la ei acasă în colonii, ci, cum e și comod, în metropole, unde le ia și banii de alimentație, transport, loisir sau întreținere!

Depărtându-se de *theologia moralis*, statul nu finalizează nimic și, de ar rosti un om cu har charismatic adevărul *gol-goluț* în semn de protest în Parlament, în guvern sau în curțile justiției, el tot ar striga în pustiu, fără vreun rezultat filantropic în Renașterea Spirituală, deoarece la noi încă nu s-a înțeles de către hoți care e rolul intelectual al statului într-o democrație bi, după un **Hiatus** în care s-a năvălit mono.

Rolul suprem al statului în pluralism este impozitarea sau confiscarea marilor averi, ciuntirea profiturilor exagerate. Ce repede uităm! După asta se poziționează, sub fard, și caracterul partidelor, atâta vreme cât statul n-are harul de chivernisitor al Făpturii, fiindcă acest tâlhar colectiv corupt nu administrează un capital muncit de birocrații lui, ci un capital spoliat de la popor **prin taxe, impozite și amenzi**.

Pentru că, odată pârlit la profit, bogătașul va avea tot interesul să se preocupe de să funcționeze corect mecanismul economic, ca să se refacă financiar cu familia lui biologică sau mafiotă, distingându-se el însuși în efortul civic de combatere a evaziunii fiscale și de stabilire a *răspunderilor* de ce, pentru ce, cum a fost posibil academic ca România postcomunistă să nu recupereze Basarabia după exemplul german și să nu se reconcilieze național după modelul monarhic spaniol, spre care destinație cu aromă de căpșunică converg azi visările la atâția români rătăcitori.

Mai mult încă, cleptocrația și xenocrația vor recurge la tehnocrație pentru ieșirea spirituală din Krisis, atrăgând în țară tineretul pregătit la marile universități din lume, seducându-l cu promisiuni de filantropie. Nu, nu se poate ca viața în neagra străinătate să nu genereze la junime dorul boieresc de casă, adică un patriotism ardent (sărace, tu n-ai patrie, tu nu știi). Da, este însă posibil ca unii nechezoli să fi adoptat contra tinerilor tehnocrați o atitudine de mârâieli teritoriale de dominanță exclusiviste, cum vădit s-a procedat cu basarabenii, dar acest abuz se va îngrădi de la sine.

Și totuși, deși dispune de bogății și de bogați statul nostru e crizat, resimte boala, bolile sociale, adică sărăcia de tip liberal că scade prețul grâului și crește prețul pâinii în detrimentul Renașterii Spirituale. Dar el nu se preocupă filantropic de individ, de psihologia lui, acest tot mai anemic stat prin subsalarizarea bugetarilor de către bogatul nemilostiv. Dar nici cleptocrația, prin nechezolii angajați de ea ca slugi, nu-i combate incompetența la stat, prin mediateci și liste de cărți bune. Pe când serviciile secretizate nu iau în cătare deloc **postromânismul** care-l remorchează pe cetățean la corupțiune și lenevie, catalizator fiind desantatul care îți tot șoptește că și-așa Neamul Românesc n-are niciun viitor, cum n-are nici trecut. Incultă, total dependentă de străinătate pentru împerecheri care să-i valorifice capitalul, învățând-o pe ce să dea banul, burghezia compradoră, ciocoi, superciocoi și megaciocoi în general, burghezia lui Marx, manifestă sub Tricolor un comportament total nevigilent, adică ruinător sinucigaș, când nici de agenții de influență ai Dușmaniei nu-i pasă, care bagatelizând valorile naționale în aceste filantropice triste, guberniile României regionalizate, ei ne îndeamnă stăruitor, prin editorialiști, postaci sau pacienți năimiți, să luăm și/sau să dăm șpagă fără remușcări sau frământări sufletești, deoarece RO neavând viitor, adică tineret capabil să ia bacul, n-are nici trecut. Și invers. De aceea,

ca și-n Elveția sau Maldive, criza nu e pentru editorialiști sau nechezoli. **Criza e pentru proști.** Mai ales la noi, unde-n cei 22 de ani ai Epocii Mooye, am ajuns ca PIB de la 1500 dolari pe cap de locuitor la 10 000, se zice, stilul de viață al șmecherilor crescând în opulență de 10 000 de ori, iar al fraierilor de numai 1500 de ori, așa că au și trecut, și viitor. Dar chiar dacă PIB-ul este *extremist* feliat, la megaciocoime *extrem* de mult, iar la popor *extrem* de puțin, stabilitatea pe Spirit se explică prin invariantul că, în raport cu micile necesități ale cărturarului, totul este iluzie, de fapt nu a scăzut niciodată la noi calitatea vieții nivelului de trai, că de zenul îmbubaților nici nu poate fi vorba să se altereze.

Metrologii obiectivi nu constată decât variațiuni plăcute ale intensității invidiei. Și de s-ar umfla di trii ori prețul la pompe, atunci carosabilul tot ni s-ar părea injurios la fel de supraaglomerat cu merțane, jeepuri și alte taburi, decât doară la cimitirele din suburbii s-ar dezvolta, poate și cu persoane capabile să absoarbă fonduri nerambursabile, malluri de servicii funerare, având a sucomba o mare parte dintre bugetari, cu deosebire pensionari neasistați farmaceutic, și alte specimene incapabile de a deschide o carte sau o afacere pe cont propriu, dar încăpățânate sustenabil la ambiție: nici să-și accepte simplitatea de cititori pasivi ai editorialiștilor cu Stăpân nemilostiv, nici să scrie ei completări ca postaci și forumiști, dac-au descifrat viața, soarta și destinul, ce-i pe primul loc. Ce să fie? Filantropia!

Așadar, deprimarea metafizică existențială vine, cum recunosc desantații, doar de la *actul* comparației filantropice cu Celălalt. Cine-și permite să cumpere produsele de lux ale megaediturilor importatorilor de carte, își permite și să nu le citească. Iar cine le-ar citi, nu le are, fiindcă durează până apar sau nu apar în bibliotecile publice, creându-se incertitudini asupra Renașterii Spirituale. De-asta nici nu există la noi critică de întâmpinare, ci numai activități de promotor, de natură neliterar-publicitar-comercială pură. Iar dacă, în așteptare, citești Gladkov – *Cimentul*, Gorki – *Viața lui Klim Samghin*, Ilya Ehrenburg – *Oameni, ani, viață*, Fadeev – *Tânăra Gardă*, Ivo Andrić – *Povestea clăcașului Siman* sau *Podul de pe Drina*, nereapărute în colecțiile de cărți ale vreunui ziar recent, ai totuși consolarea tipică Rezistenței prin Cultură că ai continuat să citești împotriva tuturor stavilelor și ostrețelor din calea Renașterii Spirituale.

Bagă tu, pe Google.fr, imediat vorba médiathèque, toarnă-ți din vinul roșu-brun de brand Leonardo de Amboise și uită-te la Images. Ce arhitecturi! Ce risipă! Ce confort! Ce dotări atractive irezistibile! Ce respect umanist pentru cititor pretutindeni, până-n ultimul cătun franțuzesc legat la internet! Păi să nu-nnebunești? Vasăzică turiștii străini, neinițiați în secrete kiss, merg acolo-șa la Paris în Franța să rătăcească pe străzi și să lingă vitrine la alții, cum au și la ei în țară același supercristal pentru superciocoi, pe când **fericirea occidentalului autentic, ca Paul Valéry, care n-a luat testul Pisa, dar a luat în 5 octombrie 1892 testul Genova, e să se retragă în pacea ca de mănăstire a unei mediateci**, de unde vezi și citești de o mie de ori mai profund realitatea, trecutul și viitorul, adică *prezentul* de dimineață al Renașterii Spirituale!

Mediateci cari, dacă devenim prin referendum Stat Cultural orientat spre Marea Recuperare a Renașterii Spirituale, se pot înălța într-un cincinal și în viitoarele noastre gubernii dacă au gauleiter destoinic, înviorând sectorul imobiliar cu numai cât ar veni 6% din PIB la cultură, dar nu chiar din PIB, ci din averile inexplicabile, sau prin silirea presei și televiziunilor să producă filme documentare și buletine pentru bibliotecile care se preocupă de informarea publică, să practice toți funcționarii

intelectuali Luminarea Poporului, inclusiv juriștii pe conflictele individului cu Statul, și mai ales prin mecenariat preventiv.

Pe nesimțite, am recupera integral decalajul față de frații noștri de Gintă Latină, căci dac-ar avea unde să se preocupe de Bazinul de Spiritualitate, nefericitul de cititor de azi nu s-ar mai lăsa ros până la os de viermele zavistiei diseminat de provocatorii profesioniști ai internetului. Dimpotrivă, s-a demonstrat științific că tot omul recent poate citi azi, 24 ore din 24, cărți sau pedefeuri fără a intra în fibrilație, adică în sevraj. Cărți bune, numai bune de citit, chiar dacă, la început nu le pătrunzi complet *coaja ilibizibilității antimediocritate*, până la gustul inconfundabil de legume mediteraneene coapte. Enigmatice. Cum pentru un puber niște fete frumoase, coolante, corigente la limbile de circulație. Odată cu internetul și cu pedefeurile free online, și cu tabletele de lecturat sau pentru memorie sau pentru putut, **nici nu mai ai scuze la Apocalips să fi fost total incult toată viața** pe principiul poporan quasirasist sau măcar incorect rotit eugenic că *prost se naște, prost crește, prost naște, prost moare*. Și, cu nasul în cărți mirosind obscen, nemaitânjind după luxul altuia, ci unindu-te mistic cu el pe temeiul Renașterii Spirituale, ajungi de-ți reprezinți efectiv guturaiul de origine divină că *și tu ești fericit!*

Exact în acest sens, al Renașterii Spirituale, cum nu nega nici Milton Friedman, esența filantropiei este a arăta **amărăților** că bogăția ca atare nu te face norocos și că tu, șogun, mogul, nabab sau baron/corsar, ai nevoie absolută pe piață, de *ei*, de contrast, de confirmare pentru mântuirea sufletului tău, care nu te-a văzut nimeni muncind de banii ăia din Top 667.

Și ce bine ar fi! Dacă filantropii noștri de capital român sau străin, din RO și DRO, practicând mecenariatul preventiv contra impozitării averii, colectând fonduri pe la nunți, botezuri și despărțiri fastuoase, s-ar uni pentru a clona împreună la Băneasa pentru popor *La Maison de la culture du Japon à Paris* (101 Bis Quai Branly spre metroul aerian, simetric Muzeului Artei Exotice față de Tour Eiffel), asigurându-i anual întreținerea și binemeritând de la Patrie:

www.mcjp.fr

Dar și fără filantropi, omul onest din popor, postacul nostru, se poate descurca pe web, oriunde-n RO sau DRO în WO. Ca să autodescupere *ce e un muzeu* și că post-Gates nu mai ai voie, **ai fi prost să fii incult**, e suficient să bage adresa și să exploreze ca la un shopping prin *toate* mallurile Capitalei la un loc numai Renaștere Spirituală:

<http://www.googleartproject.com>

Ah, vai-vai, dacă ți-ai rătăcit rădăcinile, singuraticule, carte românească de învățătură veche, de pildă Zanne cel isteț ca un proverb, găsești aici-șa:

<http://www.dacoromanica.ro/>

Ci nu numai **a fi incult nu se mai poate pe Terra** în Epoca Wash. Nici spleenul nu mai e permis. Dacă te plictisești și a te adânci în reverie te dezgustă, atunci navighează, intră de pildă pe (sunt înrudite ca labirint gigantic aceste străduințe borgesiene de a aduna totul), poate complici și tu hipertextul, la muncă, băăi:

<http://all-history.org/contents.html>

<http://all-art.org/contents.html>

Orice măgărie barbară ți-a făcut Celălalt sau Colectivul, te vei regăsi scotocind la infinit în tezaur/hazna ca Omul frumos chipeș mândru de specia sa de până acum, convingătoare în prodigioasele ei realizări istorice, artistice, cu sperare de viitor că vei avea pensie nu mare ci lungă, chiar dacă multe opere țin de estetica urâtului și de abjecțiile ascensionale, și vei fi mai încrezător de ce heruvim va fi homosapul mâine, **obligat** la a-și procura de la serafimii naturali *geniu sintetic* în Marea Complexitate.

De aceea, în contextul în care niciun elev nu mai vrea să opteze pentru meseria degradantă de cadru didactic, iar profesorii nu-și mai scoate plozii tot profesori, ca politicienii pă beizadelele lor tot politicieni sau politiciene, scopul suprem al filantropiei este a-l învăța pe român să-și orienteze în spirit ludic copiii spre cariere de cărturari de substituție pentru profesori, creându-se astfel bazinul electoral de talente din care să se recruteze marii recuperatori ai Renașterii Spirituale, verticalizându-se atunci și Catedrala Mântuirii Neamului să reziste toți tinerii teologi la testele PISA, care măsoară anduranța inimii la bășcălii de maxitaxi privind verticalitatea celebrului turn galileian, asigurată prin livrări de Viagra, nu prin Luminarea Poporului.

Ni e silă însă că mulți nechezoli și ratoni *vor, vor filantropie*, dar nu structurală, pentru popor, ci personalizată să se înfrupte doar ei din ea, ca tiramisu de vis al Renașterii Spirituale. De aceea, când la 7 aprilie 2011, avocatul George Brăiloiu, patronul KDF Energy, a recuperat în prelungiri setul de documente Cioran licitate la Paris (*Lacrimi și sfinți* etc.), întru a le dona Bibliotecii Academiei, reînființând filantropia culturală, care gest e chiar actul de naștere al burgheziei de merit civice, el a fost instantaneu demitizat/diabolizat de presa îmbuibăților, a ciocoilor, că e „negustor de aer“, care strică piața donațiilor, unul dintre „băieții deștepți“, sugerându-se că se puteau recupera hârtiile cioraniene și pe de gratis *na haleavu*, profețiile clarvăzătoarelor fiind că când va mai avea vreun filantrop 400 000 de euro de aruncat, el va porționa suma pe rații, tăind-o fideluță ca pentru ciorba de burtă, distribuindu-se printr-un ONG câte 10 euro, vasăzică un chil de cârnați de Pleșcoi, la fiecare din cei vreo 40 000 de scriitori români, cu bloggeri cu tot, cum poate multe zdrențe și visau, ca o surpriză-surpriză, nu farsă, de Sfintele Paști 2011, primul Paște liber de după ieșirea economiei din Recesiune, reparându-se un pic onoarea pierdută de politicieni și pubintellectualii lor, care după ce că n-au achiziționat în anii '90 MANSARDA din *rue de l'Odéon 21*, au cam fugit de Centenarul Cioran, cum și de-al lui Eliade în 2007, neexprimând întru Luminarea Poporului nimic esențial nou, exact la doi ani de la Revoluția tinerilor chișinăuieni, deși nimeni notabil nu a umbrît celebrarea agitând iar chestiunea derapajelor extremiste ale celebrului parizian.

Să-l vedem atunci pe filantropul George Brăiloiu și pe bancnote, ca pe Gróf Széchenyi István pe-aia de 5000 Forinți, oricum rămâne să mai auzim de corăbierul singuratic dacă se va angaja sau nu de permanență în filantropia culturală, de fapt în filantropia propriu-zisă, *philantropy*, nu *charity* ca *cina amărăților*, și fie ca dăruind, domnia sa să dobândească înzecat, la proporții de să penetreze acest nume românesc chiar pe lista:

http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_philanthropists

Și să nu pierdem din vedere, ca cioranieni pățiți printre criptomarxiști împuțiți, pe această mlaștină dantescă a forumismului infestat de tonomate, zdrențe, sconși, renegați și desantați, precedentul euroatlantic că, așa cum adnota și Wittgenstein pe o biografie a lui Tocqueville începută de Friedrich Hayek, în America a fost stărpită pentru prima oară corupția nu asmuțind serviciile secrete să se preocupe orbește, ci aplicând o strategie indirectă, *indirect approach*, propovăduită de praxiologul antepostmodernist Liddell Hart. După Marele Crah din 1929, când deja se afirmaseră Proust, Joyce, Thomas Mann și Kafka, societatea civilă, așteptând să apară *Der Mann ohne Eigenschaften*, nu a mai lovit cu înverșunare în mecanismul șpăgii, adică în clasa financiară, deoarece observase cu timpul din măsurătorile arpentorilor că un asemenea comportament antieconomic contravenea principiului liberei circulații a capitalurilor

și societatea intra periodic într-un infernal cerc vicios, destabilizându-se durabil, adică sustenabil. Noua țintă a terorismului intelectual public a fost aleasă atunci numai *psihologia corupției*, adică focusat pe partidul amărăților, ca un fel de carcasă gunoieră a mecanismului exploatarea fraierului de către șmecher, care la noi este în mentenanță întreținută zi de zi, ceas de ceas și în proporții de masă de agenții de influență involuntari ai Dușmaniei, fojgători atât printre editorialiștii mass mediei și alți formatori de opinie, cât și printre postacii noștri, remarcându-se îndeosebi sconsul, postănacul, boșeacul, samsarul, ratonul care ia la mișto orice idealism, mancurtul, rezidentul, compradorul de vinde țara, zdreanța de apărare profesionist Autorul ca stăpân al ei, merțanul, uneori renegatul, câteodată trolul și nebunul liber, când se prefac ei că nu pricep **rolul formator de moravuri al Istoriei** și, în loc se propovăduiască în postcolonialismul românesc filantropia sau Renașterea Spirituală sau măcar Luminarea Poporului, ei se complac în **postromânism**, presupunând că românul dă spagă de la sine, că așa e el, ca vită, ca bou, inferior rasial de la genă și celulă la alte neamuri, unele, dimpotrivă, parcă create să ia!

După lansarea în 18 august 2011 a Disponibilității românești de la Sulina privind „cedarea masivă de suveranitate“, iacă dar că din accept franco-german, constrângerea la un deficit bugetar de maxim 3% din PIB și la o datorie publică de cel mult 60%, cu mecanisme automate de conformare și sancționare de către UE, priponește drastic libertatea Neamului Românesc de a se împrumuta masiv la mila Străinului, pentru a investi în cultură și civilizație, în Marea Recuperare, dar cimentează-n compensație *rolul hotărâtor al filantropului*, care devine tipul uman de investitor umanist dominant în societatea noastră, de care va depinde tot ce se va mai întreprinde la noi gigantic, monumental, pe terenul spiritualității.

Bine este să li se explice imediat magnaților noștri, să le intre bine în cap acest rol de imensă răspundere în Duh, cu largi posibilități de mecenariat preventiv, iar în ce privește Catedrala Mântuirii Neamului ca Work in Progress, fundațiile nonguvenarmentale trebuie să le plătească îmbuibăților, presupunând că eu s-au închinat la Sofia în *Catedrala Alexander Nevski* și la Belgrad în *Catedrala Sfântul Sava* (printre primele zece din lume ca mărime), **o excursie gratuită în Europa Centrală**, pe ruta Szeged (*Catedrala Votivă*) – Budapesta (*Szent István-bazilika*) – Esztergom (*Primatial Basilica of the Blessed Virgin Mary Assumed Into Heaven and St Adalbert*) – Praga (*Catedrala Sfântul Vitus*) – Dresden (*Frauenkirche*) – Cracovia (*Catedrala Sfânta Maria* și *Catedrala Wawelului*), pentru a lua notă de cu ce imense edificii învecinate similare trebuie să rivalizeze Bucureștiul, dacă mai nădăjduiește să nu ajungă un municipiu căzut în banalitate, prin mutarea Capitalei țării la Giurse.

Și dacă, ocolind prea descurajanta Vienă, tot se descinde la Esztergom (zis latinește Strigoniu în wiki-ro, menționându-se doar festivalul de chitară clasică), bine e să ne rugăm în Catedrală pentru sufletul arhiepiscopului local Nicolaus Olahus (personalitate exemplară la cum să exploatăm eficient ca români infrastructura intelectuală a altora în DRO), să ne dea gând bun de sus, cum să rivalizăm în Dealul Spirii, la anexe, cu Keresztény Múzeum (Muzeul Credinței Creștine, pentru care avem destule icoane vechi) și cu Esztergomi Főszékesegyházi Könyvtár (Bibliotheca Ecclesiae Metropolitanae Strigoniensis, mai ales aici având filantropii din RO și DRO a se întrece în donații pentru Mediateca noastră ortodoxă, care trebuie să însumeze inițial minimum 250 000 de itemi).

Iar de la poalele Wawelului, să se treacă pe țărmul dimpotrivă al Vistulei, ca să vază filantropii *Muzeum Sztuki i Techniki Japońskiej Manggha*, adică Muzeul Japonez ce poartă numele unui filantrop colecționar, Feliks Jasiński (poate un

ieșean), de-și semna eseurile nu Propinațiu, ci cu heteronimul Manggha, și și-a dat japonezăriile statului, care însă le păstra în depozit nepracticând Luminarea Poporului. Dar Andrzej Wajda, care la polonezi e o vedetă ca la noi Țiriac sau Cristi Puiu, a câștigat în 1987 un premiu la Kyoto (cam cât au costat manuscrisele Cioran recuperate recent) donându-l Cracoviei și vorbind și cu japonezii să facă fundație, iar arhitectul Arata Isozaki proiectul, cum putem aranja și noi ceva similar în numele lui Mircea Eliade, să facem cel mai mare Centru Cultural al Asiei din Estul European.

Important e ca cineva să spargă gheața și să arunce în copcă un lanț greu de aur, ca de vițel. Chiar dacă vor sări în sus sconșii, ratonii și desantații că nu vom reuși estetic decât după ce ne europenizăm etic prin Eradicarea Corupției, Combaterea Incompetenței și Reeducarea Nesimțirii.

Cum să nu dai și să nu pretinzi șpagă la români când zi de zi ți se spune că țara asta, îndatorată de peste zece ori față de recordul ceaușist, n-are niciun viitor pentru popoarele ei? Dovadă și neputința junimii de a lua bacul! Când nicio formă de idealism nu se mai merită remarcată, deoarece toate valorile trecutului nostru sunt maculate fără preget și fără detergent de către nechezoli și desantați, cu acea ură curată și inventivă, care nu e Lobby ci Hobby, **specifică generațiilor de secături când privesc spre generațiile eroice** care au rodit în hronicul veacului, au întregit sau reîntregit Neamul Românesc, au pus bazele Marii Recuperări și au garantat Mântuirea Neamului!

Iată de ce întrebuițarea serviciilor secretizate în contra *Corupției* trebuie să înceteze cu desăvârșire, imediat, pe toată gama și pe tot spectrul, rolul lor după ratarea calificării de la Schengen fiind dirijabil acum să monitorizeze *Incompetența*. De fapt, șeful statului nici măcar nu trebuia consiliat să se vâre-n viesparul corupției, fiindcă e treaba intelectualilor să instige populația la o nouă revoluție pașnică, civică, democratică, consumeristă, justițialistă, (anti)clericală și radical-agrară. În schimb, trebuie orientate legal serviciile și alți specialiști în analize-sinteze sau documentaristică, să se preocupe ceva mai mult de sabotorii Renașterii Spirituale, de agenții de influență, de formatorii lor, de filantropii lor, și să lumineze poporul mai exact **de unde vine sau provine postromânismul**, ideologia asta scoborătoare morală că România n-are viitor, deci nici trecut, în aflux tocmai când *nervozitatea unor puteri ne arată dimpotrivă, că recuperarea Basarabiei după 1990 nu era chiar de tot inefezabilă, inclusiv* prin convingerea clasei politice a rusofonilor că o Uniune Democrată a lor ar fi fost perpetuu la putere dincoace de Prut, în coaliții după exemplul UDMR-ului, aplicându-se nesmintit Clauza minorității celei mai favorizate, inclusiv când s-ar fi mutat capitala în mărșul Giurse.

Consolidate masiv cu specialiști și logistică, de la buget sau prin simpla reorientare a unor fonduri căpătate prin confiscarea de averi inexplicabile sau de capitaluri explicabile drept ilicite, obținute din afaceri cu statul, dacă serviciile noastre cele mai secretizate ar reuși să submineze **postromânismul** de la rădăcină, identificând izvoarele, sursele de unde vin demolarea, castrarea și inversiunea valorilor, ca și dezinteresul general pentru cultură, pentru Infrastructura Intelectuală, pentru lecturarea listelor de cărți și pedefeuri bune, pentru însăși Renașterea Spirituală, atunci s-ar crea premisele psihologice operaționale și pentru Eradicarea Corupției, Combaterea Incompetenței și Reeducarea Nesimțirii, efective pe bază de dovezi și indicatori măsurabili, corolarul benefic scontat fiind că burghezia de șpagă, burghezia compradoră și chiar burghezia de merit, înțelegând că are sens durabil și sustenabil să te simți bine, să te implici în Renașterea Spirituală din RO, s-ar urni

inexorabil să *practice curent mecenariatul preventiv pe termen lung*, dând și altor supradotați în materie de filantropie prilejul să se afirme în toate domeniile Renașterii Spirituale.

Iar unde e filantropia în floare, nu numai că Luminarea Poporului devine o permanență și un miracol sau un brânci spre Renașterea Spirituală, dar ieșirea din starea de iobăgie a vitei naște în bietul om **demnitatea lucrului dorit**: cum nu ți se mai pare apetisantă *tocana de mistreț proaspăt ciuruit cu mamaliguță*, în care ai fi scuipat și tu, și ospătarul, așa ai renunța și la profitul bazat pe mituire, preferând mai bine să te porți senin cu fruntea-n sus, singur în parcul de vânătoare sau în piscină dar necorupt, și să-ți clădești fericirea sub cerul înstelat parcurgând listele secrete de cărți și pedefeuri bune și fascinante, din itinerariul spiritual sau din bazinul de spiritualitate.

Fantazie! Fantazie!... Ca scriitor român conștient de **postromânism**, care știi că orice investitor occidental va trata dur, *ca pe un dinainte învins prin K.O.*, prin Colaps Oligopedagogic, Neamul Românesc cel cu corp didactic inapt de bac sau de titularizare, cam cum se uită disprețuitor nechezolul de speța a doua care „a aplicat” și a reușit să se formeze-n UE, la profele temătoare de autoinstruire singure dupe cărți sau pedefeuri, necesitând ele formare gură la gură de la om la om și să-și ia notițe-n stagii de la ONG-uri ca înecații, nu ți rămâne ție ca perdant jegos decât șansa fericirii că filantropii și megafilantropii vor înțelege, nu unul ci toți, acest precept că *dăruind vor dobândi*, ceea ce va atrage Infrastructurii Intelectuale, inclusiv academiilor sportive sau de polițiști, beneficii importante, cum ar fi la vârf prin **dotarea occidentală** a unui Mall Cultural în Capitală, compatibil *pe partea feroasă* cu Centrul Pompidou multicolor de lângă Primăria Parisului, respectiv a mai multor Malluri Culturale mai mici pentru cele 41 capitale de județ, motanus mutantus compatibile *pe partea lemnoasă* tot cu Centrul Pompidou, dar ăla albu de la Metz, des vizitat de europarlamentarii noștri pe ruta religioasă spiritual Strasbourg-Reims-Paris-Pigalle.

Dar filantropul consiliat de filozofi *pe ce să dea banii*, care megacapitalist știe nu numai cum să pescuiască averi din mare, aprofundând creștinește de la delfin, de la rechin și de la caracatiță, ci și cum să-și folosească plăcut Zeilor capitalul, adică întru Luminarea Poporului, nu se îndoiește că în contextul fugii ghidate de samsari a creierelor profesioniste din RO, numai amatorismul de masă, adică boema rurală mai poate regenera o adevărată literatură și cultură românească de substituție cu nechezoli pe meleag. Să mergem, dar, *să ne reeducăm în sânul masilor*, și ele să ne îmbrățoseze ca pe niște ortaci, crâmpoțindu-ne buzele cu sărutări, căci sarcina noastră va consista în să revigorăm mai întâi, în prealabil, toate fostele Case de Cultură, Cămine Culturale, Cluburi ale Tineretului, Case ale Pionierilor, Biblioteci școlare și bisericăști sau de întreprindere, hale falimentate, ateliere SMT sau chiar grajduri și avicole părăsite, câte sunt din câte sunt, iar unde nu mai sunt, să le redobândim, transformându-le în *malluri culturale sau măcar în mediateci* cum vedem pe Google Images, aia Renaștere Spirituală, ca la Reims, Biarritz, Tours, Orléans, Lourdes, Lyon, Toulouse, Strasbourg, Montpellier, fie cu parc colonial ca la Bangalore, fie doar cu schelet arboricol halucinant a tsunami ca la Sendai, dotate însă și la noi, prin donații, la standarde apusene. Și să-i organizăm pe amatori ca pe intelectuali! Să le facem școli de artă și cenacluri. Festivaluri, expoziții, târguri, simpozioane, concursuri, bienale sau retrospective! Să dăm încredere creatorilor! **Să investim în cultură, în omul chipeș!** Să însuțim prețul la spațiul verde adiacent Cișmigiului, la cât face metrul pătrat în Times Square, înălțând un enorm lățit mall cultural, Mallul Republicii, ca de capitală europeană cultă, valorificând pe un plan superior, integrat, Ateneul, Ceceul, Muzeul de Artă, Sala Palatului, Turnul cu Ceas virtual, Magnolia,

Biserica Kretzulescu și Librăria! Să facem totul, un fel de Lincoln Center + Met, pentru viitorul românesc bucureștean pe meleag!

Altfel riscăm de se mută capitala Levantului la Giurgiu-Russe, în loc s-ajungă, prin Băneasa și Otopeni, la Ploiești, și apoi mai departe, spre Alba Iulia!

Cu timpul, idealștii, marii anonimi numeroși, vor umple cu substanță vitală formele fără fond, ca după 1859 și 1918. Apoi Renașterea noastră Spirituală va avea creșteri exponențiale, de la Atlantic la Ural, cum ne și dă povață din Herăstrău statuarul Charles de Gaulle: tot mai mulți italieni, francezi și spanioli se vor simți români.

Pentru că odată obținute primele rezultate și dovedindu-ne parteneri serioși, se va aplica pe mai departe numai principiul subsidiarității absorbției fondurilor structurale, „Banii europenilor, banii voștri!“, astfel încât toate mafiele locale vor fi cointeresate ca baronii sau corsarii lor antreprenori de construcții imobiliare, când se va pibui 6% și pe cultură ca la oligopedagogie, să le arate magnaților capitalului străin de ce creativitate este în stare orice om bine informat asupra sensului spiritual al trecerii prin lume după parcurgerea Listei de cărți cu subiecte fierbinți și răcorirea în bazinul de spiritualitate sub constelațiile kantiene.

Deocamdată, la limita umedă, lunecoasă, incitantă, perfidă, dintre omleta spaniolă și biftecul tartar, dintre profitabil și filantropic, ne închinăm constatând fenomenalul efort al chioșcurilor noastre, strivitor pentru tembeliziuni și pentru mediatecile parohiale, de a compensa intelectualicește Dispariția Librăriilor, dezastru național carele ar fi fost imposibil de uneltit și implementat de către desantații/racolații Dușmaniei, ca într-un sat fără câini și fără internet, dacă – în Constituția României – Art. 1, aliniatul (1), *România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil*, s-ar fi formulat încă din 1991 sau se va formula prin viitorul referendum al poporului televizionar antisuperciocoi, astfel:

România este stat național, suveran și independent, CULTURAL, unitar și indivizibil.

O asemenea europenizare pe **CULTURAL** a Constituției ar permite miniștrilor de pe la noi să ieie măsuri drastice, cum ar fi *retrogradarea municipiilor* fără de Casă a Cărții, la statutul vechi, perimat, de târguri, sau *comasarea județelor* fără librării funcționale, ori a inspectoratelor școlare ale căror salariate nu au parcurs Listele pisane, așa cum se operează deja cu școlile nefrecventate, iar în viitor – cu cele nefrecventabile.

Totodată, s-ar modifica standardele profesionale, denumindu-se *promoter* ăla care răsfoiește și promovează doar publicații cu ISBN, adică cărți trimise referenților de editori, rezervându-se titulatura de *critic literar* numai pentru filantropul idealist care la Târgul Gaudeamus, spre deosebire de îngâmfații în suficiență promoteri, părăsește arena centrală, pescuind noutăți și prospătură de pe inelele excentrice, scanând tarabele editurilor obscure și exotice, iar acasă la domiciliu, ca sceptic nemântuit, de-a avut numai eșece și deziluzii cu geniile, căutător de comori și valori incorigibil, până și-n tomberoane, formulează și difuzează pasionat o critică megafilantropică magnifică la toate *pedefeurile* interesante cocoțate în palmierii internetului, ba chiar și la *răvașele* de talent statutar dupe forumuri sau platforme, lăsând desantaților Dușmaniei gustul amar de castravete călcat pe vrej, că RO a fost, este și va fi până în 2222 un nesecat izvor de talente, de geniu sintetic (în funcție de necesități) și chiar de geniu natural, mai ales dacă *marii inițiați*, în emulație cu

CNSAS-ul, va deconspira masiv listele de cărți/trăiri bune, dezlegând întru Luminarea Poporului taina secretă a insulei misterioase a spiritualității ieftine pentru toți, azi când sărăcia lovește nu numai în vidanclas ci și în mezelclas chiar și-n UE.

O *nouă direcție* literară apetisantă e certă măcar în proză, un timid mizerabilism cu iz de uger înăbușit, dar concomitent nu se poate trece sub tăcere emanația de la prognozatul Referendum Constituțional a unui spectru larg de oportunități și de facilități executive, chiar și la nivelul idealismului liric, prin confiscarea de către Partidul Cadrelor Didactice a valutei a numai câtorva averi inexplicabile, din RO sau DRO, Marea Recuperare putând atrage și înflăcără numeroși poeți, acordându-li-se cam tot atâtea premii pentru poezie câte-mpart actualmente campusurile din SUA la o populație de vreo zece ori mai mare decât a noastră, stimulându-se astfel ca un bulgăroi de zăpadă filantropia lirică și în Levant.

Nu trebuie neglijat însă gustul forțat lucid, de Gorgonzola Erborinata, pe care ți-l dă cu nagaica dialectica materialistă, că plusvaloare de top, bogăție *topless* până la nesimțire, bazine de spiritualitate în care să te simți pur ca-ntr-o piscină din Miami în California cu apă din Gulf Stream, nu-ți poate furniza, cum arăta Leului și maidanezul lui Karl Marx de la Academia Ștefan Gheorghiu, decât exploatarea la sânge a omului de către om. Căci cu cât e angajatul mai calificat, cu atât crește sub Tricolor și contribuția lui ca salariat cu sau fără carte de muncă la averea patronului, de să nu mai muncească familia lui o mie de ani. De aceea, e și normal că au crescut cheltuielile publice pe educație ca pondere-n PIB: în 2005 – 3,4%, în 2006 – 4,3%, 2007 – 5,2%, 2008 și 2009 – 6,03%, 2010 – 8,14% și în 2011 – aproape peste 13%, fără a se resimți în salarii sau sporuri, ceea ce ne încurajează să anticipăm că se poate și pe cultură o pondere legiferată similar, licitațiile privind Infrastructura Intelectuală urmând a se aranja subsidiar analogic pentru așezăminte/stabilamente prin autoritățile locale din primării și din consiliile județene, direct interesate după principiul speranței în bloc tot pentru 6 – 12% din PIB, cu itinerarii spirituale și bazine cu tot, adică mediateci, avându-se-n motivație și particularitatea economiei mondialiste că singură cultura îl formează pe salariat nu doar competent, ci și creativ, până la *geniul sintetic* cu care el răspunde tot mai inovativ *sarcinilor de geniu obligat* care îi revin lui ca bun român, în Marea Complexitate, de la patronul natural sau de la patroană.

Dimpotrivă, dacă tu ai cu mă-ta o forță de muncă necalificată, necită, necălăuzită spiritual, atunci e și capitalul tău cam neproductiv *când îți pui banul să muncească*, vine profitul cu țârâita, și mai e și murdar ruginit a hemospermie, ca apa caldă bolșevică!

Tocmai aici trebuie focusat postacul conștient să-i sensibilizeze pe filantropii noștri, asupra la **miliardele de euro ale cât ne coastă la oximoron luxul de a avea profesori, filozofi și artiști neplătiți** decent. Dar nu retribuiți de popor numai ca să se amuze doar *ei*, jucându-se de-a experimentul de avangardă, ci canonic pe standardele de referință ca să lectureze în bibliotecile hibride doar liste de cărți și pedefeuri bune, serioase, pentru a aprinde apoi luminile de poziție civică și a practica *Aufklärung*-ul cel mai ieftin și mai seducător, încât alegătorii cei mai necizelați inițial să se formeze ca cetățeni organizați pe nesimțite.

Așa că multe se vor schimba numai în bine, pe măsură ce mogulii și nababii recunosc importanța lecturii și-și trimit angajații la citit, nu numa'n bibliotecile tradiționale, ci și pe la arhive recente. CNSAS-ul, de pildă, este în acest moment cea mai interesantă bibliotecă din RO, dar când BN (Biblioteca Națională) ruinață-n sediul sfințit prin decenii de lectură, de agenții Xeniei, sabotată de ai Dușmaniei,

decăzută funcțional cu complicitatea Autoelitei, care nici n-a observat că nu e-n patrimoniu, de nu mai are nici firmă la intrarea cititorilor dinspre Lipskani să atragă clienți, va fi dată-n folosință de Radu Vodă cel Cult ca nou local aproape terminat de Ceaușescu, se va repede supraaglomera, cum e și cu parcările sau carosabilul Capitalei, oricât de neoccidentalizat la zi ar fi fondul de itemi băgați.

Dară mai mult cu cititori, da, decât cu carte nouă se va înțesa, spațiul fiind evident meschin înghesuit, mai adăpostind și alte instituții, dacă compari pe Google Earth cu ce au frații noștri corăbieri tolbiaci de gintă latină și când te gândești cu nostalgie la acele visuri imperiale care animau pe învățătorii satelor noastre în Războiul Sfânt, de se băteau cu atâta vitejie, în fruntea oștenilor plugari, pentru mutarea hotarului nostru, de pe Siret, unde-l fixează adevărul de azi al nechezolilor, tocmai la Cotul Donului, în Caucaz și în Crimeia noastră.

Iacă dar de ce, proclamându-se România stat CULTURAL și crescând neconținut, exponențial, foamea de carte și setea de informație, cuvine-se cu adevărat, a se plebiscita și un codicil la Constituție, reglementând că nu se pot confisca în RO averi inexplicabile sau obținute din afaceri cu statul decât cu o singură destinație: dotarea bibliotecilor, în calitatea lor de mediateci de informare publică, la standarde occidentale, cu frecvență obligatorie, firească și certă de îndată ce creșterea productivității muncii ne va permite mărirea tuturor salariilor și pensiilor, iar cetățenii nu vor mai plăti rate la bănci timp de 12 luni, dacă ei acționează în colaborare cu autoritățile administrației publice locale pentru dezvoltarea bazei materiale, modernizarea și optimizarea serviciilor culturale necesare comunității locale, pentru protecția și promovarea culturii, sau pentru protejarea și punerea în valoare a patrimoniului cultural național și a altor așezăminte.

Căci fără megaintelectuali, indiferent cum se formează echipa, etalonul de calitate s-ar bulibăși complet, indiferent cum se formează an de an megaechipa, marele reproș fiind strategic, iară nu pe textul care te aburește și îți adoarme, ca și prestația mediatizată, adrenalina confrunțitională, că de ce nu s-au preocupat Ei, zeii, de *emanciparea cadrelor didactice* ca o curea de transmisie preuniversitar-lovinesciană de la gândul universitar la gloată, simplificând cu satârul ideile complicate, și că *de ce n-au dat la popor mediateci*, apelând insistent la președinți și la moguli/nababi, aceasta, filantropia de stat și privată pe Infrastructura Intelectuală, fiind **Calea de a ieși pe deplin din colonialismul generator de realism magic**, existând la noi un fel de îngâmfare de la fotbal față de columbienii lui Gabriel García Márquez, dar bagă tu, parlamentarule/primarule, pe *Google Images*:

Perugia: Bibliomediateca Sandro Penna
Seattle Public Library
Geisel Library, University of California, San Diego
New Latvia National Library

O să-mi zici că *ăștia sunt mai avansați*, de-aia nu ne permitem să huzurim la fel ca euroatlanticii, dar postacul din subterană va obiecta imediat că Letonia a ieșit din *același colonialism marxist* ca România! Și ca să-ți iasă din cap îngâmfarea, stai să vezi de ce trebuie abandonat Bucureștiul făcându-se capitală nouă la Giurse!

Hai să luăm din Columbia nu Bogotă (7-8 milioane locuitori), ci un oraș de provincie, Medellín, mai compatibil pe populație în zona urbană cu Bucureștiul ca reședință a mai toată Autoelita noastră, care se jenează a se-nmulți, deci a mai tot Popul Forbes, și să-l căutăm de biblioteci tot pe *Google Images*:

Biblioteca Pública Piloto (UNESCO 1952)
Biblioteca de Empresas Públicas de Medellín

Biblioteca Central Universidad de Antioquia Medellín
Biblioteca Efe Gómez Medellín
Biblioteca León de Greiff Medellín
Biblioteca Tomás Carrasquilla Medellín
Biblioteca San Javier Medellín
Biblioteca Parque España Medellín

Fără comentarii! Ce putem opune? BCU-ul doar. Și cum stăm cu restul Infrastructurii Intelectuale? Dezastru. Parcă ieri au dat hunii, turcii, tătarii și cazacii!

Nu putem recupera **Hiatusul** decât devenind prin referendum Stat CULTURAL orientat spre Marea Recuperare și, deci, spre Mântuirea Neamului, *bazându-ne atât pe filantropia de stat cât și pe mecenariatul preventiv* din rândurile upercut class.

Fiind și optimiști, deoarece, contrar așteptărilor Xeniei și Dușmaniei când mizează ele pe Explozia Socială, față de Revoluție a evoluat deja preventiv în propriul ei profit burghezia de merit, fiind *azi pe deplin capabilă de creier și de rațiune* ca să-și aducă obolul filantrop la rafinamente, ca occidentalizarea facilităților Bibliotecii Naționale „Neterminată“ și la înălțarea competitivă simbolică a cetățeanului ca rivală turistică Casei Poporului a Catedralei Mântuirii Neamului „Neînceptută“, dotată și aceea cu o mediatecă impresionantă, completă, unde vei găsi răspuns la orice întrebare care s-a pus vreodată în istoria omului religios.

Dar generațiile de azi ale continentalilor UE își permit, în contrast cu insula noastră tricoloră, să paraziteze turistic pe patrimoniul strămoșesc.

Ce lăsăm noi viitorimii din 2112 și 2222?

A venit ora clasamentului adevărului să recunoaștem acum că avem nevoie arhitectonică din partea cleptocrației la turism de *hoteluri particulare* ca la Paris, nu de megacotețuri, să-ți inviți partenerii/partenerele de afaceri, să le subtilizezi cu mă-ta piuitul, și de un grandios super-cimitir la Băneasa la standard UE, dotat cu frigider și catacombe pentru vipuri, păzit de bodiguarzi nemuritori pentru conservarea operelor de artă funerară recentă, de patrimoniu, experimentaliste, postmoderne. Poate punem și de-o înc-o Catedrală nordică acolo, posibil votivă că nu i-a prins nimeni, **Necropolă a Filantropilor**, care să rivalizeze stilistic cu Doma Scânteii când vii dinspre porțile aeriene ale Capitalei. Numai mințile luminate pot lumina masiv masile, așa că Catedrala Luminării Poporului de la Băneasa, când se va proiecta, va trebui gândită transcendental suspendată de cer cu corzi rezistente ca heideggerul, iar noaptea este evident că trebuie să fie măturată simbolic cu lasere și proiectoare zen metafizice, de brand Jarre și Calatrava, scopul suprem al mediatecii (Hybrid Library) sponsorizate de Marele Anonim fiind a ne pregăti aristocrația cosmopolită pentru HyLife, și pentru viața de apoi, nu la Malibu, ci-n Agora aici, unde mișună filozofii printre tarabe și prin Stoa, ca în Athens licuricii, unii autentificându-se, alții ba.

Ci nu e lucru mai util ca apa, de băut sau de scăldat, de să silabisești din rerul 41 metrou ușor lejer bucureștean, către Uverturii, la un cilindru de afișaj cu hexagon cu capete de lei leit parizian, și-n loc de chemări la teatru sau la operă, să-ți notezi doară anunțuri utilitare, cum ar fi că *Execut Puțuri*, sau *Refaianțez cadă*, de parcă-ți vine chiar să-ți refinanțezi beutul, cu urări pe la botezuri, neuitând că filantropia este ereditară, tatăl Grófului Széchenyi István ctitorindu-le ungurilor săi, precedând pre fiul, Muzeul Național și deja Biblioteca Națională! Fiul își va sacrifica un an venitul pentru Academia de Știință (cu multe Nobeluri!), va face pentru turiști Podul cu Lanțuri și va emite către boieri apeluri structurale la civilizație, ca Dinicu Golescu, opunându-se totodată lucid extremismului naționalist al lui Lajos Kossuth.

Ci îndrăgostiții care au dat roată cu inima săltând de bucurie noului local al Teatrului Masca din Bulevardul Uverturii, de la lacătele de iubire ale căruia dupe gard a dispărut fragila statueta *Pupicul*, sau localului clasic alb-galben festiv cu arcade și coloane legionar-sovietice pentru pace al aceluiași din Bucureștii Noi teatru – *Înfrățirea între popoare*, nu pot să nu fie de acord cu proiectul filantropic ca fieștecarea Sector al Capitalei să se autodoteze cu minimum un mall cultural (minimal *Bibliothèque publique d'information*), înainte de a avea arene, săli de sport și piscine pentru mușchi – Itinerariul Spiritual și Bazinul de Spiritualitate fiind priorități naționale pentru igiena sufletului românesc. S-a vorbit pe net despre mallul cultural Rahova-Ferentari, ba chiar de un muzeu al etniei rome. Măcar obiectele create de meșterii lor populari, și ar impresiona profund. Plus componenta exotică. Ar fi un obiectiv turistic remarcabil, foarte frecventat, cum e unul la Berlin, altul la Paris.

De fapt, ar trebui să avem, pandant la Muzeul Țăranului Român, și unul al etniilor conlocuitoare. Cum și un Radio România Multicultural!

Prin urmare, nu numai bogații românilor trebuie să devină mari filantropi, ci și ai minorităților, contribuind de-o pildă generos la înlocuirea ardeziei moldovenești cu tablă de zinc orbitor euroatlantic pă Palatul/Pagoda Culturii din Iași, după cum turiștii și armatorii greci conștienți dupe Litoral ar putea face chetă contribuind la o statuie cât a lui Ovidiu pentru Demostene Tranulis, filantropul regal care au ridicat în Constanța lui Mazăre, pe vremea lui Nicolae Iorga, Teatrul Fantasio și bibliotecă.

A ști ce nu se poate, a re-învăța de la filantropii capitaliști cum să execuți opere de binefacere, e și scopul ultim, divin, al integrării noastre euroatlantice!

Ah, vai-vai! Ce rușine! Ce rușine! Să ai bani, *să-ți mai rămână bani pe card*, și tu... să nu fii filantrop!!! Când resimțim atâtea găuri cu oroare de vid în șvaiterul spiritualității urbane/rurale, cu toate că liliacul a-nflorit și privighetoarea cântă, la pereți, telespectatorilor dinăuntru. Dar de te-ntorci la argument machetând Biblioteca Națională și Catedrala, atunci te și miri că trei lulele, trei manele, trei silicoane/cupole, ai cu ce să-nchegi o-ntreagă spiritualitate, recunoscută și respectată de toți turiștii/veneticii. Extrem de important este, vasăzică, extremismul de să ne iubim ca frații și, toastând patriotic, să plimbăm cât mai des pocalul, ca-n timpuri legendare, când anticii numeau Panonia noastră „Pășunile Dacilor“. Și ne-ntrebăm: ce ne-a lăsat nouă, ca avangardă la Marea Recuperare, istoria patriei? Mănăstiri! Și cetăți! Rareori câte un conac. Niciun Schönbrunn! Niciun Versailles! Niciun Ermitaj! Niciun Topkapi!

E ca și cum noi românii n-am fi suferit exploatare! Dar, din păcate, n-a fost să se întâmple așa, să acumuleze niște români jecmănind români capital și să-l investească în localuri de citit (*Volksbibliotheken und Lesehallen*), pinacoteci, săli cu orgă, mediateci. Marile imperii sufocante au dat de veacuri șpagă și desantați la clasa noastră politică și intelectuală, elitistă, de origine străină, cumană, și au secătuit to-to-to-to-tot, nelăsând boierimii compradore decât singur lux, **dreptul la necropole**, adică la unele mănăstiri sau bisericiuțe de interes comunal, nu de nivel cetate.

Și tocmai fiindcă avem atâtea de recuperat, cine nu-i filantrop trebuie impozitat exemplar! Sau măcar trebuie înjugat la plugul lecturilor de pe listele cele mai grele.

Oricum, când poporul va ajunge la putere și cetățenii nu vor mai plăti rate la bănci timp de 12 luni, el va legifera pe vecie interzicerea subvenționării partidelor politice, sau se va ajunge măcar la un consens, că orice capitalist din Top 667 va avea voie să sponsorizeze doar UN SINGUR partid politic sau politician, iar opțiunea sa va fi publică, transparentă, dacă dă și la alții sau la toți riscând confiscarea averii și

dirijarea ei în totalitate spre Infrastructura Intelectuală, care oricum se va îmbogăți prin evacuarea demnitarilor din Casa Poporului „Nicolae Ceaușescu“, din Palatul Victoria și din Palatul Cotroceni.

Căci de cându Dumniezău l-au zidit pe om ca să nu-l bată cu biciul, filantropia învoalvă în sine mântuirea bogatului, ca și a cămillei reprezentate prin dromaderii istorici de la Pisa. Fiindcă numai bugetarii – nește paraziți pentru guvernanți cum e și pensionarii – șade rușine să ia șpagă în orânduirea contemporană. Pentru antreprenori, ca mogulii ori nababi, e însă firesc să se mai scape, deoarece ăștia au posibilitatea să-și permită de a se achita față de Popor, și față de țăriile cerești, prin filantropie care se scrie adânc scrijelat/tatuat cu litere de aur portocaliu roșu montan cianotic pe hrisoave indegradabile.

Tocmai minoritățile ar trebui, din altă perspectivă, să se arate mai iubitoare de Patrie decât cea majoritară, indignate chiar de acest **postromânism** al românilor indus de nechezoli și desantați, de această ură teoretică de sine a românilor, care le pune pe ele într-o mare încurcătură ideologică, asemănătoare cu cea în care se găsesc hrăpăreții, cleptocrații români și străini, ezitanți ce să mai facă cu banii, care ar fi voia lui Dumnezeu să devină cei mai filantropi dupe mapamond, să investească amplu, nu în anumiți microintelectuali ca slugi și argați de gașcă, ci direct în Infrastructura Intelectuală accesibilă tuturor, din teamă de Atotputernicul, *pentru că în nicio altă țară de pe mapamond ei n-ar fi reușit să acumuleze averile din RO fără să fie prinși*.

Trebuie repetat la nesfârșit, indecent, creierul cu ceapă că ține de est-etica calocagatică datorită ca cine are corp frumos, suflet sănătos, iubind Țara, Poporul, cu tot cu valorile euroatlantice și pacifice, să se cam preocupe indirect de înființarea de malluri culturale și pizzării prin convingerea sau constrângerea timizilor mai puerili din Top 667 să se afirme ca filantropi cu ochii lunecoși, deci ca oameni chipeși.

Apărând vatra și neamul pe plan planetar, în general filantropii noștri nu trebuie să se mai zgârcească deloc, ci să se afirme plener în a iniția și finanța fără niciun fel de emfază un număr tot mai măricel de acțiuni culturale pe frontul nevăzut, într-un permanent război tăcut, tip „roza vânturilor” în sensul goethean de Weltliteratur, nu numai audiovizual *ci și pe bază de liste sau de combinații de cărți bune*, prin manifestări atractive organizate și desfășurate sub cerul liber sau acoperit, cu precădere în domeniul economic, social, politic, juridic, militar și informațional, consolidând sau adâncind astfel nu numai bazinul nostru de spiritualitate ci și însuși conceptul nostru de securitate națională, care nu se mai ajunge cu banii de la o lună la alta, nici măcar la nivel de *honorable correspondants*, periclitându-se siguranța itinerariului spiritual privat, protejarea resurselor solului sau subsolului și chiar valorile spirituale canonice sau încă în curs de clasificare după discutarea lor în contradictoriu de către specialiștii care au rezistat tuturor vicisitudinilor și sensului istoriei tocmai printr-o cultură majoră, la care s-au conectat în prealabil.

De fapt, așa cum cartea *bună* de pe listele Itinerariului și Bazinului spiritual mătrășește presa *bună* tipărită din chioșcurile comerțului stradal sau ambulant, fiindcă gazetarii nu prea mai sunt decât scriitori deghizați, rezistenți ca tonomatele prin cultură, și partidele televizionare tind a le înlocui pe cele tradiționale, bazate pe club, sediu, case de bani și case de învățat ce să faci acasă, este limpede că poporul va avea un cuvânt tot mai greu în Epopca Wash și că deja o sursă de finanțare pentru Infrastructura Intelectuală se prevede a fi chiar fondurile europene nerambursabile.

E un adevărat pariu cu patriotismul al Autoelitei să-și pună mintea la contribuție megaintelectualii momentului pentru a contabiliza câte miliarde de euro

nu s-au absorbit de la 5 martie 1998, de la asasinarea mitului eminescian încoace, iar suma finală să se distribuie echitabil pe toți membrii clasei politice, pentru a se întoarce apoi la popor, recuperată prin execuții silite de la marii vinovați și de la ciocoi sau superciocoi, sub formă de Infrastructură Intelectuală și scolare academică de standard occidental, de care să beneficiem toți, ca și de eliminarea salariilor pentru parlamentari, miniștri, primul-ministru și președinte.

Căci, dinaintea videocamerelor ascunse ale Celui Perfect, nimeni maimuță de om nu merita să-și înzecească averea după Aia din Decembrie, după Revoluție și Contrarevoluție. Mentalitatea celui care și-a multiplicat-o de 1 milion de ori în Epoca Mooye fără să fie prins nu poate fi decât delirul câștigătorului la loterie, ce-am avut și ce-am pierdut, tata carduri n-a avut! Deci el nu va ști, *pentru că n-a primit educație aristocratică*, tehnică și eroică, adică filantropică, pe ce să dea banii dacă nu citește liste de cărți filozofice care să-i explice *à rebours* soarta și destinul, în viață oare ce-i pe primul loc, adică în sens tragic grec ce se merită să ai, ca să fii cu adevărat tocmai tu barosanul vieții tale, nu să ți-o dirijeze alea din staff.

Însă nu doar unde-i cultură majoră căcălău se formează în școli filantropi din bogații a căror avere s-a constituit în familie, pe durata a mai multor zeci de generații. Ei pot apărea și spontan, ca ciupercile după ploaie, chiar și unde nu mai sunt profesori capabili de titularizare, dar există în compensație amenințare mutagenă de Explozie Socială sau de Nouă Revoluție. În plus, Luminarea Poporului, lupta necurmată pentru occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale și Emanciparea Cadrelor Didactice sunt din vremuri imemorabile intim cuplate cu Genializarea Obligată a Supradotaților și a tuturor atitudinarilor, pentru a da la popor opere la standardul de calitate a cărui ștachetă au ridicat-o Eliade, Cioran sau Eugène Ionesco la înălțimi greu de atins fără Bibliotecă Națională în RO, fără Catedrală a Mântuirii Neamului sau fără exploatarea infrastructurii intelectuale a altora în DRO.

Filantropii noștri pretutindenari trebuie atunci impulsionați de către postaci să se grăbească, deoarece editorialiștii din balconul de fildeș nici măcar nu le-au fixat până acum liste de ce cărți să lectureze, altele decât mărfurile mediatizate! Iar dacă euroatlanticii ar sta numai trei săptămâni în criză, cu benzinăriile închise, prăbușirea democrațiilor și revenirea la neonazism sau la național-marxism ar fi inevitabilă. Cu o mare deosebire: până și cei mai căpoși dintre extremiști au înțeles de la televizor că nu e avantajos a extermina pe cine ai mai exterminat. Trebuie, evident, săvârșit ritualul unificator al noului totalitarism cu o altă jertfă. Iar seminția care, după ratarea calificării pentru Cupa Schengen, colectează ca un buboi cel mai mult dispreț pe continent, și cea mai mare ură printre vecini și printre elitele conlocuitoare, evident că este Neamul Românesc, dar cei mai mulți se face că nici nu știe și e și normal că nu se pune deloc presiune pe guvern ca să înființeze, întâi virtual, pe web, apoi c-un buget cu 33% peste al ICR, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea și Monitorizarea Antiromânismului.

Refuzul Occidentului de a condamna ferm comunismul vine nu numai din criptorasismul că fiind voi esticii Galileii Mari, de la Adriatică la Baltica, niște barbari de calitate inferioară, n-ați știut să aplicați corect geniala doctrină a lui Karl Marx al nostru. Explicația de tip *voi ați tras în voi* a Revoluției Române are avantajul că pe baza acestei dovezi de lipsă de intelligence, **abandonul de la Yalta** este scos din istoria abjecției euroatlantice, și va duce prin înșiși scriitorii la produse spirituale idilice, cum și din cedarea Bizanțului, incorectă politic, către turci a ieșit delicioasa bombonică a lui Mozart, *Răpirea din Serai!*

Și totuși, epocile progresiste vin și se cunosc după fenomenul că elanurile romantice ale junimii concurg cu năzuințele filantropice ale boierimii.

Important e a practica intensiv cititul cărților, nu doar uitatul la tembelizor sau corespondența pe net. Cine se preocupă de mântuirea sa măcar, dacă nu și de a Neamului, trebuie să închidă televizorul, iar la blogging să nu acorde mai mult timp decât la jogging, potrivit mobilul pe Countdown Timer să-l întrerupă nemilos ca o arestare cu mascați și zgârcindu-se fără mare pagubă la Friends, care fiecare vrea să fie citite doar mesajele și postările lui, nu și el pe ale tale, și nici nu te anunță ca scriitor, dacă alți scriitori scot o petiție civică, ca să nu-ți faci și tu publicitate când a zice crainica cine se prenumără printre semnatari.

Fiindcă pe scara în spirală a evoluției istorice, când acumularea mijloacelor de producție spirituale în Infrastructura Intelectuală permite relațiilor de creație artistică să se apuce de Marea Recuperare, atunci deducem că și poporul a evoluat, acumulările cantitative de lecturi asigurând evaluarea calității și el devenind, din gloată, public. Iar în acest stadiu înalt, dar nu ultim, de dezvoltare spirituală a Neamului, în ascensiunea pe piscuri spre Mântuire, se produce o inițiere din clasa *mysterium tremendum*, când **Luminarea Poporului se întrerupe brusc**, cum motanus mutantus se stinge iluminatul stradal la răsăritul soarelui nou peste megapolisul bucureștean într-o dimineață a muncii noi. Căci odată cu Marea Recuperare se demarează pe o Infrastructură Intelectuală satisfăcătoare privatizarea efortului spiritual și, în consecință (și ce consecință, maestre!), antrenorul cultural purcede la a se preocupa, pretutindeni în RO și DRO, de Luminarea Discipolului, în special pe baza **Itinerariului Spiritual** (cele **100** de cărți sau trăiri inițiatice) sau în cazul discipolilor capabili de performanță, *scăldătoarea nouminoasă*, **Bazinul de Spiritualitate de 1001** opusuri și trăiri inițiatice ale vieții.

De ce Marea Recuperare e doar **o mare trecere de la Luminarea Poporului la Luminarea Discipolului**? Fiindcă înainte de a avea Acropolele, grecii l-au avut pe Homer! Chiar președintele României – are, n-are treabă cu de-ale spiritului la Chtonía, zeita mallurilor – potrivit art. 90 alin. (2) din Constituție, el jură să-și propășească spiritual și material poporul pe Constituție, iar Constituția e o Carte!

Numai cine dispune de Bibliotecă Națională își permite, vasăzică, Luminarea Poporului și *numai antrenorul cultural care a citit cărți* poate fi autorizat în lumea civilizată, adică lumea filantropică, să se privatizeze pe Luminarea Discipolului.

Cine-și mai amintește emisiunile lunii trecute? Sau mesajele iacacui? Știți voi că unde noua generație nu-și mai însușește decât competențe, adesea de la incompetenți sau fraieri, nu și sub formă de pilule **cultura de bază a omenirii**, acea societate n-are decât o memorie de 4-5 ani, ca a unui mucos de grădiniță? Ceea ce nu stimulează, ci tarmazește progresul dezvoltării! Mai poate aia să-și apere interesele în contra la transnaționalele care-și calculează strategiile și conspirațiile modelând scenariile și viitorul nostru plin de ofuri cu supercomputere de ultim răcnet? Nuuu!

Parcă era mai bine înainte, zice aici nechezolul de ambe spețe cosmopolit, nostalgic al deznaționalizării habsburgice, dar nici sub țarism nu era insuportabil.

La 1909, când la Chișinău nu apărea în românește decât *Luminătorul*, Biblioteca orașenească era frecventată de vreo 2000 mic-burgheji, 421 dvoreni, plus negustori, țărani, militari și 3 clerici, care deci o foloseau corect, ca centru public de informare, nu numai ca spațiu al plăcerii de a citi. Dar câtă spiritualitate! Erai un *scriitor înțeles* în oraș dacă aveai 90 de cititori. Pe când astăzi, vedem la tembeliziuni câte un guru analfabet dar viclean până la clarviziuni apocaliptice care joacă și retroactiv și, prin contrast, ne putem văita nu numai de suflete moarte (de-alea râdem

gogolian), ci și de **cărți moarte**, cum nici studenții nu mai citesc, primejduind grav puntea indestructibilă dintre generații, de putem chiar scrie pe pod, cu flori, că pe ambele maluri ale Prutului s-au comis multe nerozii în Epoca Mooye, nemaicitându-se pentru Deșteptare, iar prostia ca beznă fără de librăriile Luminița se plătește scump de către toți!

Industria și agricultura irigată română din RO nu trebuia mai întâi să fie nimicite și apoi privatizate, ci invers. Noul proprietar, neștiind ce să facă cu capitalul plească a întrebat un prieten străin, îngroșând așa rândurile burgheziei comradore, care a vândut țara. Analog, Cenaclul Flacăra era și el o instituție industrial-agrară clădită de tineret în ani grei de trudă, talent (anti)clerical și pasiune. Ca întâmplare literar-artistică, el ar fi putut fascina și aduce pe stadion (de aici și strategia **culturală** de azi bazată pe investiții în palestre și bazine spirituale) zeci de mii de tineri chiar după 1989, evident condus nu de Păunescu, Vadim sau Stan, ci de vreun om frumos recent, incisiv ca Andreescu, Mihăieș, Ștefan Borbély, Pora, Mungiu-Pippidi sau Pătrășconiu, lămurindu-ne astfel că substratul aderenței de masă nu era utecist sau ceaușist, ci **patriotic**. (Termenul *național-comunist* e doar o injurie criptohorthistă, la care se răspunde invariabil că nu pentru că a fost foarte român merita împușcat Ceaușescu, ci pentru că a fost prea de tot marxist!) Cu o singură condiție: clasa politică și intelectuală să fi valorificat, printr-o politică de recuperare pașnică a Basarabiei, EXCELENTA educație patriotică de la o profesorime încă nebatjocorită și fraierită – istoria sfârtecării teritoriale de la 1940 se scrisese corect! – educație eroică parcă anticipând destrămarea URSS, primită de acel irepetabil tineret, care au făcut și Revoluția, și Manifestația anticomunistă din Piața Universității, și Demonstrația monarhistă din 23 aprilie 1992 de Sfintele Paști către Regele Mihai, tineret carele prin Noii Golani și prin alții ne aduce aminte mereu cât suntem de îndatorați cu Mica Recuperare, cu Abolirea Hiatusului, către Neamul Românesc, iară nu numai cu achitarea până în 2222 a dobânzilor către capitalul străin.

Să nu uităm că misterele Revoluției Române sunt nimic față de enigma refuzului elitelor românești financiare, politice și intelectuale de a nu rata monarhia după modelul iberic și de a recupera măcar Basarabia după exemplul aliatului german în reunificarea patriei, refuz teritorial care poate fi ușor interpretat de europeni ca dezinteres și pentru Transilvania, unde spațiul zis HarCov observă un europarlamentar că e o nimica toată, cam cât Kosovo!

Dispariția în plină putere creatoare a poezilor Grigore Vieru și Adrian Păunescu, fără a fi apucat vremuri unioniste, în care și-ar fi putut etala adevărata măsură a talentului de a însufleți masele, pare a ține de însuși Nenorocul românesc.

Dar, cu toate că ratonii, mancurții, renegații sau desantații noștri, sau megaintelectualii când s-au purtat ca niște nechezoli de ambe spețe, nu i-au format pe politicienii cleptocrației și tehnocrației prin analiști în spiritul Micii Recuperări, adică al contracției Hiatusului prin unionism, monarhism și reprimarea bolșevismului, noi nu trebuie să desperăm de popor, ci să ne purtăm ca niște optimiști. Tocmai de aceea, mult tineret idealist a privit cu inima bătând spre Chișinău, spre românismul cel mai primejduit, de unde în august 1989 a sunat Deșteptarea Națională, pornind renașterea artistică și morală, unii critici cu adevărat profesioniști salutând ulterior entuziast și *fracturismul* lui Crudu, și *pizdețisme* lui Vakulovski!

Din perspectiva tranziției de la Mica Recuperare, monarhică, unionistă și antibolșevică, la Marea Recuperare, cea literar-artistică, postacul nostru uneltește pentru socialismul utopic cel martirizat, maturizat și mereu perfecționist din vremurile

lui Robert Owen, Charles Fourier, Étienne Cabet, Henri de Saint-Simon și Teodor Diamant până în ale lui Joan Baez, Allen Ginsberg, Muammar al-Gaddafi, Madonna și Hugo Chávez, punând seară de seară la vecernia webistică presiune pe cleptocrație și pe burghezia de merit, pe toți magnații din Top 667, determinându-i creștinește ca să ia de bunăvoie și fără amenințări model filantropic de la frații mai mari, Warren Buffet și Bill Gates, ca să ne cedeze nouă la toți, încă din timpul vieții conștiente, **minimum 50% din averi** guvernului și agențiilor de dezvoltare, pentru a fi investite bugetar în Infrastructura Intelectuală, construindu-se și în RO ca-n DRO investiții și licitații, ca mediateci, malluri culturale, cetăți și cetățui ale științei, teatre, cinematografe, săli cu orgă, muzee, temple și tabere sau case de creație, de care să beneficieze și să se bucure toți creatorii implicați în Luminarea Poporului privind valorile europene cele mai celebre, și în Marea Recuperare a disponibilităților creative ale sufletului românesc, care n-au putut încă rodi în vâltoarea vremurilor.

Nu trebuie ignorat niciodată propedeutic că așa cum bagi 6-12% din PIB în educație ca zidire și totuși după licitații nu crește leafa la profi, ci dimpotrivă, scade, așa ține proiectul tranziției ca fezabilitate și pe cultură, de să-ți tragi învățături că e fezabil pe scriitori și artiști a se implementa pe plan local nenumărate licitații de *investiții imobiliare în Infrastructura Intelectuală*, care ne lipsește aproape complet, dacă ne raportăm politic ca firme de construcții și domenii conexe la ce muzee și mediateci dă la popor clasa financiară, politică și intelectuală a Occidentului liberal.

Și atunci ne întoarcem la **argumentul filantropic** că ori de câte ori gândirea se gândește rușinată la origini, anamneza până-n debaraua amniotică ne amintește că filozofia, ca practică embrionară soteriologic, s-a născut din necesitatea de fier solid rigid ca înțeleptii cetății să poată îndruma bogătașii pe ce să dea banii, ca pe niște mucoși, Infrastructura Intelectuală putând fi tot atât de rentabilă ca și stadioanele și bazinele de spiritualitate. Dar nu în ora morții lor, căci așa cum observa și gorjanul Gorgias, sunt, există fapte ale neantului care nici zeilor nu le prea plac: bogatul nefilantrop, amărâțul fudul și curvarul bătrân în sensul că e rușinos de jenant să mai practici dialogul filozofic la bătrânețe, finalitate în care pe linia de sosire n-ar trebui să ai decât certitudini, iară nu de tânăr efeb să reflectezi când ți-o pune Viața, întrebarea despre cum îți potrivești GPS-ul încă înainte de a te angaja intelectualicește pe carosabilul umed denivelat al unui proiect.

După cum se știe din teoria corzilor, și concordă statistic, orice financiar substantiv se pricepe la exploatarea omului de către om, dar el nu are imaginație cât să-și reprezinte mintal *ce vrea să realizeze personal în viață*, ce să mai facă cu banii, tot așa cum tovarășul Cea, în leadershipul acreativ al național-comunismului oximoronic, solicita machete uriașe și un brânci pentru a decoda viziunea arhitectei sale, interogându-se ce-are ea în cap, care este concepția, viziunea ei, ca și cum n-ar fi fost deja de față-n spiritul Epocii Margaret Thatcher, Ronald Reagan, Helmut Kohl, Milton Friedman, Friedrich Hayek, Wittgenstein, Alexis de Tocqueville și alți intelectuali cu față de carte (facebook), competenți să-i explice gândirea liberală că mai întâi gloata trebuie pauperizată până pe marginea exploziei sociale în societatea deschisă și abia pe urmă capitalul de speculație, dobândind un exces de ofertă de forță de muncă, să plătească filantropic intelectuali care să se organizeze și să formeze alți intelectuali în idealul de să propovăduiască aceeași filozofie bugetară speculativă înfiripărilor gregare de la parastase ale pensionarilor.

Or, rostul filantropiei nu e a facilita intelectualului să-și găsească Stăpânul, în absența căruia prezența sa ca maidanez în Lume e percepută ca o absurditate, ci a da la popor Infrastructura Intelectuală ca să se cațere pe ea spre absolut toți supradotații

dispuși să practice cu plăcere Luminarea Poporului cât să se bucure conștient populația de Marea Recuperare, care de fapt e procesul ascuns, intim esoteric, focusat pe Luminarea Discipolului, deși Mântuirea e colectivă, se aplică Neamului.

De aceea, uniunile de creație bazate pe contacte euroatlantice se preconizează să invite anual câte o delegație de potențiali filantropi pentru a se documenta occidental care este situația în DRO, cum se pot sluji acolo românii de infrastructura intelectuală a altora și de sculăria lor academică fosforescentă, pentru Marea Recuperare de care, soteriologic și logic, avem atâta nevoie pentru Mântuirea Neamului, căci horele columnare tropotesc până astăzi în rezonanță cu ciclurile solare și cu armoniile microcosmosului, ancorate doar de Chthonia, zeița mallurilor.

Ce te învață filozofia și pe tine, tinere nechezol, fiind tot alegerea corectă a Stăpânului. Iar pentru viața viitoare, că trebuie să ginești din timp dacă ai tăi ratează Mântuirea Neamului, încât să-ți salvezi sufletul măcar tu, prin opera de filantrop cultural, asigurând stimaților concetățeni listele de cărți bune după care numai unii le cam tânjesc atât paranormal cât și biblioterapeutic, ori ca drumeag, ori ca scaldătoare.

Dragi filantropi muritori, să ne gândim bine la viața veșnică și la mecenariatul preventiv, evitând ca Cetatea Artelor și Științelor din campusul de la Măgurele să se reabiliteze, întru Luminarea Poporului, prin confiscarea câtorva averi inexplicabile.

Pentru început, prima cursă charter, ar putea alege locul cel mai vizitat de românii duși la muncă în Spania, anume *La Ciudad de las Artes y las Ciencias* din Valencia, care e și un pilduitor exemplu de ce poate face o monarhie pentru Luminarea Poporului, cum ar fi:

<http://www.cac.es/>

<http://www.holavalencia.net/2009/11/08/ciudad-las-artes-y-las-ciencias-aka-city-of-arts-and-sciences/>

Nefiind de lepădat nici a lua model pentru Cetatea Artelor și Științelor din Măgurele, Ilfov, de la frații noștri parizieni:

<http://www.cite-sciences.fr>

Sau de la marii pedagogi elvețieni, pe unde putem avea și conturi:

<http://www.technorama.ch/fr/>

Sau încă, la sugestia domnișoarei Maitreyi, în drum la sex exotic sud-est asiatic, un parc de distracții științifice din Calcutta, unde datori suntem ca filantropi buni români a finanța, realiza și implementa ca atracții universale masa de brad eminesciană, mansardele Eliade și Cioran, chilia/celula lui Steinhardt, garsoniera lui Țuțea și cabana lui Noica, sugerând la UNESCO că excelența pe spirit se dobândește și cu sacrificii bugetare lesne suportabile de către orice guvern:

<http://www.sciencecitykolkata.org.in>

Dacă printre slugoii politici ai acestor afaceriști veroși, reuniți pentru marele voiaj electoral simbolist, vom fi având și candidați prezidențiabili, este instructivă, poate și obligatorie, o escală formativ-educativă la dus sau la întors, în orașul Paris din Franța, unde se vor vizita o serie întreagă de investiții structurale în cultură, pe baza tradiției ca fiecare președinte să le lase intelectualilor, deci poporului, câte ceva, care de care mai dădător de prestigiu la cine simte și gândește: Pompidou – *Centre Beaubourg* cu Atelierul lui Brâncuși integrat, Mitterand – *Bibliothèque Nationale de France, Site Tolbiac*, Chirac – *Le musée du quai Branly*, Sarkozy – *La grande médiathèque royale Saint-Denis pour les immigrants de l'Est...*

Dar la noi, proprietatea se prigonește și nu prea, fiindcă e percepută ca un produs dialectic de șmen. Ca un fel de n-ar mai fi, dar (ne)impozabil, de unde și sfiala

de a o mirui în scopuri spirituale. Nu există burghezie de merit pentru iobagi, ci doar **burghezie compradoră**, care vinde țara către Xenia, și *burghezie de șpagă*, a cărei putere asupra statului se cheamă, cum zicea kaliningrădeanul Kant, cleptocrație pură!

Nice un drept al omului sau supraomului nu te crede că un muritor ar fi de un miliard de ori mai muncitor sau mai țăran decât altul. Nu permite Constituția. Și nici subsidiaritatea. Dacă a fost posibilă o asemenea anvelopare cancerigenă, de miliarde de ori, a unei averi de familie, nu înseamnă zero furt onorabil, ci doar că justiția locului, lipsită de jurați, a fost proastă ca fisc, dobitoacă prin ea însăși sau prin legile corupte, rămânând de căruță proletariatului internautist, în perspectiva venirii poporului la putere, să facă ordine, punând presiune pe editorialiști să se implice recuperator, în marea trecere a întregii prese, pe urma cărților, de pe print pe internet, unde mecanismul uitării prin îngroparea scandalului va fi mai greoi puțin.

Ci tocmai pentru că marile averi acumulate în *anomia de Tranziție*, care precede *anomia de Criză*, sunt atât de urlător la cer de ilegitime-n crapulozitatea lor și pentru că statul amărăților nu poate fi decât asocial, cât de curând financiarul, ca tiran stoic, trebuie să facă de urgență pe filantropul, rânjind la paparazzi și neuitând nici de atracția metafizică a feromonilor ce unesc Soarta și Destinul, în perspectiva Marelui Cutremur Catastrofal de la noapte, sau a Noii Revoluții, care poate fi la noi chiar și numai o pasageră Explozie Socială, ca azi dimineață.

Oricum, individul neștiind ce fel de feromoni îl așteaptă de la o Ursită cocalată pe proiect, încremenită în Horoscop, deducem că **cel mai mare filantrop la noi trebuie să fie statul**. Și va fi! Numai așa se vor scuti îmbuibății, de pe calea cea strâmtă pe calea cea largă, de neplăcerea de a dăruii, căci în RO ei pot DOBÂNDI comod și altfel. Cum? Prin șpagă transpartinică! Menținând perpetuu același guvern ca formă fără fond. De formă. Calea implementării sustenabile și durabile a Luminării Poporului e atunci una a referendumului, băgându-se-n Constituție judecata de valoare adăugată că „**Regatul unit al României** este un stat național, antibolșevic, CULTURAL și indivizibil“, în care actul filantropic, preliminar ca preludiv se realizează subsidiar prin voluntariat, acest act energetic al exercitării democrației asigurându-ne protecție absolută față de sugestii de-ale postacilor că de ce să fie doar la cimitir invidiată somptuozitatea de realism magic a cavoului tău, nesătulule, gușatulule, boboșatulule, îmbuibatulule? De unde și consecința exotică de voiaj apoplectică că nicăieri la Paris intelectualul amărat (*financially inept*) român nu se simte mai sărac decât în mediul exotic din *Musée du quai Branly*, un fel de muzeu cu vegetație al satului mondial, dorindu-și să se fi născut și el shogun, mogul sau măcar baron/corsar cu largi posibilități de a săvârși binele filozofic, ca la auzul facilităților de care ar fi beneficiat ca filantrop, aducându-și obolul la Infrastructura Intelectuală, premisă materială a Luminării Poporului întru Marea Recuperare și întru lema ei, Luminarea Discipolului:

– *Le mécènes rejoignent le Cercle des Grands Mécènes à partir d'un engagement d'un million d'euros. En plus des avantages des mécènes, ils bénéficient d'une large visibilité et de privilèges exclusifs. Ils s'associent de façon durable au musée. La générosité de chaque Grand Mécène est gravée de façon pérenne sur la plaque du Cercle des Grands Mécènes, dans le Jardin du musée, lieu de promenade et passage de l'ensemble des visiteurs.*

De fapt, avansând ca niște prunci nesimțiți neștiutori de la Epoca Mooye de **tranziție** intermitentă la Epoca Wash de **criză** cronică, nu putem să nu fim uimiți până-n pampersși că cleptocrații noștri compradori nu înțeleg încă banalitatea răului lor

și a binelui nostru că Era Hoției s-a terminat, chiar dacă Era Ticăloșilor are vechime și continuitate!

Ne-a bătut ceasul când trebuie recuperată marea lumină populară din arderile capitalului agonisit printr-o nouă filozofie a hoției crapuloase sub acest cer românesc inepuizabil dacă e să-l furi privatizând complet soteriologicul.

Ca maidanez alb privind fix exact de sub Tricolor în golul acestei existențe bucureștene lipsite de subzistență neipostaziată, într-adevăr, nu poți să nu meditezi la **filantropia obligatorie**, impusă preventiv de apropiata Explozie Socială și de Marele Cutremur Catastrofal, de a cărui iminență se vorbește tot mai mult de către asiguratori.

Pe lângă o Catedrală mai mioritică de-a lui Santiago Calatrava, suspendată de cer, contrabalansând *transcendentul care coboară* pe raze de lună sau semilună, pentru a evita explozia socială citadină, adică un 1907 postmodern, filantropii din Top 667 trebuie să se grăbească, să pună card de la card și să ridice din averea lor, adică a poporului, că *nu i-a văzut muncind nimeni*, **minimum trei-patru obiective de investiții cultural-sportive** de care să beneficieze nu *personalități privilegiate-n lojă*, ci întreaga intelectualitate, înregimentată sau donquijotesc lăncieră, întru înzecirea eforturilor noastre de a demara Marea Recuperare și a ne asigura, într-o lume nesigură, de încă de pe acum Mântuirea Neamului.

Astfel, pentru cine le are cu muzica, Infrastructura Intelectuală a României Epocii Wash cere în pădurea cu privighetori de la Băneasa un complex auditiv foarte competitiv tehnic, ca cel înălțat de italienii lui Vivaldi și ai lui Bocelli pentru talentele, superdotații și loturile lor olimpice – Auditorium Parco della Musica:

http://it.wikipedia.org/wiki/Auditorium_Parco_della_Musica

<http://www.auditorium.com/>

Asemeni, cui s-a născut genetic cu codul lui da Vinci în ADN, aristocrația care va beneficia cel mai mult de produsele aceluia talent care-ți cere geniu obligat pentru a-l exploata printr-un management creativ într-o lume complexă, deoarece este să construiască tot în luxoasa Băneasa în natură luxuriantă, din averile ei nemuncite, acaparate în Epoca Mooye, o replică prezidențială românească anti-Sarkozy, cum ar fi par egzempl una upgradată la deja învechitul Centre national d'art et de culture Georges Pompidou:

http://fr.wikipedia.org/wiki/Centre_Pompidou

<http://www.centrepompidou.fr/>

Dar cum o serie întreagă de frumuseți de talente ne descinde-n Capitală din provincie, maximizarea recuperării lor ne impune aici, ca și în fiecare capitală de județ al sârmanilor, să asigurăm egalitatea de șanse, baronii și corsarii locali având obligația constituțională și onoarea să investească instituțional tot după modelul francez în *case de cultură și cămine culturale* cum ar fi Centre Pompidou-Metz, dintre Paris și Strasbourg, cum e subsidiar Titu între București și Pitești ca un virtual Weimar al lui Hummel, viitor briliant inalterabil al umanității:

http://fr.wikipedia.org/wiki/Centre_Pompidou-Metz

<http://www.centrepompidou-metz.fr/>

Așijderea, pentru care le are cu știința, cu pescuitul oceanic, cu artele marțiale, cu filmul, cu oceanidele, dar și cu artele mai experimentale pe spectator, Băneasa noastră trebuie să devină ca *o zonă liberă de mârłania republicană*, interzicându-se scuipatul pe jos, plimbarea câinilor să se ușureze sau cojirea semințelor ca-n parcul atomic de la Măgurele, și investindu-se decent, de filantropii care au vizitat-o, într-o cetate a artelor și științelor compatibilă monarhic în ce privește popularitatea cu cea de

la Valencia, frecventată și valorificată deocamdată insuficient de intelectualii noștri ajunși iberici, deși ei ar putea pune presiune pe guvern ca tot aceluași arhitect al nostru, Santiago Calatrava, care ar putea suspenda de cer Catedrala Mioritică transcendențială din zona Băneasa-Pipera, să i se comande din fonduri regionale megajudețene guberniale nu numai un fel de Draculand artistic și științific, ci și o Agora tot ca la Valencia noastră, sportivă și implicit arenă culturală, unde să joace tenis și popice sau să poarte dialoguri socratice filantropii cu filozofii:
<http://www.holavalencia.net/2009/11/01/valencia-open-500-the-new-agera-by-calatrava/>

Dar, visând la reverii, să nu uităm să și dormim sănătos. Cum a durat două milenii mari și late Marea Recuperare, ea mai poate întârzia până în 2112, – cei 110 ani de până-n 2222, la mijloacele de creație bazate pe nepuizabila inteligență artificială ce le întvedem, fiind mult prea deajuns pentru producerea torențială a tot atâtea obiecte artistice și spirituale câte au livrat la umanitate *Frații noștri de Gintă Latină*, italieni, francezi sau spanioli împreună, de la origini până în prezent.

Să învățăm de la recuperatori că totul se poate recupera! Eventual înzecit!

Acesta este conținutul inițiativ al Luminării Discipolului: o viață a spiritului.

Epoca Mooye, îndatorându-ne pe vecie capitalului străin, e pe terminate.

Cu greu se poate găsi reper mai rușinos decât Ratarea Schengenului și, mizând optimist că mai jos de-atâta necalificare nu se poate coborî, putem fixa la 22 septembrie 2011, sfârșitul Epocii Mooye, când eșecul externe s-au compensat magic în aceeași zi cu legalizarea Partidului Poporului, spre spaima ciocoilor.

Intrăm într-o lungă și neliniștită Epocă Wash, când putem fi diliți, șterși ca identitate, globalizați ca niște gloabe inculte și neproductive ale mondializării.

Cum statul s-a privatizat, fiind afacerea unor cetățeni puțini, circa 667, pe care îi va face filantropi abia Explozia Socială ca la 1907, binele nu poate fi săvârșit decât individual sau în comunități mizere conectate la internet, ca ale boemei pariziene în veacul al XIX-lea, așa cum scrie Pierre Labracherie, capitalismul românesc neputând arde etapele cu brichete cu lanternă și nepermițându-și a dispensa intelectualii nemanipulabili de calea cea strâmtă a Itinerariului Spiritual și de marșul cel lung prin canionul Bazinului de Spiritualitate numit norocos de ufologi Scăldătoarea.

Dar cetitul cărților bune împlânzește, of vai-vai, tranchilizează pe om, cum orașul face din coyot maidanez, și dacă filantropii nu investesc la timp în mediateci atractive, va veni o vreme când acest tineret de azi, dus de nas mai degrabă spre etnobotanice fără de țară decât spre răspunderi etnice sub tricolor, tineret catalogat de kkt și bârfit de renegați ca incapabil genetic să ia bacul sau să se organizeze, într-o seară cu twitter și lună va sări la gâtul adulților pentru a-i întreba: băi, babalâcilor, de ce a ajuns, băi cufuriților, Țara Noastră Românească cel mai infect closet din Europa? Ce-ați făcut voi, băi, cât ați fost în activitate? Nimic! Ați chefuit ca porcii, ați mitraliat mistreți și ați ascultat în merțane manele *sau tarantele*! Unde a fost patriotismul vostru, băi, solidaritatea aia, spiritul filantropic? Draci! Nu v-ați preocupat deloc de calificări! Nici pentru Schengen, nici pentru Mondiale sau măcar pentru Europene! Ei, atunci, uite că noi tinerii, cu bac sau fără bac, nu mai vrem să fim fraieri, să robim ca niște sclavi iobagi la șmecheri pentru voi, paraziților, ca să vă împingem lunar pe carduri *niște pensii pe care nu le meritați*, cum nu merită gazon de calitate nici barosanii pe somptuoasele lor morminte înfipte în patrimoniu!

Și mai urgentă pe bezna asta televizionară neînstelată, neînșelată, devine atunci Luminarea Poporului, ceea ce în condițiile unei infrastructuri intelectuale precare, numai postacul poate să o realizeze în anonimatul termitierei webistice,

folosind orice pretext oferit de editorialistul căruia trebuie să-i înțelegi dependența de Stăpân, căci dacă zdrențele lui te atacă e firesc însă ca ele să existe, toate ziarele și morulele spionându-se online și subminându-se prin diferite specii de postaci.

Să nu uităm, ca poporeni elodiaci expuși extincției, stimați compatrioți, din RO și DRO, sau chiar din WO acolo unde dispersia n-a permis nicio formă de organizare identitară, să ne amintim în fiecare amurg online **Hiatusul epocii totalitare abia trăite**, după eliberarea de sub jugul colonialist al Imperiilor, și că cel mai orbitor neajuns, generat după 1989 de inexistența muncii de lămurire culturală, este marasmul că, nemaiperformându-se *formarea postculinară a clasei financiar-filantropice și politice în spirit generos idealist*, de către clasa intelectuală prin analiștii și gastronomii ei, iată că-n Epoca Mooye am realizat la indicatorul eficiență spirituală numai 2-3%, pe când – chiar fără infrastructură și profi – noi **am putea sări de 20-30% cu elan patriotic**, prin geniu voluntar gratuit de fraier, cum era înainte, ceea ce ne-ar fi de mare folos în epoca și mai periculoasă, cu pronunțat caracter castrator și eutanasic, Epoca Wash, ce vine ca un tsunami, spălându-ni-se gloatei, din creierii ei ușor lavabili, nu numai configurația teritorială clasică ideală pentru Marea Recuperare sau amintirile duioase privind Patria, ci și instrumentul lingvistic coagulant până în 2112, care e scopul cel mai adânc ascuns al **postromânismului**.

În concluzie, abia după ce se va înălța și târnosi Catedrala Mântuirii Neamului, se va bungui și Autoelita la Biblioteca Națională că la Judecata de Apoi va răspunde, dimpună cu filantropii nefilantropi, nu pentru că n-a reușit sau nici n-a încercat să genereze vreun curent unionist, monarhist sau măcar unul antibolșevic, ci pentru că i-a ieșit la perfecție cu totul altceva, în folosul Străinului – **postromânismul!**

Prin deconstrucția valorilor care făceau funcțională România Regală Mare, cum ar fi idealismul, fie și pe-ăla de *să facem totul ca să ne jertfim pentru țară*, Autoelita a îndepărtat Generația Pupici de la cititul sistematic și organizat al cărților bune și foarte bune după un Itinerariu Spiritual, aruncând cu lăturile și copilul în pădurea care nu se mai vedea din cauza copacilor, băgându-se drujba în consecință și exportându-se materialul lemnos la mobilă în UE, până la secetă globală de-a cam secat și Bazinul de Spiritualitate, expunându-ne memoria la eroziune. Mai mult încă, emanația secundă a Contrarevoluției s-a temut de concurență la ciolan, de adevărata democrație postmodernă care e pluralismul mai multor Autoelite, fiecare cu vremea și moșia ei, făcând cu egoism conservator un pas reacționar înapoi, de la relativitatea einsteiniană spre cea galileiană, unde progresează toți cu aceeași viteză, de ți se pare că-n RO în Epoca Mooye toată viața literar-artistică, turistică, spirituală, culinară, culturală și sportivă parcă stă pe loc într-o mlaștină a disperării, deasupra căreia plutesc în aer miasme burgheze și mic-burgheze, precum și fumuri cosmopolite, tare postmodernității bananiere plăcându-i a epata pe țeran umblând topless la sapă în chiloți din șeia de spinteci cu ei mămăliga!

Abia înălțându-se Catedrala Națională și terminându-se Biblioteca Mântuirii Neamului, vor sări contactele din Dușmania/Xenia dupe ochi și se vor vrubi și seismectualii, pubintelectualii și megaintelectualii, că din **Hiatusul** bolșevic de după Năpasta din 26 iunie 1940, nechezolii vor fi ieșit ca niște mâți ogârjiți și nu aveau a izbândi decât în gesturi pentru istorie, salvând onoarea și gloria patriei, generând niște curente și militând pentru **înmulțirea cititorilor de carte**, ba chiar implementând-o prin sfătuirea îmbuibaiților Epocii Mooye să practice mecenariatul preventiv împotriva impozitării averii, adică să investească în Infrastructura Intelectuală și în Emanciparea Cadrelor Didactice, din mucenici ai lui Funeriu scoțând *apostoli*, ceea ce ar fi sporit și

rata plusvalorii păzind România de crize, chit că s-ar fi înzecit și baza de selecție a deputaților, miniștrilor, prefecților, primarilor, diplomaților și a luminătorilor nației.

Concret, ce reproșează poporul ciocoilor și emanației secunde e că a creat, din lipsă de viziune strategică, deci și de ce era bun în așa-defăimatul național-comunism, o asemenea situație insuportabilă ca postromânismul, că orice sones se mai ia de megaintelectuali, seismectuali și chiar de unii pubintelectuali, îi e aproape cu neputință să precizeze în prealabil pe cine ar numi EI în acel *rol public* ce s-ar elibera prin demolarea personalității pe care o înjură în acea campanie.

Or, o asemenea politică de cadre, să n-ai rezerve, nu mai poate dura! România din RO și DRO se află azi dinaintea unei provocări medievale, ca la începutul romanului european gothic al Marii Recuperări, protagonistă interogându-ne pe un ton de trilogie antică, ca al recuperatoarelor de rate datorate de ratați la bănci, dacă suntem noi românii în stare să punem ca filantropi postculinari, după vânătoare și pescuit înainte de sex, pe frontispiciul Catedralei Mântuirii Neamului queste parole del Salvatore, aduse de culegătoarele de măslina din Sicilia de nord-vest a lui Nicolae Bălcescu: «Tutto ciò che è generato dalla carne è carne e ciò che è nato dallo spirito è spirito. Non meravigliatevi dunque se vi dico che voi dovette nascere di nuovo».

Dar deosebirea dintre România de azi, pitică cu cotețele ei lățite imobiliar fără un pom la lup, fofilată-n UE abia când Iliescu s-a orientat, ca activist capabil de formare continuă, de să execute după 11 decembrie 1999 neabătut ce-i dictau intelectualii publici, și Europa înaltelor catedrale, e o diferență de nivel parizian cum ai pune unul peste altul cele 4 turnuri blocuri-cărți de culoarea pergamentului ale Bibliotecii Naționale de la Tolbiac, când noi, pe Dâmbovița, în 22 de ani (cât România Regală Mare!), n-am terminat ce parizer dusesse Ceaușescu până la acoperiș, iar această diferență ne doare, fiindcă noi am ajuns, rătăcind calea cea strâmtă a Itinerariului Spiritual și marșul cel lung prin canionul Bazinului de Spiritualitate, aici-șă unde suntem o populație fără tineret, formatat bun doar de munci necalificate și prostituție, o telepopulație îmbătrânită cu mulți pensionari bănuți a avea mentalitate înrăită de parazit pe sistemul privat, pe când medievalii cu regi cu tot erau niște romantici cu speranța de viață sub 27 de ani, asemănători cu tineretul idealist al Revoluției, victima principală a Contrarevoluției, iar o imprecăție medievală clama că putezi-i-ar oasele să n-aibă ce roade maidanezii și nu i-ar ajuta Dumnezeu să-și păstreze averea, s-o ferească de fisc, sau s-o sporească, megaciocoiului îmbuibat care nu-și dăruiește toată puterea și priceperea pentru propășirea spirituală și materială a poporului, să iasă din **postromânism**, adică pentru investiții generoase în manifestări culturale și în infrastructura intelectuală *de care să profite toți* precum de sculăria academică, urmând a se vedea ce han al piraților și al boemei originale va ieși dintr-un astfel de mandatariat.

Suntem, înțeleg, încă în anul Centenarului Cioran 2011, focusat pe 8 aprilie, apoi uitat întru a-i confirma parizianului scepticismul ca marfă, o cultură nici mare, nici mică, ci intermediară (alba-neagra), cu infrastructură intelectuală în curs de dezvoltare și cu sculărie academică ușor decalată față de matrița etnică, dar abia începută din cauza debilității Partidului Cadrelor Didactice (ediții critice, biografii, pleiade, dicționare, lexicoane, cercetări bibliografice, florilegii, necroloage, traduceri, sondaje, wikipedii și alte instrumente de lucru occidentale), caracterizându-ne însă și Inversiunea Valorilor ca preeminență a promoterului față de critic în viața culturală, ceea ce are dedesubturi politice și conduce la imposibilitatea de a se detecta instantaneu apariția în zona de responsabilitate a interceptoarelor de întâmpinare nu

numai a unui Borges sau a unui Kafka, ci și a unui nou și tânăr Zigu Ornea, sau măcar a unui alt Cristian Preda, Răzvan Rădulescu, Dumitru Gorzo, Marius Chivu, Florin Dumitrescu sau T. O. Bobe, cum ne mușcau atâtea promisiuni în 5 martie 1998 privind o nouă generație Kriterion.

Barim recensământul valorilor de la Z la A să se facă profesionist, corect, fiindcă unele poziții și ierarhii nu ne vine să ni le credem, chiar dacă din punct de vedere nechezolic de speța a II-a sau desantat, statul și națiunea sunt abstracții ale unui liberalism excentric, demodat, deoarece ele țin de inefabilul că nu pot fi validate pe vreo piață liberă ca sarea iodată a pământului.

După statistica Eurostat din 14 aprilie 2011 pe dimensiunea culturală, în anul Centenarului Eugène Ionesco și Noica 2009, noi românii eram ultimii din EU27, la ponderea de numai 0.1% a scriitorilor și artiștilor din populația ocupată, un același 0.1% pironindu-ne ultimii și la cât au reprezentat în 2010 produsele noastre culturale în *totalul exporturilor*, care să nu uităm ce datorie externă avem de achitat până la scadențele din 2112, respectiv 2222, și după toate evidențele europenei nu i-au socotit printre oamenii de cultură și pe bloggeri, nice pe numeroasele specii de postaci – boemii sublunari și subterani de lume nouă.

Față de frații noștri de gintă latină, italieni, spanioli și francezi, stăm mai bine doar la întrebarea de cross-cultural contacts din 2007 dacă locuiește vreun membru al familiei tale, sau așa ceva, în altă țară europeană! Avem 32% față de numai 12-19% cât au ei! Deci vom recupera tot trecutul! Fie și pe sculăria altora, mai fraieri.

De reținut și că pe ultimii 5 ani, în EU27, prețul ziarelor a urcat cu 17.5%, iar al serviciilor culturale cu 13.3%, pe când **prețul la cărți a rămas practic același** (6.5% abatere, confundabil cu inflația), de unde rezultă că și strategia Luminării Poporului trebuie să se bazeze în RO și DRO pe aceste trenduri, deci pe întocmirea regulată de Liste de cărți și pedefuri bune, adresate Generației Pupici, dar și Partidului Cadrelor Didactice, care citindu-le cu ardoare ar putea lumina și poporul, atât în ședințele cu părinții sau cu autoritățile locale, cât și de la om la om!

În particular, pentru România, cărțile s-au scumpit în același interval cu 19.3% (deci probabil s-au ieftinit față de alte produse), pe când presa a pretins de la consumator prețuri umflante cu incredibilul procent de 80.1%, practic s-a dublat!

Ceea ce nu înseamnă altceva, mânca-ți-aș, decât că în Epoca Wash tipul dominant de manipulator nu va mai fi editorialistul, ci postacul.

Acest fenomen financiar și sociouman al revenirii de la presă la carte, și de la *hemerotecă* la biblioteca propriu-zisă, a declanșat o formidabilă schimbare de roluri, presa online fiind infinit mai frecventată azi decât presa din chioșcul tot mai plin de cărți de colecție, iar ce comentează postacii pe un subiect dat sau luat, ca de un banc de piranha 3D, fiind mai semnificativ și infinit mai interesant decât ce îndrugă editorialistul, de regulă-n interesul jupânului Stăpânului său. Motanus mutantus, **a explodat dramatic și numărul postacilor**, care se vede tăria suflului în reacțiile din ce în ce mai emoționale ale unor seismectuali foarte deranjați de această neașteptată concurență în demersul manipulării sau luminării gloatei, poporului, ei atacând mușcător pe omul din subterană cum maidanezii pe motanul Garfield pe sub merțane.

Cine a reușit să se mențină, pe așa vremi, un cărturar lucid, nu poate însă decât să salute cu entuziasm apariția în viața noastră spirituală a noilor săi colegi, care veghează din subterană la bunul mers al *progresiilor* către un ideal de progres.

Om fi noi, da, niște intermediari tranzacționali, dar Neamului Românesc, Ciobănașului îi place să joace pe formula Totul sau Nimic.

Tocmai din acest joc, că-n cei ani 22 de Epocă Mooye unii așteptam Totul, adică un fel de cum a fost România Regală Mare ca efervescentă intelectuală și nu ne-am ales cu Nimică, de nu prea ai din ce-ntocmi Lista de Cărți Bune de după 1989, este matematic de așteptat certitudinea că vom câștiga Renașterea Spirituală nu cerșind o sumă mare de cărți de la filantropi *puțini*, ci însumând cărțile puținele din căsuțele pentru păsărele de la *mulți*, de la mulțimile noastre de intelectuali, care etalând preocupări de mici filantropi îi vor sili – spre rușinea lor – și pe shogun, moguli, nababi, baroni, corsari, burghezia de merit, burghezia de șpagă și burghezia compradoră ca să se implice mai conștiincios în reabilitarea Infrastructurii Intelectuale destinate Luminării Poporului, Marii Recuperări, Renașterii Spirituale și, în ultimă analiză-sinteză, Mântuirii Neamului.

A asocia la fiecare imobil *căsuța de păsărele* cu ușiță transparentă deschisă, anvelopată-n polistiren, burdușită cu diferite cărți bune personale, donate public cu împrumut pentru citit, eventual cu notă de fundamentare a opțiunilor intelectualului ofertant, va fi semnul cel mai elocvent al solidarității noastre spirituale veșnice, al omeniei românești ospitaliere, cheazășia biruinței finale:

<http://www.littlefreelibrary.org/index.html>

Cum nu ne prenumărăm mai puțini statistic azi pe mapamond decât vechii greci ieri, noi românii din RO și DRO nu vom fi nici în istorie, mâine, mai puțini sau mai puțin decât ei, așa că Filantropul Mizericordios, Profesorul Știecarte și Liceanul Neascultător, ca postaci profesioniști angajați în Epoca Wash curentă pe calea cea strâmtă a Itinerariului Spiritual sau în marșul cel lung prin canionul Bazinului de Spiritualitate, au cea mai mare dreptate când ne asigură pe forum în cor că dincolo de Luminarea Poporului, prin *Liste de lecturi obligatorii, facultative sau suplimentare*, întru ca să achiezeze la Infrastructura Intelectuală silind și filantropii potențiali, adică toți potențații, atunci Marea Recuperare, deci și Mântuirea Neamului, odată cu a restului Gintei Latine, e perfect fezabilă! Așa să ne ajute Dumnezeu!

Cursul scurt

de Inițiere cum să te califici postac profesionist de valoare adăugată, ca geniu obligat al Marii Recuperări citind și trăind mult

2.1. Definiția postacului

Pretutindeni în plurivers, ieri, azi, mâine, orice inițiere spirituală în secretele artei de a fi comentator profesionist al faptelor, plânsorilor și adresărilor zeilor citind din subterana bordeiului tău, ca haruspicii totul în petele din soare, lună și alte stele din măruntaiele galaxiei, este inconceivabilă criticțional fără **creatorul mioritic** care știe, dar nu deconspiră gratuit, că a trăi mult înseamnă a trăi multe, nu a trăi bine.

A fi un bun incisiv sau colțat *postac*, în viziunea canină de pe copertă, înseamnă a acumula competențe de valoare profesională, exploatabile în joburi relativ foarte bine plătite sub Tricolor, după cum negociezi cu factorul politic de o culoare sau alta, care slujește un Stăpân, adică un finanțator român sau străin decident decent.

Etimologic corect românește gândind, vorba *postac*, *post-a-c*, provine prin contracțiune aglutinantă severă, din alte două-trei vorbe mari: *postromânism* și a acțiunea civic, căci a vota nu e suficient ca să beneficiezi de toate libertățile.

Idea de bază a profesiei de profesionist ca și **postac** de postac, mânca-ți-aș familia, fiind *a fi contra*, *a mușca*, *a te opune*, *a te posta împotriva*. De regulă, nu de pe poziții de egalitate, ci de jos în sus. Mai ales în ziua de azi, când efectiv ai voie să fii o idee mai bun decât dușmanul tău, de la democrație. Scopul fiind a te dumiri tu și a lumina apoi și poporul, urmând porunca *Aufklärung* a premodernității eterne.

Căci democrația este o orânduire în care ideile pozitive se impun de la sine, prin propria lor valoare, cum e și corect. Nu e democrație, ci pluralism acolo unde inițiativele nu se remarcă și nu se implementează nici măcar expuse de cei mai votați dintre politicieni sau de vipurile cele mai înjurate ale Autoelitei.

Iar unde nu ai democrație, cum Sensul semănat de Dumnezeu în Historie e ca toate semințele să aibă un *recitativ* în concertul universal, Infrastructura Intelectuală ca domeniu exploziv de investiții tot ți se realizează, spre marele necaz al Dușmaniei, fie printr-o Nouă Revoluție, fie printr-o sângeroasă Explozie Socială vizând averile superciocoilor și reeducarea simbolică a infatuării unora dintre tâlhari, după biruința

venirii poporului la putere, ca din **porunca mazilului radical agrar justițialist-consumerist și (anti)clerical cât să nu ratăm Mântuirea Neamului.**

Oricum, de jertfire, de imboldul de a te exprima nu scapi, chiar dacă *nechezolii* se pot uni în haite coerente bazal și stradal prin același numitor comun – emanație RO sau desant Dușmania, care e mirosul de grătar al prăzii metafizice, ce poate fi și Nobelul, pe când pentru *postac* lucrurile stau dialectic în tufișuri exact invers până la atomizare, el asemănându-se cărturarilor singuratici suri, de stepă, care citesc mai mult decât scriu, iar dacă totuși scriu, nu fac sacrificii să publice, fiindu-le silă și de publicitate, și de anonim, și de cățelării, și de înregimentarea ca breslaș.

Ca și *nechezolii* editorialiști, **postacii**, de regulă, nu se citesc unii pe alții și nici *nu e bine* ca acești eroi virtuali să-și piardă timpul trăgând cu ochiul chibițând la vreun **coleg**, deoarece ei se aseamănă izbitor istoricește ca telenuvelă postmodernă cu trupele de avangardă românești regale de elită, avansate de Hitler la iernat, în 1942-1943, între Cotul Donului și Volga Stalingradului, pentru Reîntregirea Neamului.

Dezirabil este ca **postacul** să se îngroape, vasăzică, în comentarii exact ca în pământ: cu armament, cu muniție, cu medicamente, cu blăncuri, cu bucoavne și cu provizii cu tot. Neștiind prea bine dacă se mai află, în stânga bordeiului sau în dreapta sa, un alt îngropat de viu pe o rază de o verstă și mai bine. Important e ca el, omul din subterană, să înțeleagă eroismul că supraviețuirea individuală a postacului depinde esențial de a nu părăsi acea groapă, sub niciun motiv tentant de sus. Serviciile oculte păzind să nu citești ce postează altul, să te armonizezi cu vreun **coleg**, fiindcă asta înseamnă *a te grupa*, iar grupurile sunt mult mai ușor de identificat și de distrus, mai ales în stări de necesitate, de globalizare forțată cu desant sau de război imperialist.

De aceea, infernul muzical al lui Bosch ne sugerează din perspectivă ecologică și cu adâncime ecozofică insondabilă, că *subteranul postac* ascultă ca rozătoarele ce e mai întunecat în teoria corzilor, fiind adică mai bazat pe Adevărul eternității Misiei noastre Culturale, pe când **editorialistul celest**, adică publicistul capabil să scrie un editorial pe bani, se desfată reacționar, ca zburătoarele, numai în armonii paradisiace cu euri de megaloman, ca și cum ar fi înțeles de ce trebuie noi ca popor al lui Noica să sfârșim cât mai repede, nesupraviețuind propriei noastre clase politice și intelectuale.

Dar a progresa pe drumul împlinirii Misiei Culturale înseamnă a merge înainte însumând pas cu pas contribuția tuturor, neuron cu neuron, la conștiința națională, care se afirmă ori de câte ori devenirea penetrează ființa și are cine filma pe mobil.

Editorialistul de la balcon joacă deseori în această superproducție rolul principal de *intellectuel engagé*, adică slujitor angajat cu card fie la un Stăpân concret frecventabil, fie la un Stăpân de stat, abstract cam cum gândea Sartre, dar sfătuit de unele persoane burgheze influente ca un al doilea sex, distinse mai mult din cleptocrație decât din meritocrație, ceea ce nu înseamnă critifițional că nu vom recupera totul.

Prin contrast dialectic, cum e adevărul față de abureală sau ființa față de neantul nesimțirii, oricât l-ai roti **postacul** însă nu poate fi, vizavi subteran de editorialistul *intellectuel engagé* în turn, decât *un intellectuel emballé*, un revoltat ca Moise al lui Camus, deci o indignare pură ca o șampanie acră reacționând existențialist *en écrivain* până la deflagrație.

De aceea, dacă mai tot autorul de articole se dă expert în ceva, iar *intelectualul public*, adică cu cărți publicate, a pierit critifițional cu totul din istorie odată cu trecerea de la postmodernism la mondialism la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, postacul nostru devine la rândul lui, prin și întru excelență, un *écrivain public*, ca

surogat de *intelectual public*, adică se manifestă în subterana lui ca un profesionist care când nu se ocupă de Luminarea Poporului, atunci se preocupă că îi exprimă mânia și aleanul, cum zicea și Octavian Goga lui George Coșbuc, și reciproc: *Sunt suflet în sufletul neamului meu/ Și-i cânt bucuria și-amarul*, ceea ce Eugène Ionesco ar fi tradus prin: *écrivain public = personne qui rédige des textes divers pour le compte de ceux qui ne savent pas écrire ou qui écrivent avec difficulté*. De aceea, **deconspirarea listelor secrete de cărți bune** este, în magia Crăciunului 2011, un eveniment capital pentru români, egal de senzational cu intrarea în atribuțiile inițiale a CNSAS-ului, dar ecourile mediatice vor fi negative sau mai degrabă coordonate de sus să le aplice un sufocant Complot al Tăcerii, deoarece este evident că înmulțindu-se, exemplar pilduitor pentru infertila-ne Autoelită, postacii noștri culti, competenți, *vor pune presiune maximă pe editorialiștii din presă, bloguri și teveu*, să se preocupe-n rubricuță nu doar de interesele nesimțite ale Stăpânului cleptocrat, merituos sau comprador, ci și de durerile celor mulți, inculti și umili, care se jefesc în abatajele undergroundului pentru supraviețuirea comunităților românești până în 2112, și a limbii noastre până în 2222.

Căci Tratatul de la Neptun de postaderare la Pactul Ribbentrop-Molotov a însemnat, fie și cu o jenantă întârziere seculară, însăși ieșirea românilor postmoderni din premodernitate, încheindu-se critifictional și la noi spectacolul civic stradal, rolul **intelectualului public** luându-l, de la colțul de cotitură din 2 iunie 1997 și în prezent, puzderie, experții și tehnocrații noștri, nechezolii pragmatici care *au aplicat*, de-ai partidelor și capitaliștilor, care să ne dea soluțiile cele mai optime, mai puțin pesimiste brucanian, în domeniile conturate ca spinoase pe scena istoriei active bancar, iar în subteranul prezentului pasiv n-au mai rămas să le comenteze din punct de vedere al Neamului Românesc, mai mult pentru generația născută cam odată cu Omul Revoltat al lui Camus, decât postacii care se mai bat pentru valorile idealismului radical, megaintelectualii materialști fiind eliberați de orice sarcini care i-ar depărta de la Misia Culturală, de la vindecarea sechelelor **Hiatusului** bolșevic, de la continuarea neabătută a **acelui Magnum Opus al Neamului rămas neisprăvit** de Blaga, Iorga, Noica, Goma, Cioran, Eliade sau Ionesco din vina diferiților rinoceri. Dar din păcate și din motive tehnice, multă Autoelită, gruzită de postaci pentru postromânismul ei, nu poate da cu paniatna c-a priceput că rolul ei generalist se transferă consilierilor executivi de nișă sau măcar postacilor de subterană, disipându-și intelectualicește aiurea eforturile, încă mai apărând în public la scenă deșchisă, în țară sau în străinătate cu invitații de la ICR, în loc să-și focuseze permanent pe edițiile de autor, claustrați la domiciliu forțat, toate resursele energetice, spirituale și trupești.

Postacul nu trebuie confundat, în consecință, cu **samsarul** care ne trimite supradotații la exploatatorul occidental, nici cu **sconcsul**, a cărui misiune pe bloguri, grupuri de discuții, forumuri și site-uri de ziare sau radio-tv e a macula și a împuti o Personalitate sau o Idee, plătit de vreun organ cu bani care n-au miros, sau numai pentru propria sa plăcere solitară, bazată pe incultură gratuită și pe un sadism verbal nu mult diferit de al **ratonului** capabil să ronțăie vesel orice. Și nici cu **postănacul**, care se bagă unde nu-i fierbe oala și nu are cu ce presimți că se poate opări acolo de gradul trei, atrăgându-și marele interes al **desantatului** mereu contra la producerea și utilizarea resurselor de securitate, dar și muștrările didactice din DRO ale **renegatului**, cum și pe ale **mancurtului** de pretutindeni, că acum toată lumea e a lui, sugrumându-se de către nechezoli și racolați afirmarea identității naționale, ca „stare de spirit” a națiunii!

Ci numai în lupta cea electorală se manifestă egal contrapunctic și **popândăul** ce mai bine nu s-ar arăta, și **rezidentul** care bagă strâmbe sub 10-12 heteronime de la același IP cu yahoori diferite, și sconcsul, și ratonul, și mancurtul, și renegatul, și **zdreanța** care albește pe editorialiștii ziarului propriu dar mânjește pe ai altora, și cameleonul, și merțanul, și compradorul, și desantatul, și racolatul, și bezbojnicul, atât în comentarii cât și în sms-uri și eMailuri, când partidele dispun de dvd-uri cu adresele victimelor, dar nu le ajung nechezolii ca să le poată accesa pe toate armonios, și atunci judecă și elaborează proceduri bazate pe principiul formării formatorilor al lui Cristi Huygens, dar mesajele nu ajung totdeauna în creierii Cititorului Virtual, din care cauză și sondajele sunt mai puțin precise decât profeciile vrăjitoarelor.

Acest Cititor Virtual, să nu ne tot mirăm, este cumplit de rău depersonalizat, în aceste vremuri grele când înșiși profesioniștii cei mai de elită, unii chiar din Autoelită, au ajuns de-și asumă Prigonirea Postacilor, care e forma cea mai antipopulară de instituire a cenzurii în UE. Bun sau rău, până la urmă Cititorul Virtual este unul și același Străin sumbru din oțel de tanc, dansul pe tastatură nu e diferit de a juca șah contra calculatorului ca cu o femeie gonflabilă, numai că, în practică, te implici într-un joc Hermann Hesse cu mărgelile de sticlă galbene (*emoticoni*) adesea murdare, spurcate de maidanezi, poate chiar pângărite cu urme de sânge. De aceea, termenul **web** este de preferat **net**-ului, căci a intra în joc înseamnă a fi musculiță-țintă și a te zbate într-o pânză de păianjen infinit, presupunând tu că poți decola oricând, ca un muscoi verde de pe un câine lovit de jigodie, dar nu e totdeauna așa, revii fără să vrei și fără să știi de ce, chiar de ți se zice *sictir, du-te și cântă la altă masă, cafardule!*

De fapt, ai de a face cu un pariu. Nu-ți găsești liniștea imediat. Rumești lent, îndelung, te inflamezi și te întorci, pentru o ultimă replică, reargumentată, precum bețivul cela alungat în pumni de la cârciumă cu elefant cu tot, riscând a da din reacție în deflagrație. Totul fiind compensat cu plăcerea de raton că dacă ești cu chef, atunci tot webul e al tău, și poți trata vesel până și nesuperficialele probleme globale, însuși posthumanismul, sau teme de circ, cum ar fi postromânismul, care e a despera ca un clown parazit de poporul plătit la „jalnica tragedie“.

Prin REACȚIE înțeleg răspunsul direct, telegrafic, *superficial în documentare și adesea necugetat*, la gândirea altuia postată pe web gratuit sau cu simbrie, gândire autentică sau simulată doar pentru a manipula un neuron, gândire liberă sau gândire cu stăpân, în fine gândire negândită, după caz.

Prin DEFLAGRAȚIE înțeleg însă un răspuns relativ elaborat la adresa unei rețele neuronale, când problematica este gravă și te silește să-ți aduni, în sens giratoriu dialectic, argumentele sau să te documentezi făcând uneori, ca nespecialist amețit, treaba profesioniștilor care nu s-au angajat în situațiune din comoditate, prudență, incurie sau obligații interne/externe ținând de abjecțiile ascensionale, *asa încât după arderea lentă tot la explozie în manej ajungi*.

Reacția ar trebui să fie efectul revoltei existențialiste la neobrăzare, manipulare și incompetență, și uneori la impotență selectivă, sau iluzia că ai o soluție mai bună decât preopinentul slab documentat, sau încă – extrem de rar la omul contemporan – aprobarea entuziastă a ideilor altuia, un îndemn la lectură și pentru alții. **Deflagrația** este însă mai mult rodul amărăciunii și al divorțului: fie că ai de a face cu un om pe care îl respecti și constăți că din vreun interes penibil – așa se comit abjecțiile ascensionale, așa se iese din anonim, așa se face carieră – *minte de îngheață apele, pensiile și salariile*, fie că te afli fără putere dinaintea unui material

menit intoxicării alor tăi *de către vreun Institut întreg* de-al Dușmaniei, inlocalizabil pe mapamond, fie că trebuie să improvizezi singur pe pistă tu, ca nespecialist, repet cu disperare, ceea ce ar fi fost *capodoperă de datorie unui profesionist sau a unei academii să clarifice* în spațiul public românesc, fiind de regulă și remunerat de contribuabil tocmai întru aceasta, de te gândești că nu întâmplător tace.

În consecință, postacul adevărat e ca Sisif, el nu se citește decât pe sine pe web sub editorial, rareori se uită la stânca altuia, cum se și cere în solipsismul oricărei *critifiction*. Postac la postac aplică asfixiant cretina **conspirație a tăcerii**, prin care se amuțesc publicitar între ei nechezolii Autoelitei, rareori nominalizând vreunul pe cine desființează, lăsând pe seama zdrențelor și sconșilor misiunea asta, ceea ce te face să crezi că rezervele noastre intelectuale sunt urieșești, iar Marea Recuperare nu e chiar inefabilă, mai ales când dac-o veni de jos în sus, din preuniversitar spre diplomectualii superiori, totul mură-n gură, până și Sculăria Academică în contextul în care orice recensământ amănunțit până la ultimul detaliu ar putea confirma că însușind numărul autorilor, al bloggerilor și al postacilor obținem concluzia alarmantă că **numărul scriitorilor a devenit strivitor mai mare decât al cititorilor**, așa că trebuie luate măsuri dureroase.

Iată de ce vom învinge noi Criza literar-artistică și filozofică abia prin 2112 sau 2222, deoarece pentru că fiindcă reacțiile și deflagrațiile postacului suplinesc cu eficiență nechezolică tocmai **reducerea bazei de selecție a scriitorimii** care înainte vreme, în Epoca Cea, era *exersarea capacității de comunicare scrisă* prin elaborarea notelor informative, iar bloggerii de azi nu sunt îndrumați de niciun specialist cu ce sau de cine să se preocupe, starea culturii de securitate fiind harcea-parcea, ca și alte stări ale multiculturalității postmoderne.

De aici și absurd criticatul anonim al postacilor, plăcerea poreclei care-ți protejează independența, evident doar simbolic, că dacă e să ți se propună fufe, orice site erotic respectabil te localizează cât ai zice pește, darmita ditamai serviciile experte ale puterii politice și financiare ce servesc, aproape imparțial, și opoziția!

Altminteri, postacul român trebuie să se obișnuiască să nu contrazică pe megaintelectuali, seismectuali și pe alți publiciști români ca el, nechezoli dar poate mai competenți.

El trebuie doar să-și exprime corect gramatical ideile lui proprii, radical agrare și justițialiste, care e de dorit să fie inteligente și cu frică de Dumnezeu, deci *extrem de puține*, pe care să le repeți în diferite tonalități la infinit, ca pe niște bannere-n vânt.

Chiar dacă știi de la Luminarea Poporului, din practică, că-n prostime nu există interes real pentru fotbal, pentru vedete, pentru clasa politică, ba chiar Ceaușescu e deja istorie și s-o fi injectând din Dușmania în presă imaginea lui doar pentru a denigra pe români ca retardați, tu, ca boier care frecventezi restaurante selecte, nu trebuie să te enervezi, ci să te gândești doar la **remedierea postromânismului prin cititul listelor de cărți și pdf-uri bune ignorând ziarele**.

Căci postacul român trebuie să se deosebească de megaintelectualul român tocmai prin modestia de a nu se socoti, ca un nechezol sau ca un cocalar, specialist de elită în toate domeniile materiale și spirituale, unele „ocrotite“ de Dușmania la firul ierbii până cresc ca bulgărele de zăpadă cancerigenă sau nu.

Dar pentru aceasta, postacul valoros trebuie să închidă televizorul/monitorul și, **în timpul strict autolimitat pe web în favoarea cărților bune**, să nu mai citească nici presa centrală, suspicios asupra Stăpânului câtă vreme nu sunt etalate la loc vizibil structura de proprietate a organului și originea din RO sau din Dușmania a

profitului. Mai ales postacul care se confruntă cu mancurți sau renegați trebuie să-și ascuță la maximum inteligența polemică/profetică frecventând asiduu bibliotecile și mediacele webului occidental și exotic, devenind omul cult, care e mai modest decât omul informat în *dificiles nugae*, fiindcă privește dintr-o perspectivă mai dumnezeiască, mai mult decât planetară, nugaua prezentului nostru paralizant.

Postacul trebuie să se dedea permanent, în timpul liber consacrat la zid meditației, la evaluarea trecutului, analiza prezentului și dirijarea viitorului, *evitând cocălarea pe direcția spectaculoasă a proiectului*. El mai trebuie să emită, în sine sa, profetii lucide despre cât de puțin se va face din idealuri neelectorale precum Infrastructura Intelectuală (inclusiv Academică), Luminarea Poporului sau Marea Recuperare (cu pivotul ei Luminarea Discipolului), precum și să elaboreze cele mai dure **studii de nezezabilitate** al căror scop e **a dezvălui de ce totuși NU s-au realizat unele imperative istorice după Hiatus**, cum ar fi Recuperarea Basarabiei, Proclamarea Monarhiei, Reprimarea Bolșevismului, Eradicarea Corupției, Combaterea Incompetenței și Reeducarea Nesimțirii – toate inexplicabile pentru urmașii care ne vor blestema zi de zi mai ales după 2112, când vor stabili *răspunderile* și vor pedepsi parodic în procese virtuale pe cei mai inteligenți dintre marii vinovați politici și pe complicitii lor intelectuali sau financiari.

Căci Luminarea Poporului nu e un business. Cine scrie la ziar pe bani nu e actant civic, chiar dacă nu e cu ciocoi împotriva poporului. Nici Marea Recuperare nu aduce câștig garantat, pe când Infrastructura Intelectuală ar putea fi tentantă pentru mulți investitori sau filantropi, mai ales dacă se implică și tineretul idealist dispus să presteze în construcții anumite munci în mod gratuit *prin voluntariat de trecut în CV*.

Oricum, postacii realizează la seral cea mai amplă muncă de voluntariat din RO și sunt singura instituție informală credibilă în acest sens al gratuității absolute.

De aceea, activitățile de postac trebuie luate în seamă și la angajări, și la premiile anuale ale diferitelor organe mediatice sau ale fundațiilor de import-export.

Anual, trebuie ales pe bază de portofoliu Postacul Anului.

Totuși, nu ai totdeauna timp, de fapt nu ai niciodată, să scrii câte o carte sau măcar broșură ori de câte ori sunt plasate pe web insanități de către vreun raton, desantat, racolat, reneșat, cameleon ce scrie mai extremist decât este, sau mancurt.

Și nu există nici acel cadru sacru al vorbei săpate în stâncă, responsabilitatea pentru enunțul aruncat în eterul virtual ca în vântul interstelar de către nechezolul postac indecis, pe cale de a deveni ori megaintelectual celebru, ori cărturar de nimic.

De aceea, nu te mira că vei regăsi enunțuri vechi cu care tu însuși nu mai ești de acord și te și miri cum de ai putut tu susține așa ceva sau ceea ce ar fi putut emite sau emana ca popândău și vreun postănac notoriu!

Cu toate că discursul unui postac e firesc să fie redundant, agresiv, reducere caricaturală a ideilor altuia citite prin aceeași ochelari de cal, noi avem totuși nevoie de multă bunăvoință bătrână, goetheană, ca și de indulgență, pentru că adevărul trebuie repetat mereu unde când și minciuna este propovăduită și finanțată fără încetare.

Posibilitatea online de a reacționa imediat, ca în agora, în pritanu sau în cârciumă, la un discurs, este însă o cucerire democratică de nădejde a epocii noastre, Epoca Mooye, cum i se zice pe forumuri. Iar a nu schița măcar gestul de a comenta, când ai toate facilitățile, este o ingratitudine spurcată de maidanezi, de ratoni, de șerpilieni și de cocălari față de cei care sub totalitarism au plătit și cu viața pentru Adevăr, expunându-și totodată persecuțiilor familiile, colegii, vecinii și prietenii.

Nu este bine să taci chiar dacă ești sceptic că vorba ta va fi auzită de cineva.

Dimpotrivă, trebuie să te menții om bun conștient de răspunderea că fiind tu moral, **radical agrar și justițalist**, aperi și Neamul tău cel primejduit, în caz că își bate joc unii desantați de-ai Dușmaniei de Eroii Revoluției sau ai Supraviețuirii Istorice, că ar fi fost niște fraieri, păcat strigător la cer ce poate atrage asupra la toți Marele Cutremur Catastrofal, anticipat statistic, tocmai datorită rarității profesionalismului de postac înțelegător că *Revoluția se continuă prin atitudine*, adică online, prin cât mai numeroase Reacții și Deflagrații de calitate!

2.2. Postacii cleptocrației și abjecțiile ascensionale

Ființa noastră etnică ca populație orbecăiește fără a se căi în cea mai cumplită primejdie de bejenie posibilă, deoarece pentru prima oară în istoria Levantului de Nord, din vina nechezolilor, dar și a cleptocrației care n-a ținut seama de slăbiciunea/fragilitatea tipică vieții intelectuale, desantații asistă la o compromitere simultană și a partidelor sau sindicatelor, și a analiștilor pe bani, și a seismectualilor Autoelitei, și – ceea ce e alarmant – a mișcării civice, ale cărei singure realizări notabile este, din punct de vedere al raporturilor Dușmaniei, Salvarea Maidanezilor și, imobiliar, a Mausoleului Bolșevic din Parcul Carol, precum și, reducăționist dar semnificativ, focusarea *în centrul vieții politice cu chip uman de genul feminin* a liberal-democratei Elena Udrea (necompromisă) în locul liberalei Mona Muscă (intelectual angajat) ca compensație sonoră la Imposibila lustrație, orice alt bilanț, inclusiv înzecirea PIB-ului pe cap de locuitor în Epoca Mooye, fiind irelevant, deoarece acel cap e relativ nemobilat complex, nefiind olomorf cu turbinca cu cărți, de unde și pericolul că asudatul PIB este *extremist* feliat, la megaciocoime *extrem* de mult, iar la popor *extrem* de puțin.

Dar a protegui cu orice preț uman de jure și de facto mușcătura stradală a pneurilor merțanului epitomizează pervaziv o premiză semantică la Marea Recuperare, cu trimitere cinică la democrația ateniană autentică, unde când lupta contra demagogiei se învârtoșa, deasa întrebuintare socratică a jurământului pe câine în agora nu putea fi decât un angajament pe maidanez, câtă vreme fiarele de apartament erau așa de rare atât în sânul cleptocrației cât și în siliconul xenocrației.

Substituirea cu doamna Udrea a doamnei Muscă a fost însă un regres de securitate identitară, cu cele două componente ale sale – informații și contrainformații – deoarece Dușmania, a cărei logică este de regulă „tipic feminină“, adică alambicat incorectă politic, a interpretat de astă dată bărbătește, simplist, că vom pune accentul mai degrabă pe turism decât pe cultură, și noi uite c-am pus pe sport, care era de la educație, principiul *Banii europenilor, banii voștri!* mergând mai mult în stadioane și săli de forță ca pompe de absorbtie, combătându-se obezitatea și sedentarismul, **decât în malluri culturale și în mediateci vizând Luminarea Poporului**, adică antrenarea sufletului pentru o viață corectă, incoruptibilă, și pentru nemurire.

Ca să nu mai zicem nimic de bunul trai al cetățeanului, deoarece dacă se întemeia mall cultural de dimensiuni euroatlantice, din Cișmigiu până la Ateneu, încăpeau acolo și un Carrefour, și un Kaufland, și un Real, putându-se colecta de la consumatori cu urna mobilă fonduri fără egal pentru salvarea patrimoniului.

Salvarea Mausoleului a pus însă și pune problema logistică a folosirii de către o agenție în scopuri arhivistice a acelor debarale reci, iar cea mai bună soluție pentru lichidarea simbolisticii acestei sfidări la Cimitirul Eroilor Revoluției din preajmă, este ca Biblioteca Națională, occidentalizându-se, să dezvolte aici *Institutul pentru*

Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR) din Parcul Carol, acordându-se un fel de ISBN-uri sau CNP-uri pentru documentele scoase de diverși amărăți în format pdf la o anumită dată, unele – adevărate capodopere dupe bloguri, și socotindu-se, în competiția statistică internațională ca cărți, de îndată ce autorul le-a trecut în domeniul public prin intermediul IVOAR, a cărui funcție majoră este a confirma, după un etalon depus și conservat Read-Only în Mausoleu, autenticitatea produsului, fiindcă în jungla webară e greu de contracarat procedeele Dușmaniei când ar pune desantații să răspândească scrieri periculoase sau quasicontrafaceri sub numele unor nechezoli de oarecare notorietate.

Depunerea de exemplar zilnic la IVOAR, nemodificabil Read-Only, va fi dealtfel obligatorie pentru periodicele ajunse numai online. În caz contrar, riscăm revizuirii de poziții și relatări, de injurii și pupincurisme, manipulându-se Trecutul ca în Ministerul Adevărului anticipat de Orwell, așa că legiferarea asta e tot atât de urgentă precât referendumul pentru Statul CULTURAL, condus de megaintelectuali.

Postacul care vrea să scrie mai mult decât seara trebuie să rețină că cel mai paradoxal eșec pe meleag e că în Tranziția de la criza cu c mic, ceaușistă, la criza cu N mare, Neoceaușistă, nici mișcarea civică distrofică și nici opoziția flămândă n-au putut elabora până la 22 septembrie 2011, când a început Epoca Wash de ne umilesc, ca și la fotbal, nu Imperiile ci guberniile, *programe providențiale de redresare economică*, bazate pe consumism și și pe consumerism, alimentându-ne speranțele doar cu mesaje de știri privind frământările coalițiilor de guvernare, plus solicitarea permanentă și ușor anticipabilă, că plecați voi de la ciolan ca să venim noi, ceea ce orice analiză literară, psihanalitică și religioasă conduce la profetia televizionară, deci teleologică, că **România, ca și în 1907, se îndreaptă spre o Explosie Socială**, dar n-are destui creieri s-o-nnobileze-ntr-o Nouă Revoluție!

Cum tot suntem în climax cu uitarea Centenarului Emil Cioran ca sterilitate RO, Evago ezitând să lanseze-n 8 april 2011 pedefeul *Postromânismul*, tocmai ca să vază cine mai centenează și în 8 octombrie, ne dă de gândit ideea că politicienii unor financiari nu pot pauperiza gloata fără complicitatea intelectualilor și că sătulul nu crede la silogisme amărâtului, nici din Amărăștii de Jos, nici din Amărăștii de Sus, ci îi strigă pomanagiului cu patron format manager încă de la CEPECA: nu se muncește, dom' le, *To Work or Not to Work: That Is the Question* cu puturoșii de români, împinși spre ura de sine (Selbsthaß) ca bugetari! Iară incapacitatea noastră de a rosti ceva esențial despre Cioran sau Noica sau, în 2007, despre Eliade și Sebastian, ne vine de la șutul că Piața Universității putea trimite imediat după Mineriadă un emisar la mansarda-cabană-garsonieră, în tricou ca un golan *atunci*, pe când **azi**, îmburghezirea duce la decență filistină de e mai profund obez să speculezi 48 sau 72 de ore – la prima vedere – pe vorbe, vorbe, vorbe, cum ar fi drujbă, bormașină, merțan, papion sau frecventabilitate.

Desigur, RO s-ar putea direcționa și spre o *Nouă Revoluție*, chiar și fără creiere, fără soft, fără rețea neuronală, deoarece viața politică dispare complet când ți se strică televizorul/calculatorul, dar e nasol că Autoelita nu se preocupă radical agrar și justițiar, ci doar anticlerical, de să organizeze un Congres al Intelectualilor, la Băile Herculane sau, în exil, la Augsburg, în scopul unei decizii capitale dacă suspendăm democrația vremelnic, cu o retragere pe termen scurt, câteva luni, din UE, pentru marile judecăți și prefaceri privind Corupția, Incompetența, Subcultura și Nesimțirea, sau dacă mai continuăm să ne milogim de megaciocoi ca să permită, fie și în ultimul ceas, despărțirea vizibilă a oilor de capre (brânza de capră fiind interzisă din raționamente de cost ecologic ca iarba de-acasă să n-ajungă gazon

de arenă), adică să se respecte regulile unui joc democratic de tip european civilizată, în care se disociază foarte vizibil cleptocrația de burghezia de merit sau compradoră inclusiv și incluziv, iar forța de muncă se educă pentru a i se spori bestial rata plusvalorii când o exploatezi, rezultând pe termen lung miracolul că tipul dominant în societatea noastră va ajunge, spre bucuria Profesorului Știecarte chinuit de Selbsthaß ca bugetar, Filantropul Mizericordios, în beneficiul creativ al Liceanului Neascultător care va beneficia de Infrastructura Intelectuală dorită atunci când se va inițializa asupra lui Luminarea Discipolului chiar cu riscul că, ajungând cult, de aceea poate că el nu va mai lua bacul de la prima încercare, și nici măcar nu se va califica, la *Vrei să fii milionar*, înfazele superioare ale testării, unde prenumele clăparului de la formația Mă-ta e tot atât de important cât al iubitei romanticului Novalis.

O nouă revoluție, care va fi și a omului religios sau nu va mai fi deloc, așadar, ne paște. În paralogic, unii postaci mari mistici de-ai poporului susțin că nu va ajuta Dumnezeu decât cui se ia după așteptarea Mântuitorului, a Căpitanului, a unui Dan, căpitan de plai, care ne va da nouă nu vouă o nouă republică pe meleag! Ceea ce ratonii contestă pe Alecsandri și toată cultura noastră clasică, din considerente gnostice privind incongruența somnului de moarte, ca finalitate a Epocii Wash, cu Deșteptarea, amintind corsarilor, ca și războinicilor din opereta Lysistrata, că nici prognoza vrăjitoarelor uranice sau plutocrate că Căpitanul o fi fo' Băse nu s-au adevărit ca specie exotică de Satori.

Iacă dar, un bun motiv, după ce ai învățat limba română de la părinți, bunici și anturaj, iar apoi ai devenit cult furând meseria de postac de pe la tâlc-șouri, adică deprinzând cum gândesc alții uitându-te atent la buzele lor, să începi să-ți protejezi aceste odoare prețioase, nuanțând contrastele și arzând etapele, și să nu te mai polemizezi cu tonomatele, cu domnul pe care îl bănuiești că e plătit să susțină, ca editorialist sau ca desantat, o anumită judecată de nonvaloare despre cadavrul viu al Neamului ce își așteaptă Catedrala cum faraonul pe piramidă și nesățioasa pe tiramisu! Căci nu îl vei convinge pe subom nice dacă te întorci la argument cu cadavrul din debara, regretând fapta.

Căci sistemul demitizărilor, reușind la nivel de pulverizarea geniului, firește că s-a stabilizat și, în rest, dincolo de creiere nu se schimbă în spațiul carpato-pontic-danubian-nistrean decât cuvintele. Ca dovadă că poți vorbi, în loc de democrație, de un shogunat bipartid cu principe suspendabil – ori de către mogulii/nababii de dreapta, ori de către cealaltă partidă, a baronilor/corsarilor de stânga.

Numai despre cleptocrație nu se prea vorbește în adâncime, unde dai de inhibiții, reprimându-se natural gândul la *izvoarele ei clasice* foarte bine și periculos organizate: **consensul antifraieri** al șmecherilor din nomenclatură (activiști, securiști, gestionari și ideologi), lumea interlopă (clanurile nețigănești și țigănești spălătoare de bani) și vampirime (încrengătura mutațiilor oameni-căpușă ai statului, serviți de politicieni cu complicitatea presupusă de popor a pubintellectualilor blatnoi).

Ce e-n neregulă e că, de regulă, cei mai activi și mai virulenți sunt postacii profesioniști ai Puterii Shogunului, fiindcă e și logic că ea, Puterea, are din ce-i face culți avizați pe-ai ei și adesea îi și poate avertiza asupra a ce vor scrie ziarele, ca să se prezinte online. dinaintea electoratului de seară și a chibiților civilizațiilor solare în misiune. gata bine focusați pe topice cu cele mai penetrante vopsele demagogice și lătrător pamfletare!

În schimb, postacii Opoziției Shogunului se recrutează mai mult dintre numeroșii perdanți furioși, care folosesc un limbaj deșăntat, de maidanez turbat, nefu sau nehalit, și repetă sub Tricolor câteva idei off-topic. Frustrarea lor de a fi omul din subterană la care s-a gândit Dostoievski trezește cititorului avizat compasiune, lacrimi și chiar milă atunci când postacul e mai bun decât editorialistul, pe care îl mai are și cu vreo penibilă abjecție ascensională la mână.

Postacii Opoziției nu numai că nu sunt avertizați asupra a ce se va publica, dar ei, în lipsă de Bibliotecă Națională, de *hemerotece* pe la cafenelele noastre vieneză și de mediateci pe la țară, nici nu prea au resurse și competențe să pregătească o critică memorabilă. Totuși, postmodernitatea prin natura sa consumistă este ostilă idealismului și și geniului sintetic și, de aceea, precum după alegeri nu concentrează în lagăre o administrație pe alta, nici măcar nu preia transparent gestiunea, ci-și apropiază doar nomenclatura de șpagă rămasă-n funcții, așa nu te aștepta să adnoteze cu inteligență și erudiție vreun *intelectual din opoziție* vreun manifest de-al unui *intelectual de la putere*. De ce să-și strice relațiile? Există, deci, nu doar solidaritate politică între îmbuibăți, că parlamentarul concurent ți-e mai coleg decât prostul care te-a votat, ci și solidaritate intelectuală, incredibil, dar numai în acest sens antipopular și antipostac, ca să nu se strice ireparabil semivirginitatea gloatei, consens tacit pe care îl respectă cu sfințenie și mancurții, renegații din DRO și toți desantații Dușmaniei sau Xeniei.

De aceea, când contempli buimac un tonomat în formă de rinocer, constăți că toate derapajele unei minți calamitate de **postromânism** țin, în esența lor, de satisfacerea unui Stăpân din RO sau din Dușmania, pentru că o minte independentă, logic, e și normală că nu greșește și nu deraiază, ci are un comportament economic.

Forța postacilor opuși postacilor puterii stă atunci doar în număr, în participare generoasă la viața cetății, în trecerea prin agoraua de pe net. Proști, dar mulți! Ceea ce va duce sărăcimea ori la Explozie Socială, ori la o Nouă Revoluție, al cărei semnal că buboiul s-a copt și puroiul va inunda bodyguardii sau mascații, va fi când maidanezele se vor stârpi, va ploua cu băuturi aromatizate și, în goană după consens, se va produce evenimentul senzațional orbitor-asurzitor că pentru prima oară un editorialist va dedica *un întreg editorial* obiecțiilor și completărilor provenite de la un postac!

Postacul, omul immanent subteranei, trebuie să stea treaz permanent acolo jos, de strajă, cum câinele de pe copertă sub drapel, care poate că nici nu e un maidanez, să vegheze sub canonada inamicului editorial de sus, ale cărui derapaje trasoare ținând de **postromânism** nici nu mai pot fi combătute decât prin geniu obligat sub Tricolor, după asasinarea mitului eminescian dintr-o singură mușcătură, când s-a creat în 1998 prin Dilema 265 și *o poveste de succes*, ștafeta în contra idealului național de Mântuire prin recuperatori fiind preluată de la megaintelectuali de un viespar de mediocrități nechezoale, inepuizabile în instinctul de pradă al carierismului lor, gata de orice abjecție ascensională la rândul lor, text după text și Stăpân după Stăpân, în stare până și de spirit primar agresiv asigurător pentru Imposibila lustrație de după 2002, – cum nu mai scria în anii optzeciști gorbaciovieni niciun supradotat versuri ceaușiste, că nu era tâmpit, așa evitându-se recent a ne asuma în marea complexitate sarcina de a descălci ce-au încâlcit ăștia, autoformându-ne geniu obligat de a mai spera în viitor, în Marea Recuperare pe bază de reeducarea filantropică a clasei financiare să se integreze în absolut, dar starea ta de priveghi, postacule, are măcar puritatea că șterge puțin câte puțin, cu câte-o treanță, pata de dezonoare din Cartea online a Neamului.

Oricât de absurd ar părea, viața are un rost nostim, prim și ultim, iar rostul ei e cititul cărților, singurul cert, fără de care totul e fără rost fiindcă n-are nici un rost să te mai zbuciumi dacă nu știi pentru ce, de unde până unde, dacă ai ajuns *acolo* și unde se produce ieșirea din rost. Concret, așa cum anii Hiatusului bolșevic învățaseră pe omul cinstit să recunoască activistul sau securistul oricum s-ar fi deghizat el, și era cel mai mișto în Piața Universității, în primăvara românească din 1990, să de distrezi la scenele de mirosire și demascare a infiltrațiilor și desantațiilor, tot așa e și în lumea virtuală a internetului, anume în spațiul fascinant de suspans și de horror, în infernul postac, unde cititul cărților, pe Itinerariul Spiritual sau afundându-te-n Bazinul de Spiritualitate, îți creează abilitatea zeiască și pestilențială de a detecta cu ușurință, dintr-o singură privire, în banda adesea nesfârșită a comentariilor la un editorial suspect, postările postacilor cu adevărat serioși, neacordând tu nicio atenție zdrențelor, sconșilor și desantațiilor, fiindcă viața e scurtă și biblioteca largă, plină de bunătăți.

Cel mai dureros ghes de a se manifesta ca postaci, în contra editorialiștilor cu Stăpân, îl au profesorii preuniversitari de gimnaziu rural sau liceu periferic și chiar cei din mediul superior dacă se simt persecutați, umiliți, menținuți deliberat de maimarii lor în poziții neconvenabile privind dominanța și ierarhizarea în catedră, în facultate, în institutele de cercetare. Dealtfel, orice cadru didactic trebuie să fie și un bun postac român în condițiile sinuciderii mișcării civice la colțul de cotitură din 1997, cu pivotul acesteia, golirea de conținut a mișcării sindicale „Împărat și proletar“ odată cu mușcătura antieminesciană din 1998, care a precedat dureros diseminarea pe vecie-n sistem a oligopedagogiei la anul eclipsei 1999.

Dar cea mai întinsă arie de recrutare a postacilor de valoare perpetuu adăugată vine din puțina, eroica noastră viața culturală. Scriitorul de succes, cel promovat de promoteri, de editurile cleptocrației dar uneori și de ale burgheziei de merit, își proiectează textul ca pe o nouă specie de pivă: cât hamei, cât mălai, câte spume, în sensul că dacă unionismul sau monarhia sunt cauze pierdute, atunci ei nu, nu se mai bagă. Dimpotrivă, fac mișto de moldoveni, de extinderea Casei Regale, de combaterea bolșevicilor de către cocalari fără eleganța de a sublinia părțile bune, postmoderne, ale profesorilor foști staliniști cât a trăit Stalin. De aceea, segmentul cel mai activ al populației de postaci o constituie tocmai *scriitorii de insuccesuri certe*, încremeniți în proiecte inefabile, în idealism.

Altminteri, trendul spre nimicirea idealismului, prin conduita sălbatică a unor intelectuali față de valori, face de să nu mai ai pentru ce te jertfi, domnule! Un chin gratuit ca al lui Eminescu nu mai e posibil. În RO, azi, nu mai există decât libertatea de a te vinde unui îmbuibat, nu și libertatea de a te dărui unui ideal. Ești pierdut și ești ridicul! De aceea, viitor de aur postacul nostru are. Să citească liste de cărți bune și să combată gratuit insuficiențele editorialiștilor – aceasta va fi până în 2112 sau chiar 2222 singura și cea mai comodă formă de idealism aici.

Căci postacul ideal este chiar cititorul ideal, acela care dovedește că deși ar fi capabil să încropească una sau mai multe cărți mediocre, se abține de la a-și mai chinui familia, prietenii, domnița leneșă pe canapea și *friends*-ii.

Jena de a-i înjura pe anumiți intelectuali pentru abjecțiile lor ascensionale, pe sconși și pe desantați în fapt de seară pentru fățarniciile și măgăriile lor, când nu ai voioșia iresponsabilă a ratonului, trebuie să te autoeduci din cărți s-o depășești, luând model din *biografiile exemplare*. A nu fi cocalar de kitsch postmodern, ci a posta un subcomentariu webistic clasic din idealismul de a face binele e cam cum ar lătra un câine, un maidanez, la umbre, la emanațiile gunoaielor dintre blocuri de mahala, sau o

fiară de după ușa apartamentului la fantele de bloc. Îți este anticipată obiecția. Așa că poți urla tu o noapte-ntreagă, și la lună, și la neonul stradal, și la reclamă, până te asurzești singur sau decolezi spiritual spre piscurile montane, dobândind competența de a putea explica la întoarcere *de ce câinii pustietății nu știu decât să urle, pe când maidanezul de sub drapel latră aproape articulat*.

De aceea, tocmai pentru că sunt anticipate, de către specialiștii în intoxicare, obiecțiile documentate, presupunându-te de strajă sub Tricolor, orice sconcs în misiune e complexat, pute de la sine și se gândește că ar fi putut fi el editorialist și editorialistul ăla – postac! Deci, pregătește-te să ieși mânjit.

Dar nu-i dezirabil să se avânte subcomentatorul webistic cu pletele în tornadă în a-i deschide ochisorii preopinentului raton asupra unei chestiuni cu adevăr evident până și pentru renegații cu loialitate multiplă, tonomate, cameleoni sau mancurți, fiindcă, de regulă, niciun patron nu angajează pe post de popândău proști sau nesupuși. Totdeauna, abjecțiile ascensionale sunt bine gândite de cleptocrație, prin intelectualii ei consilieri, ca raport păcat/beneficii.

Forumul, ca orice maidan e și MPU, că poți vorbi cu altul, e și Mineriadă, că poți înjura și spurca în față orice mare intelectual public publicist! În consecință, se poate accepta că mișcarea civică n-a dispărut prin depărtarea de poporul elodiac în extincție, cum cred renegații, ci *s-a virtualizat*, a deraiat din mediul stradal pe autostrăzile informaționale, RO având azi uneori o viteză a internetului printre primele patru din lume.

De aceea, este unii bloggeri pentru care simpla cunoaștere, mediatic sau la munci, a limbii Wash, e o performanță supremă, care ți-ar permite să te comporți ca și cum ai fi citit două bazine de cărți și pedefeuri bune și în realitate tu n-ai frunzărit nici strictul necesar ca diplomectual de să ia examenele de competențe, dar manifesti spirit primar agresiv ca de bodiguard apărând cu mă-ta vreun potențial Stăpân din Autoelită, carele nici nu va auzi, nu i se va raporta, vreodată de tine, de ardoarea ta de maidanez, sau te va confunda stilistic și ideatic cu vreun *ultras* din postmodernitatea noastră fotbalistică incalificabilă din vina ministrului sportului și a federalizării privatizărilor.

Ceea ce ne surprinde topless ca și cum ai aspira la un loc în Autoelită numai subliniind ca rasist *hoția la români* drept definitorie, fără a menționa asuprirea nemiloasă exercitată colonial de marile imperii asupra imaginarului nostru, deși ai dovada în faptul literar că însuși romanul de Nobel, **Orbitor**, e mai mult o reușită onirică în *realismul magic* a unui filolog postmodern decât una în postmodernismul însuși, stare de postcolonialism care ar trebui să te convingă, ca veleitar, să meditezi sub sloganul *Nu ne vindem țara!*, la condiția intelectualității cumularde ca formă de parazitism recentă pe sudoarea claselor pozitive, exploatare privatizând sub formă de ciolan sau de croaște o parte din plusvaloarea dobândită de asupritorul român sau venetic. Așa că degeaba s-a investit fără cap în *demitizări*, în **postromânism**, fiindcă oricum, organizarea unui mondial de fotbal în Brazilia este providențială, putând ocaziona curând postacilor noștri să reliefeze, într-o făloșenie dulăului alb de pe coperta cu Tricolor, adevărul istoric că *literatura sud-americană, concret realismul magic*, nu s-a putut dezvolta exploziv, după 3 secole de tatonări bisericăști-cronicărești, decât odată cu diferențierea formațiunilor statale și obținerea independenței, cu tot exaltarea drapelului național uriaș postcolonialist, ca semnal pentru imperialiști că Marea Recuperare a început în aceste țări cu Bibliotecile Naționale mai occidentalizate decât a noastră, care pare a fi fost reprojecată postceaușist ca debara a unui mall cultural umplut cu te miri ce instituții, inclusiv un minister cam fără de buget, care se putea remorca la al tineretului sau la al turismului.

Totuși, forumismul românesc trebuie, eventual cu ajutorul statului, menținut intact în autenticitatea lui folclorică, deoarece dă imagini perfecte privind ce zace-n creierii gloatei. E un feedback chiar mai bun decât procesul electoral pané, încremenit cocalat pe proiect ca mistrețul în răcitură și ca somonul în aspic.

Analizele și sintezele pe care le primește în fiecare dimineață Dușmania, ca și Xenia, pe biroul oval sau octogonal, e de presupus că iau mai degrabă pulsul postacilor decât pe al editorialiștilor, ca mai îndrituiți să defileze sub lozinca de post-week-end *Wir sind das Volk!* De aceea, unii ratori face și mișto că inițierea de legi în contra postacilor ar fi o chestiune patriotică de contrainformații, de intoxicare.

Va veni însă vremea când Inversiunea Valorilor nu va mai fi rentabilă nici pentru cleptocrație, nici pentru xenocrație, nici pentru burghezia de merit, iară din catacombele postacilor se vor recruta personalități și vipuri viguroase compatibile-n păreri cu ce dă Neamului Românesc tagma editorialiștilor. Nici nu mai încape vorbă! Multe analize de nevoi au devenit azi pertinente, ca Infrastructura Intelectuală.

Întrebarea mileniului rămâne dacă omul recent mai poate citi sub fluxul perturbațiilor cărți, cărți bune, în avantajul importatorilor de lux, căci surpriza de a lua atitudine întru Luminarea Poporului e privită deja, de mulți investitori, potențiali filantropi, ca o obligație morală susceptibilă a ameliora exploatarea, rata profitului.

Dimpotrivă, cine nu intervine pe forum, se obsearvă că nu e activ nici civic!

Nenorocul impo românesc a fost că *partidul comunist a organizat, pe bază de șefi de promoție, cea mai bună securitate din lume*. Privilighenția știe de ce. Despre vitalitatea acestei securități, despre transmiterea ei din tată-n fiu și mai degrabă de la tip uman la tip uman, căci genetic toți nazistii și bolșevicii se lăfăiesc printre noi, doar legile s-au schimbat, nu vom afla niciodată mare lucru. Bine că ne lasă acasă ca să forumim sau să ne conversăm pe minutele naționale, chit că ne înregistrează tot. Așa că Postacul nu trebuie să-și susțină ideile până în pânzele albe, sub postromânismul *aceluiși* ticălos provocator. Un postac democrat militează atunci cu iubire pentru alăturarea deplină a principiului feminin metafizic la cel masculin, deocamdată dominant, impunându-se în interesul comun, ca în UE, promovarea echilibrată a cadrelor pe criteriul de Centură aplicat oricărui petent, că „incompetent e ca și impotent“! A venit, va să zică, vremea să suspendăm temporar Eradicarea Corupției pentru a ne focusa eforturile pe Combaterea Incompetenței ca păcat capital mult mai dăunător și în provincie, în perspectiva Marelui Cutremur Catastrofal – condiție sinecvanonă pentru Reeducarea Nesimțirii.

E o mare victorie a Direcției a VII-a Literatură și Arte, cea mai mare după zădărnicierea Luminării Poporului stimulând Rezistența prin Cultură doar a celor deja iluștri, ceea ce reduce azi profiturile cleptocrației și xenocrației, la sfârșitul Tranziției și începutul Crizei.

Dar se putea și mai rău? Poate. Însă se putea și mai bine! Atâta bine cât să i se urască omului cu binele și să nu profite de răgazul/golul istoric sosit providențial pentru a putea lectura liste de cărți și pedefeuri bune.

În consecință, nu se poate ca întotdeauna, de jos în sus, Editorialistul să viețuiască numai gădilat de baloanele zdrențelor sale postaci lingușitori paraziți, inconsistente, aparente, ca de la jacuzzi! Nuuu! Din catacombele postacilor, se aude un murmur surd ca la apa Vavilonului de la un *șfat de robi*, prevestind Explozia Socială, care e pedeapsa clasică pentru neluminarea gloatei nu teleenciclopedic o oră

pe săptămână, ci zi de zi, ceas de ceas și în proporții de masă. Revoluție nouă ce nu se poate preveni decât prin iubire!

Numai care a citit bestsellerul *Octogonul* realizează că **postromânismul** este durabil și sustenabil. A-l combate pe postromânism ca trend lichidatorist și a salva țara-poporul înseamnă a te baza pe mai mult decât valori. Ar trebui să avem simultan în mârlnă de azi vreo patru cupluri echivalând cu de pildă Vasile Alecsandri și Elena Negri, Eminescu și Veronica, Toma Arnăuțoiu și Maria Plop, Monica Lovinescu și Virgil Ierunca... Dar rareori nu e confrunțional, ci colaboraționist cuplul editorialist-postac.

Ce uită pe rafturi în *critifiction* sau în debara intelectualii e că ce noroc ar fi fost să fi avut noi *interactive* hebdomadarele „Dilema”, „22” și „România literară” (care e fără feedback postac și azi, neavând cine vorbi/alarma de cafeaua cu cianuri ecologice!), dacă nu începând cu 30 decembrie 1989, măcar de la 5 martie 1998 la 8 ianuarie 2003, cincinal cât încă se mai putea salva spiritual, prin vocea poporului, Epoca Mooye, readucându-se prin cădere de pe autostradă mișcarea civică în sânul maselor ca la 15 noiembrie 1990, permițându-se posibilitatea la postaci de să se exprime ca intelectualii și să ne dea **adevărata măsură a opoziției populației la derapajele postromânismului**, care nu e doar păcatul de a despera de națiune, ca incapabilă de unionism sau monarhism, sau de să-i dai Bibliotecă Națională, mediateci și profesori nu fraieri, ci și lașitatea de a crede bolșevismul nemuritor până nu se vor umple marile cimitire sub lună cu generațiile contaminate mancurt.

Ca *postac*, întregind sau explicând pe înțeles, băbește, ce vrea să spună *editorialistul*, nu uita că îți asiguri creștinește și un CV karmic pentru Judecata de Apoi, deoarece subcomentariul webistic este o muncă de talent voluntară la seral și un act de caritate, uneori modelul dostoevskian cu *subterana* fiind depășit periculos de cel dantesc pe trei nivele, unde postănacul din *Infern* vede în sus seismectualul sau nechezolul sau țuțărul perorând în *Purgatoriu*, și sus, sus, sus la munte sus în *Paradisum* strălucind orbitor clipitor bannerul roșu montan sau de altă culoare.

La urma urmei, pentru însuși postacul scriitor artist cu dare de mână sau pentru postacul de geniu fie obligat, fie natural, căruia-i prieste Mizeria, nu e mare scofală a fi votat de cititorii de carte drept „autorul român reprezentativ al Epocii Mooye”, canonic în manualele de competențe sau de calitate. Fiindcă omul jerfelnic din subterană e condamnat *să se sacrifice* și să lase altora această onoare, strălucit afirmați peste hotare. Iar tu, postac, ești cel puțin tot atât de realizat **ca om de litere** dacă aspiri nu la succesuri de-ale mondializării, ci la recunoștința vecinică a Neamului Românesc, să faci pe minerul smerit și să-ți asumi ca un dac de peșteră condiția de a fi cel mai reprezentativ postac, postacul canonic al Epocii Mooye”, cu rubrică tot atât de recunoscută ca statut ontologic. Care postac generos trebuie să acopere toate golurile de-aici, inclusiv pe cele din stomac, căci în definitiv, ca un studiu de caz, Luminarea Poporului va rezolva și paradoxul finalității că noi nu avem încă nutriționiști decât pentru îmbuibați. Cum cartea e un obiect de lux, nu avem nutriționiști și pentru amărâți, să-i învețe prin tv și prin conferințe în malluri cum să se hrănească sănătos și variat, cu bani puțini sau chiar fără bani, *și cum să-și caute fericirea frecventând bibliotecile*, numai un bun postac nemăsluit și bun român putând concepe astfel de completări necesare dar uitate la vasta activitate care incumbă pe agenda intelectualilor publicați de marile edituri, adică publici, care neglijează de regulă strategiile de supraviețuire ale poporului, așezându-se la dreapta shogunului, lângă cei ce muncesc, nu la stânga printre bugetarii care cerșesc.

Ferice de tine, postacule, care ai preferat anonimatul, sărăcia, incompetența și castitatea de excepție, lângă popor, vanității editorialistului care uneori parcă ți se pare că i se pare și lui că rostește adevărul, dar nu mai are cui!

Tranziția s-a terminat în Criză. Pustietate. Nu-i nimeni pe stradă. Numai maidanezii în agora.

2.3. Postacii Dușmaniei

Cum să scrii, domnule, și să nu te critice nimeni? Cum să guvernezi fără opoziție? Cum să bagi clopsoane pe spațiul public, și nimeni să nu se autosesizeze?

Cum să stai de strajă sub Tricolor când unde dacă nu plouă cu pietre?

Postacul trebuie să se preocupe de a masca această disfuncție a spiritualității noastre, consecință a oligopedagogiei: fuga maidanezului de răspundere, de la colțul de cotitură unde s-a produs mușcătura. Ei, postacii, trebuie să completeze munca acelor promotori care scriu doar despre cărțile pentru care sunt plătiți și, uneori, nu scriu despre cărțile pentru care e plătiți să nu scrie.

Un postac care adaugă valori, va binemerita de la patrie. Mai ales unde nu înțelegi nimic de la editorialiști de frica lumii interlope, care e nucleul tare al cleptocrației de se confruntă uneori cu al xenocrației și imediat imaginea țării este urât terfelită.

Pentru că analiștii Dușmaniei stau tot timpul, ca niște observatori federali, cu ochii ațintiți asupra stării de nemulțumire literar-artistică a moralului nostru.

Ei sunt cel mai bine așezați în tribuna oficială ca să-și poată da seama de ce crește neconținut în RO, spre deosebire de în DRO, rolul hotărâtor al postacilor.

Rolul hotărâtor al postacilor crește din cauza paradoxului postromânismului:

Clasa noastră intelectuală este mai proastă decât clasa politică!

Iată unul dintre cele mai bine păzite secrete, dar adevărul e evident: de bine de rău, aleșii noștri ne-au dat economie de piață de ne-am săturat, canale TV, pașapoarte, și au pus România pe butuci sub umbrela NATO în UE, pe când Autoelita n-a reușit nici măcar să aducă în 22 de ani vreun Nobel, măcar unul de sămânță, dezamăgind tot atât de mult precât fotbalul nostru incalificabil, plus că ea nu s-a bătut nici pentru Infrastructură Intelectuală, de să ne bucurăm citind toți, nici pentru Emanciparea Cadrelor Didactice, nici pentru o justiție dreaptă, care să disocieze între revoluționarii anticomuniști (care au făcut Baricada, au negociat ca timișoreanul Ioan Savu cu predecesorul lui Petre Roman sau au declanșat fenomenul Piața Universității protocronistic față de americanii de azi) și revoluționarii fesenști, care s-au aflat în stradă ca informatori sau au fost băgați ulterior în organizații ca cârțițe de-ale puterii.

Mai rău încă, Autoelita, după ce că n-a avut nevoie de Biblioteca Națională vreme de 22 de ani și s-a validat singură pe ea însăși, fără niciun control din partea poporului, s-a dovedit incapabilă și de a-și exercita funcțiile e-le-men-taaaare, cum ar fi descâlcirea problemelor controversate, adică misterele Revoluției (teroriștii), ratarea recuperării Basarabiei și a Monarhiei (nefiind capabilă a genera un curent unionist-monarhist), rasolirea reprimării bolșevismului și, recent, creșterea dementială a datoriei externe datorită postromânismului că, fiind noi românii de la sine înțeles inferiori rasial balcanic grecilor, ca să evităm o prăbușire 100% cert anticipată de trei ori mai catastrofală ca a lor, altă soluție decât renunțarea la suveniritate nu exista, ceea ce trebuie însă expertizat, dacă-i așa, de o comisie cel puțin cât a dlui Tismaneanu (bancheri + oameni de informații + tineri tehnocrați români formați la Harvard, Frankfurt, Londra, Beijing, Shanghai, Hong Kong sau Tokyo).

În contrapartidă, forumismul românesc devine atunci o adevărată școală a democrației, a *armoniei* în orchestră și în societate, pentru că îi educă pe intelectuali, îi reeducă la seral prin anonimii și umilii, ca niște franciscani, agilii, neobosiții nici la deal, nici la vale în spațiul mioritic, ai noștri postaci, să fie niște umaniști responsabili, iluștri, luminători, să-și focuseze atenția seară de seară, până târziu în nocturnă, pe relevanța ideilor editorialiste, pe gramaj, pe valoarea lor numerică, electorală, din perspectiva neopitagorismului dinamic al lui Matila Ghyka, pe potențialul de risc devastator ca un muzical infern al obiecțiilor, indiferent de cât urlă dușmanii sau nebunul liber, iară nu pe insignifianța poreclei a lui cine le-a enunțat obiecții lătrând la cer în așteptarea orizontală apocaliptică de tranziție a Marelui Cutremur Catastrofal.

Cutremur de care va trebui să profităm, postacii noștri, postacii poporului, impunând editorialiștilor teleghidați de superciocoi Dușmaniei, sau ai Xeniei, un proiect de proiect educativ cu parcurs individual pentru excursii la Mausoleul stalinist din granit de Trinidad poate scandinav din Parcul Carol, a cărui salvare de la demolare, sau de la o aplecare ca a Turnului din Pisa, e una dintre puținele mari reușite civice exemplare ale intelectualilor noștri, fructificarea antibolșevic educativă neputând fi decât amenajarea sa funerară ca **Muzeu al Sfârșitului Comunismului**, cu nădejdea îngropării definitive a acestei feseniste ideologii, printr-o biruință în războiul simbolurilor. În deambulatoriul acestui altar negru s-ar putea reconstitui balaurul cu o mie de cozi al vieții cotidiene bolșevice și totodată Baricada și alte convingătoare expozite ale Revoluției, eroism curat fiind a te duce cu pieptul gol să aperi o televiziune criminală, în care vezi pe moment Libertatea.

Trebuie însă concurs internațional, nu ca la Catedrala Mântuirii Neamului.

Și mai sunt două **Memoriale** cumplit de obligatorii pentru români, fiind de mirare că nu s-a început chiar cu ele, ci cu al demnitarilor de la Sighet, cu atât mai mult cu cât țin oarecum de patrimoniul universal al abjecției umane: Canalul Mortii, unde au pățimit nu doar elitele ci și masele, și Reeducarea de la Pitești, a cărei originalitate în oroare ar fi putut fi de mult valorificată la scară europeană de localnici, dacă aveau fler turistic.

Postacii Dușmaniei nu există, dar toată lumea literar-filozofică bună îi presupune desantați-infiltrați sub Tricolor și se teme mai ales de chibiții gorilieni, maidanezieni și reptilienii, activi sau pasivi ca intenționalitate longitudinală.

Ținută la bariera Schengen, RO trebuie să facă sluj la ospățul șmenarilor imperialismului străin, așa cum susțin nu numai renegații, ci așa văd și ratonii, care rād din orice, cu speranța că supradotații noștri nu vor presta munci culturale, ci se vor califica manageri de angajat la companiile transnaționale de la Tisa până la Sydney.

De fapt, Dușmania asta e pretutindeni, nu numai pe tot webul ca Xenia, ci și în noi înșine. O pornire de **a scuipa pe tot ce e românesc**, o **greață** care nu știm totdeauna de unde ne vine la atâta abținere și nici n-avem probe că ni s-a scurs în mir din umbrelele desantului.

Tocmai de aceea, pentru identificarea postacilor Dușmaniei ca agenți formatori ideologic, e nevoie de specialiști experimentați, iar acești specialiști căliți, întorcându-ne la argumentul ontologic, constatăm că nici nu se poate să nu existe, ei *există* și supraveghează tot și adesea se autosesizează tocmai pentru a exista, chiar dacă nu ni se arată ca popândăul, să fie sprijiniți, iar informația e-n profitul iacacui.

O mână de ajutor postac, chiar postănac, nu strică însă niciodată, *mai ales că nu mai e cazul a se elabora note informative după un plan cu angajament și depășiri*,

ceea ce într-un fel, ca mutație majoră democratic, și explică diminuarea după Revoluție a numărului scriitorilor români care chiar scriu când se ocupă cu scrisul.

Azi e arhisuficient să strecori consecvent în postarea ta *trei cuvinte cheie*, de fapt un nume de suspect și o sintagmă, de exemplu *triada*: „Nichipercea (sau cum îl cheamă pe postacul care bagă strâmbe și trebuie anihilat) – threat – ISMAR” și subterana va înregistra automat pe desantatul, ca agent formator ideologic, în toate motoarele de căutare de pe mapamond, așa cum apofaticul luminează deconspirativ catafaticul, măcar până la înființarea prin filantropi sau prin mecenariat preventiv a Institutului pentru Semnalarea și Monitorizarea a Antiromânismului, de preferință în Diasporă, eventual în Brazilia peste pod sau cu feribotul lângă Rio, punând covor roșu etern ca la UFO Museu de Arte Contemporânea de Niterói, niciodată însă la Strasbourg, europarlamentarii noștri de pe Quai du Chanoine Winterer nefiind suficient de departe igienic de folosirea comunității de informații în scopuri politice.

Nu oricine e competent sau inițiabil, când limbajul face pe nebunul, să aibă bunul-simț de a se orienta în pădurea de simboluri a înjurăturilor de mamă, dacă o anumită opinie este o critică argumentată a românilor (ceea ce nu le poate fi decât folositor) sau avem de a face cu un pamflet devastator, cu un înscris provocator **cameleon** de-i scoate pe-ăia din RO *mai extremiști decât pot fi*, sau cu nucleu criptorasiste în bogăția de erudiție și speculație, cei mai bine calificați în astfel de texte cu efect depresiv paralizant fiind renegații, adică românii pripășiți pe planiglob, cocoțați în vreo garsonieră, al cărei balcon nici n-au voie să-l închiză-n termopan ci doar să-l lase chiostro, dar de unde dau cu infatuare incontornabilă lecții celor de-acasă, ca și cum ei n-ar mai fi români de baștină, ci niște inițiați, membri ai unor seminții pervazive inconcepuabil mai superioare, de supraoameni, care nu se uită nimeni la ei tocmai fiindcă sunt români încă neexprimați în universal ca recuperatori.

De aceea, pentru a nu-l lăsa pe seama amatorilor insolenți, bine e ca ISMAR-ul să fie o agenție cu răspunderi bine definite, adică limitate, din subordinea ICR, care poate centraliza datele din cele mai interesante insule de românități ale Diasporei, ce-a observat iacacine, ca Bonobo sau ca Azor, transmițându-le fiecare după cum devine.

De fapt, grație abaterii clasei politice de la drumul pe care i l-a trasat clasa intelectuală, a cărei ideologie o formează prin analiști pe a parlamentarilor, emigrația noastră a crescut și s-a tot lățit halucinant atât de respectabil încât formula eminesciană *de la Nistru până la Tisa* e definitiv perimată-n Epoca Mooye, postacul adresându-se deja tuturor românilor din amvonul bisericuțelor de placaj *de la Toronto până la Sydney*, astfel încât dacă privim mai cu atenție din RO, observăm cu tristețe și bucurie că am ajuns de DRO devine identic aproape identitar cu WO.

Dar un postac din RO și chiar din DRO nu se poate totuși lupta, ca particular, cu toți reptilienii și gorilienii și alți agenți formatori ideologici ai serviciilor secrete pe cultură din Dușmania, preocupate de a direcționa subtil, profitând de Ghidul Nesimțirii Intelectuale, viața spirituală a României pe direcții alăturate de Marea Recuperare, cum ar fi Sincronismul *Dacă-ai-la-ce* și Experimentalismul de avangardă *Moarte clasicilor!* finanțat teoretic mai mult de cei 667 filantropi colecționari, nu de statul nostru falit calic, care nu-și mai permite democratic experimente ca Festivalul Național al Educației Politice și Culturii Socialiste *Cântarea României*, ba nici măcar *Daciade* mai sportive, lăsându-ne Naționala tot mai incalificabilă în Epoca Wash.

Căci unde nu-i mișcare civică, nu-i nici consumerism, nimic nu e, fiindcă acolo presa online, singura existentă efectiv, platformele, grupurile, blogurile,

morulele, blastulele mai gălăgioase, nimeni și nimic nu scrie pe ele ale cui sunt, ce Stăpân de-al Patriei sau de-al Dușmaniei le dictează ideologia și țintele ale căror creiere trebuie intimidat sau desființate dând șpagă derizorie la formatorii de opinie.

Fiecare *editorialist* ți se legitimează ca „independent” și poartă chiloți de arbitru cu găurele „de centru”. Iar tu, neexistând precizări asupra capitalului român sau străin care plătește bomba mediatică, sifonul, lăutarii și artificiile, trebuie să arăți maximă prudență, fiindcă simfoniile regilor nu știi cine le-a compus.

Cele mai periculoase vipere pot ani de zile să adune faimă de neutralitate, erudiție, smerenie și precizie estetică, scriind ilizibil, simpatic, pentru ca abia la criză (și suntem în Criză!) să-și pună flaconul cu venin reptilian pe talgerul balanței, deci și pe alea ca niște silicoane ale Justiției, înclinând-o cum îi e mai comod Stăpânului.

Iar ce desantat, racolat, samsar, renegat sau mancurt e capabil a fi în stare a colabora cu inteligența lui la un serviciu secret nici nu se mai uită, pe măsură ce adună experiență și constată că *ține*, unde e baza acestuia, poate au licitat-o între timp cu totul alți băieți deștepți!

Cine are carte, are patru boi.

Iar cine are 16 boi știe că diversificarea divertisului uman e de neconceput fără *lista de cărți bune* pe care Profesorul Știecarte ar da-o Liceanului Neascultător dacă Filantropul Mizericordios investea pe plan local într-o *mediatecă*, nu într-un cazino.

Și dacă Profesorul Știecarte nu era el însuși nu un cărturar curat, ci un producător împruțit de carte rară, jagoasă, inspectoarea ministru adjunctă Coca Dospinoiu zadarnic agrăindu-l: Auzi, băi idiotule? Nimeni n-are nevoie de cărțile alea scoase de tine. Uită-te la ochii încărcăți de groază ai colegei ultrasensibile căreia ți-ai propus tu *să-i dai dedicații!* N-are cum să te refuze și în același timp îi țâțâie fundul ca țâțele de frică să n-o interoghezi zilnic cât a lecturat, ce-a înțeles! Citește-te singur, nenorocitul, și dă-ți în final un *test de satisfacție*: tu ție însuși îți devii insuportabil până la greață, vomă și avort dacă te recitești de mai mult de 2-3 ori! Cu timpul, nici nu-ți vine să mai recunoști că tu ești Autorul! O dai cotită după intertext! Ce e aia, rețea literară, mess, fesse-book, cenaclu, discotecă literară, bulău metafizic, bombă? Numai Sfânta Biserică și preotul nutriționist de să postești și ca postac poate înnădi corzile sufletelor noastre, cândva când anul bisericesc nu s-a mai suprapune perfect peste cel școlar. Nu numai de cărți, aia e că nici măcar de postările tale n-are nimeni nevoie, amărătule! Fiindcă tu ești cu identitatea în două luntre, nici editorialist, nici postac! Dacă ai fi Einstein, ți-aș propune următorul experiment imaginar: ia oferă tu celui mai bun ucenic al tău pe fii-ta și jumate din biblioteca ta; ai să vezi ce mai bot face chiar și ăla, cum va da din colț în colț că *n-are loc* în vilă în debara nici pentru cărțile lui, dar să le mai însilozeze și p’ ale tale!

Electoral, toți oamenii sunt identici, clonați de televiziuni. Nu-i diferențiază atunci, până la funeralii, decât *itinerariul spiritual*. Și chiar dacă parcurg *aceeași* listă, ei citesc totuși în mod diferit cărțile. O țară e cu atât mai avansată cu cât oferă mai multe șanse omului de a se diferenția de altul și de postacii Dușmaniei. Ideal e ca alegătorul să înceteze a fi numai pedestru, construindu-se și piscine turistice, pentru a se putea scufunda călătorul oricând și în Bazinul de Spiritualitate, care e sorbul taina secretă a destinației raționale a fondurilor europene.

Numai cine măcar citește cărți se poate mântui în afara bisericii, deoarece dobândește competențe care îl ajută să reziste la tentații și amăgeli.

Fiindcă numai cititorul încercat poate consuma un produs fără să-l consume, construind în imaginar toate senzațiile sugerate în prezentări. Pe când care n-a citit în

viața lui nicio carte se expune mai ușor să înghită mai multe euri nesănătoase și să mănânce chiar și quasikk, fiind vina școlii că el nu poate învăța decât din propria lui experiență pe propria-i piele propriu-zisă și nu deține competențe imagologice private de *să-și închipuie ceva cum ar fi* dac-ar fi să fie, încât să renunțe la vanitatea de a consuma *întreg* supermarketul, deși teoretic ar fi dreptul lui dacă-și permite.

Dar chiar și până va veni poporul la putere, tu trebuie să citești, să citești, și iar să citești, deoarece lucrul cel mai de preț pe Pământ, de care depinde și Mântuirea individuală, fiecare după CNP-ul propriu, e a acumula în anii de luciditate juvenilă un anumit punctaj pisan eliminatoriu în calificări, pe bază de lecturi de liste de cărți și pedefeuri bune, cu apendicele că e mai bine primită la Cenzura Transcendentă o bună rumegare, cu recitiri repetate, a celor numai 100 de cărți ale Itinerariului Spiritual (evident putându-se înlocui oricâți itemi cu alți itemi nelivrești, cum ar fi a vedea un film artistic genial, a asculta o muzică simfonică mai de calitate, a contempla un peisaj citadin șarmant, a drumeți turistic cultural circuitând țări străine sau a te îndrăgosti temeinic de o persoană discretă) decât care se ambiționează în vanitatea de să înoate într-un bazin de spiritualitate 3D la cub de aproape peste 1001 itemi doar de dragul performanței, dar marea nu se umple, de a se fofila *ca un sportiv al lecturii* în Cartea Recordurilor, cam cum RO în UE fără Bibliotecă Națională occidentalizată, fără adică Infrastructură Intelectuală, nici sculărie academică pentru Luminarea Poporului s-achiezeze la eforturile creatorilor mari recuperatori ca o cauciune că Mântuirea Neamului va fi validată imediat ce vom sări de filtrul injurios al desantaților Dușmaniei, care încă ne mai deprimă, reamintindu-ne vechituri postprotocroniste distopice gen Jormanie expusă la Apocalipsa fecalelor, nu Grădină a Maicii Domnului, cum am deveni printr-o justă promovare turistică, mai ajutată de Dumnezeu și de marii inițiați decât până în prezentul actual.

Presa internațională, spre deosebire de prelungirile ei la noi bazate din prudență doar pe postromânism, etalează adesea un *antiromânism* vesel, iar postacii din DRO au datoria sacră să o convingă pe Dușmania că ceva s-a mai schimbat cât de cât la noi în RO datorită Tranziției spre Criză. Dacă e adevărat până și pentru rozătoare că cleptocrația încă nu s-a omogenizat cu tehnocrația, se ignoră însă *progresiile* că după împușcarea Ceaușeștilor, într-o eroică Revoluție, și scuirea unuia dintre pupincuriștii lirici ai Curții chiar lângă un grilaj de ambasadă occidentală, s-au petrecut în literatura și cultura din RO, sub soarele cât pentru o insulă al Libertății, **abjectii ascensionale percepute de norod ca mai murdare decât pupincurismul**, îndeosebi între 5 martie 1998, când a apărut numărul antieminescian al *Dilemei*, care i-a mușcat și ușuit pe *recitatori* dar l-a făcut pe Vadim finalist cu Iliescu, și 8 ianuarie 2003, când s-a publicat în *România literară* manifestul capitular *Imposibila lustrație*, a cărei parte sau bucățică bună critifițional este că de acum înainte dispunem de, bine întoarse din argument, bazele morale pentru a ne milogi de securiști la demersul filantropic cu băieți deștepți și cultură de securitate care să ne permită orbitor angajarea în Luminarea Poporului și implicit în Marea Recuperare.

BRAVO! BRAVO! BRAVO! Un articol EXCEPTIONAL!!!

O luare de pozitie curajoasa, cu adevarat europeana.

In sfarsit un articol care imi confirma parerile. Voi trimite acest articol tuturor prietenilor, chiar daca o sa pierd o parte din ei!

Existând și suspiciunea că, justiția fiind orbită orbitor de pe orbită, s-a demolat la noi securitatea care *ne mai trebuia*, păstrându-se pentru Mineriate, intoxicații și construcția capitalismului exact cealaltă, *care nici n-ar fi trebuit să existe*. Uite,

extremiștii de nostalgii horthiste interzic în 2010 Institutului Cultural Român să se manifeste de 1 Decembrie la Budapesta, iar presa centrală română de putere și de opoziție nu numai că ia la mișto ministerial pe cei ce se cred ofenși, dar răspunde cu ce? Cu *punerea în chestiune a Zilei Naționale!!!* Cum că nu mai semnifică nimic Unirea de la 1918, ea ofensează diferite minorități, e de preferat o zi de grătar la loc cu verdeață, pesemne colțul de cotitură din 2 iunie 1997, când ne-am rugat de vecini să ne ia necondiționat Bucovina și Bugeacul, dând o lecție Occidentului de cum se poate renunța la o moștenire milenară când vrei să intri în UE conservând prezentul: prezentul, adică cleptocrația de origine activisto-securistă revigorată pe un portaltoi sălbatic, interlop cu ramificații transfrontaliere imperialiste.

Sau află că ne opresc Olanda și Finlanda, niște non-imperii, la bariera de la Schengen, iar filozofii și istoricii civici pun imediat, în așa context, sub semnul întrebării consacratul în două Revoluții *Deșteaptă-te, române*, că ce imn național o mai fi și ăsta!

Cartea Dezunirii s-a jucat nu la Chișinău, imediat bagă trolitul răcă pe forum, ci la Tiraspol și mai ales la București, unde se mai joacă, poate, și azi, cu atâta nesimțire c-ar trebui ca o comisie cât a dlui Tismaneanu (istorici + oameni de informații) să studieze de ce clasa noastră politică și complicea ei intelectuală nu au creat, în 22 de ani (cât timpul de viață al României Mari Regale), un curent unionist în RO cât de cât similar celui din MD.

De nu cumva o fi totul concesie UDMR-ului, răspunde imediat tonomatul, să mențină ăștia coaliția la ciolan/femur, inclusiv Legea Educației ca și cum s-ar educa în Ungaria. Și s-a mai pus la cale și evacuarea silită din sediu a lui Vadim, spre marea satisfacție a înjuraților acestuia, care însă nu vor cuteza să moștenească și obligatia de a-l substitui în arenă și a replica, pe înțelesul poporului și corect, la antiromânismul cel mai fățiș al Dușmaniei măcar ca niște pui de lei neprimiți în zona euro!

Ceea ce, cum vedem și mediatic, e un fel de a te autoseziza că nici puterea, nici masile nu prea mai pune neam accentul nimeni pe intelectuali, în momentul lansării pdf-ului **Postromânismul** presa deprimându-te tot cu titluri cernite, între funeraliile Leonidei Lari și ale lui Vaclav Havel: *Au dispărut anticarii de la Universitate. Vânzătorii de cărți au fost sălțați de polițiștii locali. Sute de revoluționari s-au îmbrâncit cu jandarmii în fața Guvernului. Hocheiștii de origine maghiară din naționala României au intonat imnul Ungariei. Liderii comunităților românești din Serbia, atacați cu focuri de armă...*

Power to the people! Fiindcă nu norodul e vinovat că, ieșind noi ca niște mâți ogârjiți din totalitarism, clasa intelectuală nu a putut educa să se poarte **corect românește** pe-aia politică (nici pe-aia financiară, decidentă). Cum s-o educe? Prin curente formate în popor, precum antibolșevismul, unionismul, monarhismul, profesionalismul (= emanciparea Cadrelor Didactice), structuralismul (= occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale) sau iluminismul (Luminarea Poporului).

Nasol e că aceste eșecuri, mereu repetite, au cauzat nu numai scurtări de liste de cărți/trăiri bune, ci și creșterea vertiginoasă a datoriei noastre externe, pe la 13 decembrie 2011, ea fiind cam 100 miliarde de euro, mai mult decât înzecită decât sub Cea (când aveam și industrie, și agricultură, și dragoste de carte, și patriotism funcțional), iar mâine poate că aproape sigur va depăși pragul psihologic de 200 miliarde euro, fiindcă *totul se plătește și răsplătește pe lumea asta*, iar burghezia de merit națională încă nu e predominantă față de burghezia de șpagă transfrontalieră, singura care mai are o dinamică crescendo părănd a fi doar burghezia compradoră.

Această situație îngrijorătoare pentru specialiști a datoriilor înseamnă nu altceva decât că **postromânismul** este sustenabil și durabil pe termen lung.

De aici se deduce fiscal imediat și **datoria internă**, aceea din sufletul/spiritul postacilor, datoria cea valoroasă pe care n-ai șeri-o cu altul nici pentru 100 sau 200 miliarde de euro, datoria nobilă de a închide și televizorul, și internetul, și mobilul.

Căci cu cetitul listelor de cărți și pedefeuri bune în numele Neamului Românesc, postacii noștri au pe termen lung a face plăcută și iscusită zăbavă, lungindu-și după voie Itinerariul Spiritual, că Bazin Spiritual există astăzi căcălău, odată cu proliferarea bazelor de date și a rețelelor de socializare.

Dar mai întâi și mai întâi, ne repețim, **ÎNCHIDE TELEVIZORUL!** Fiindcă nu ăia pe care îi vezi te conduc și ți-o taie/feliază. Poți să-l dai și de pomană dacă n-ai pe cablu *Mezzo* și *Arte*. Abia apoi internetul, căci o sută de *friends* nu fac cât un amic, chiar infam. Și nu mai citi nici presa centrală, dacă nu e transparentă asupra Stăpânului! Dacă s-a întâmplat vreun miracol în RO, ca în 1989, vei afla tu și din presa internațională. Oricum, mai interesantă e **parapresa**: ce scriu postacii, forumiștii rețelelor de socializare, bloggerii. Acolo dai uneori de popor, așa cum o fi el, cam elodiac, expus extincției. Însă adevăruri tari ca cele biblice nu vei găsi decât în cărți. Desigur, în cele bune. De aceea, rezultă și din statistici UE că pe când ziarele și serviciile culturale s-au tot scumpit în Epoca Mooye, numai prețul cărții n-a crescut pe continentul lui Gutenberg, ceea ce mărește enorm capitalul de simpatie pe care îl investim în acest obiect care se deschide cu atâta ușurință, iar în perspectivă o să-l ai online cu posibilități de a-l comenta/mânji cu alți postaci.

La o lună de zile după slobozenie din tv și rețele, gustul vieții tale se va schimba și vei înțelege câtă nevoie are familia ta de tine și câtă nevoie ai tu de prieteni adevărați, chiar dacă, vorba ceea, diavolul este corect politic și cu greu poți contesta idealurile presante care ne înmănușează sufletele și energiile încordate.

Misiunea noastră istorică ca Neam este să facem totul ca să ne jertfim pentru Integrare de să intrăm în Schengen și-n Zona Euro, dacă se poate chiar azi, iar mâine, să achităm până-n 2112 datoria cea externă, precum și dobânzile până-n 2222, preocupându-ne concomitent de Luminarea Poporului și de Marea Recuperare întru a argumenta Mai SUS că ne merităm Mântuirea Neamului.

La vedere, ne distingem în emulație numai întru aceasta toți care ne vedem.

Numai nevăzuții sunt adevărații dușmani. Din Dușmania. Care dă în tine și nu știi de unde, nici de ce, apoi dispar, fug, sărind de pe un acoperiș pe altul. Iar cine te manipulează contra rușilor, evreilor, ungurilor sau romilor, bine e să răspunzi prin iubire, creștinește, nu ca postac agresiv lătrător, chiar dacă documentat, citit:

– Mult succes Ungariei noastre, efortului ei de a realiza pe plan spiritual Marea Recuperare! Care țară model are două Catedrale ale Mântuirii Neamului, una la Budapesta și alta la Esztergom. Să ne arate și nouă, românilor, că se poate zidi o cultură mare dintr-una mică, fie și trecând printr-o formă tranzitorie de cultură intermediară! **Să ne reconciliem, așadar, după exemplul franco-german ARTE, cu toți vecinii noștri din afară și dinăuntru, sau care au fost și au emigrat!**

Miniștrii turismului, român și bulgar, să ridice-n frăție la Balcic o demnă statuie Reginei Maria, compatibilă-n gingășie cu a Eminescului 2000 de la Cernăuți! Și să se i se întoarcă inima Ultimei Romantice acolo-n capela Stella Maris, căci va fi bine pentru toți, se va face pelerinaj de masă, până și dinspre insule, aducându-ne turiști din Malta și Baleare până-n Irlanda!

A privi *transparent* spre teritoriile pierdute și a salva identitatea? Păi, e chiar metafora arhitecturală a Trianonului, cine a făcut sex virtual, sex regal de postac, în acest palat al transparenței având senzația de expunere mută spre toate azimuturile, ca într-o seră din mijlocul unor grădini feeric înflorite și populate cu nimfe clasice, siliconate marmorean! Așa să privim și noi, politicienii români, ca dintr-o Casă a Poporului ca cristalul orbitor cu omizi liberale, spre românii din jurul României!

Nu însă toate controversesele dintr-o căsnicie vin de la infidelitate, de la Necuratul, de la Dușmania sau de la faptul că cei doi parteneri nu se mai ajung cu banii de la o leafă la alta. Discuția în contradictoriu este firească. Fără discuție!

Spune tu la mai mulți colegi doar atât, la derută: *această cameră ar trebui igienizată*. Ai să vezi cum totdeauna ai pe mai toți contra, niciodată oamenii nu sunt de acord, fiindcă aceasta e esența dialectică a vieții și, de aceea, se ajunge atât de ușor la dictatură sau la boicotul pastei de dinți sau al gelului de baie, moderatorul sau stăpânul site-ului dând din umeri și arătându-și crampoanele că, potrivit art. 206 Cod Penal, responsabilitatea juridică pentru conținutul materialelor publicate revine exclusiv autorilor acestora, respectiv postacilor care s-au băgat în ciorba de burtă.

De aceea, tu să nu suspectezi că dacă forumiștii se ceartă la nesfârșit pe un subiect, neînțelegea e acolo neapărat fiindcă și-a băgat Dușmania codoiul!

Iar la elite, războiul de exterminare doctrinară ar fi în logica naturală, că e în joc Calea pe care poate rătăci câteva veacuri un trib, numai că unde mișcarea civică e leneșă, decidenți pot fi te miri cine și nu numai desantați de Dușmania, ci și de Xenia.

Iată de unde surmenajul: precum la serviciul de zi, **postacul** muncește la seral nu odată în locul altora, care se sustrag că se tem de Dușmania sau de Xenia, și adesea e irascibil, știind bine că orice megaintelectual, seismectual, inițiat, pubintelectual sau nechezol dator este să se preocupe nu numai de Marea Recuperare, adică de a adăuga rafturilor din RO și DRO valoarea a noi și noi Opere valoroase, ci și de a organiza activități civice, minimal obligatorii fiind măcar cele impuse tehnic de constrângerea publicitară de a se face cunoscut cititorilor prin mediatizare off-topic, asigurând astfel un viitor demn, folositor, la tot ce a creat el mai inovativ.

Așa că să nu atribuim, de strajă ca maidanezii la toate zările, Dușmaniei, toate neîmplinirile noastre spirituale, ca frustrații. Să nu uităm că este în interesul cleptocrației a avea o intelectualitate comodă, indiferent de unde se recrutează ea, din vidanjclas, mezelclas sau preponderent din upercutclas, de să te uiți de jos în sus la bărbia eruditului care își ține pe Casa Poporului discursul spiritual îmbibat de neorollerism despre național-comunismul marxistului Cea, cel neadecvat la haosul catastrofelor fractale.

De aceea, postacul nostru, luând exemplul de la înțeleptul voievod Mircea dinaintea insolentului Baiazid, trebuie să-și păstreze calmul cu unghiile-n carne, auzind cum cleptocrația, consiliată de xenocrație, și-a creat un nucleu inițiativ după chipul și asemănarea sa, tinzând să-și impună structurile și moravurile ei întregii vieți intelectuale. Iată de ce *scopul suprem al înnoirii permanente a educației*, postacului lucid, adică popândăului, i se poate părea că nu e doară a dovedi că învățul se poate da educabilului/inițiabilului și cu numai 2-3% din PIB, pe bază de cărți bune, ci și a-l frânge sufletește pe fraierul de la catedră prin creșterea ocaziilor de a da șpagă, adăugându-se la cele deja binecunoscute în Arhipelagul Școlar unele inovații rentabile în roză vânturilor: către noul director (și factorii politici locali părinți) la selectarea resursei umane transparent ca la licitații, către evaluatorul extern al calității, către formatorul din partea căpușelor Sistemului Educativ care va explica *resursei umane*

pasive Legea sau instrucțiunile, detaliind cum e pe unde a voiajat el în UE, și cum intervine statul când îți muți copilul la o școală declarată mai de calitate decât a ta, dar vrea toți părinții simultan la același liceu de fițe și atunci te fâțâi până *te orientezi*. Postacul, preocupat de Emanciparea Corpului Didactic încât apostolii să poată lumina poporul cu ce gândesc universitarii, va avea, deci, a se confrunta îndeosebi cu generalizarea nesigurantei intelectuale privind locul de muncă. Bossul va fi numit de factorul politic, de puterea mafiote a locului, și va avea îndreptățita occidental libertate de a-și alege echipa! Ceea ce va duce Criza de după Tranziție ori la Explozie Socială, ori la o Nouă Revoluție tot în profitul Dușmaniei și Xeniei, adică tot spre vremuri prielnice de citit cărți și pedefuri bune.

Nu avem ochelari pentru o imagine absolut clară privind ponderea atacurilor mediatice de coloratură rasistă asupra românilor ca români. (Mai rău e când Occidentul exportă rasism în RO, exploatând confuzia romi-români și aducând apă la moară rahiticelor curente extremiste.) Dacă vor fi existând *studii și cercetări* pentru uzul clasei politice sau financiare, nu știm. Cert e doar că Dușmania le are și le-am putea obține de la ea prin spioni buni. Oricum, până nu e prea târziu, trebuie înființat, întâi virtual, pe web, apoi cu un buget cu 33% peste al ICR, care îl și poate gestiona în DRO, în Brazilia, la Niterói, lângă Rio de Janeiro, 13 kilometri cu mașina pe pod, de inspectat în perioada Carnavalului, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea și Monitorizarea Anti-Românismului.

Cel mai ideal, stimați concetățeni, ar fi ca concluzia Raportului anual al comandamentului ISMAR-ului să fie că nu s-au manifestat deloc exemple de **antiromânism** notabil și, de aceea, salariații solicită ei înșiși guvernului autodesființarea Institutului, lăsând pe seama politicienilor și nechezolilor sau postacilor supravegherea și exploatarea acestui domeniu, vital pentru liniștea noastră într-o Mare Recuperare smart exploatând infrastructura intelectuală a altora.

Dealtfel, la 11 decembrie 1999, când Occidentul și-a exprimat intenția de a se lăți și către noi, cine a fost intelectual deștept și patriot a și început să se preocupe deja de îndeplinirea Misiei Culturale, de exprimarea românilor în universal la standarde de calitate compatibile cu ale fraților noștri de Gintă Latină, italienii, francezii și spaniolii. Sau măcar a început să citească. Din nimic însă nu se poate învăța mai mult, în folosul românismului, al patriotismului curat și al internaționalismului constructiv, decât din ceea ce i s-a năzărit unui postac, tonomat de pândește să posteze primul mesajul partidului sau clanului, zdreanță sau raton că este o critică dușmănoasă de la un desantat, încadrabilă la antiromânism visceral, dar e dezirabil să o semnaleze, nu să se comporte ca rozătoarele care scuipe cojile de semințe în parc dovedind că și la televizor se uită ca la un peisaj (wallpaper), fără a viziona critic, fără a-și nota impresiile/iradiațiile, fără a medita, deci fără a-și stivui valoare peste valoare.

Școala ISMAR-ului virtual poate fi ca dotări și un simplu server unde se semnalează tot ce e suspect, prin rezumări, extracte și linkuri. Apoi faci acolo *search* pe teme, locații, periodice, bloguri sau actanți incorecți românește. O chestie de uz privat, de societate civilă vigilentă, neimplicând neapărat statul nostru obosit.

Nu e bine ca la extremism să se răspundă cu alt extremism, ci prin Luminarea Poporului. Tocmai de aceea financiarii și politicienii au nevoie de intelectualitate, căreia să-i dea cărți și mediateci în condițiile în care bugetul culturii românești e cât al unui club de fotbal calificat. Iar condiția bunului ecou în parapresă este ca popândăul patriot să aibă prioritate față de sconcs sau față orice desantat/racolat.

Pentru că în caz că euroatlanticii, la o **criză**, și suntem în Epoca Wash, ar vegeta trei săptămâni cu benzinăriile închise, prăbușirea democrațiilor bazate pe prosperitate de mall (nu pe Luminarea Poporului în mediateci), adică revenirea la nazism sau marxism, ar fi inevitabilă. Cu o mare deosebire: până și cei mai căpoși dintre extremiști au înțeles că nu mai e rentabil a extermina evrei, fiindcă intelectualii lor au memorie indestructibilă, nu se mancurtizează. Nu uită nici după o sută sau o mie de ani. De aceea, trebuie săvârșit ritualul unificator naționalist cu o cu totul altă jertfă. Iar seminția care pare a aduna cel mai mult dispreț pe continent și cea mai mare ură printre vecini și printre elitele conlocuitoare și, ceea ce e cel mai greu de vindecat, de la proprii ei nechezoli, este, desigur, Neamul Românesc, care, deși i s-a hărăzit o Autoelită de excepție, n-are nici corp didactic de calitate, convertibil în *apostoli*, nici infrastructură intelectuală la standarde *occidentale*, încât în mod normal ar trebui să piarză toate bătăliile ideologice pe diferende istorice, tot așa cum nu se poate califica Naționala la diferite competiții din motive aproape similare, logistice și umanitare.

Postacul nepriceput, caraghios și imperfect, desantat de Dușmania cu iresponsabilitate provocatoare în postmodernitatea răscoaptă ca o prostituată trecuțică pe centură, în mondialism, comite o indecență foarte incultă istoricește atunci când dacă unde cui solicită, din subterană, editorialistului cărcotaș de la balcoane să nu mai bombăne, ci să dea soluții la guvernanți, la miniștrii rătăciți, deoarece, odată fofilată RO-n UE, elitele intelectuale nu le mai are niciun pic cu problemele morale sau cotidiene ale națiunii, transmise prin intermediul atingerilor, prin aer și prin eter, deoarece le rezolvă după 1 ianuarie 2007 nu bogații sau politicienii, ci experții, băieții deștepți, consilierii și tehnocrații, adică mai mult nechezolii de ambe spețe, care incomodează permanent contracararea presiunilor „globalizatoare” ale „centrelor de putere”. Azi trebuie să fim pe culmile fericirii în cele mai bune localuri. De regulă și de fapt statistic, amărătul din cavernele mentalității premoderne, iluministe, fiind ca abataj un grafoman de joasă extracție, măcinat de complexe anonime, atunci când își permite de mai somează editorialiștii Autoelitei să furnizeze *soluții* tampon României rănite, dar amatoare de cianuri; el generează doar un proiect de stare pe loc bătătorit, se comportă ca orice țaran îngălat nebărbierit țepos pe la oraș la bloc, tot ce-i iese pe gură fiind ca la automatele lui Orwell, doar lozinca „Noi muncim, nu gândim!” expusă cu ranchiună mereu și mereu în tot alte forme cocalarizate, degradante fenomenologic și pentru destinatar, și pentru expeditorul la origine.

Dealtfel, totdeauna stipendiații Dușmaniei se excită la contradicția antagonistă a formei de stat, căutând ca prin strâmbele postate de anumiți desantați să se profite, spărgându-se ca o parolă unitatea sufletească a națiunii, de contrastul nostru că între Monarhie și popor se instaurează *o relație afectivă*, pe când între președinție și electorat, una de *mișto și dispreț reciproc*, culmea democrației fiind suspendarea celui mai important om în stat de către șmecheri sau de oculta foștilor securiști, gestionari, activiști și ideologi când vrea ei să-l trimită pe shogun să-și înceapă zen memoriile.

Totuși, postacii noștri, și ai lor, trebuie să fie mămoși cu rozătoarele care atât în semiîntunericul tv cât și în soarele orbitor al parcului scuipe pe jos cojile de la semințe, care e cea mai onctuoasă plăcere, a macula, a scuipe, nu mieji.

Orice limbaj exigent de-al postacilor ajută desantaților sau tonomatelor sau renegaților care susțin centrifug că Ardealul privește spre Budapesta, Banatul spre Viena, iar Moldova spre... Basarabia, ceea ce impune precauțiuni miloase până și în a nu înstrăina protectorii animalelor ci, dimpotrivă, a milita umanist, deci ecologic, ca *toți maidanezii din provincie să fie atrași în Capitală*, unde sunt societăți de protecție

și asistență mai sănătoasă după modelul centralist parizian. Iar postacului profesionist, înainte de a se băga în vorbă, deontologia îi cere să se pună nu în locul cătelii, ci în al dulăului. El ce-ar prefera, ca solidaritate virilă? Să fie castrat sau eutanasiat?

Tocmai de aceea observatorilor webistici ai Dușmaniei, **Fenomenul Maidanez** trebuie să le fie prezentat ca o consecință apărută din demolările odioase ceaușiste de acum douăzeci și cinci de ani, semnificația lui profundă, ca nobilă gratuitate, fiind *inexistența Tragicalui în lipsa Ideii*, care nu poate fi decât Marea Recuperare după Luminarea Poporului, de unde și amenințarea cu noi sacrificii pentru investiții în Infrastructura Intelectuală, chiar dacă în proporții gigantice față de Manifestația din Piața Universității, din cauza tonomatelor, zdrențelor și desantaților forumurile, webul în general, te și miri c-a ajuns ca un lac dantesc din Infern, în care, deși înoți într-o mlaștină de catran, mișună peste tot numai năpârci plătite și urâte, incapabile de a nu mușca de mușchi românul/moldoveanul verde (*Șii mujik!*) când rupe mâța-n două.

Clivaj ce nu se produce decât o dată la o mie de ani, deoarece e cam la fel de greu să găsești dovada existenței lui Dumnezeu precât a demonstra gratis că *cine plătește publicitari împotriva intereselor românești*, ca să se dea drumul la o afacere dezastruoasă, ăla va angaja totodată și nechezoli care să înjure trecutul istoric cu valori cu tot, spre a submina moralul păgubiților, făcându-i indiferenți la o patrie fecală din debaraua Europei. Și nu e puțin lucru a nimici **idealismul**. Căci tragedia lui Eminescu a împiedicat apariția altui Eminescu! Nimeni nu a mai vrut să fie un Eminescu din moment ce s-a tot alimentat constant **retorica absurdității de a te jertfi pentru niște români**, ca geniu natural sau obligat, inițializată odată cu mitul mizeriei și al nebuniei, consolidată prin Năpasta sfâșierii teritoriale și bolșevizării din 1940, resuscitată cu arderea în decembrie 1989 a lăzii de cărți din BCU și desăvârșită prin mușcătorul număr 265 Dilema, a cărui consecință a fost însăși dispariția amorului din RO și mediatizarea sexului ca amor, dar și a lașității academice de a tolera la tv pentru Mari Români elucubrația unei scenete care dota caragialesca poliție regală de la 1883 cu apucături psihiatrice specifice Securității bolșevice din România și URSS!

Prin definiție, nu este funcțională acea literatură în care publici o circulară și nu ți-o laudă decât camarazii și mercenarii. E ca și cum te-ai duce la frizer și te-ai întoarce acasă ca din Dușmania, neepilată. Adesea, unii popândăi dă șpagă la rtoni numai ca să fie înjurați și să audă publicul de ei, iar consecința este suspiciunea generală că dacă scrii sute de pagini contra derapajelor unui vip, ca să ia mai lesne Nobelul, unii specialiști te suspectează că ești, de fapt, prieten bun cu el și v-ai înțeles, îmbătându-vă cu nereide mai multe nopți, la un restaurant exotic din Neptun, să-i faci tu lui publicitate prin practici mai de gherilă, import Xenia, dacă nu cumva toată critica ați conceput-o-ntr-o vâlcea, ca boieri fugari în neagra străinătate la Sibiu!

Ci odată era bănuielii instalată, până și boema alcoolică știe că totdeauna criza de încredere mărește costurile de finanțare și refinanțare a Spiritului, favorizează o cronică criză de lichiditate, care se poate transforma într-una de insolvență.

O asemenea **literatură** nefuncțională e mai mult un cimitir literar osificat și nu-și merită acest nume fără a crea o puzderie de leziuni morale celor ce iau în serios, radical agrar și justițiar, marfa livrată sub un asemenea ambalaj de sutană.

În locul criticului, a apărut promoterul cu enunțurile lui previzibile ca referent la aceeași editură și, ca un corolar cu rădăcini dureroase, în chioșcuri nu prea mai găsești periodicele ecologice și elodiace, lichidatoriste, ale Uniunii Scriitorilor, care ne era singura presă distractivă și spirituală, până și ca *lătrătură*, sub bolșevici.

Până la colțul de cotitură și *critifiction* din 2 iunie 1997, raportează desantații și gorilienii, elitele noastre ogârjite, incapabile să probage **curente**-n silicoanele Pulimii ca și-n sânul masilor largi populare, au ratat lamentabil Recuperarea Basarabiei, Monarhia și Reprimarea Bolșevismului, adică garanțiile unei mișcări civice eroice, atractive pentru tineretul idealist, principala explicație fiind frica inițiaților, megaintelectualilor, seismectualilor și a intelectualilor publici de a trece Prutul, în 29 septembrie 2010, la inaugurarea Institutului Cultural Român „Mihai Eminescu“, la Chișinău, nici măcar Herta Müller, prezentă la o convorbire Nobel pe 27 la Ateneu, neînsoțind pe dl Patapievicu în *prima* lui vizită în Basarabia.

Elitele, da, ele și numai ele răspund, nici măcar analiștii, fiindcă istoria, ca babă, nu poate judeca o clasă politică iresponsabilă, niște mâți ogârjiți încă neînțărcați, pe principiul *prinde orbul, scoate-i ochii!*

Și ce de-a rău îi de noi că n-am reușit în Epoca Mooye decât programul fesenist al tranziției brucaniene de la Hiatusul bolșevic totalitar la un pluralism fără idei, fără democrație!

Prin urmare, e și logic silogismul că, abandonând războiul civic stradal și nereluându-l forumistic prin postaci profesioniști întru Luminarea Poporului, *întreagă Autoelita a rămas catalogabilă ca profund fesenistă, ca emanație intelectuală secundă a Frontului*, chiar dacă laudă cărți liberale ciugulind struguri basarabeni în cele mai luxoase hoteluri pe la lansări de fițe.

Ăsta e tot progresul, mânca-ți-aș familia! De-aia nu mai citește nimeni nimica în Epoca Mooye, decât din obligație, pentru testări. Cumpără cărți și le stochează-n raft, până și-n debara. În materie de sex și de lecturi se supraestimează cel mai mult intelectualii la cât pot duce. Mai nimeni nu ajunge cu lectura la pagina 420. De-aia ne vom distra multă vreme cu acest pluralism de hipodrom. Același Stăpân, mai mulți cai de curse bizantini! – râde dușmanii, iar cine călugărindu-se au rămas radical agrar și justițialist se înfricoșează că se tot apropie Marele Cutremur Catastrofal, poate al Exploziei Sociale, cu valuri hectometrice curățind intravilanul pentru Marea Recuperare.

Dar orice sconcs „știe“ că în 2 iunie 1997, la colțul de cotitură Ribbentrop-Molotov, când s-au instalat la putere pe vecie, în medie, kilointelectualii, se va fi subînțeleș pe ascuns undeva cumva și Otrăvirea Idealismului, și Rasolirea lustrației, considerându-se prioritate mai națională implementarea neorollerismului, adică asasinarea mitului eminescian, ridiculizarea voievozilor și deconstrucția României Regale, în sensul că nu se putea trăi în ea din cauza derapajelor, de unde și resemnarea civică de trei ori simplă cum că cum la o istorie de kkt nu putem avea decât un prezent de fecală, atunci și viitorul e gazos, rarefiat de nici nu există altfel decât ca **postromânism**.

De aceea, postacii Dușmaniei zburdă în voie pe meleag: nu e certă ireversibilitatea încheierii **Hiatusului** bolșevic început prin agresiunea sovietică din Basarabia, la 26 iunie 1940. Cine rătăcește cărarea, traseul, itinerariul, revine la locurile unde e marcaj, ghidându-se după ce-a fotografiat, apoi vede el cum continuă, se mai aventurează au ba. Or, pulverizarea trecutului, echivalează cu tragerea acestui preș regal de sub picioarele poporului nimănu, prăvălindu-l. E consternant ca la o bătălie navală, când piloții constată, întorși din misiune, scufundarea portavionului.

Așa că Mainstreamul de succes e și azi, și va fi și-n Epoca Wash, *enrich yourselves*, să trăiți bine, cu oferte de renunțare la suveranitate ca cea de la Sulina, fiindcă nu mai avem credibil cert decât un viitor de europeni, tot ce ține de românism fiind incert și ducător la ceartă, dacă-și mai bagă codoiul și nostalgicul sau

desantatul/racolatul, fără obligații sub Tricolor privind Luminarea Poporului, Infrastructura Intelectuală, Marea Recuperare/Luminarea Discipolului, Mântuirea Neamului.

Postromânism sadea! Postromânism etern! Dar însuși marasmul vacilor slabe e semn ceresc radical-agrar și comeată justițialistă că Marea Recuperare a început deja și sămânța răspândită în Diasporă va rodi, contrar tuturor prognozelor samsarilor, mancurților, renegaților, bezbojnicilor, rezidenților și desantaților Dușmaniei că noi nu vom ajunge curând o supraputere culturală în Balcani, fixând capitală pe Dunăre la Giurgiu-Russe, de unde un imperialism românesc va răspândi pe mapamond cele mai creative experimentalist cuceriri literare, artistice, filozofice și spirituale fecundate în debaraua de confort redus ce ne va ține loc de Infrastructură Intelectuală.

2.4. Ce înseamnă a fi un bun postac

Prima învățătură este că așa cum această carte se poate lipsi de cititor, așa și existența se poate lipsi de tine, existând și fără să existi tu, dar nu va protesta nimeni.

De aceea, în parapsesă, implicarea postacului în completarea și explicitarea mesajului editorialistului, sau ale colegilor săi demonici din subterană, trebuie pusă cu smerenie sub semnul deșertăciunii, cum însuși însoțirea lui Faust cel fără noroc și fără prieteni, cu maidanezul de sub drapel.

Nu uita printre dușmani crima și pedeapsa că ești român și că nu poate fi un bun postac cine nu e și creștin practicant, indiferent de proveniența sa ca avere, cultură, zădărnici, familie și inteligență – din vidanjclas, mezelclas sau upercutclas.

Dar orice origine ar avea, sănătos, tatuat sau cu afecțiuni dermato-venerice, postacul nostru trebuie să discearnă instinctiv între nuanțele politice privind Marea Recuperare tot așa de vigilent precât în ce privește a diferenția la percepție biblioteca de chioșc, bazată pe fascicule colorate nou-nouțe, tipică microintelectualului sau diplomectualului, de biblioteca de librărie și anticariat, net diferită, compusă din cărți și broșuri uzate, a seismectualului, a kilointelectualului și a Cărturarului.

Cu alte cuvinte, nu vom salva România decât atunci când postacul va fi cult, adică atunci când Neamul Românesc se va cala sau cocala, acum călit după **Hiatusul** marxist-leninist, pe sensul istoriei și al economiei de piață, în triada dialectică *Piața Universității, Piața Universității Postacilor, Universitatea Postacilor*.

A doua învățătură și cea mai mare e a nu fi atât de prost să crezi că adunătura de cărți de la tine din casă chiar cuprinde Gândul lui Dumnezeu și îl poți ghici pe baza răsfoirii lor după ce închizi calculatorul și televizorul. Ar fi tot atât de improbabil ca a lua în serios că ce ți-a dictat soacră-ta la loto 6 din 49 e adevărul absolut câștigător.

Tocmai de-aia s-au născut bibliotecile, pentru amărăți și fiindcă bogatul nemilostiv nu poate citi toate cărțile pe care în avariția sa le poate stoca, răpindu-le din calea poporului ca *ocazii pentru lectură*, dacă nu numai una de cărți bune, fie și pe principul că o cărțuție proastă e mai instructivă decât o carte mediocră.

Prin urmare, strategia corectă pentru Luminarea Poporului, Marea Recuperare și Mântuirea Neamului era ca în cei 22 de ani de Epocă Mooye să avem un sistem de biblioteci publice al egalității de șanse pentru Liceanul Neascultător, și chiar pentru Profesorul Știecarte, sau măcar o Bibliotecă Națională cel mult în 1992 deja compatibilă după Hiatusul bolșevic *cu orice alt centru de documentare al țărilor scăpate de sub asuprirea colonială*, din America Latină, Africa sau Asia, nu să ni se vâre pe gât fără a nimeri encefalul, drept viață spirituală unică, producția a doi-trei mari importatori de carte străină, adesea chiar din Dușmania, ceea ce a generat la

nivel de subterană o diversitate de tipologii ale postacului: zdreanța, sconcsul, postănacul, nebunul liber, boseacul, samsarul, trolitul, corectitudinara, iluministul, ratonul, cameleonul, popândăul, inițiabilul, mancurtul, tonomatul, renegatul, desantatul, racolatul, gastronomul și atâtea altele, fiecare cu defectele sale omenești sau civice, dar și cu supramundane calități.

Gândindu-te la atâtea feluri de oameni, ca Profesor Știecarte la Universitatea Postacilor, tu trebuie să mai privești adânc și în tine, să te autosondezi la vecernie și să combați cu cangea *postromânismul* în resorturile și pârgھیile cele mai adânci și mai subtile ale chaosmosului din sufletul tău maidanez de postac superior, fie că aparții minorității majoritare cea română, fie că ești un cetățean român care, spre deosebire de nechezolii de speța întâi, nu ai avut revelația inconsistenței istoriei naționale și, spre marele necaz al nechezolilor de speța a II-a, te-ai întors ca tehnocrat la un patriotism postpașoptist ardent, deși te afli în mondialismul mileniului trei, carele cu adevărat succede ca dezumanizare-umanizare zoomodernității, cum gorilianul reptilianului, postmodernismul nefiind decât un poststructuralism irresponsabil, fără de conștiința tragicului conservată în borcănelele din debara.

Să fim prozaici, deci! Nimic la întâmplare și improvizație! Totul pe bază de proceduri! Numai așa vom fi eficienți, autentici postaci capabili de valoare adăugată.

Regulile utile Postacului din subterana textului, pentru a putea evalua cu certitudine valoarea și adâncimile, dedesubturile, a ce scriu, transcriu și răspândesc deasupra lui superiorii, editorialiștii, bucureștenii, frecvent diplomectuali, de excepție megaintelectuali, sunt mai mult decât evidente.

Mai întâi și mai întâi, ÎNCHIDE TELEVIZORUL/Calculatorul! Fiindcă nici lăudații, nici înjurații, care se văd, nu se suprapun cu șmecherii care te-au sărăcit.

Cine-și mai aduce aminte știrile de săptămâna trecută?

Sau publicitatea meteo. Sau bazarul politic! Sau tualetele!

Dacă totuși vrei să te uiți, singur sau cu Cineva, sedimentează-ți o grilă pe săptămâna ce vine și nu ieși, sub niciun motiv, din ea. *Homo sapiens* nu e un *Homo Zappiens*, fiindcă panoramarea inconsistenței gloatei, a ce e momentan în creierii ei și ai fi putut lesne anticipa (publicitate, vedete, filme, bârfă, mâncare, sex, bere, sport, politică, bani, meteo, horoscopie, leacuri la boli în lipsă), te năucește și pe tine.

Numai să nu te plictisești!

Postacului încercat, călit, adesea i se pare că vede cu claritate ce teme într-un manipulare au ziarele pe săptămâna în curs, decise în separeul vreunui restaurant pentru megaintelectuali, la vreo cabană de vânătoare, în vreo casă conspirativă, sau dintr-un campus american și câteodată de printr-un bunker sau tab dinspre Transnistria, dar școala vieții îl învață să tacă și să se adapteze, că merge și așa!

Mai bine nu te informezi decât să cedezi o oră de aur în plus!

Riști să-ți pierzi unele competențe extrasenzoriale, asupra cărora n-a avut cine să te inițieze. Și tocmai ăia au, care aparent n-au! A fost cât pe-acți *să te deschizi* și tu odată cu monitorul. Nu te-ai gândit!

Așa că nu fi printre rozătoarele de timp, de sticlă și de obraz! Ci printre zburătoarele duse cu spiritul din neonele mediatecii sus.

Dacă totuși simți nevoia de a fi contemporan cu evenimentele, consultă, așadar, mai întâi presa din Xenia și chiar Dușmania. Cum îi stă bine unui postac responsabil, integrat în UE, viețuitor când în Epoca Mooye, când în Epoca Wash.

Ușor accesibile internaților români din RO și DRO sunt în orice demers cu multiplă valență, de exemplu următoarele canale informative (tv, rd, ziare), de accesat în scopul de a înțelege ce vrea să spună prin editorialiști și postacii profesioniști presa centrală din RO cititorilor, fiind astfel mai ușor de întregit, întru Luminarea Poporului, în reacțiile și deflagrațiile tale, ce a vrut să șoptească, să zică sau să latre editorialistul.

<http://www.arte.tv/fr>
<http://www.franceculture.fr>
<http://www.canalacademie.com>
<http://www.canal-u.tv>
<http://www.eurozine.com>

<http://edition.cnn.com>
<http://www.bbc.co.uk/news>
<http://www.bbc.co.uk/radio3>
<http://www.dw-world.de>
<http://www.rfi.fr>
<http://www.tfl.fr>
<http://www.rai.it>
<http://www.rtve.es>
<http://rt.com>
<http://arabnews.com>
<http://www.china.org.cn>
<http://www.eluniversal.com.mx>
<http://www.lanacion.com.ar>

<http://www.nytimes.com>
<http://www.washingtonpost.com>
<http://www.latimes.com>
<http://www.sfgate.com>
<http://www.chicagotribune.com>
<http://online.wsj.com>
<http://www.foxnews.com>
<http://www.guardian.co.uk>
<http://telegraph.co.uk>
<http://www.independent.co.uk>
<http://www.thisislondon.co.uk>
<http://www.ft.com>
<http://www.haaretz.com>

<http://www.lefigaro.fr>
<http://www.lemonde.fr>
<http://www.lepoint.fr>
<http://www.lesechos.fr>
<http://www.leparisien.fr>
<http://www.sueddeutsche.de>
<http://www.faz.net>
<http://www.welt.de>
<http://diepresse.com>
<http://www.rundschau-online.de>

<http://www.repubblica.it>
<http://www.lastampa.it>
<http://www.corriere.it>
<http://www.lanazione.it>
<http://www.vatican.va>
<http://www.elmundo.es>
<http://www.elpais.com>
<http://www.lanacion.com.ar>

<http://oglobo.globo.com>

<http://www3.nhk.or.jp/nhkworld>

<http://www.asahi.com/english>

<http://www.abc.net.au>

<http://english.aljazeera.net>

<http://www.sptimes.ru>

<http://moscowpost.com>

<http://english.pravda.ru>

<http://www.theworldpress.com>

Abia pe urmă te delectezi și cu alte surse sau frunzărești și presa puțină a capitaliștilor capitalului român și străin (*transnational capitalist class*) șerpilian, unde uneori ai impresia de postac că, pe șpagă derizorie, își publică și viperele Dușmaniei **orice**, de regulă atacuri demoralizante la istoria și cultura națională, îndemnuri nesimțite să nu mai citim cărți bune, ci doar bestselleruri, și chiar șopârle să reabilităm bibliotecile și căminele culturale în cazinouri/bordeluri rentabile, sau prognoze sumbre privind viitorul economiei, al regiunilor, al Spiritului, al poporului.

Însă pentru a fi un bun postac, cu adevărat util inițiaților, megaintelectualilor, seismectualilor, nechezolilor sau diplomectualilor editorialiști, ce trebuie să înțelegi tu este faptul că drumul, traseul, CALEA, nu se oprește la Sala de periodice și efemeride a Bibliotecii, chiar dacă fără de știri și bârfă nimic nu e.

Ea duce spre Sălile de Lectură.

Așa e itinerariul: drumetul spre piscurile înțelepciunii își începe marea călătorie de la bazin. În smerenie, căci un bun postac, zicea Malherbe, nu îi e mai util statului postmodern decât un bun jucător de Counter-Strike. Deci nici scriitorul instituționalizat, nici cititorii activi sau pasivi nedeschiși spre societatea deschisă bananieră.

Ar trebui să înființăm un Minister al Informațiilor care să se preocupe numai de această *listă de cărți bune* la zi. În plus, pe **interes**, la *centrul public de documentare*, ar trebui să ți se listeze cele mai potrivite ție site-uri de către voluntarul de la mediateca sătească sau parohială, care contactează online servere județene sau pe al BNR (Biblioteca Națională a României). Ori să ți-o dea Academia sau *academiile de tot soiul* lista curentă de cărți bune **personalizată**. Și nu numai cărți, fiindcă se știe pe surse că liste de portaluri selecte dar secrete există deja și în RO (dar Autoelita, care ezită să se înmulțească, și nechezolii egoiști au nesimțitul obicei că tind exclusivist spre trendul de a conserva monopolul suferinței și al cunoașterii), și în DRO, și în WO, ghinionul cititorului amator fiind particularitatea colectivă că se mai află listele astea tainice și *în continuă mișcare* preelectorală, precum submarinele atomice sau entropia decedatului, scopul fractalic al neasemuitei tactici fiind haosul cuprins în strategia că să nu se formeze spiritual la vârf, ca euroatlanticii, și profii noștri cei mai amărâți din lume, privați indiferent ce ministru arendaș vine, și de lefuri decente, și de o Infrastructură Intelectuală pe măsura setei lor absolute, de integrare în societatea cunoașterii.

Citește cărți, popândăule! Iar cărțile se iau și se rod de acolo unde sunt.

Obișnuiește-te să lucrezi și în bibliotecile publice. Lasă-te de tabieturi.

Cărțile cu adevărat mari, de preț, nu ți le împrumută nimeni. Te și minte că nu o are, dar o are! Cu filele încă-n țiplă sau nedespicate.

Ceea ce n-ar fi așa de grav, pentru că **păcatul intelectual suprem** transcende egoismul de a nu-ți prostitua cărțile, fiind de fapt abținerea absolută de a nu practica Luminarea Poporului, adică a unelti cu colegii tăi intelectualii să nu divulgați vreodată gloatei ignare cărțile alea pe care citindu-le într-o anumită ordine, nedeconspirată nici în listele de cărți și pedefeuri bune cele mai generoase, ați urcat voi treptele filozofiei până la smerenia supremă, care consistă în a ști să-ți alegi cu înțelepciune Stăpânul, pe așa vremi catastrofal haotice, în Marea Complexitate universală, care derivă fractalic, exponențial și brownian, din celula de bază, dezordinea românească clasică.

Deci, postacule, Itinerariul lui Spiritual, care l-a călăuzit spre succes, niciun megaintelectual n-o să ți-l dea ție ca anexă la sfârșitul editorialului. Pentru că atunci vei îndrăzni ca om din subterană să ai îndoieli incomode și să te bagi în ostropelul lui la rețetă, uitând că el n-a scris normativul ăla *pentru tine*, ci pentru Idee/Stăpân! Iar dacă Autoelita, ca emanație secundă a Revoluției, a supraviețuit, pe când emanația primă, fesenistă a mai fost uneori învinsă și restructurată, explicația miracolului e precauțiunea că ea nu s-a înmulțit cât să fie măcinată de disidențe și transparență.

Nu, nu te sfii să mergi la bibliotecă, postacule, ca să te împrumuți sau să consumi pe loc, reducându-ți mereu decalajul de competențe și informare față de editorialist. Nu e ca la bănci, bibliotecile sunt folositoare, chiar și cele ale institutelor străine, care se mișcă mai repede cu prospăturile. Nu, noi nu putem zice despre biblioteci ca, de bănci, străine în **postromânism**, analistul economic Ilie Șerbănescu în *România liberă* din 30 Noiembrie 2011 (v. *Băncile străine - cui și la ce mai folosesc?*): „Băncile străine au venit aici să facă profit - ceea ce era în regula jocului! - , dar au ales forma cea mai invazivă pentru economia din România de a face acest lucru. Au adus bani din afară să împrumute nu firmele pentru investiții și creare de locuri de muncă, ci direct populația pentru consum. Acesta a luat-o razna și, întrucât chiar de ar fi ajutat-o cineva producția nu putea ține pasul, totul s-a dus în import pe datorie. Și, în numai câțiva ani, țara a devenit o anexă bananieră a capitalului vestic, cu dezechilibre interne irecuperabile și vulnerabilități externe extreme. Când au văzut ce a ieșit, băncile străine au oprit aducerea de bani din afară și, ca să obțină profituri în continuare, au pus statul român să înlocuiască finanțarea dispărută cu bani împrumutați pe cheltuiala sa de la FMI. Ele s-au „scos“, în timp ce statul român înaintează vertiginos spre faliment, sub povara îndatorării pe cât de fabuloase, pe atât de fără sens. Băncile străine prosperă împrumutând statul pentru ca acesta să-și plătească datoriile contractate spre a le înlocui finanțarea pe care chiar ele au sistat-o! (...) Se dezvăluie acum nu numai bilanțul tragic pentru economie al expansiunii de tipul menționat a băncilor străine în România - concretizat în transformarea țării într-o anexă bananieră a Vestului european și în îndatorarea fără rost și fără întoarcere a statului român -, dar și toate balivernele vânturate de aceste bănci în domeniul lor specific de activitate pentru a-și justifica acapararea aici a întregului sistem bancar.“

Totuși, rostul revoluției industriale și informatice e a crea omului timp liber și facilități bancare pentru a se feri de șocul viitorului citind listele de cărți bune. De-aia pentru cine nu se împrumută pe termen lung și nu cumpără, nu citește sau nu dă de pomană cărți bune, de mare preț, reamintirea scurtimii vieții o execută magazinele funerare, cimitirele, necazurile, sacerdoții și chiar templele, dacă nu și știristele bazate pe alarmismul accidentelor, crimelor, sinuciderilor sau al deceselor unor vipuri ori ale rudelor lor. Tu de câte ori întâlnești/vizionezi în drum astfel de *semne rele*, întreabă-te de când n-ai mai deschis o carte!

Căci de îndată ce ai deschis o carte, e ca și cum ai deschide o afacere pe contul altuia, cum face și burghezia compradoră în societatea deschisă. Întreaga ta viață ți se va schimba, fără niciun fel de riscuri!

Poți să-ți permiți un întreg salon auto, că e ca și cu haremul dacă n-ai parcurs listele de cărți bune, mergând cu desăvârșirea sufletului de la cărți monovolum ca *Ghepardul*, la cărți cu două volume, ca *Tom Jones*, cu trei, ca *Muntele Vrăjit*, sau cu patru ca *Război și Pace*, fiind tot mai firești azi și fluvii-romane de 16 volume, autor perfect fiind prin definiție tocmai acel scriitor care poate produce atât de creativ încât el însuși să nu mai poată duce până la capăt recitirea propriului text.

Într-o asemenea popularitate publică a cărții, exact ca la rețeaua de megabiguri Metro, noi n-am știrbi cu nimic, ci am întineri Democrația, dacă accesul la funcții în Parlament, Guvern, Președinție, prefecturi sau primării s-ar filtra pe bază de Legitimatie de Client, distribuită cumularzilor după un Test Pisa al cunoașterii listelor de cărți și pedefeuri bune, deși candidații se pot crampona că *n-au avut antrenori culturali!* Căci din Anul Eclipsei 1999, sistemul nostru educativ a intrat în colaps oligopedagogic (K.O.), nemaiputând da după testele inițiale educație educabililor/inițiabililor, ci doar instruire și dresaj de competențe în gramatică și comentarii, din pricina subsalarizării care a substituit constant la nivelul resurselor umane, și va mai substitui cel puțin încă două decenii critice, conceptul de **profesor** cu noțiunea de **fraier**, ceea ce se perpetuează și-n problemele devenirii tragice de la internaut la postac. În consecință, nici Profesorul Știecarte nu mai poate iniția în acest interval pe eventualul Licean Neascultător cum să evadeze din hățiturile unei concepții primitive, consumiste, despre viața literară, concret cum să se protejeze de prejudecata că la mărfurile desfăcute pe Spirit s-ar aplica tot criteriile liberale ale economiei de piață/de pizză, conform căreia autorul cel mai mediatizat și cel mai vândut e și cel mai pe bune dominant valoros genetic de prăsilă, binemeritând de la Patrie, de la guvern și chiar de la Filantropul Mizericordios, ca și cum *prin însăși factualitatea de a fi notoriu* n-ar mărturisi deja Neamului Românesc de verificat de către paparazzi inombrabile abjecții ascensionale spre generozitatea unui clan sau a unui Stăpân, care poate proveni de oriunde în *Primul Stat Unit al Europei, cel mai generos cu teritoriile și suveniritatea*, ca să investească în promovarea dumnealui.

Dimpotrivă, tactica PR a Postacului începător și necorupt e să se depărteze de Editorialist, care de regulă e *promoter* și se simte omenit doar pe *drumul spre centru*, la parterul Gaudeamusului, printre megaintelectuali și pubintelectuali, în loc să se preumbe, ca un *critic*, pe inelele periferice, mansardate sau nu, în căutarea printre cărturari, pe la edituri obscure, a Geniului Necunoscut, natural, sintetic sau obligat, carele ca profil psihologic este oricum de presupus că a dus în Epoca Mooye până la capăt scepticismul cioranian recent, de nu refuzând să mai scrie vreodată vreun aforism, sau aruncându-și manuscrisele la gunoi, măcar abținându-se de la *a transforma în carte* pedefeul, chiar și Shakespeare exagerând pe Project Gutenberg, fiind o autentică dilemă dacă abstenența spirituală taoistă e totuna cu protejarea capacităților productive naționale și a resurselor umane pe spirit.

Nu citi fără posibilitatea de a-ți nota idei, extrase, datorii, iradiații, titluri, pe hârtiuțe de distrus sau pe mobil, șoptite *Recordings* de șters după ce ți le-ai transcris și criptat pe laptopul inexpugnabil parolat, niciodată legat la internet, lucrezi pe PC.

Memoria umană este mizerabilă, viclean selectivă.

Dacă ești și Postac, cititul este o muncă de răspundere subterană ca mineritul, nu bricolaj superficial, iresponsabil. Citește gândind, gândind că-ntr-o zi vei fi

constrâns să luminezi în parapsesă pe alții cât de de de, ce idiot este editorialistul și ce cretin Stăpân slujește, la ce pericole insondabile expune Țara, Poporul.

Iar puterea ta de iradiere va fi ca a unui far pentru rătăciți, azi superfluă, deoarece ieftinitatea postacului e ca o carte dată gratis degeaba cu forța unui prieten.

Bine ar fi, chiar capodopere voluminoase, să le duci **până la capăt** fără mari întreruperi, o noapte întregă, ce dacă ajungi chiaun la serviciu! Dă-i în mă-sa!

Numai așa se formează, ca din telegondolă, o imagine fidelă pe creier, eventual într-o singură noapte, cu extaz, cafea, ceai asiatic, sex sau porno, alte excitante, dar fără lună și stele din cauza poluării optice urbane.

A nu duce lucrul tău până la capăt e tot atât de rușinos, pentru un lector amator, cât ar fi abandonul la un gigolo profesionist sau pentru un guvern de unicat.

Fii atent că mulți mari autori care nu sunt producători de text, ahtiați după tiraj, vânzări și export, ci doar au ceva de spus fiilor poporului, din instinct ăștia **filtrează cititorii**, încearcă din start să scape de snobi, de infatuați, de ratoni, de mancurți și de nechezoli, principala lor obiecție nerostită fiind că *dacă te-ai lepădat de calitatea de român, n-ai devenit instantaneu italian, spaniol sau anglo-american!*

Tu deschizi cartea, și el, într-un abur de cafea și alcooluri, te ia cu „la ce-ai venit?“! De aceea, primele treizeci-patruzeci de pagini ale cărților autorilor impopulari, deși radical-agrari, justițialiști-consumeriști și (anti)clericali, pot fi **adevărate probe de rezistență pentru intrus**, prin monotonie, ursuzenie, (e)scatologic și absurditate, prin tentația irepresibilă, a autorului de a urla, de a scuipa în obraz sau pur și simplu de a chinui cititorul. În astfel de situații mai delicate, postacul nostru trebuie să se comporte cu scriitorul cât mai politicos, dovedind tact și condescendență, dar neabătându-se de la normele legale, ca un agent de circulație care prinde în opți vreun reprezentant al administrației locale, vreun pubintellectual televizionar sau vreun membru de vază al comunității de afaceri de importanță județeană.

Se pipăie, se miroase cartea și, mai întâi, se frunzărește, se parcurge repejor, repejor de la o copertă la alta, cum ai admira o localitate pe Google Earth de la 20 km altitudine.

Se stabilește așa *strategia de lectură*, dacă ai admis că Scriitorul îți dă ceva, în principal lămurindu-te cât timp îi cedezi acestei plăceri solitare. Unde e textul mai dens, mergi și tu cu viteză mai redusă, ca în localități cu radar, iar unde este mai apos, învață-te să accelerezi ca pe câmpuri sau în pustietăți. E oarecum ca la teveu, unde omul occidental cu secretară își stabilește cu o săptămână înainte grila de urmărit, adică trebuie să decizi uitându-te și la marfa de om (politician, vită, boseac, aurolac, pipiță sau vedetă), dacă o primești sau nu la tine în casă, ba chiar în partea cea mai intim locuibilă, să-ți fie intimă toată familia cu un asemenea specimen de vietate.

În acest mileniu incult, nu te aștepta să ai cu cine pălăvrăgi despre viciul tău, nici măcar pe blog, deoarece *userii* sunt mai interesați să se exprime ei decât să se lase exprimați prin altul mai priceput, mai înțelept, mai umblat sau mai guraliv.

Fiind și aceasta o vacuitate, vânare de vânt nu de rating.

Cel mai greu între doi intelectuali e că, spre deosebire de maidanezi la cățele, dominanța e reversibilă după cumu-i tirajul sau ecoul plătit al ultimei cărți citite și niciunul nu vrea să fie Engelsul unui Marx.

Tocmai pentru a nu ajunge Engelsul unui Marx, mai tot kilointelectualul Epocii Mooye postește negru, abținându-se să citească ce-a postat alt kilointelectual, fie el Friend sau chiar amic amic, marele pariu și șpil al rețelelor de socializare și al platformelor, rețelelor, grupărilor și împărecherilor fiind nu să citești tu ce-a scris altul, ci să citească ăla ce-ai scris tu!

Există însă o Constelație a Lucizilor, prevăzută și proiectată de Creator pentru creatură ca să poți convorbi cu idealuri, cu Milarepa și cu Dante și cu cine a mai murit de multe secole, așa că azi are nevoie de *explicații și adnotări actualizate recent*, ca să-și adecveze prin internare paradigma la mondialismul contemporan, știut fiind consensul că noi postacii autiști nu putem reuși Luminarea Poporului nostru să investească în Infrastructura Intelectuală decât împreună cu Filantropul Mizericordios, Profesorul Știecarte și Liceanul Neascultător.

Nu polemiza cu orice cameleon, care face pe popândăul tocmai spre a macula ce susține, asupra valorii unui text cu sens inaccesibil cocalarilor, tonomatelor, zdrențelor sau postănacilor. Ca și în politică, nu te aștepta să convingi de purul Adevăr pe un **sconcs** plătit de vreun mogul, nabab, shogun, corsar, baron, consilier pe probleme de literatură și artă, adică de imagine/de turism, critic sau editor, să propovăduiască de la balcon sau din subterană Minciuna!

Recitește Cartea de câte ori este nevoie. Aceeași carte/simfonie/pânză/iubire se schimbă după cum devii tânăr/bătrân, fericit/luceferizat, sărac/bogat, sănătos/nebun.

Taina cea mai secretă în iluzia existenței spirituale: nu investi speranțe că vei fi... înțeles, citit și tu, de diplomectualii superiori subcomentariului, de editorialiștii din balcon, pentru că în îngâmfarea lor elitistă, de tricolor deasupra maidanezului, ei rareori se dedică sincer la întreținerea și reconstruirea conștiinței și „spiritului de comunitate”, deoarece nu vor să fie turma, ci păstorul, iar păstorii se organizează în confrerii, uneori transfrontaliere prin trashumanța de pe la târguri și festivaluri.

Viața e complexă și, când cineva drag are succesuri și te șterge dintre Friends, tu imaginează-ți **abjecțiile ascensionale** prin care trebuie să fi trecut sufletul ăla din moment ce nici în Parlament, nici în primării, nici în clanuri n-a pătruns încă vreun Tudor Vladimirescu, vreun Nicolae Bălcescu sau vreun Alexandru Vlahuță, ci dimpotrivă, a avut numai eșece. Diplomectualul tău e adesea doar un potențial ministru, cinic, mincinos, coruptibil, lacom, conștient că *acum e momentul*. El folosește cărțile ca pe niște trepte, calcă pe ele, nu ca pe niște padruji de să se desfete toată noaptea cu ele. Va călca și pe capete sau șire de oameni, fără să se șteargă pe picioare. Nici nu te va citi, cel mult i se va raporta de către nechezoli *în caz că*.

Dar postacul să nu dispereze de ce-a declarat ăla, fiindcă doar din vina lui și-a făcut iluzii, stând în zazen la zid, uitând că când e să fie chemat la teveu, producătorul de bestselleruri e monitorizat de editori, așa că-și sondează, modelează, calculează cu trei zile înainte ce vrea să audă potențialul cumpărător al cărților sale. Adică îl va linguși. Deci un performant ca ăsta nu-i va transmite nimic nou și luminos poporului, ci se va cameleoni precum lăutarul ce ți-a descoperit *tocmai cântecul tău!* De aici vine bezna asta din creierii gloatei și, totodată, rațiunea de a fi a postacului în RO și DRO, pesemne cât o ține Epoca Wash: **Luminarea Poporului!**

Întreg viitorul RO se va lumina orbitor numai de îndată ce Biblioteca Națională va funcționa la standarde occidentale, ca cea mai dotată din Galiția Mare, de la Ragusa la Dorpat, asigurând tuturor elevilor, adolescentului miop sau cu alte dizabilități și Liceanului Neascultător, ca și Profesorului Știecarte, cavalier de modă

veche regală, precum și pensionarului cult care asimilează competențe pe tot parcursul vieții, egalitatea de șanse cu Filantropul Mizericordios. Atunci, din nimic, o generație Labiș spontanee, va răsări, donând țării **un nou tineret idealist**, ca al Revoluției Futute și al Golaniei pururea Fecioară, în mâinile sfinte ale căruia România ori își va da duhul, ori își va îndeplini Misia Culturală de a reconstitui, a recupera și a răzbi, după jalea de colonialism la care au supus-o cele trei Imperii în curs de reconstituire.

Ci numai când stai în zazen la zid și meditezi mai cu atenție, abia atunci constăți că folositoarea și plăcuta zăbavă solitară (anti)clericală a cetitului este pentru tânărul homosap radical agrar și justițialist o necesitate vitală.

De aceea, *postacul nostru din RO sau DRO trebuie să fie optimist, deoarece niciodată în WO progresul nu a ajuns pe asemenea culmi ale civilizației* și chiar există resurse pentru și mai sus. Cel mult poate să-i lase un gust amar contradicția dintre obsesia pământenilor de a umbla după obiecte și servicii de calitate și satisfacerea vieții lor spirituale cu subproduse sau deșeuri mediatice care metafizic sunt cel mult la nivelul reclamelor și prospectelor bunurilor achiziționate.

Precum în Modernitate, așa și în actualul Mondialism, fiecare generație trebuie să preia pe umerii ei *întreaga* povară a moștenirii culturale, cum în ordinea naturală vedem pe geam, ca prozatori români contemporani, că se întâmplă aidoma și cu maidanezii, prin joc și exercițiu cățelușii însușindu-și *întreaga* cultură de cartier cu gunoaie a adulților, întru inserția profesională ca dulăi în viața haitei mușcătoare de trecători, de pneuri, de genii și de alte aparențe. Iar dacă nu și-o ia, dacă junimea nu servește povara, atunci se scurtează apreciabil Epoca Wash, spre nemărginita satisfacție a mancurților, a reneșților, a ledurilor și a Dușmaniei.

Numai cititul de text liniar abstract negru pe albă te învață să reziziți nămolului mediativ, exersându-te să fii singur cu tine însuși în creierul cât o catedrală, cât o stație de epurare sau cât un mall gol și să generezi însuși tu *reprezentări*, chiar și în 4D!

De aceea, Misia culturală de a reconstitui, a recupera și a răzbi se va baza, conform trendurilor logice, nu pe buget și maidanezi, adică pe sfârtecare (*Écartèlement*), ci pe sponsorizări, confiscate fără milă de la cleptocrație prin forța devastatoare a statului sau cerșite de la burghezia de merit, care sub amenințarea permanentă a Exploziei Sociale și a suspendării vremelnice a democrației de către proletariatul ordonator de credite sociale și educative, va învăța să practice *mecenariatul preventiv* contra impozitării averilor, sub amenințarea de a taluza manual o autostradă de la Tiraspol la Bruxelles. Chiar și până atunci când se va inițializa prima investiție masivă în Infrastructura Intelectuală de tip occidental, postacul trebuie să-și păstreze calmul la orice manipulare de natură a influența negativ cititorii în mentalitatea că la o istorie de kkt nu putem avea decât un prezent de fecală, iar viitorul e gazos, rarefiat de nici nu există, deși vede și el că nu UDMR, nu țiganii romi sau românii țigani, nu evreii, nu lipovenii, nu grecii, nu arabii, nu chinezii, nu chilenii, nu africanii sau alte etnii conlocuitoare dau la noi dovadă de extincție identitară, ci chiar minoritatea majoritară, deoarece Neamul Românesc a ieșit în 1989 din **Hiatusul** bolșevic, de după **Năpasta** din 1940, cu ce a putut, cu o elită compusă din prea mulți nechezoli, astfel încât a fost integrat euroatlantic de elitele altora, deficitul de infrastructură intelectuală și scularie academică punându-l într-o situație nu mult diferită de a handicapărilor, la care se și gândesc cu duioșie miloasă diplomectualii, când se întorc din misiune ca nechezoli de speța a doua înapoi la postacii noștri, asudați, nehaliți și suboxigenați în abatajele lor.

Iată de ce, până la elaborarea de către specialiști a unui *Manual al calității exercitării pasiunii de postac*, este dezirabil a se respecta, în scopul reducerii riscului de malpraxis în parapsă, cel puțin prevederile *Codului deontologic al postacului*.

Oricum, *asigurarea calității* trebuie să primeze *controlului* ei, care nu poate fi cuantificat decât ca însumare a voturilor pozitive primite de la colegi obezi pentru comentariul anexat ca un fel de șpagă la ideile editorialistului din balconul paginii.

Iar asigurarea calității trebuie să înceapă cu o reflecție sinceră asupra pasiunii de a posta, explorându-i vacuitatea din perspectivă pluri-, inter- și transdisciplinară.

Această autointerogație holistă îl va ajuta pe orice postac să-și clarifice cu ușurință care sunt *obiectivele* secrete ale sconșilor, urmărite de editorialiștii și de finanțatorii din Dușmania ai organului de presă scrisă, webistică sau televizionară, astrală.

Numai în funcție de aceste *obiective*, alese dinadins ca măsurabile, precum gâtul lebedei, se poate descrie exhaustiv și corelația cu rezultatele corespunzătoare, devenind observabile „progresiile“ realizate pe parcursul practicării îndelungate a operațiilor celor mai frecvente: vizitarea site-ului, lecturarea editorialistului preferat sau cu cele mai multe accesări și, în final, încercarea de a-l influența pozitiv prin pertinenta ideilor tale proprii de zdreanță din catacombe, prin armonizarea completărilor aduse, prin etalarea de sentimente sau prin presiunea colegilor cocalari care ar adera la ele.

Chiar dacă uneori ți se pare că România e condusă dintr-o casă conspirativă, alteori dintr-un campus american și câteodată de printr-un bunker sau tab dinspre Transnistria, ca postac bun român nemăsluit tu nu trebuie să uiți că scopul final al demersului evaluator este reducerea ecartului dintre starea ideală a influenței postacului asupra editorialistului și starea momentană, sistemul cuantificatorilor autoevaluativi fiind adesea alterat operativ, informativ și contrainformativ *prin subiectivitate* și, de aceea, impunându-se obligația eternă de a se reitiera controlul extern, resimțită dureros în aspirația postacului de a se cățăra pe histograme și a întreba și pe alții ce părere valorizantă au despre percutanța comentariilor sale recente.

Cea mai mare satisfacție pentru un *cărturar* relativ anonim este să-i dea unui intelectual mediocru impresia că are de a face cu un prost incult.

Dar tu, ca postac care te implică, resemnează-te că nu se poate să nu te enervezi când constăți că citești intelectuali istorici subliniind cu satisfacție că voievozii noștri mitici erau tot niște Mitici corupți, ca fesenıştii multicolori ai pluralismului nostru din Epoca Mooye.

Iar aiasta se poate tocmai pe când norodul la iarmaroace și la manifestări populare naturiste, gândește încă mitic, la renunțare, la asceză, la economii, la sinteza zen Occident-Orient, având succes la copii exact acel ușure Hopa-Mitică yoghin al cărui cap este vidat de patimi, pe când baza emisferică plumbuită bisericos e totdeauna greu înfiptă în solul natal ca o aspirație spre un absolut chtonic mallar.

Nu se poate să nu lăcrimezi nici că e păcat de Dumnezeu că-n 1997, când au venit la putere intelectualii, s-a trecut prin consens pe contrasens, la Amânarea lustrației, considerându-se prioritate mai națională implementarea *neorollerismului*, adică asasinarea mitului eminescian, ridiculizarea voievozilor și deconstrucția României Regale, arătându-ni-se că nici nu se putea trăi în ea din cauza derapajelor, ceea ce s-a interpretat, atât în Patrie cât și în Dușmania noastră, ca o reținere daimonică de la a reînoda firul istoric în 26 iunie 1940 când a fost forfecat de Hiatus,

hotărâre aplaudată frenetic de Leonte Răutu, Alexandru Drăghici și alți delegați sau observatori la congres, care au citit în astfel de măsuri o recunoaștere morală, adică **căinta** că elita interbelică își merita cu prisosință Romlagul, inclusiv Reeducarea.

Or, Postmodernismul, adică modernismul târziu, stafidit și smochinit, s-a împotmolit în globalism, în dulcea pierdere a diversității. Marea Recuperare ni se arată atunci ca un mod esențial de a relua drumul și faza, spre a vedea limpede cum s-ar fi putut evita Rătăcirea. Astfel, RO dobândește o devenire ca de **supraputere spirituală** și, prin fanatismul unui imperialism purtat de capitaliști destoinici, cultți, cu mulți filantropi culturali, sprijiniți de popor, țara noastră se poate impune omenirii debusolate ca o continuatoare latină activă a bazelor greco-iudaice ale Europei.

De la Volga pân' la Elba, clan cu clan, ca un imperiu!

Căci oricât de ineficienți am fi azi, România eternă rămâne Monarhie prin destinul ei geografic carpatin și prin originile romane. Ea e figurativ ca o Coroană solară ale cărei nestemate micuțe măricele sunt Bulgaria, Serbia, Ungaria, Basarabia și chiar Ucraina, când se va destrăma. Mutarea Capitalei spre Sud are însă o semnificație mai profundă: la comunicațiile de azi, nevisate de Burebista sau de Traian, noi putem atrage în centrul nostru gravitațional Grecia famelică și restul ciopârțit al Iugoslaviei, deci în perspectivă Turcia și chiar Libanul, Siria sau Israelul, transformându-ne astfel într-o *mare putere mediteraneană creștină*, ca fosta Romă: Bizanț după Bizanț! Noile tehnologii informatice permit stăpânirea cu ușurință a unui asemenea imperiu. Numai băieți deștepți capitaliști și buni consilieri să ai! Și tineret radical agrar justițialist dornic să acceseze și să aplice la niște Itinerarii Spirituale!

Orice postac de valoare poate aspira la cele mai înalte posturi sau roluri de luminători în societate. Aceasta și este semnificația maidanezului de sub Tricolor.

Dacă ar fi existat instituția subcomentariului imediat după colțul de cotitură din 2 iunie 1997, atunci demolarea Mitului Eminescian s-ar fi produs doar în catacombele din subterana postacilor, nemaexistând ca reper nr. 265 al *Dilemei* din 5 martie 1998, interpretat de desantații Dușmaniei cum că Autoelita, dându-și seama că e compusă preponderent din nechezoli de ambe spețe, deloc prolifici, a presimțit că niciodată ea nu va putea elabora un „proiect“ fezabil de să implementeze serios reprimarea bolșevismului, recuperarea Basarabiei sau reconstituirea Monarhiei, fiind și logic când cineva se simte impo, să i se pară că așa-s toți și că totdeauna au fost și vor fi la fel pe meleag. De *atunci* ea n-a avut încotro decât a-l vrăji și manipula pe contribuabil cum că și-n trecutul Regal megaintelectualii erau tot un fel de nobile secături atât de înălțate deasupra gloatei încât orice validare josnică de la postaci ar fi fost inconceabilă, creându-se astfel în ceruri un fel de mafie cleptocrată pe spirit, de se laudă și se lingușesc publicitar doar ei în de ei, ca și cum n-ar fi existat *istorie* înainte de mușcătura de la colțul de cotitură, iar Nicolae Iorga din Wikipedia și Nicolae Iorga de Mâine ar fi niște Nimeni.

Și au mai și lansat în loc de conceptul de marxism-ceaușism, pseudonoțiunea de *național-comunism*, ca să înșele pe dobitocul occidental, pe Marele Grant, că adică ei se bat aici-ș-a-n Patrie nu cu fesenismul iliescian fără dinți, ci în contra fascismului de oțel, al comodului comic cu ideologicul, nu cu organizatoricul, Vadim, pentru liniștea continentului!

Prin urmare, a deveni un bun postac profesionist demolator îți poate aduce, după cum te orientezi, nu numai celebritate ci și alte avantaje, *în primul rând putere și alte stele*, pentru că adăugând zi de zi, antrenându-te ca un fotbalist, competențe la valoarea ta, citind listele de cărți bune, vei fi pozitiv gradat în sus, avansând de la elita literară amatoristă la cea mai supremă elită, cea publicist-politică, de la care atârână așa

frumos îndestularea poporului, diversificarea plăcerilor lui, culminând cu cenecluri de jacuzzi în Bazinul de Spiritualitate.

Vasăzică, dacă Ceilalți își tratează propria viață ca pe un obiect de consum, treaba lor! Tu, ca bijutier al spiritului, ca postac român, ai alte treburi, alte datorii, alți recuperatori! Vorba ceea: lăsați-ne să muncim! Vrem să muncim în Roșia Montană, cea mai veche localitate atestată documentar pe meleag, vrem să trăim din minerit! Țării cât mai mult aur oranj pentru Banca Națională!

Și dacă cianurile vor nimici turismul ardelean tocmai când sta să-nceapă, atunci soluția e tot Marea Recuperare, în acest cadru clasic săvârșindu-se Cetitul Cărților, raft cu raft, mereu mai sus!

Oricum, totul se câștigă, iar bătălia pierdută de postacii poporului în parapsă va inspira la Giurgiu-Russe a doua epopoe națională terminată după *Levantul*.

Paradoxal, neîncrederea în cianuri a fost amplificată de chiar uriașul efort lobbyistic al investitorilor, dus de la șomeri la președinți și de la batalioanele de postaci la conclavurile de academicieni. După atâția ani, e ca și cum n-ar exista nici o șansă azi ca proiectul să nu se implementeze, bun sau rău!

Mai toate obiecțiile cresc însă straniu din argumentul ecologic, când problema problemelor este contabilicește mult mai simplă, de tip colonial est-etic: generația noastră se declară incapabilă tehnologic de minerit și atunci decide să permită unor străini deștepți, *în condiții de pace eternă, sub umbrela NATO*, extragerea și scoaterea din țară a 314 tone de aur și a 1.480 tone de argint, după datele publicate, care pot fi minimale!

Iar odată ajuns un bun, bogat, voiajat și renumit postac, intelectual public cu carte publicată sau chiar kilointelectual, tu să nu aplici colegilor tăi mai codași din parapsă Complotul Tăcerii, cum megaintelectualii intelectualilor mai mici, adică *subintelectualilor* în accepția lor de postaci din subterana editorialului, la polemici sau altercații sau încăierări lor nezicându-li-se niciodată pe nume – Doina, Ticu, Roxana, Horia, Gabi, Crin, Tamara – , ca să nu le facă publicitate gratuită înălțându-i semi-intelectuali, ci obicinuind a-i înghesui sub numele generic Neica Nimeni, în mugetele gloatei care nu pricepe prin natura ei gregară cu gândire *extra muros* monopolizată de văcarul mulgător, că **o idee bună** trebuie să se impună furtunos în societate prin ea însăși, ca ghilotina cu tăiș iluminist, indiferent de creierul emițător, numai prin dotarea raționalizată a homosapului cu intelect consumabil.

E însă altceva când, uneori, cum am mai spus, bunul postac e silit de instinct să se comporte el însuși aproape ca un kilointelectual față de un scriitor aproape public de așteaptă să-i iasă o carte, daimonul său oprindu-l și pe regele subteranei de la a pronunța numele adversarului, doar ca să nu-i strice lansarea, pentru că ar fi trist pe pământ să nu aibă adversar, iară nu din cocina gândirii de a nu-i face ăluia publicitate neplătită și neimpozitată în agoraua webistică a parapresei, acest mod de a-ți castra adversarul, tăindu-i numele și prenumele, fiind în adâncimea puțului gândirii o reminiscență bolșevică din campaniile când se critica deviația, fără a se divulga identitatea deja dispărutului în Gulag.

Totuși, oricât i-ar veni să te înjure ca editorialist, un bun postac realizează *cât e de nașpa că ni se degradează limba* și folosește în contra vântului un limbaj corect, demn, civilizat, nepornografic chiar când leagă imagini, deoarece pe internet mai navighează și fete autiste. Fiindcă cel mai periculos este, nu numai pentru postacul începător, să nu-și însușească o mentalitate de conducător auto profesionist. Atunci,

urcându-se la volan sub influența alcoolului sau fiind obosit ori bolnav, el mănâncă sau confundă litere, uită diacriticele, comite dezacorduri, se ia de editorialiști și de colegi, folosește un limbaj necuviincios, se comportă ca un nesimțit de parcă toată lumea e a lui, obligată să fie atentă la ce box de manelisme debitează el.

Dimpotrivă, întotdeauna, în orice context, oricât ar fi de îndreptățit la respect prin adevărul emanat, postacul din scui pătoare nu trebuie să se creadă mai presus de condiția umilă de **subcomentator** webistic. Pentru că ce ostenește el e ca și cum ar cerși genial la muzicuță în tramvaiul 41, cu pretenția c-ar rivaliza c-un clăpar dupe scena Ateneului, la Festival, care are un Bechstein D 280. Și nu s-a văzut idee bună din presă trecută prin parlament, iar *una genială din parapresă* are probabilitate chiar de cum ar veni că nu ajunge vârsta acestui Univers să se plinească, chiar dacă Bioseea s-ar pitula într-o gaură neagră să facă din Timp ce curtezană vor liderii ei.

De aceea, e și nesimțire, e și o ofensă adusă gazdei, ca un postac necrucificat să se ia în gură nu numai cu alți colegi, cu și cu editorialistul. Mai mult încă, atunci când un editor se pretează la a da răspunsuri sau completări gen *@Postac*, beneficiarul nu trebuie să se formalizeze dacă ele sunt pălmuitoare de banale didactice și nici să se indigneze dacă se manifestă superioritatea strivitoare criptorasist, ca de la nechezol de speța a doua din UE la băștițaș din RO.

Mai delicat e pentru patriot pe forumuri când constată că sconcsul, postănacul, samsarul, ratonul, cameleonul, popândăul, mancurtul, tonomatul, compradorul, renegatul, zdreanța, editorialistul, publicistul, antrenorul cultural sau vreun rezident se comportă ca un **desantat**, minimalizând în mod repetat și cu intenție valorile noastre naționale sau interpretând diferite controverse vădit în defavoarea RO, ori practicând în mod deșănțat elogiul Dușmaniei, cea mai bună tactică fiind nu a-l demasca, deoarece își schimbă imediat nick-ul și IP-ul sau pune pe altul, iar esența activității de spionaj și contraspionaj, practica milenară e că spionul, interesat să știe și să cumpere totul, sau să-și verse cianura intoxicându-ne, nu trebuie alungat, ci dimpotrivă, supravegheat cu atenție, și doar atunci când este cazul, îl refuzăm cu șiretenie.

Deocamdată, fără un vast centru de documentare asociat unei Biblioteci Naționale de date, informații, bibliografii, biografii și CV-uri, care să stocheze și site-uri (hypertexte), bloguri sau pdf-uri, cu o mare tristețe de câine trebuie să recunoască postacul sărăcia mijloacelor sale de informare! Și totuși, cum trăim în pădure, un bun postac manifestă *conștiință ecologică*, nu numai protejând timpul și nervii altuia, ci și abținându-se de la a se băga în forum dacă nu e cazul, ceea ce pe plan mondial poate însuma statistic reduceri semnificative de consum de energie nuclearo-electrică și de diferite materiale, unele foarte rare.

Căci tot așa e motanus mutantus și cu programele politice, deci de orice culoare ROGVAIV ar fi un program bun, de import, dacă-i adecvat, tu trebuie să-l adopți pe acela, chiar împotriva convingerilor tale, și să contribui corespunzător, îndemnând la suportarea consecințelor de către electoratul de bună-credință.

În această reținere constă de la Înger însăși munca zilnică, zilnică, a postacului ca recuperator, el fiind ca și un nemuritor aplaudac, căci vorba rostită trece din eră în eră și din eon în eon, datorită sa dogmatică pentru care speră până la urmă să fie plătit sau răsplătit, în oricare dintre lumile posibile, fiind a lăuda ca heruvimii, nu a desființa ca bolșevicii. Pe când lătratul maidanezului la Tricolor nu se perpetuează, el *nu este*.

Iară dacă nu are ce lăuda într-o seară, atunci postacul trebuie să se abțină.

Or, de la Diavolul vine împrejurarea că dacă nu are ce lăuda, atunci aplaudacul își arată accepția de sconcs numai când începe să huiduiască arbitrul sau critica, care e

cucerirea cea mai de preț a Libertății și imperativul categoric gorilian ca din trecutul quasicolonial, din împiedicarea exprimării noastre culturale, să extragem ca pe o măsă stricată de la dulăul bătrân adrenalina în plus de a mușca pe un om.

Intellectualitatea și ceilalți actori civici, de regulă scrie din profesionalism pe bani și *rubricuță*, nu dintr-o necesitate vitală de a munci exprimându-te, ca postacul. De aceea, înșiși megaintelectualii nu fac decât *nuanțarea problemelor*, complicându-le în folosul politicianilor și mogulilor/nababilor, tocmai când, dimpotrivă, ar trebui stabilite **răspunderile** politice, spirituale, în perspectiva Mântuirii. De ce avem un președinte suspendabil când Soarta ne păstrase un monarh? te judecă poporul. De ce România n-a recuperat nimica pentru Marea Recuperare? De ce cleptocrația a preferat *amatori* în structurile statului, când putea instala *tehnicienii* formați în Occident?

Numai postacul are libertatea de a gândi radical. Ca poporul.

Numai postacul poate întreba cu iubire dacă problemele poporului se rezolvă neapărat numai în uie și numai cu mijloacele democrației!

Numai postacii poporului pot intui și estima *cauzele eșecelor* politice și intelectuale! De ce România nu a recuperat Basarabia! De ce nu ne-am întors în **familia selectă a monarhiilor europene**, rămânând singuri-singurei pe lume, cu shogun suspendabil! De ce nu am deschis proces comunismului și crimelor Contrarevoluției! De ce nu se aplică pedepse cu lectura publică pentru amenzi de circulație, dacă e vorba de plozii cocoimii, de șmecherii îmbuibăților, de agramații politicianilor sau de progeniturile beizadelelor politrucilor cleptocrației fostei nomenclaturi totalitariste!

Singurul răspuns nonimpertinent la atâtea *de ce*-uri fiind că, tocmai în anii când se mai putea face cât de cât câte ceva, presa anilor 1990-1997 era una tipărită și, din acest motiv tehnic, *instituția postacului n-a funcționat* ca să atragă atenția editorialiștilor, printr-un feedback strigător în sus, la cer, că Țara a pornit-o la vale pe căi Kitsch greșite complet, din cauza orbitorului deficit de cultură de securitate.

Dar odată cu răspândirea internetului ca infrastructură a rețelelor de socializare, cu cât un postac avansează mai abitor dincolo de itinerariul spiritual avântându-se a naviga independent pe valurile bazinului de spiritualitate, el își perfecționează și extinde prin autoformare tocmai capacitatea sa de relaționare, devenind cu adevărat un postac de valoare, un **resident**, capabil la rândul lui să formeze alți postaci desăvârșiți.

Rolul conducător al postacului în însănătoșirea morală a țării nu mai poate fi contestat azi nici măcar de liderii religioși, deoarece la fiecare editorialist subexistă zeci, sute și chiar mii de postaci, ceea ce alimentează expectanța că în popor se va disipa curând adevărul dureros că, de la colțul de cotitură din 2 iunie 1997 încoace, clasa noastră intelectuală *nu e mai brează decât clasa politică*, inclusiv veriga slabă de legătură dintre ele, analiștii televizionari, mereu aceiași, segment social a cărui imobilitate este chiar o măsură a stagnerii Tranziției în lipsa de pietate.

A menține **rolul conducător al parapresei** presupune, în consecință, să depășim în slujba poporului, dragi postaci, statutul de *comentatori pasivi* a ce scrie editorialistul, putând propune subcomentatorul însuși PRESEI o tematică vastă, anume alegându-și el, ca activist recuperator agresiv, ce și pe cine subcomentează după cum apar pe motoarele de căutare ca fiind momentan *cel mai recent abordate subiecte de însănătoșire morală*, cum ar fi de exemplu cele derulate mai jos.

TEMATICA VASTĂ propusă presei de parapresă

- Luminarea Poporului întru Marea Recuperare și eradicarea **postromânismului**, revenindu-se la un românism sănătos, demn de tot respectul în UE și în WO;
- Reîntregirea fie și pe net a Neamului din RO și DRO în WO, cu ajutorul lui Dumnezeu;
- Declararea de urgență a Stării de Necesitate Culturală și desființarea irevocabilă, fără dezbătălii, ba dimpotrivă, a televiziunilor și organelor de presă care mai mult tâmpește poporul.
- După arătarea pereților la presă, în 15 decembrie 2011, terminarea pe bune a Bibliotecii Naționale *Neterminata*, prin occidentalizarea fondului de carte și digitizarea resurselor, îndeosebi a presei din anii 1912-1956; integrare cu bibliotecile din Basarabia și din Diasporă; construcția din donații și din averile inexplicabile a unui adevărat mall cultural al Capitalei, capabil să găzduiască ministere și alte organizații; participarea onorabilă a românilor la European Digital Library.
- Asigurarea preeminenței spirituale a BOR prin dotarea Catedralei Mântuirii Neamului *Neînceputa* cu cele mai relevante resurse digitizate, inclusiv literatură, istorie și științe conform programei școlare, accesibile din toate parohiile, din RO, MD și DRO; adăpostirea în anexe a uniunilor de creație rămase fără sedii sigure;
- Neacordarea licenței de să-și permită să difuzeze produsul „Știri“, către canalele TV fără corespondent stabil la Sofia, Belgrad, Budapesta, Chișinău, Kiev și Moscova, presupunându-se că în DRO au;
- Obligarea cotidianelor să actualizeze zilnic starea vremii, cursul valutar, rata plusvalorii (ca raport între averea oligarhiei și averea poporului muncitor), cât a mai crescut datoria externă, cât la sută mai este averea națională din cât era la 22 decembrie 1989, starea bibliotecilor publice, prețul *real* al intelectualului român pe luna în curs, populația momentan neplecată și chiar suprafața țării (la 22 septembrie 2011 când am ratat Schengenul fiind deja vândut la străini teren arabil cam cât marele Județ Timiș sau două județe Covasna);
- Revenirea clasei politice la Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă ideală, originară, în locul Shogunatului mogul-nabab cu rotativă când baronii, când corsarii, care s-a dovedit incapabil de a pilota și monitoriza respectarea îndeplinirii obligațiilor de plată a contribuțiilor la Fondul Cultural Național în condițiile și la termenele stabilite prin reglementările legale în vigoare;
- Reprimarea perpetuă a Bolșevismului de către postaci, dacă editorialiștii se comportă ca niște eunuci atitudinari castrați sau ca niște speculanți ordinari, capabili să rețină din istorie doar senzaționalul umanismului de regulă ceaușist, pentru votanți cu dizabilități la logică;
- Încurajarea civică prin scutirea de impozite a Barourilor de avocați ca să acorde prin rotație asistență juridică gratuită cetățeanului pe probleme de relații cu instituțiile, cu statul, sau cu moguli, nababi, baroni, corsari, beizadele ori funcționari cocoțați mai presus de lege.

- Valorificarea pe un plan superior spiritual a Diasporei Române folosind infrastructura intelectuală a altora pentru Luminarea Poporului și Marea Recuperare, întru Mântuirea Neamului;
- Realizarea de către Partidul Cadrelor Didactice a unor pelerinaje extracurriculare, cum ar fi prin Sarmisegetuza, Alba Iulia, Putna, Cernăuți, Hotin, Soroca, Tighina, Balta, Cetatea Albă, Vâlcov, Insula Șerpilor, Sulina, Vama Veche, Balcic, Bazargic, Giurse, Călugăreni, în spiritul cooperării și înfrățirii regionale;
- Listarea monumentelor dispărute/demolate și reconstituirea lor din averile inexplicabile, din fonduri nerambursabile sau prin voluntariat;
- Așezarea lui Soljenițin pe soclul lui Lenin dinaintea Casei Scânteii, dezbolșevizând violul arhitectural sovietic;
- Autoritatea Națională pentru Wikipedia Românească – să ajungă cea mai documentată Wikipedie de pe mapamond!;
- Educarea tuturor instituțiilor din RO în spiritul igienic de să asigure publicului deservit toalete decente, dacă sare de două ore coada estimată, îndeosebi la plata impozitelor și taxelor;
- Băgarea a 51 autori canonici români în Project Gutenberg;
- Elaborarea anuală de Liste de cărți bune (100 titluri pentru *Itinerariul spiritual*) și de liste de 1001 frenezii dezirabile pentru *Bazinul de spiritualitate*, câte trei variante de către fiecare instituție/organizație ce ar trebui în mod normal, după denumire, să se preocupe de să identifice, să semnaleze și să combată **postromânismul**, cum ar fi: Academia Română, Societatea Academică Română, Institutul Cultural Român, Uniunea Scriitorilor, Colegiul Noua Europă sau Biblioteca Națională, consultându-se și anticarii sau buchiniștii;
- Îngrijirea mormintelor Intelectualilor noștri din Montparnasse și alte cimitire, de la Atlantic la Ural și la Pacific;
- Transformarea Muzeelor din depozite nedepoluate astral în Centre educative și de documentare, curmându-se cu oligopedagogia, inclusiv în ce privește utilitatea sex-shopurilor într-o lume nefericită;
- Agenția Pentru Asigurarea Calității Atitudinilor (APACA), serviciu public deconcentrat la colțul de cotitură de pe Calea Victoriei, vizând civic eficientizarea conservării spațiului național, ca spațiu social amenajat;
- Cetatea Artelor și Științelor din Campusul de la Măgurele, în scopul Luminării Poporului precum și al valorificării și dezvoltării elementelor ce definesc identitatea culturală a colectivității locale;
- Reconstituirea la Popești-Leordeni, în zona timișoreană a Capitalei, a Bibliotecii Ulpia ridicate cândva de divul Traian la Roma după planurile aceluiași Apolodor din Damasc de la Dunăre, ideal cu tot cu Bazilică și cu cele două secțiuni de manuscrise, grecească și latină, pe bază de recuperism din fonduri filantropice de la îmbuibații interesați în mecenariatul preventiv contra impozitului pe avere, dar din cărămidă de sobă absorbantă de umidități, nu din gresii Versace.
- Editarea tuturor manualelor școlare sub formă de pdf-uri, eliminându-se obligarea elevilor de a mai umbla cocoșați cu ghiozdane care deformează silueta și pot lăsa sechele coloanei vertebrale prin reflexionarea obedienței de sclav față de autoritate.

- Restricționarea înscrierii la concursuri, încât să fie *autori de manuale doar profii care a lucrat efectiv cu educabilul-țintă la clasă în ultimii 7 ani cu normă întreagă*, nu și directorii sau inspectorii școlari chiulangii, nici universitarii aerieni, producători de câte un curriculum fantezist, inaplicabil Generației Pupici, sau de tratate intangibile pentru elevi.
- Înălțarea în procedură de urgență la Paris, de către Santiago Calatrava sau Toyo Ito, a Casei României pentru doctoranzi, pe intravilanul cuvenit în Cité Universitaire Internationale, fondurile provenind din donații, de la guvern și din impozitarea catehizantă reeducativ a bogașilor nemilostivi din topurile burgheziei noastre de merit, de șpagă sau compradoră.
- Înființarea Ministerului Datoriilor Statului. Afișarea de trei ori clipitoare și cu licurici **a cifrei datoriei externe**, la intrarea în orice supermarket sau bazar, ca și la băncile străine și la bancomatele lor.
- Obligarea organelor de presă, televiziune și internet să afișeze săptămânal, la loc vizibil și frecventat, portretul proprietarului (poza de familie) sau al acționarului/finanțatorului majoritar.
- Agenția Națională pentru Combaterea Corupției, Incompetenței, Inculturii și Nesimțirii (ANCCIIN) cu sediul, ca și Patrimoniul, Ministerul Culturii, Opereta, Bursa, Institutul de Științe ale Educației și Protecția Consumatorului, în localul Bibliotecii Naționale.
- Băgarea raportului privind *Starea bibliotecilor/mediatecilor publice încă nemediateci din RO și DRO*, ca rubrică permanentă pe agenda ședințelor Consiliului Suprem de *Apărare a Țării*.
- Obligarea patronatelor să creeze sindicate moderne, cu deosebire ministrul educației să se implice ca sindicatul corpului didactic să fie o paradigmă de occidentalizare, cu forum contagios de activ;
- Legiferarea comportamentului ecologic responsabil privind Protecția Zănei Pădurilor, interzicându-se tipărirea sub formă de cărți a pdf-urilor dacă nu este asigurat de către editor un tiraj de minimum 10 000 exemplare.
- Înființarea *Bookfestului/Gaudeamusului bloggerilor și postacilor*, lansându-se la fiecare 5 minute ale Târgului, într-un spațiu de evenimente de preferință în prezența autorului, la nivelul 7.70 pe ecran panoramic, diferite pdf-uri, care vor fi free online.
- Învoirea sezonieră a RO de să se retragă din UE, cât timp sub dictatură militară limitată și cu guvern apolitic de tineri tehnocrați sunt rezolvate în procedură de urgență sub conducerea shogunului problemele de integrare presante cele mai incompatibile cu mijloacele greoaie ale mecanismelor democratice;
- Institutul pentru Semnalarea și Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR) – capodoperă de arhitectură din luxoasa Băneasa, subordonată ICR-ului; cu filială clonată la Niterói, Rio de Janeiro.
- Formarea în DRO, la Paris sau la Viena, a **guvernului paralel** al tinerilor tehnocrați care să sugereze soluții de mentalitate occidentală, creative, guvernului din RO înglodat în datorii, obligații și arierate;
- Ghidarea feed-backului civic prin Emanciparea Cadrelor Didactice;
- Genializarea Obligată a Supradotaților prin activități de excelență;

- Anularea tuturor taxelor și impozitelor actuale, introducerea unui singur impozit pe venituri și proprietăți, iar în caz că vine poporul la putere – confiscarea averilor ilicite obținute din afaceri cu statul și judecarea de către un Tribunal al Poporului a tuturor guvernanților care au jefuit România, singura circumstanță atenuantă admisă fiind săvârșirea din proprie inițiativă a unor acte de filantropie notabile prin care ciocoi, superciocoi și megaciocoi să-și aducă aportul la Infrastructura Intelectuală, pentru Luminarea Poporului, Marea Recuperare, Luminarea Discipolului sau Mântuirea Neamului;
- Distribuirea la toate imobilele de „căsuțe pentru păsărele“ tipizate, în care intelectualii generoși să le ofere vecinilor și trecătorilor, ca să ciugulească, la liber acces, pentru lectură și returnare, selecții din cărțile lor bune, ale autorilor care i-au inspirat, și nu le mai încap în bibliotecă sau în debara;
- Preeminența TVR asupra televiziunilor comerciale și ca și fond, și ca și formă; reducerea Leviathanului la TVR Didactic + TVR Cultural;
- Alegerea anuală de către ONG-uri, televiziuni, presă și blogosferă a Postacului Anului;
- Amenajarea în Capitală, ultracentral, unde Poetul Național a robit la ziarul *Timpul* pentru Întregirea Neamului, a Muzeului Mihai Eminescu;
- Canalul Tv **Didactic Plus**, retrospectiv al Epocii Mooye și Canalul TV identitar **DOR** („Doamne, ocrotește-i pe români!“) al Epocii Wash;
- Instituirea de către Partidul Amărățiilor din România (PAR) a Congresului Intelectualilor și a Paradisului Melomanilor pe banii cleptocrației, la Băile Herculane sau în burgurile filantropilor;
- Recuperarea cu ajutorul lui Dumnezeu a Basarabiei prin monitorizarea abaterilor comuniștilor de la normele democrației europene, precum și prin lămurirea tineretului rus din Republica Moldova că-n RO, adică-n UE, n-ar suferi discriminare, dovadă fiind prezența UDMR-ului bucureștean în majoritatea coalițiilor de guvernare;
- Occidentalizarea grabnică Infrastructurii Intelectuale și a sculăriei academice;
- Neacreditarea *sine die* a Facultăților de Litere care nu respectă rolul hotărâtor al poezilor naționali în prevenirea entropiei galopante și combaterea autofagiei culturale;
- Maximizarea împlinirii Misiei Culturale prin Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR) din Parcul Carol, instalat în anexele Mausoleului;
- Tot în acest Parc al marilor realizări regale, reamenajarea în **Muzeu al Sfârșitului Comunismului**, cu nădejdea îngropării definitive a acestei ideologii, a mausoleului Dej din granit scandinav de Trinidad, în deambulatoriul acestui altar negru reconstituindu-se balaurul cu o mie de cozi al vieții cotidiene bolșevice și totodată Baricada plus alte convingătoare exponate ale Revoluției și Contrarevoluției din Decembrie 1989;
- Stimularea Sincronismului integrator și a Protocronismului experimentalist, după terminarea Bibliotecii Naționale de la Mănăstirea Radu Vodă cel Cult de pe malul Dâmboviței și sinecvanona Fisiune a Monopolului Ideologic și Ierarhizator al Autoelitei în scopul

maximizării împlinirii Misiei Culturale inclusiv prin mutarea Capitalelor RO și BG în Conurbația Giurgiu-Russe, contractat Giurse, un oraș pur intelectual, înălțat în *Levant* de la cota zero, în spiritul Marii Recuperări, poate de către neobosiții chinezi, oricum cu capital mai mult asiatic decât cu fonduri europene, desăvârșindu-se-n Est cascada spirituală capitală dunăreană Bratislava – Viena – Budapesta – Belgrad, cu bătaie temporală oblongă, pentru că atunci când UE se va lăți până la Ural și la Cataractele Nilului, Strasbourgul va deveni excentric, iar cine deține de pe acum investiții imobiliare în locațiile Giurgiu și Russe nu va mai munci familia/clanul lui o mie de ani!

- Urgentarea înființării unui Consiliu parlamentar pentru Marea Recuperare, format din 7 *cenzori* trimiși de academii și uniunile de creație/de specialiști, care să verifice din punct de vedere al **postomânismului** toate legile trecute prin Camera Deputaților și Senat, un parlament tricameral, cu o a treia incintă/instanță, corporatistă, formată din *profesioniști renumiți*, fiind soluția cea mai realistă în oligopedagogia noastră, unde un Parlament mono de 300 deputați, deși prin imitație ajută sincronizării cu Republica Moldova sau cu Ungaria, la noi e doar soluția *ieftină* populistă de criză pentru corupătorii din cleptocrație, baroni/corsari locali, capitaliști români și aventurieri străini.
- **Rebăgarea dirigenției efective la liceu** și, prin decongestionarea materiei sau foii de parcurs, a unei ore de **consiliere privind listele de cărți bune** atât de pe Itinerariul Spiritual cât și din quasi-imensitatea Bazinul de Spiritualitate. Totodată, pentru ca în Epoca Wash care începe cu Ratarea Schengenului la 22 septembrie 2011, să tragă și românii vreun folos din *dispariția țării lor până în 2112 și a limbii lor până la 2222*, se impune emanciparea cadrelor didactice întru curmarea oligopedagogiei chiar *făcându-se* vizibil educație, cum ar fi educația pentru o societate democratică deschisă, pentru valori, mediu, dezvoltare durabilă, sănătate, sex, protecția contra traficului de persoane, protecția consumatorului și a patrimoniului, protecția civilă, rutieră sau apărarea împotriva incendiilor, la care însă să se adauge și educația pentru cultura de securitate, în contra desantaților și a lăzilor!

Căci și ca și formă, și ca și fond, **Educația pentru cultura de securitate** este obligatorie mai ales pentru cadrele didactice și elevii care vor să se afirme ca **postaci**, *evitându-se manipularea sau recrutarea lor pe rețelele de socializare*, în special de către desantați, racolați, mancurți, renegați, cameleoni și alte tonomate, dacă unitatea de învățământ nu s-a abonat, fiind dezirabil a se descărca de pe web periodicul *Vitralii*, pe care ne bazăm pentru clarificarea termenilor și a evita confuziile sau procesele de intenții: „Cultura de securitate constituie indicatorul capacității decidenților politici de a cunoaște, preveni și contracara disfuncțiile, vulnerabilitățile, riscurile, amenințările, stările de pericol și posibilele agresioni la adresa organizărilor sociale și a entităților socio-politice. Aceasta oferă societății civile reperatele necesare implicării active în formularea unor politici și strategii de securitate. Cultura de securitate conferă voința și puterea de a cunoaște, fundamenta și elabora analize pertinente și relevante privind situația geopolitică prezentă și de perspectivă a României, necesare atât societății civile, cât și clasei politice românești în conturarea alternativelor geostrategice ale României.”

„Nu vor lipsi nici atitudinile civice ferme împotriva denigrărilor, ponegririi sau agresării valorilor, pentru apărarea intereselor și necesităților de securitate ale națiunii române și statului român.“

„În orice stat democratic și suveran, „cultura de securitate” trebuie să constituie parte organică a culturii naționale și expresia solidarității umane, întrucât reflectă atât „modul de viață”, cât și simbolurile care determină mobilurile participării oamenilor la viața socială. Nivelul „culturii de securitate” este definit de:

- ✓ capacitatea națiunii de a se manifesta ca „putere socială”;
- ✓ cerințele democrației și statului de drept în privința apărării, protejării și promovării valorilor, intereselor și necesităților de securitate;
- ✓ cunoștințele dezirabile definirii, construirii și întreținerii „stării de securitate” a națiunii în actualul context de securitate;
- ✓ valențele statului național unitar român - ca modalitate politico-juridică de gestionare a necesităților sociale.

Adesea postacul, ca navigator singuratic pe oceanul webar (prietenia Friendsilor/bratanilor fiind ca umbra spinului), e în insecuritate și trebuie să se consoleze cu aforismul că a voi cu tot dinadinsul să rezolvi problemele Patriei, cum ar fi Eradicarea Corupției, Combaterea Incompetenței, Reeducarea Nesimțirii, Luminarea Poporului sau Marea Recuperare, denotă muncă, muncă și iar muncă, adică un suflet de sclav, de iobag, de proletar, de *worker*, pe când aristocrații se gândesc în balcoanele și lojle lor doar la cum să se distreze mai elevat/mai scump și, tocmai de aceea, le și reușesc poantele, când ei îi persiflează boierește pe idealști sau le mai dă și lecții de cultură, gastronomie și voiaj cu merțanul și toptanul.

Indiferent câți desantați vectori incisivi ai postromânismului întru ISMAR cunoaște, postacul trebuie să aibă mult mare milă de editorialist și să înțeleagă aforismul că Necesitatea a inventat nu întâmplător posibilitatea la marea ananghie că nu scrii de capul tău în organul altuia, ca și cum ai insulta gazda care te-a primit în casă, și că nu se poate mediatizare la om fără niște compromisuri, de te-ntrebi mai întâi de inventarul lor și abia pe urmă de Lista Pisană, care și este flexibilitatea pe pâine un criteriu de selecție acrobatic ca în orice circ popular, dacă vrei cu tot dinadinsul s-ajungi vipoi în RO.

Cel mai bun postac din istorie este pesemne voievodul Mircea cel Bătrân, după cum îl prezintă gazetarul Eminescu în *Scrisoarea III*. El e pus de poetul nostru național în postura de subcomentator modest, care își înfinge unghiile în carne, căutând să-și mențină calmul la ce debitează pe mai multe coloane editorialistul Baiazid în făloșenia sa monumentală de exponent al deznaționalizării globalizante, neortodoxe.

Tot așa și postacul patriot și democrat, chiar dacă e conștient că prin **asasinarea Mitului Eminescian** la 5 martie 1998 noi am achiezat cu toții la bramburirea valorilor, el nu trebuie să dispere de popor ci să-l lumineze nesmintit mai departe, fiindcă poporul are totuși în rezervă soluția Exploziei Sociale, pe când cine s-a convins de avantajele aderării critifictionale la **manifestul capitular Imposibila lustrăție** din 8 ianuarie 2003, ăla nu mai are niciuna, așa că va continua servirea slugarnică a Stăpânului, pe care în urma Contrarevoluției de după elicopterizarea lui Ceaușescu îl pierduse vremelnice din ochi, ceea ce înseamnă, la extrapolarea trendurilor, că nimic nu va mai urma în istoria RO decât Epoca Wash, spălarea cu detergenți globali mondializanți a identității în vidanja globalizării, politicienii în complicitate cu nechezolii nu vor scăpa din gheare această pradă, POPORUL, tot jocul democratic reducându-se la redistribuiri de procente, iar nivelul de trai, deci de

acces la spiritualitate, măcar la Lista Pisană, va fi determinat, cum am mai spus din verticalitate, doar de amenințarea ca cu un Campo Santo etern, cu o A Doua Revoluție, adică de o simplă explozie socială, căci inițiații, megaintelectualii, seismectualii, nechezolii, pubintelectualii, kilointelectualii, microintelectualii și toți postacii orbiți, corupți, prostiți, retrogradați subteran, învinși de **postromânism**, nu vor avea nici măcar atunci vreun program, lăsând tot pe șmecheri să se adune natural, ca rechinii la sânge, și să se orienteze din mers, într-un cerc vicios amețitor al descompunerii inexorabile de tot în haosul mancurt al catastrofelor fractale.

Din punct de vedere al protecției muncii de noapte a postacului, mediul virtual e păcătos față de cel de pe sticlă prin perisabilitate când nu te aștepți și prin comportament incontrolabil al site-urilor și platformelor, ca cenzură sau, mai ales, ca funcționare, că dispare, ca și-n viață, câte un munte de om din peisaj.

Webmasterii deștepți au ginit că, fără feedback, fără cunoașterea clientului așa cum este el în bine și în rău elodiatic, organismul viu care e un site se debilizează și dizabilizează de nu se mai poate orienta în jungla internetului, până piere. De aceea, ei se feresc să practice contra postacilor incozomi cenzura. Lucru pe care popândăul nu-l înțelege și adesea presupune un persecutor viu acolo unde e doar un filtru softuit pe unele cuvinte demagogice, cum ar fi *popular, futelniță, pizdeț* sau *discurs*.

Sastisit, de la un timp în criză de timp, postacul creștin nici nu mai verifică dacă a apărut sau nu cutare comentariu la pagina web pe care a adnotat-o, și nu acuză pe nimeni de cenzură, ci crede fatalist că mai degrabă e o problemă a canalului de transmisie a datelor. Nervii săi pot totuși ceda numai întrucât sunt supratensionați ca ai tapirului supradotat de când a băgat de seamă că cei mai înclinați spre introducerea cenzurii pe web sunt nu nechezolii, ci tocmai niște intelectuali fini, rasați, dar habotnici, care îți dau impresia că oricând s-ar oferi unui Stăpân s-o și practice ei înșiși, pe criterii politice, estetice sau nesănătos antisexuale.

Ce contează în viață e, ca și în rugăciune, senzația reconfortantă că ai făcut-o, sațietatea de conștiință împăcată.

Deși trăim pe culmile unei prosperități neanticipate, nevisate, marele neajuns istoric al Epocii Mooye abia încheiate să înceapă prin Krisis Epoca Wash, e că *pibul s-o fi înzecat în 20 de ani dar nu și cultura*. Uite, Generația Pupici, nefiind nici în RO, nici în DRO mediateci destule și atractive, *nu și-a putut însuși cultura generală elementară, cele 100 de cărți bune, poate nici cei 7 ani de acasă*, ceea ce e ca și cum n-ai avea pe calculator un sistem de operare complet: el merge, *ține* în prezent pentru joace, dar nu și la Spirit, primejduindu-se pe termen lung însăși Mântuirea, frați români, și pentru Generația Pupici ca atare, și pentru bietul Neam de popândăi pafariști. Dealtfel, memoria colectivă a nației a ajuns astfel să se reducă televizionar-webar și consumist la maximum 4-5 ani, adică o vârstă de Kindergarten. Geaba mai bagi pe rețelele de socializare referințe la Soljenițin, Paul Goma, Doina Cornea, Dan Petrescu, Monica Lovinescu, Solidaritatea, Basarabia, Războiul Sfânt, Romlag, zarcă, Reeducare, rație, Hiatusul bolșevic, Monarhie, Revoluție, teroriști, colonialism, oligopedagogie, Mineriadă, imperii, că nu mai șeruieste nimeni vechituri, nici *like-uri* nu ți se mai dau, *sărmanul om colectiv nu-și mai amintește cum a fost*, așa că *fii realist*, fă-ți pe Facebook, bătrâne, va sfătui Liceanul Neascultător ieșit din scăldătoare pe guruul lui, un partid popular al poporului, un mic PPP, numai al tău, circa 4400 de Friends, adică dublul populației RO prin aleșii ei, fără niște zerouri. Și încearcă dumneata să modelezi din petice cât mai reprezentativ acest eșalon, *ca și cum ai vrea s-ajungi președinte și ți-ar trebui voturile lor să seduci pe fiecare Pupicel*.

Apoi, testează aici diferite subiecte și lozinci sau editoriale, pentru a-ți optimiza demagogia, pentru tine și adevărații prieteni din caracatița ta, încât să poți scoate apoi ca rechiziu sponsorizări de tipărit cărțile tale iubite consiliind ca delfin *total profesionist* diferite partide, evident contra cost!

Îsta fiind singurul câștig cert al rețelelor sociale, postănacule!

Și totuși, postacul e predestinat să privească într-o lume nesigură propria sa dispariție cu seninătate, persecutat de softurile anti-spam. El nu trebuie mai ales să se inflameze dacă va fi contemporan cu o nouă vară tragică 1940. Integritatea teritorială conta cândva ca masă critică psihologică, de să ne iasă Marea Recuperare prin Luminarea Poporului folosind eroic dascălii ca apostoli, chiar *fără* Infrastructură Intelectuală. România Regală Mare nu mai există însă după atâta **Tranziție la Criză** decât ca obiect al bășcăliei pentru nechezoli și desantați. Azi viețuim în **postromânism** și orice expresie a patriotismului e susceptibilă de a fi atacată de nechezoli ca nostalgie național-comunistă după ceaușism. Postacul să se gândească bine, așadar, înainte de a se simți român, român cum se simțeau ăia care îngenuncheau în iunie 1940 presimțind începutul bolșevizării ireversibile a României, **Hiatusul**.

Nu tragică, ci jalnică pare doar Epoca Mooye. Comicul de situație de inventar că de la epigramă și animație până la epopee, patrimoniul de după decembrie 1989 până-n decembrie 2011, 22 de ani cât România Mare Regală, e mai tot supt din **postromânism**, din bășcălia că n-am fost, nu suntem și nu vom fi niciodată în stare de Marea Recuperare, nefiind un comic tragic jalnic corect româneste, este și estetic neglijabil, anexat la listele de lecturi obligatorii, facultative și suplimentare mai mult din politețe pedagogică și din milă pentru cât s-a cheltuit cu promovarea, așa, ca pe o încurajare că intelectualii, dacă s-ar strădui ca fotbalistii, poate ar putea și ei mai mult, dar această sterilitate își are sincronismul ei cu euroatlanticii – din fericire! – și e păcat de Dumnezeu să se descurajeze de tot postacul profesionist de valoare adăugată chiuind ca un parlamentar de la datoria să-și citească fie și pe diagonală, în bibliotecile centrale sau județene, pe cei mai mediatizați contemporani.

Cât despre **Noul An 1940**, ca despre încă o **Năpastă**, nicio lacrimă, mânca-ți-aș familia spirituală! Mergem spre **Eternul Hiatus!**

În primul rând că acel 26 iunie molotovian s-a și produs, prin renunțarea clasei politice și intelectuale la recuperarea Basarabiei, din 1989 până în prezent mișcarea civică negenerând vreun curent unionist, fie și așa, de formă, ci abandonând tema basarabeană lui Adrian Păunescu, nedespărțit de Grigore Vieru, iar conceptul de „România Mare“ pamfletarului care a resemantizat termenul *tribun*, în sensul că-i ăla care nu se teme de tribunale, dealtfel orice televiziune privată putând a-și însuși la noi brandul „România“. Iar în al doilea rând, consecința firească e că dacă ți-ai exprimat dezinteresul pentru o provincie, atunci ai creat un precedent și pentru celelalte, în primul rând pentru Ardeal, Banat și Dobrogea.

Stabilizarea *Năpastei 2* prin tergiversare la infinit a vreunei Conferințe permanente pe problemele politice în cadrul procesului de negociere pentru reglementarea conflictului, gen formatul transnistrean de negociere antiromânesc „5+2“, relativ fezabilă, adică recunoașterea de către alianța franco-germană, de cea olandezo-finlandeză și de către SUA și Rusia, apoi de toți ceilalți, a autonomiei teritoriale separatiste a Ținutului Secuiesc, în scopul nobil al asigurării tuturor condițiilor pentru exprimarea maghiarimii în universal, a cărei Infrastructură Intelectuală ne depășește net la Budapesta, poate și Esztergom (biblioteca), nu va aduce decât un pic de rating afaceriștilor din domeniul mediatic, nu vreun fior tragic

în RO sau DRO, pentru că tragicul nu-l poate declanșa ca tragic decât întreruperea consternantă a unei *efervescențe spirituale*, cum era la românii regali în 1940.

Cu ceva șpagă derizorie, la preț de criză, formatorii de opinie vor explica eficient telepoporului avantajele economice ale acestei detensionări a situației interetnice, de pildă perspectivele unor compensații Schengen sau în Zona Euro, de nu chiar moratoriul la dobânzi de datorii scadente bananier înainte de 2112, aici postacii trebuind să fie cei mai vigilenți și să pună presiune pe guvernanți pentru dirijarea a cât mai multor fonduri spre Infrastructura Intelectuală de care să beneficiem toți, mai ales în ziua de azi când noi pământeni internauțiști am trecut spiritualicește de la postmodernism la mondialism, îndreptându-ne spre o societate planetară de consum în care *nimeni nu mai are țară* și nici determinant al exprimării matricei etnice de recuperat.

În următorii 33, 66 sau 99 de ani, din cauza crizei achitării datoriilor (care se vor dubla repede, comisioanele fiind atractive pentru politicieni și complicii lor intelectuali) și dobânzilor (care se vor tripla de mai multe ori), nu sunt de prevăzut nici investiții de stat sau private în infrastructura intelectuală, în scopul occidentalizării ei (căci întru îmbogățirea cincinală a clientelei de constructori se vor risipi fonduri la multe licitații locale), nici emanciparea Cadrelor Didactice ca apostoli capabili să simplifice ideile complicate, adică să traducă gloatei aforismele Autoeliei, care va gestiona în continuare toate editările avantajoase, toate premiile, toate retroversiunile și deplasările majore, observând însă perpetuu regula de aur sterp de a nu se înmulți, de frică să nu preschimbe ca Dănilă Prepeleac un ciolan de *Tyrannosaurus Rex* pe un oscior de *Coturnix coturnix*.

Cu alte cuvinte, marea intelectualitate instituționalizată va sluji în continuare cleptocrația, burghezia de merit și burghezia compradoră, puterea capitalului român și străin, generând noi și noi opere de manipulare în folosul ciocoilor, superciocoilor și megaciocoilor, ațâțând ura masilor asupra bugetarilor dealtfel pe cale de dispariție, roși de vicii, boli, suprimări și de ura de sine (*Selbsthaß*).

Într-un asemenea rușinos context, crește însă și mai mult rolul hotărâtor al postacilor în exprimarea Adevărului și în duminirea poporului pe ce lume trăiește și ce liste de cărți și pedefeuri bune trebuie să selecteze și să citească pe Itinerariul spiritual din Bazinul de Spiritualitate, sau ce *listă de trăiri bune*, consistente, trebuie să experimenteze ca să nu treacă prin viață ca maidanezul de pe copertă printr-o istorie bananieră pe apă.

Vasăzică, un bun postac trebuie să aibă inimă bărbată operativ, fiind gata oricând să ia atitudine, sub protecția, fragilă pentru serviciile puterii, a anonimatului. De exemplu recent, e reconfortant pentru seismectualul instituționalizat prezidențial, cu sau fără stăpân mogul/nabab, în perspectiva anului electoral Caragiale 2012, să constate că și interbelicii linguseau pe Rege, dar a decupa ca metodă istorică neomogenul, tragicul interval 1930-1950, ignorând Năpasta din 1940 și **Hiatusul**, considerând de aceeași natură cu cel cultural-regal pupincurismul stalinist, e ca și cum ai îndemna pe occidentalul care și-a refulat Ialta, să crează că românii, genetic imorali, dacă nu le-ar fi fost adus, și-ar fi inventat singuri bolșevismul. Mult mai relevant, chiar și decât narcoticele sau bizareriile sexuale în literatura română, ar fi însă – trebuie să subcomenteze din subterană orice bun postac – un studiu încă mai amplu-n pagini despre cum **postromânismul** din RO, exportat de 22 de ani în Basarabia prin tineretul format la București sau la Cluj, termină acolo unionismul și tranchilizează în

folosul comuniștilor, compradorilor și separatiștilor ultimele zvâcniri de patriotism antibananiar.

Nu uita însă, postacule naiv, că internetul, chiar vegheat de Arhanghelul Metatron, fojgăie de mascați, de *organe*, dar și de puteri, tării și tronuri mediatic care nu văd în public un mic, dar numeros, deci masiv finanțator care contează, ci doar un obiect al manipulării, dacă pică fonduri uriașe din părți, având întru acest scop credit practic nelimitat de la cleptocrație sau de la desantații capitalului străin descins din avioanele personale tocmai din Dușmania, în acest scop, sau din Xenia.

De aceea, *calea de mijloc* e cea mai potrivită pentru toate cele patru temperamente evanghelice de pe un carosabil lunecos ca o coajă de banană. Unde știi că nechezolii sunt orgolioși, încuiați și răzbunători, pune pază gurii tale și lasă-i să se depărteze de popor, că își vor primi pedeapsa prin necitare. Nu mai vorbesc de primejdia care te paște unde nu faci ciocul mai mic decât treci de linia continuă a subteranei și te iei în gură cu un megaintelectual în ascensiune balcon după balcon!

Orice postac trebuie să respecte pe orice editorialist, iar de Autoelita momentului trebuie să stea cu frică și să ia aminte la cei de sus, căci performanțele acestora pot fi inegalabile, iar prognoza spune că modelul de creștere culturală bazat pe ea e la noi etern, cum și matematica demonstrează că *performanța seismectuală supremă teoretic, ideală, maximă, este că atunci gândești autentic perfect, când serviciul tău e apreciat și de șeful statului, și de șeful topului miliardarilor*.

De exemplu, să luăm modul Epocii Mooye de a difuza și dilua ca pe cianuri răspunderea politică și penală, cu generalizări supramediatazate de teapa *toți* am fost comuniști în deceniile de **Hiatus**, *toți* am fost turnători, *toți* dregătorii își iau DREPTUL, sprijiniți pe justiție, *toată* lumea fură, toate femeile e *curve...* Cu asemenea sofisme ieftine nu numai că îi ferim de pușcării pe toți funcționarii *tâlhari*, dar îi facem nupіști chiar și pe politicienii care mor oricum imuni nupіști și nu mai pot fi aduși, pentru strategiile lor interne și externe devastatoare, nici măcar la cea mai grea judecată, la Judecata Istoriei și a Literaturii, iar libertatea de a alege aleși este *o libertate de a-ți alege un hoț mai simpatic sau o escroacă mai atractivă care să te buzunărească* sustenabil, durabil și suportabil.

Unii megaintelectuali și chiar nechezoli au însă din cer supraputeri magice de pot realiza performanțe similare fără a mai cheltui atâta pe suportul mediatic, pe textieri sau pe răspândaci, pentru niște banale prescripții, grațieri sau amnistii. Ei e suficient să se adune mai mulți cu articolele lor, ca un ciorchine/cluster de banane, eventual coordonați de un șef de morulă, și dintr-un singur număr de revistă sunt capabili de câte o răsturnare foarte copernicană de paradigmă, pe principiul teoriei catastrofelor că broasca mică face gură mare, care, decriptat și decodificat de specialiști, se citește motanus mutantus în sensul figurat că buturuga mică răstoarnă carul mare! Concret, e suficient ca un asemenea număr tematic semnat numai de niște autorități în domeniul lor, să bage șopârle cum că noi românii totdeauna în istorie am fost niște sărătonci de reptilienii care se buzunăreau unii pe alții, iar la o istorie de kkt nu putem avea decât un prezent de fecală, ceea ce demobilizează pe absolut toți postacii care mai încearcă a prelungi pe autostrăzile informaționale agonia războiului civic stradal din 1990, spre marea bucurie a desantaților Dușmaniei, punându-se astfel în primejdie Marea Recuperare ca o chezășie pentru, când ne va asurzi fluierul final al scadenței, Mântuirea Neamului.

În concluzie, postacul care vrea să *reușească*, să se simtă bine în condiții de siguranța locului de muncă la seral în bârlogul lui, trebuie, de fapt, să recurgă la o autocenzură inteligentă, să fie tot timpul atent la corectitudinea a pe cine și cum comentează, pentru că oricum *cineva* veghează, că e la serviciul lui și nu-i decât o nimica toată, chiar pentru un site porno sau proxie, să-ți fie reținut CNP-ul calculatorului și să fii banat de băieți deștepți, ca spămuitor, pentru radicalismul tău, pe vecie, chiar izgonit de-acolo unde te-ai încuibat și, în subterana ta, îți adunaseși ca vechii creștini în caverne propriul cerc de admiratori/ucenici, nefiind tristețe mai mare pe acest pământ deșertificabil și în această viață nenorocită fără bani decât, odată proscris din ordinul vreunui boss din Autoelită, să înnimești apoi vreun articol de-al lui exact pe domeniul tău de cunoștințe și competențe prin lectura de cărți și pedefeuri bune, articol pe care l-ai putea completa armonios, cu dezvăluiri șocante sau cu aprecieri pertinente, cu trimiteri interesante la obiect și la origine, și să ți se răspundă c-un automatism de oțel imperturbabil că comentariul tău a fost dezafectat din motive de obscenitate, extremism, securitate sau spam, ori pur și simplu să constăți cu enervare că „întâmplător“ nu te mai poți loga, ceea ce e și normal, fiindcă forumul unui organ mediatic bogat e cum ai da de mâncare afară, sub portic la plebe, sau la maidanezi, și nu intri sub acoperișul ospățului spiritual al lui Trimalchio, hrănindu-te cu un sens vieții, tu, o zdreanță, ca să-l mai și înjuri!

2.5. Codul deontologic al postacului

Chiar dacă nu te pregătești pentru o carieră de *postac profesionist*, după alfabetizarea digitală și închiderea televizorului/calculatorului, ca și a paginilor presei centrale, tabloidizate din cauza Autoelitei care nici nu s-a înmulțit, nici n-a practicat strategic și tactic Luminarea Poporului, în pădurea cu fiare sălbatice esențialul în viață e să fii om, deci datoria ta de postac român creștin care vrei să te exprimi pe web, deci în universal, dar și în absolut, este să citești cărțile esențiale ale umanității, concret ai a te duce cu sacul la o *mediatecă* dotată cu fișier bine actualizat pe domenii ca sacrul, ca să verifici item cu item ceresc tot ce au tipărit edituri consacrate, care înțelegi de la publicitari că le au cu **sacrul**, cum ar fi Humanitas și Herald. Problema e aici să poți *înțelege* și cum e cu **masa critică teritorială**: tocmai ea îți permite să te miști! De exemplu, ca să poți publica filozofie, dai pe tobogan și multe bestselleruri! Și atunci, să nu te sperii niciodată de *consistențe*: densitatea spirituală, poate și *filozofică*, a Humanitasului s-ar putea să o percepi, infinit de paradoxal, că nu e cert superioară față de Herald sau Paideia, dar acesta, ca fior de senzație răcoroasă, e un exercițiu metafizic de a te descurca prin pădurea de iluzii, la care au cele mai bune scoruri nechezolii, ratonii și alte fiare sălbatice, de care trebuie să te deosebești ca de șerpuii bananieri. Morala fiind că e treaba ta atunci cum faci să exiști, dar în nici un caz nu te băga să postezi nimicuri, dacă n-ai nimic de spus, cum nu e bine să latre fără motiv nici maidanezul de pe copertă, fiindcă nu sunt ele bine cartografiate și ierarhizate valorile trecutului, darmita ale prezentului. Din lipsă de fonduri și de voluntariat.

Oricum, aceasta este Calea. Tu trebuie să râzi, gândindu-te că o iluzie nu poate dăuna unei iluzii/deziluzii. Totul dezinteresat. Fără carierism. În zazen la zid. Și totuși, muncă, muncă și iar muncă! Intelectuală, cerșind cu blidul oranj al călugărului. Pe itinerariul/conturul bazinului.

Dar parcurgerea unor cărări precum întreprinderile din cărți trebuie s-o excuți cu detașare balcanică mai mult decât yoghină, tăind cu brutalitate de kătană fructul faptelor, nepropunându-ți a fi un cetățean alegător cult doar pentru a ajunge

megaintelectual, și nici măcar pentru a penetra în infatigabila Autoelită, ca nechezol care te prefaci că ești seismectual sau intelectual public.

Ci mai ales la serviciu, smerește-te, păzește-te corect politic de efecte magice, nu fi fraier, nici nesimțit, să te lauzi că citești cărți, pentru că poate deoarece ai colegi și colegi și șefi și observatori de altă părere, mai rozătoare de timp ca de semințe în semiîntunericul parcului și al patului pe eclipsă spirituală, gata să-ți traseze sarcini care să „valorifice“ tocmai competențele cu care te dai atât de trufaș de mare.

Conștiința gloatei e televiziunea, simțirea ei e celularul, iar un eveniment există doar atâta vreme cât poate scoate presa bani din el. Nimeni nu se va mai interesa de beizadele, cum au rezolvat ele sau bătrânii lor îmbuibăți, consecințele nefaste ale accidentului senzațional asupra familiilor victimelor sau asupra credibilității justiției noastre bananiere. Cum ecranul și hârtia sunt scumpe, un mare scandal, oricât ar fi de grave dezvoltările, se va stinge de la sine, ca un grevist al foamei idealist, de îndată ce finanțarea încetează.

De aceea, oricât de înalt copleșitor fie vreun tsunami mediatic, postacul român civic trebuie să stea deoparte și să gloseze dezinteresat pe spuma valului, conștient că o campanie de presă poate influența clasa politică în proporție de o milionime, iar ca un postac să impună țării o idee bună, vârsta Universului nostru e mult prea scurtă pentru ca să se actualizeze o probabilitate așa apropiată de zero.

Acesta e un scop nobil și *a fi postac aici* e azi, printre baroni, corsari, moguli, nababi și shoguni, ca și cum ai aspira la un titlu de noblețe, *acela de călugăr sălbatic*, că altceva decât postări și semeseuri nu mai lecturează nimeni nimic nicăieri în ziua de azi, de marasm bugetar legendar, chiar dacă downloadează câte unul pedefeuri torențial sau vrăfuieste cărți cu nemiluita pentru a citi *mâine*, mâine când vine Doamna de-ți taie lumina.

Nu un *postac de seară de seară*, ca sconcsul, ci doar *postac de ocazie* ca popândăul să fii, tinere idealist, deplângând mai mult absența geniului în societate, sub stele sudice. Căci Geniul, vedem la Christ, Michelangelo, Beethoven sau Eminescu, este nu numai înăscut, este și predestinat. Nimeni om nu se poate pune cu semizeii!

Or, pentru România Epocii Mooye, nice un **geniu natural** nu fu trimis!

Sau poate că eșecul și batjocorirea lui Eminescu au descurajat apariția altui Eminescu fraier idealist să se răză ratonii postromânismului de soarta sa-ntre varvari.

Abia în Epoca Wash profetia este că ni se vor livra mari cantități, în tranșe dependente karmic de cum ne vor ieși la lumina civilizației turistice Biblioteca Națională „Neterminată“ și Catedrala Mântuirii Neamului „Neîncepută“, evaluate după caietul de sarcini privind Marea Recuperare a trecutului cultural oprimat și comprimat colonialist bananier de imperialiști, unii profilați azi mai mult pe turism.

Vasăzică, ne descurcăm sintetic, cu surogate, **geniul obligat** fiind un nechezol fin mai androgin, ambidextru de ambe spețe, care însă refuză a fi doar nechezol de succes, conștient de ce front de muncă spirituală vast ai în RO și DRO, pentru ca Neamul Românesc să-și îndeplinească Misia Istorică printre gorilieni fie și prin postaci sintetici, ca cameleonul, apucându-se recuperator cât mai grabnic de ea.

De aceea, postacul trebuie să fie pe fază și să se exprime repede, fiindcă mai târziu lumea nu mai știe la ce se referă el cu ideile constructive pentru care s-a documentat cu macaraua în biblioteci ca să dea Țării cele mai bune **soluții** sau ca să poată, pe bază de statistici, să verifice *dacă este cu adevărat CRIZĂ*, iar dacă e, atunci

să se mire metafizic sau logico-filozofic de cum poate duce o Tranzitie de la Criză la Criză, și să delimiteze *răspunderile*, câtă e din vina recesiunii mondiale, câtă din vina clasei politice, câtă din cauza imperialiștilor străini și câtă din jocul cleptocrației bolșevico-interlope când cochetează prin tonomatele și sconșii ei cu **postromânismul** premergător ca postmodernism bananier **mondialismului**.

CODUL DEONTOLOGIC AL POSTACULUI

Preambul

În cyberspațiul public românesc, **postacul** poate îndeplini un rol iminent de factor activ în domeniul mass-media numai după asumarea liber consimțită prin jurământ a normelor *Codului deontologic al ziaristului* de pe site-ul Clubului Român de Presă.

Postacul este subcommentatorul webistic al **editorialistului**, un rău totuși necesar, **cine își cenzurează feedbackul de la cititor riscând falimentul**.

Scopul exercitării pasiunii de **postac** este acordarea de *asistență hermeneutică*, adică să înțeleagă corect dedesubturile hipertextului, tuturor persoanelor fizice, juridice și morale care navighează pe internet mai mult pe site-urile periodicele cu variantă online, precum și pe ale televiziunilor sau ale unor personalități, instituții, partide ori grupări cu caracter privat, implicate efectiv în *informarea* sau în Luminarea Poporului.

Pasiunea de **postac** nu poate fi îngrădită de Declarația Universală a Drepturilor Omului, de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, de Constituția României sau de Codul Deontologic al Jurnalistului/Ziaristului, ci doar canalizată spre armonizarea liberă și independentă a dreptului la *liberă exprimare* cu dreptul oricărui cetățean la *informație corectă* online.

Norme

ARTICOLUL 1

Postacul nu are voie să relativizeze, să nege sau să aburească (să distorsioneze) ADEVĂRUL relatat de un **editorialist**, ci doar să-l completeze și cel mult să-l exprime mai clar, bazându-se pe contribuții proprii sau trimiteri relevante la surse serioase.

ARTICOLUL 2

Postacul, ca și **editorialistul**, poate da publicității numai informațiile de a căror veridicitate este sigur, după ce în prealabil le-a verificat, de regulă, din cel puțin 3 surse credibile.

ARTICOLUL 3

Nici **postacul** nu are dreptul să prezinte opiniile sale drept fapte sau să se folosească *neautorizat* de diferite surse și materiale sub protecția anonimatului.

ARTICOLUL 4

Postacul va respecta și el identitatea, viața privată și prezumția de nevinovăție.

ARTICOLUL 5

Postacul trebuie să facă pe site-urile de socializare o declarație de interese și o mărturisire privind orice angajamente care i-ar putea afecta imparțialitatea, credibilitatea, patriotismul sau independența.

ARTICOLUL 6

Postacul nu poate pretinde unui **coleg** adevărinițe medicale cu conținut narcologic sau psihiatric, nici cazierul judiciar.

ARTICOLUL 7

Postacul își va păzi sufletul și, acolo unde a învinuit sau a înjurat pe nedrept un **editorialist** sau un **coleg**, respectiv familiile sau morții acestora, va ieși din clandestinitate, declarându-și numele și adresa, cerându-și online iertăciune pentru păcatul săvârșit și prezentând totodată aprecieri corecte, precum și adevărata stare de fapt, într-o modalitate neechivocă ca și cum ar fi dat drept la replică părții vătămate.

2.6. CRONOLOGIA Epocii Mooye

Nu e nevoie de hronicul tuturor nimicurilor sau al obligațiilor posibile și dezirabile, cu multe lumini și umbre, ci doar de punctarea pe răboj *a cotiturilor* care au marcat concepția despre om, maidanez, caracatiță, lume și viață a postacilor mai bătrâni cu o bună capacitate de analiză-sinteză, care au ce consilia dar n-au pe cine, întocmind sub Tricolor un Cronograf de utilitate maximă pentru începători, să se poată orienta operativ într-o presă fără memorie, care nu-și scanează și nu-și expune online la liber acces tot ce-a debitat de la origine-ncoa' schimbând des de Stăpân, cum au arhivat alții, în Occidentul Îndepărtat, de la 1789 și în prezent, când RO agonizează-n suc propriu-n criza că, două decenii după eroismul de la Revoluție, 66% din populație, cu toate că o treime din cunoscătorii direcți au sucombat, se vaită c-ar regreta la sondaje sfârșitul cu trimiteri biblice de Crăciun al Ceaușeștilor, care-n nopțile teroriștilor, când se lupta armata securității cu securitatea armatei, mulți editorialiști lipsiți de feedback de la postaci, și de rușine, îi scriau numele *primului președinte judecat și împușcat*, cu majusculă mică.

Ticălosul (coruptul, incompetentul, nesimțitul) își ratează mai mult decât propria viață! O distruge și pe a noastră. Riscăm să nu mai **citim** nimic fundamental pe îndelete, profund, până la *revelații*, despre El, adică despre noi înșine. Căscăm gura la bâlciul deșertăciunilor, ne înfierbântăm ca postaci pentru o viață politică ce dispare cu desăvârșire de îndată ce se strică televizorul. Ne amețim cu pubintelectuali ajunși – vorba lui Ernu – *din câini de pază, câini de companie*, care au exploatat și exploatează sub Tricolor activitatea civică doar pentru a-și face publicitate, niciunul nefiind dispus a fi revoluționar, a se JERTFI, a sacrifica avere, confort, relații pentru Idee, pentru Marea Recuperare, de aceea neavând românii din RO și DRO în WO nici până-n ziulica de azi **curente**: antibolșevic, monarhist, unionist, nici măcar unul iluminist!

Lipsa asta de viitor este un semnal alarmant în trafic că autoritățile publice au uitat de obligația lor constituțională să contribuie, inclusiv prin *liste de cărți bune și de experiențe spirituale emo de vârf*, la asigurarea condițiilor materiale azi pentru participarea liberă a tinerilor la viața spirituală, politică, socială, culturală și sportivă a țării măcar ca în trecutul istoric, fiindcă ei fac Istoria. De aceea, la noi, s-a coborât cu

pesimismul și sarcasmul până la a se denumi, de către un forumist frustrat pe un site sportiv, anii incalificabili patriotic și fotbalistic de la Revoluție până la Declarația de la Sulina, ai Tranziției de la criză cu c mic la criză cu C Mare, drept... Epoca **Mooye**, stimați concetățeni!

Mooye la toți câinii!

Mooye la dulăul dupe copertă, ca să nu zicem în **postromânism** mooye și la Tricolor!

Mooye și la toți maidanezii, cu cine le dă de mâncare și nu-i ia acasă!

Mooye-n **uie** la toți politicienii bananieri cu majusculă mică!

Mooye și la clasa financiară care-i finanțează, și la clasa intelectuală care îi autentifică pe parola ei.

Mooye la cățelele expirate și la toți câinii sacri din balcoane și din loje!

Mooye și la rechini, și la caracatiță!

Iar postacii, ca oameni din subterană, nu pot implementa practici de remediere.

Mooye și la postaci, așadar!

Și totuși, numai postacii din catacombe le mai pot resuscita optimismul postacilor într-un cerc vicios a cărui virtute e că postacii trebuie să lămurească virtual lumea, adică suma postacilor, că noi cetățenii români am intrat în colapsul bugetar de austeritate și în post vecinic pentru că nefăcându-ne datoria, am făcut doar datorii. Vândându-ne ieftin viitorul, noi ne-am permis ca niște rozătoare LUXUL de a nu opta pentru o *Restitutio in integrum* – cu toate instituțiile intelectuale – a României Regale Mari, upercutclasul, care o duce occidental de bine înzecindu-se pibul, realizând numai bananier integrarea/dezintegrarea noastră-n UE, fără monarhie, unionism, lustratie, fără liste de cărți bune, fără mediateci, fără Infrastructură Intelectuală, Luminarea Poporului sau Marea Recuperare, fără reînnoarea firului istoric de unde a fost forfecat la 26 iunie 1940 prin *agresiunea sovietică* (= primul act al **Năpastei**), demarându-se atunci în Basarabia și Bucovina **Hiatusul** bolșevizării noastre ireversibile, primejdia care ne amenință fiind să ratăm și Mântuirea Neamului.

Așa că tocmai pentru ca Postacul să se orienteze mai ușor decât Editorialistul/Bloggerul sau Stăpânul plantației în eșecurile bananiere ale ultimilor 22 de ani (cât vieții României Regală Mare, cu efervescenta ei spirituală urnind Marea Recuperare cu șanse reale în recalificări la Mântuirea Neamului), aproape că este obligatorie la toți postacii următoarea CRONOLOGIE pentru ceea ce tot un forumist fotbalistic numea plouat, din peluză, **Epoca Mooye (1989-2011)**:

CRONOLOGIA Epocii Mooye (1989-2011)

31 august 1989 – Revoluția de la Chișinău – începutul Revoluției Române; intelectualii sprijiniți de popor obțin recunoașterea de către ruși a limbii române ca limbă de stat și revenirea la grafia latină, subrezindu-se ocupația sovietică inclusiv în România și cicatrizându-se unele răni ale **Hiatusului**. Neînfricații chișinăuieni, de 7 noiembrie 1989, au făcut parăzii sovietice, întorcând tancurile și golind tribuna, ce-aveau să-i facă și bucureștenii mitingului antitimișorean al lui Cea **16-22 decembrie 1989** – Revoluția Română, preluată de la Chișinău la Timișoara și împușcată la București înainte de a-și fi exprimat Sensul, care era **ÎNMULȚIREA FRENETICĂ A ELITELOR**, a cititorilor de liste de cărți și pedefeuri bune, prin investiții gigantice în Infrastructura

Intelectuală, ca să le accesezi, și prin Emanciparea Cadrelor Didactice ca pe o curea de transmisie între aforismele Autoelitei și eresurile Gloatei, practicându-se orbitor Luminarea Poporului pe parcursul Marii Recuperări ce cauționează Mântuirea Neamului.

22 decembrie 1989, după-amiază, Petre Roman (care împarte literar cu Iliescu, Măgureanu și Brucan toate originalitățile de până-n Lacrimiadă) proclamă Puterea Popooorului, arc peste timp întins cât Epoca Mooye până s-a legalizat Partidul Poporului la 22 septembrie 2011, ziua de Tricolor în bernă peste maidanez a Ratării Schengenului din cauza Olandei și Finlandei, unde n-au demisionat nici până azi pentru eșecul lor cu acești dușmani ambasadorii RO.

22 decembrie 1989, seara – Începutul Contrarevoluției teroriste, bazate pe televiziunea lui Brateș, presă, securiști, activiști, mineri și feseniste, – indecis terminată, dacă s-o fi terminat până azi, când se scot din lăzi *zeci de mii* de agenți sovietici, atât pentru a sprijini justiția și istoricii să îngroape crimele bolșevice, cât și pentru a liniști cleptocrația de origine interlopă, nomenclaturistă sau transfrontalieră cum că Puterea Popooorului e incapabilă de o Nouă Revoluție sau de o Explozie Socială, fiind chipurile inhibată de sentimentul de grațitudine bananieră nemărginită pentru rușii care libertate și slobozenie înc-o dată ne-au adus, la cererea americanilor de la Malta!

28 ianuarie 1990 – Mitingul partidelor clasice ogârjite PNT și PNL contra participării bolșevicilor îmbuibați la alegeri sub denumirea FSN, ratat deoarece nepatrioții Iliescu, Militaru, Măgureanu și Brucan nu s-au vrubit că România nu putea ieși din *primii 50 de ani de singurătată* decât intrând în familia selectă a monarhiilor europene.

22 aprilie 1990 – Începutul cu revoluționari de la Baricadă a Manifestației din Piața Universității pentru aplicarea Punctului 8 al Proclamației de la Timișoara: *propunem ca legea electorală să interzică pentru primele trei legislaturi consecutive dreptul la candidatură, pe orice listă, al foștilor activiști comuniști și al foștilor ofițeri de Securitate. (...) Cerem, de asemenea, ca în legea electorală să se treacă un paragraf special care să interzică foștilor activiști comuniști, candidatura la funcția de președinte al țării. Președintele României trebuie să fie unul dintre simbolurile despărțirii noastre de comunism.* Unii postaci cred că din cauza fesenștilor, cum ar fi Iliescu, Chițac și Măgureanu, și a intelectualilor, cum ar fi R. Theodorescu, E. Simion, M. Sorescu, A. Buzura, Sergiu Andon și C. T. Popescu, RO a ratat dezbolșevizarea instantanee, încheierea **Hiatusului** la 20 Mai 1990, angajându-se apoi într-o Tranziție de 22 de ani spre Criză.

13-15 iunie 1990 – Mineriada, a cărei singură rațiune era *externă*: a nu se aniversa unionist, la Chișinău (Snegur, Druc, Vieru) și la București (Propinațiu), 50 de ani de la răpirea Basarabiei și Bucovinei, sens intern electoral nemaexistând după ce parlamentul fesenist a fost votat drept Constituantă la discreție. Iliescu beneficiază imediat după atrocități de un amplu interviu în *România literară*, iar în toiu verii e retrasă din librării *Culoarea curcubeului*, susține Paul Goma. În schimb, revin cu ostentație în viața publică și publicistă Eugen Barbu, C. V. Tudor, A. Păunescu și alți pubintelectuali ai Epocii Cea.

24 decembrie 1990 – După ce inițial Regelui i se permite să-și viziteze Patria de Crăciun, guvernul fără Dumnezeu Iliescu-Roman organizează o ambuscadă pe autostrada București-Pitești. Regele este ridicat de către trupe înarmate până-n dinți și expulzat de la Otopeni, singura consecință notabilă fiind o demisie „tehnică“ a unui ministru megaintelectual. Virulența antimonarhică a presei iliesciene atinge culmi care păreau de nedepășit până în toamna băsesciană a lui 2011.

27 august 1991 – declararea independenței Republicii Moldova, fără consecințe politice sau intelectuale unioniste ori măcar monarhiste; câțiva ani, cele două state românești vor avea același Tricolor și același Imn, *Deșteaptă-te, române*, degeaba, că Autoelita bananieră nu trece Prutul. Mai rău încă, de frica dezbolșevizării, fesenismul reformist al guvernului Petre Roman este nimicim în Lacrimiadă, la 26 septembrie, de fesenismul dogmatic bazat pe gisturi și corupție al tovarășilor Iliescu, Marțian, Bârlădeanu... Totuși, golaniii Pieții Universității obțin la 9 decembrie 1991 SOTI TV (Societatea pentru Organizarea unei Televiziuni Independente), prima liberă din Est!

2 martie 1992 – Republica Moldova devine membră ONU, reacția sanguinară a nostalgicilor Imperiului Sovietic fiind o sfidare mondială bine pregătită încă de pe când s-au mutat sub Gorbaciov arhivele KGB de la Chișinău la Tiraspol: declanșarea în aceeași zi a agresiunii transnistrene, presa română, dominată de criptobolșevici, și intelectualitatea, nedumerită cine e Stăpânul, neluminând poporul nici măcar asupra gravității evenimentelor. Așa că n-au existat nici emoțiune, nici îngenunchere pe străzi lăcrămând pentru răpirea Transnistriei noastre, nici presiuni civice asupra lui Iliescu să treacă Prutul într-o ocazie a Armatei și serviciilor noastre secrete să-și spele păcatele de la Revoluție, de la Contrarevoluția teroristă și de la Mineriade. Mulți postaci își amintesc mai degrabă de războiul sârbo-croat că a fost mediatizat!

26 aprilie 1992 – Fesenistii având nevoie de valută, de împrumuturi, își spală imaginea ca huila lăsând pe Regele Mihai de Sfintele Paști să vină la București, fiind întâmpinat de CNN și de peste un milion de români, dar fără consecințe intelectuale care să întrețină monarhismul, așa încât RO ratează singura ei șansă de a nu fi încă 100 de ani singură pe lume, aceea de a intra în familia selectă a monarhiilor europene, act energetic și inteligent ce nu numai că ar fi condus la *evitarea postromânismului*, dar pe baza unei Infrastructuri Intelectuale de excepție, orientate spre Marea Recuperare, atunci cleptocrația și burghezia ar fi fost azi de șapte ori mai bogate, dar și norodul ar fi dus-o de trei-patru ori mai bine.

27 septembrie 1992 – Decisivele alegeri *pro* cleptocrație și *anti* unionism (după dezastrul militar de pe Nistru); eșecul Autoelitei – în Infrastructura Intelectuală, în Luminarea Poporului, în emanciparea cadrelor didactice și în consolidarea rotativei partidelor clasice, liberal și țărănist, pe scurt, în a se înmulți – generând un upercutclass debusolat, nefilantrop și păgubos, care nu știe nici pe ce să mai dea banii și care incalificabil *a ratat tot ce se putea rata: Decența, Dezbolșevizarea, Unirea și Monarhia!* Încremenire în patru ani cvadrilateri roșii.

2 iunie 1997 – Deși la 24 martie începe să emită Radio România Muzical, urmează disonanța cu Tratatul de la Neptun de postaderare la Pactul Ribbentrop-Molotov, elitele din RO exprimându-și dezinteresul politic și intelectual pentru românii și teritoriile pierdute-n Năpasta din 1940, ba chiar indiferența la deznaționalizarea lor forțată din zilele noastre. La acest colț de cotitură începe destrămarea mișcării civice, se configurează Autoelita, din idealuri nereținându-se cumulară decât folosul autopublicitar. Mai toți cetățenii idealști părăsește strada într-a-și roade timpul ființării ca pe semințe de răsărită la televizor, sau pe băncile parcului, sau în/cu străinătăți, în loc să se preocupe de Itinerariul Spiritual și de Bazinul de Spiritualitate în oligopedagogia noastră, pe măsură ce artiștii formați-afirmați sub ceaușism dau colțul, se duc din peisaj și nu pot fi înlocuiți cu nechezoli sau cu bananieri.

5 martie 1998 – Asasinarea Mitului Eminescian prin mușcătura regretabilului *naughty document Dilema 265*, gazdă fiind ministrul de externe și al culturii neimplicat decât prin deflagrația *Recitatorii lui Eminescu*, care era **Poetul Național și al României, și al Republicii Moldova**, în anul de achiziționa Dinu Patriciu Rômpetrolul, declanșându-se astfel Recesiunea Mondială din care teoria haosului arată că n-am mai ieșit nici în prezent. Peste nici nouă luni amniotice de la această veninoasă mușcătură, dar nu înainte de a-l distruge în mai nechezolii la putere pe muzicologul Iosif Sava ca exponent al Luminării Poporului, criticul criticilor anunță-n *România literară*, nr. 48/2 decembrie, pe motive de metamorfoză, reexilarea *Adio, domnule Goma!* a disidentului basarabean, împingându-l spre excesele bune doar la a-l scoate din complotul tăcerii mediatice. După ce în noaptea de 10 spre 11 septembrie sunt caștiți pe stradă poeții Dumitru Crudu și Marius Ianuș, născându-se Fracturismul românesc și prevestindu-se poate necazuri altor gemeni, stimulat ca de sloganul *Moarte intelectualilor!* Miron Cozma va chema atunci iarna din nou minerii, deoarece atitudinariii ajunși stăpâni pe țară n-au investit occidental în mediateci aici, ca să se înmulțească Autoelita către un pluralism al Autoelitelor, nici n-au emancipat cadrele didactice ca să simplifice pentru popor ideile ei complicate, încalcându-se astfel Art. 33, cel mai important din Constituție, singurul care garantează sau nu Mântuirea Neamului: *Accesul la cultură este garantat, în condițiile legii. Libertatea persoanei de a-și dezvolta spiritualitatea și de a accede la valorile culturii naționale și universale nu poate fi îngădită. Statul trebuie să asigure păstrarea identității spirituale, sprijinirea culturii naționale, stimularea artelor, protejarea și conservarea moștenirii culturale, dezvoltarea creativității contemporane, promovarea valorilor culturale și artistice ale României în lume.*

11 decembrie 1999 – După ce la 11 august s-a instaurat ireversibil oligopedagogia în RO, profii terminând mai toți până la Eclipsa aia totală cele 3 lefuri ce-ar fi trebuit să le ajungă până-n octombrie, iacătă de ziua lui Soljenitîn dezvelirea din senin și nu prea (v. *Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea securității ca poliție politică*, Monitorul Oficial nr. 603/9 decembrie!), a intenției UE de a lua Galia Răsăritului, Galiția Mare, de la Baltică la Pont, cu excepția RSS Moldovenească, cedată-n grija Armatei XIV Afganistana

din motive criptorasiste vizavi de niște posibili emigranți „pitici, peltici și degrabă vărsători de sânge nevinovat“, și poate ca o compensație din recunoștință pentru lăsarea balticilor, vecini Leningradului, direct în sfântul NATO, pe principiile kaliningrădene ale păcii eterne visate de Robinson Crusoe Kant.

11 decembrie 2000 – Exact peste un an, grațierea și votarea în unanimitate grotescă a dlui Ion Iliescu de către seismectualii cu piele de iepure în spinare să nu-i gruzească și belească Emanatul revenind la Cotroceni, pentru învinuirile fără cărți din ultimii 4-10 ani, prin derapajele sporadice de la mainstreamul criticii *legionarismului* ca mai prioritar și mai periculos decât bolșevismul, când de fapt era-ncremenit în proiect, *incapabil de mea culpa pentru antisemitismul dus până la pogrom, nici pentru asasinarea de mari intelectuali*; de la acest mandat încolo, moderatorul Canonadei teroriste și al Mineriadelor va scrie... recuperist, cu oameni și pe oameni, despre Renașterea... Speranței, nemaieșind din cuvântul intelectualilor publici, confirmând lui Michnik că Rezistența prin Cultură e cel mai elastic concept, adică estetic, nu numai activiștii, gestionarii și lătrăii fiind capabili să învețe de la Antichitate și să aplice democrația, ci și călăii.

15 mai 2001 – Apare ca o compensație la tragedia electorală a țărănismului terminat suplimentul **22 plus** despre *Anii' 20 - Deceniul liberal*, în care este deconstruită harcea-parcea Întregirea Neamului, ca instabilă și câștigată la alba-neagra, reieșind că nu din incultură s-a azvârlit civic brandul România Mare tribunului Vadim (care nu se temea de tribunale, dar el n-a fost cu basarabeni și bucovinenii nici 0.1% din cât Păunescu, poetul căruia i s-a rezervat acest continent). În viitorii zece ani, seismectualii Autoelitei vor mai ceda lui Dan Diaconescu Poporul, lui Voiculescu Monarhia și lui Cozma clasa muncitoare. Ei au mai pierdutără Revoluția, la Stoenescu-Nașu-Cartianu, și chiar Procesul Comunismului prin care se evită Procesul Securității, dar au rămas cu Heideggerul. Și toate acestea numai din *jena Autoelitei de a se înmulți* și multiplica pluralist, adică din miopia ei strategică de a nu investi, prin politicienii sau filantropii sluiți, în Infrastructura Intelectuală și în Emanciparea Cadrelor Didactice.

8 ianuarie 2003 – Manifestul scriitoricesc capitular *Imposibila lustrație*, cum că nu că nu s-ar fi putut să se poată lustra nomenclatura, ci deoarece pe motiv că șefii de promoție securiști ei au făcut Revoluția, nu poporul de patibulari ascuns în debara, neavând sânge în instalație, și acum azi mâine tot ei sunt factorii activi ai Tranziției spre UE, spre progres, spre democrație și prosperitate; acest manifest definește nu numai jocul civic al Epocii Mooye, ci și reflectarea literară canonică, de către numeroși megaintelectuali, seismectuali, intelectuali publici, pubintelectuali, bananieri și nechezoli a istoriei ei.

29 martie 2004 – *Cucerirea locului nostru în NATO*. Crearea condițiilor strategice perfecte pentru terminarea Bibliotecii Naționale, occidentalizarea ei și îndeplinirea Misiei Culturale prin Sincronism integrator, prin Protocronism experimentalist și mai ales prin Marea Recuperare, intelectualitatea ieșind cu itemii ei din Provizorat pe vecie sub noua umbrelă NATO, rezistentă la toate vânturile și intemperiiile;

18 decembrie 2006 – *Condamnarea solemnă a comunismului*, fiind cât pe-acum ca unii intelectuali publici și unii pubintelctuali să fie aruncați din balconul parlamentar, de niște băieți peste Vadim, care se juca singur sub duș de-a prelungirea **Hiatusului**. Această solemnitate s-a decedibilizat ulterior, atât prin reducerea criticii bolșevismului mai mult la critica laturii lui patriotice, cât și prin evidențierea exploatării de către pubintelctuali a monarhismului doar pentru autopublicitate, neexistând reacție la monoloagele prezidențiale contra Regelui Mihai.

1 ianuarie 2007 – *Fofilarea RO în UE* fără Emanciparea Cadrelor Didactice, fără lustratie, fără Luminarea Poporului, iertându-se și alte păcate elitelor, pesemne în baza postaderării un deceniu în urmă la Pactul Ribbentrop-Molotov de la Neptun, creându-se acum condiții minunate pentru îndeplinirea Misiei Culturale prin exploatarea de către Diaspora noastră a Infrastructurii Intelctuale a altora.

11 iulie 2007 – Lansarea de către Autoelită a romanului *Orbitor. Aripa dreaptă* cu tsunami publicitar asurzitor către un public țintă cumpărător reușit social la putere – cartea nomencluristului *cinstit* Costel Goangă, care a crezut în marxism, și a securistului *de omenie recuperator de manuscrise confiscate*, Ionel Stănilă, capodopera reconcilierii naționale pluralist feseniste dintre Apel și Lichele prin violarea-n cece a Revoluției securiștilor Imposibilei lustratii, emanație literară de succes a ideologiei **postromânismului** antivoievodal și antieminescian că la o istorie de kkt nu putem avea decât un prezent de fecală în debara, marfă ușor exportabilă până și prin rețeaua ICR, savurată euroatlantic întru Nobelul literar, după ce-l ratarăm pentru Fizică prin transmutația unor elemente de valoare ca Gabriel Andreescu, Vlad Zografii, Horia-Roman Patapievici sau Cozmin Gușă spre domenii conexe mai supergrele.

7 aprilie 2009 – tineretul chișinăuian răstoarnă încă o dată comunismul, dar forțele pro-europene nu primesc din partea României politice și intelctuale sprijinul semnificativ istoric dorit; simptomatic, tineretul bucureștean nu se inflamează întru radicalizare, ceea ce prevestește sumbru dezastrul apocaliptic de la bac al Generației Pupici.

28 ianuarie 2011 – moare la spital Taniușa Statchievici, în urma unui stop cardiorespirator, internată de două zile cu traumatisme severe, coaste rupte, umăr dislocat, pneumotorax și plăgi mușcate adânc de 15-20 de câini: scalp, mâini, torace, spate și picioare. La autopsie, legiștii au constatat că din trupul ei lipseau bucăți de carne, de mușchi, dar și tendoane și ligamente, însă forțele noastre civice, la numai un deceniu după ce l-au sprijinit la președinție pe Iliescu, au făcut de astă dată jocul lui Vadim, necombătându-i vehement derapajul criptorasist că „este o minciună“ că femeia se afla în timpul serviciului, deoarece venise să fure cupru și alte metale, ceea ce a încurajat filoanimalele să solicite ONG-urilor Dușmaniei **să boicoteze** „România și produsele românești“ în caz de persecutare a unor maidanezi de către autorități, indiferent dacă ei ar cere sau nu protecție sub Tricolor ca pe copertă, ceea ce e o probă de **postromânism** funcțional sadea.

26 martie 2011 – Dezastrul fotbalistic Bosnia-România 2-1 (0-1): ne-au tot insultat din tribune, care înainte noi băteam imperii ca Anglia nu gubernii, dar *ne-au dat și clasă*, o dură lecție de patriotism! Ai lor, deși

conduși, s-au bătut ca lei să răstoarne rezultatul, cum făceau și ai noștri înainte de **postromânism**, când niciun sponsor n-ar fi cutezat să ceară Federației să accepte chiloți cu găurele pentru domnișoarele din teren sau tricouri de altă culoare decât galbenul auriu amintind de Dobrin și Hagi. Acest dezastru politico-fotbalistic era însă previzibil din lehamitea că Csibi Barna, liderul Plutonului Secuiesc din cadrul Batalionului Wass Albert al Gărzii Maghiare din Miercurea Ciuc, capitala județului Harghita din Ardealul nostru, a făcut o *prezentare* de 15 martie copiilor, despre *cum se spânzură un valah*, iar magazinul istoric *Historia*, nr. 113 din mai 2011, va accepta ca ecou dileme precum „**AVRAM IANCU/erou sau criminal?**“, vreun istoric de telenovelă lipind cu maxim profesionalism acest dubiu pe celebrul portret datorat pictorului Barbu Iscovescu. Privatizarea fotbalului românesc și a presei sportive, ca și a istoriei naționale, seamănă, vasăzică, cu acapararea bunătăților României de către șmecheri, iar fraierii și cărturarii n-au altă soluție decât înc-o revoluție, care nefiind pregătită doctrinar, va fi doar un fel de 1907, o Explozie Socială bananieră ce nu va reuși dizolvarea FRF, cu Ligă cu tot, și reconstrucția lor pe alte baze, ca-n Occident, unde demisiile vin de la sine, așa că putem prooroci că vom avea și în 2112, ba chiar în 2222 la dispariția limbii române, același fotbal incalificabil, pe când *istorie* nu va mai fi/nu mai este deloc.

18 august 2011 – precipitarea dramei noastre bugetare atrage lansarea Disponibilității românești de la Sulina către liderii UE să-și convingă triburile că prin „cedarea masivă de suveranitate“ s-ar comasa-n 2-3 ani o megaputere intelectuală, **Statele Unite ale Europei**; cumva România chiar afirmându-se protocronist drept *primul Stat Unit al Europei, ba chiar al Lumii*, etalându-se simultan tinerilor din DRO prezenți sprijinul prezidențial pentru extracția privată a aurului getodac cu cianurile Străinului, preconizându-se scoaterea din țară, pe surse a minimum 314 tone de aur și a 1.480 tone de argint *sub pretextul că suntem o generație incapabilă de minerit*, puterea deja folosind sloganul în limbi străine „Smart and Right“, făcut din vorbe neînțelese de poporul electoral, dar propus junilor oranj la Eforie Nord pe când ratonii fotbaliști atribuie la mișto opoziției neajutorate formula „Inapt and Left“, tradusă barbian *nătâng și stâng*, parcă prevestind succesiuni partidului OTV-iștilor contra ciocoilor, superciocoilor și megaciocoilor în vremurile deplinului **postromânism** al Epocii Mooye abia sfârșite, pragul tranziției ireversibile la Epoca Wash fiind **vânzarea deja a 7000-8000 kilometri pătrați din trupul țării**, către Străini, ca teren pur arabil, nu și vâgăunile, suprafață cam cât un județ mare precum Timișul sau cât două județe mici ca Covasna.

22 septembrie 2011 – *Ratarea Schengenului*, începutul sfârșitului echipei României, demoralizate de postromânismul că până acum ne zdrobeau *imperii* ca la Nicopole, la Mohács și la Cotul Donului, nu *minigubernii*, repetându-se ca la fotbal, de ne descalifică te miri cine. Concret: la Monumentul de 3 stele al Agreementului de la Schengen, în parcare, un olandez și un finlandez, o româncă, lăsând-o „și grea, și cu banii luați“ prin alungarea investitorilor/clientilor străini pe apa Moselei, dar Autoelita n-a luminat poporul despre *coborârea*

Tricolorului la nivelul maidanezului decât prin studiul filozofului Andrei Pleșu, exact acum, *Psihologia imnului național*, în contra la DEȘTEAPTĂ-TE, ROMÂNE (Dilema veche, nr. 397; reluat în Moldova suverană, 28 septembrie, cu supratitulul *Dar noi cu „Limba noastră” ce facem?*), distrăgând atenția lui Vadim de la realitatea că ambasadorul din Olanda s-a cam format în Ungaria, pe când șeful cancelariei prezidențiale abia trimis la post în Finlanda, filozof în canibalism, abia declarase că achiezează la autonomia Ținutului Secuiesc, pe când datoria externă a României, **aproape 100 miliarde euro**, de parcă-ți împoașcă sânge-n monitor Explozia Socială, e de peste zece ori mai mare în numai 22 ani neregali de **postromânism** decât sub așa numitul național-socialism al marxistului Nicolae Ceaușescu:

<http://cursdeguvernare.ro/datoria-externa-a-romaniei-situatia-la-zi-oficial-ne-merge-bine-unde-ne-asteapta-varful-de-plata.html>

Deși după muncitorul Miron Cozma avuția națională în dolari statistici, a se verifica, s-a înjumătățit rău de la 1989 încoace, din fericire Providența a aranjat tot pentru această zi de doliu Schengen, 22 septembrie, buna vestire că s-a legalizat Partidul Poporului, fiind meritul nepieritor al OTV c-a adus în focarul vieții noastre politice, fotbalistice și intelectuale o entitate dureroasă dar cenzurată inconștient de toți. POPORUL! Așa elodiac cum o fi el, expus extincției, părăsit de marea intelectualitate, ca întotdeauna dusă la masa bogatului.

13-23 decembrie 2011 – lansarea pedefului **Postromânismul**, în care se varsă toate vomiturile și zoaiile Epocii Mooye.

Anii Tranziției (Epoca Mooye) au trecut, așadar, dragi postaci. Pe nesimțite.

Intrarea în UE, **garantarea democrației de către alții**, a eliberat mișcarea civică de răspunderi. Nu fără consecințe. Mitul eminescian distrus prin *Dilema 265* e un vis chimeric că ar mai putea fi resuscitat. Albă ca Zăpada nu poate fi dezvirginată de două ori de cei 7 pitici republicani. Deja se râde ratonii dând mesaj că *pierdut himen: are șapte găuri mici de la cei șapte pitici!* Idealismul e terminat de resurecția modului ceaușist de succes intelectual: înregimentarea în partidul prezidențial. Studiul basarabeanului Vasile Ernu, tot atât de incomod precât Hașdeu, Gherea sau Stere, – din 19 octombrie 2011, criticatac.ro, *Dreapta intelectuală conservatoare: de la câine de pază la câine de companie*, e simptomatic laolaltă cu primejdia că și vechiul autoritarism a scos și a ridicat capul tot acuma, fiind de neconceput în anii '90 să le tai indemnizațiile revoluționarilor care au făcut și Timișoara, și Baricada, și Piața Universității, sau să îndrăznești modificările la Legea SRI și la Legea Siguranței Naționale privind anchetele penale sau proiectul de lege care interzice protestele în apropierea gurilor de metrou și a obiectivelor cu pază militarizată, precum Palatul Cotroceni și Palatul Victoria! Cum sindicalismul e tot atât de terminat, lipsa dialogului dintre popor și Stăpânire ascute contradicțiile antagoniste, crește șansele Exploziei Sociale, adună pescuitorii în ape tulburi bananiere, fenomen care ne-ar putea frâna serios Marea Recuperare.

Chiar dacă suntem pe culmile unei prosperități nevisate, de nu mai e nevoie nici să citim, am intrat în Anii Crizei (Epoca Wash), plata dobânzilor putând dura până-n 2112, iar a datoriilor până-n 2222. Să ne fie urmașii sănătoși! Viața lor are un sens.

Dar a noastră?

2.7. MEDIA TECA POSTACULUI DE VALOARE

A citi o carte înseamnă a mirosi floarea veștedă presată între filele ei, ceea ce, fără frenezie, este un fapt de mare rușine, a răcnit el în zazen la stările de supraconștiință, sperându-le de-a umblat boierul la domnița leneșă pe canapea năuc și surd trei zile și trei nopți.

A CITI e mai mult decât competența de lectură a unei foi de parcurs, căci nu citim doar mersul trenurilor, ci și semnele organului de pe carosabil sau ale unui tablou, ale unei muzici, ale unui clip sau film, semnele vremii sau ale vremurilor, determinările abisale ale limbii fiind și ghidul Marii Recuperări pentru poeți.

Prin urmare, pentru Profesorul Știecarte trei sunt cele mai chinuitoare dileme cu alternativă nulă, legată cu sârmă de henger la pământul natal: dacă să-i dezvăluie Supradotatului, adică Ucenicului Neascultător, o **Listă de Cărți (și Trăiri) Fundamentale**, dacă să-l învețe pe Naiv **Să Dea Șpagă** decidenților (*Osez coucher pour réussir*) pătrunzând fără abjecții ascensionale într-o haită sau morulă de succesuri, la stat/partid, la Străin sau la Filantropul Mizericordios, și dacă să-l ajute moral pe geniul obligat în **Decizia de a se EXPATRIA încă din adolescență**, ca să nu pață aici-șă toată viețșoara lui de să plătească din patriotism la dobânzi fluctuante, către capitalul român și străin, reducând imperceptibil datoriile acumulate de cleptocrație în primii 20 de ani postrevoluționari, asistând totodată la indolența, ba chiar neputința intelectualilor de a lumina poporul, neavând dânșii înșiși cu ce, din lipsă de infrastructură, de apostoli, de limuzine, de restaurante, de brichete cu leduri și de caritate.

O tâmpenie putând fi însăși dezvelirea către rude și colegi a existenței Itinerariului Spiritual/ Bazinului de Spiritualitate, pentru că mulți leneși sau puturoși vor dobândi patima cititului și a visărilor singuratice, vor ocupa locurile și așa puține din ultimele noastre biblioteci, sustrăgându-se de la muncă și de la lupta vietii, cu grave consecințe în principal pentru fiscalitatea de stat bananier.

Ce să ia, bocănind cu mascații, zapciul din chițimie, de la un Noica, de la un Țuța, de la un Steinhardt, de la un Cioran?...

Iată de ce, ca să nu aibă pe urmă meciuri cu părinții, ba chiar cu ucenicul adult ajuns alcoolic în mizerie, Profesorul Știecarte, ca instructor cultural cu standard ocupațional indefinit, le dă drept model de reușită intelectuală aspiranților, nu în RO ci numai în DRO, pe patriotul suedez filantrop Axel Munthe, căruia *Cartea de la San Michele* i-a ajuns bestseller mondial tocmai pentru că **scriitorul** a fost un **medic** tot atât de bun profesionist precât Céline, ba chiar cu o clientelă de fițe, după ce-au învățat ambii de la Cehov cum sheruim nopțile, favorizând când „soția“ (medicina), când „amanta“ (literatura).

Adevărul e că, realist bârfind idealismul, oamenii de succes nu citesc cărți, ci le scriu pentru alții sau călătoresc pe banii poporului pentru a vorbi despre ele, așa că viața însăși te obligă, dacă ești amărât, să dai șpagă ca să te descurci în democrație, cum înainte trebuia să te înscrii în partid sau în securitate, mai ales dacă ai și plozi nesățioși fițoși de aranjat, iar decizia de a te expatria vine de la sine, după impactul intelectual cu structuri nechezolice de neclintit, fie ele de speța întâi sau de a doua, sau pentru că unii români, după 1 ianuarie 2007, se nasc spontan gata europeni, cu instinctul mancort renegat că țara lor e acum UE și că beneficiul vine că trebuie să-și caute Norocul într-un areal lățit de la Nistru/Nipru până la Atlantic.

Și cu toate acestea, folosul suprem, dacă-ți întocmești o listă de cărți și pedefeuri bune și-i parcurgi *Itinerariul Spiritual* emanat, este tocmai miracolul cool că, dobândind înțelepciune, înveți s-ajungi nu numai un om intelectual, ci și un om bogat. După numai 40-50 de cărți bune, cetite cu creionul în mână, ți se dezvăluie aproape întotdeauna trei din cele patru principii călăuzitoare asupra Tainei Secrete **cum să ajungi un intelectual bogat**, evident în detaliile lor practice concrete, că altminteri, ele sunt destul de clare și distincte pentru orice observator obiectiv al vieții noastre spirituale. Principiul primordial este unul al dăruirii, anume că trebuie să te dai atitudinar civic și să te privatizezi în cele mai sfinte idealuri, cu folos autopublicitar și cumulard instituțional implicit. Al doilea principiu e moștenit din bolșevism, poate chiar din eternitate, și spune că istoria ne învață că nu riști nimic slujind neabătut Puterea ca să beneficiezi de toate avantajele, inclusiv puterea însăși pentru a-ți intimida rivalii. Iar al treilea principiu este unul de optimizare absolută a profitului, maximul atingându-l doar acei oameni, cei mai respectați ai Autoelitei, cari dețin suficientă finete diplomatică să poată slugări simultan și pe șefii Statului, și pe liderii Topului bogaților, și pe Străin, contradicție aparent antagonistă pe care un amărăștean mai prost nu o poate concilia fenomenologic de la prima ochire.

Vasăzică, numai al patrulea principiu inițiativ în Secretul Tainic **cum să devii un om intelectual bogat**, este deplin esoteric și nu se transmite decât din gură-n gură sau din gură-n guriță, de la Maestrul Spiritul către Discipol. Totuși, nici despre acest principiu nu se poate aprecia c-ar fi protejat de vreo parolă infutigabilă, deoarece ajunge lesne a fi ghicit de postacii de valoare în caz că nu se mulțumesc doar cu un *Itinerariu Spiritual* de numai 100 de cărți bune, ci se scaldă structural în întreg *Bazinul de Spiritualitate*, încercând deliciale tuturor celor 1001 de frenezii dezirabile.

A dezvălui însă unui copil **Lista de Itemi Fundamentali** ca **Listă Pisană** (o SCHEMĂ REDUSĂ înjumătățită sub 50 itemi doar cât să treacă userul la Pisa Rubiconul strigând că *Valorile sunt aruncate!*), ca **Itinerariu Spiritual** de 100 cărți sau ca **Bazin de Spiritualitate** conținând 1001 cărți și trăiri, e un lucru cu primejdie pentru orice inițiat, megaintelectual, seismectual, kilointelectual, intelectual public, diplomectual, pubintelectual, nechezol, microintelectual, postac, zdreanță sau cărturar.

(E poate mai sugestiv a cuvânta nu de cărți și trăiri ci de **itemi**, pentru că inițierea în *valorile donquijotești* se poate implementa nu numai prin plăcuta și iscusita zăbavă a cetitului cărților folositoare, ci și prin alte tot atât de necesare *aventuri* emo pe drumul heideggerian, *trăiri* după Abraham Maslow *peak experiences*, cum ar fi muzica – simfonică, mezzo și de operă –, vizite la pinacoteci, muze și muzee, visuri erotice de iubire, clar de lună în megalopolis, excursii la peisaje grandioase sau frecventarea vrăjitoarelor, templelor celebre și a ruinelor amenajate – deși tot „cu cetitul cărților cunoaștem pe ziditorul nostru, Dumnezeu, cu cetitul laudă îi facem pentru toate ale lui cătră noi bunătăți, cu cetitul pentru greșalele noastre milostiv îl aflăm”, zice Miron Costin de neamul românesc al moldovenilor.)

Lucru cu primejdie, am adăuga fiscal, pentru că cel ce deține un asemenea traseu inițiativ, nemişcându-l el zi de zi încă de tânăr pentru binele cleptocrației exploatoare, ci pierzându-se-n peisagiul textual ca măgarul cu poveri cu tot în ceața abisului samadhic, ar putea dăuna recuceririi slobozeniei financiare a Patriei prin achitarea datoriilor ei seculare din Epoca Wash, *jefuirea Viitorului* fiind și ultima după *tălhărire* a *bugetarilor* care încununează *privatizarea economiilor ceaușiste*, urmată de *împărțirea între șmecheri și desantați a avuției naționale*, abia de azi înainte nemaieștând altă cale capitalistă de **a câștiga** decât valoarea adăugată, plusvaloarea, justificându-se pe deplin ca necesitate aspirarea *totală* a unei forțe de

muncă înalt calificate pe culmile disperării de către magiștri adevărați, impunându-se atunci cu necesitate de fier Emanciparea Cadrelor Didactice, să le mai mărească și lor leafa, reconstituindu-se antropologic figura blajină a apostolului interbelic.

Cu deosebire, profa noastră de *meditații la comentarii*, care nu citește nici ea, trebuie să se abțină de la a recomanda cărți, din anticiparea pericolului că devotul citit, cult, va fi rejectat de colegi, de rude și vecini, de electorat și, în administrația locală, el va fi cel mai rău văzut de ierarhii lui, care au înțeles pericolozitatea pentru comunitatea educațională de informații a elucubrațiilor lui Noica că *cărturarul de performanță nu poate fi decât autodidact*. Știut fiind că nu există mântuire în afara bisericii, nici competențe în afara școlii, cum ar fi de pildă competența de a pălăvrăgi despre Shakespeare fără a-l fi citit. De aceea, un guru conștient, la capătul meditației, nu trebuie să excludă comicul de situație că cele mai agresate personaje dintr-o societate *deșchisă* la firul ierbii ar trebui să fie arbitrii de fotbal, analiștii publici, mijlocitorii de căsătorii și antrenorii culturali, crescând ca un bulgăre de zăpadă prognoza că moșul nu-și va împrumuta propriile *documente* din bibliotecă, dvd-uri sau cărțoaie, dar îl va deprinde pe ucenic să se descurce pe web vânând oportunist ce pică la ambuscade cu vorbe cheie în tufișuri cum ar fi mai întâi și întâi:

Arte Thema, Ulisse Super Quark, Denker des Abendlandes, BBC, Palettes, Un soir au musée, Genios De La Pintura, El Pintor Y su Obra, Passepartout (Philippe Daverio), Arquitecturas Arquitecturas Baukunst, Megastructures, Iskustvo, Città del Mondo Ciudades del Mundo, UNESCO (Il Patrimonio Dell' Umanità Tesoros del Mundo), Echappées Belles, Viajar, Lonely Planet, Palais d'Europe, Thalassa, Ushuaia, Bilderbuch Deutschland, History Historia Histoire Storia Geschichte Istoria, Discovery, National Geographic.

După care, se merge la subtila și instructiva vânare pescuit culinar de torente românești, de regulă răbdări prăjite, niște inexistențe acum, cu mari contribuții cândva la Lumina Poporului, care e forma cea mai înaltă, și singura recunoscută soteriologic, de **Rezistență prin Cultură la Rezistența la Cultură**: Iosif Sava – *Invitațiile Eutherpei, Serata muzicală TV*; Dan Dediu – *Aventura sunetelor, Muzici dintr-o expoziție*, George Bălan – *Muzica și marile întrebări ale omului*, A. E. Baconsky – *Panorama Poeziei Contemporane Universale* în format radiofonic mp3, Teleenciclopedia, *Spectacolul lumii* (Ioan Grigorescu), *Profesioniștii* (Eugenia Vodă), *Înapoi la argument* (Horia-Roman Patapievic), *Garantat 100%* (Cătălin Ștefănescu), Mircea Malița – *Aurul Cenușiu*, Solomon Marcus, Dan Hăulică, Dan Grigorescu, Virgil Ierunca – *Povestea Vorbei*, Monica Lovinescu – *Teze și antiteze la Paris*, Vlad Georgescu – *Din istoria României*, Dan Manolache – *Pagini de istorie; Arhiva de istorie orală* (Mariana Conovici); Universitatea Radio, Planeta Radio, Grigore C. Moisil, Edmond Nicolau, Victor Săhleanu, Alexandru Mironov, Andrei Bacalu; *Cultură și civilizație*; Miorița; Revista literară Radio; *Poezie românească*; Titus Vîjeu – *Dicționar de literatură universală, Din marea poezie a lumii*; Dan Verona – *Poezie universală, Meridianele poeziei*; Fonoteca de Aur, Seară de operă, Teatru Radiofonic, Bună seara, copii!... Plus imensitatea ostenitorilor uitați!

În fond, pașoptistul Ion Heliade Rădulescu nu era mai puțin Viteaz decât Ștefan, Mihai, Lazăr sau Haret, din moment ce George Călinescu cam mustăcea că în 1846, pornind o „bibliotecă universală” își propunea la filosofie să publice Platon, Aristot, Bacon, Descartes, Spinoza Locke, Wolff, Berkeley, Hume, Kant, Fichte, Schelling, Hegel...

Dumnezeu știe dacă România n-ar fi biruit cu ușurință **Hiatusul**, bolșevizarea ireversibilă din 1940-1989, cu mult înainte de colțul de cotitură criticofictional de la 2 iunie 1997, dacă ne-am fi putut baza în situațiile critice, din istorie nu din ficțiune, pe acest ciment filozofic al infrastructurii intelectuale, cum bine știau ziditorii și pictorii frescelor de pe chivoturile lui Petru Rareș.

Oricum, îi inconcetabil la Generația Pupici cum de speră părinții fetei la un tânăr, *care n-a făcut armata deloc, nici măcar la termen redus*, să fie gagiul capabil de disciplină sau de interiorizarea capacității de a se supune unui ordin daimonic al Rațiunii să n-o înșele, pentru a se însura și a deveni cu folos pentru țară, un respectabil cap de familie, ceea ce nu se poate compensa eficient decât prin **Autoiluminarea Individuală**, adică prin parcurgerea de bunăvoie și nesilit de nimeni a unei Liste de Itemi Fundamentali pentru Inițierea în Măreția și Limitele Ființei Umane în RO.

De fapt, nici *Listă de itemi* nu e bine zis ca formulă, pentru că dacă ne uităm bine la cărți, CD-uri, videocasete, muzee, temple, peisaje, iubiri, paliative, noi constatăm că **personalitatea** goetheană a lui cine cu excelența căruia avem de a face, precum cu megaintelectualul de la Păltiniș, de la Rohia, de la Techirghiol sau de la Odéon, este hotărâtoare. De aceea, se poate vorbi inițiativ și de **Lista de contacte** a fiecăruia.

Iar când Omul nu-și va mai folosi vorbele pentru a-și ascunde gândurile, poate că, printr-o Nouă Revoluție, RO devenind *stat unitar, național și CULTURAL*, pe lângă *Declarația de avere* va trebui ca fiecare șef să fie obligat să-și publice, ca CV sau pe rețelele de socializare, și **Declarația de interese și revelații**, adică ce vipuri de pe Lista de contacte l-au „inspirat“, și anume pe ce Itinerariu Spiritual, de să se simtă în RO și DRO sau WO nu vită dintre animalele (im)paricopitate de la jug, ci homosap.

Ci ție, naivule, nice nu-ți vine a gândi toxic când privești distrat în gondolă sau în galantar la *inofensivitatea* cărții, ca la făina grâului sau la iarba sa înspicată!

Doară niște litere și atât! Este însă absolută, aspra superioritate a textului asupra audiovizualului. El te condamnă de-a dreptul *să gândești și să imaginezi!*

Și *să te protejezi!* Numai citind cărți, liste de cărți și pdf-uri bune, poți opune tu însuși ceva interior solid acestui tsunami de vulgaritate care te copleșește mediatic ca o lavă jilavă pe Grivei, maidanezul din Pompei!

Antrenorul tău cultural, dacă vrea el ca guru sau ca bivolar, te poate face cel mai creator creator, de să te simți ca senzație chiar asemenea Creatorului la bursele de pariuri Nobel agonizând *există, nu există*, după o îndelungată muncă silnică, efectiv fenomenologică, asupra spiritului și mai ales asupra deficitului de spirit care să armonizeze pe toată durata mandatului restructurarea bugetară cheltuieli-salarii-disponibilizări.

Căci acele personaje și chiar naratorul, naratară sau autorul sunt de fiecare dată exact așa cum ți le imaginezi tu, rostind memorabilele cuvinte, dăltuite în piatră.

Eternă fiind și fie superioritatea romanului și nuvelei asupra filmului. Numai TU știi dacă fiica voastră, *Anna Karenina a ta*, se epila!

Lasă însă pe alții să se afirme! Tu să rămâi smerit în lecturarea-ți și să nu spui la nimeni la servicii de viciul tău. Că imediat te toarnă masile sau te trosnește șefimea.

Gândește pozitiv, domnule, dar zen: cititul cărților nu folosește la nimic!

Pentru că orice om poate fi postac, ba chiar editorialist, și fiind aproape nimic.

A fi un postac idealist și competent – o afacere de heroism, hamac peste abis, motorisca motivațională fiind alimentată de răsplățile cerești nu de lapții somonului.

Nu e și cazul tău, dar reține norma că este **bun român** nemăsluit postacul care mai întâi parcurge el *Lista Maslow românească de peak experiences* și abia apoi se ocupă de Marea Recuperare, fie ca recuperator-finanțator, atrăgând sponsorizări de la filantropii mizericordioși, fie ca recuperator-creator milostiv el însuși, cu ce are.

Măcar caută-le pe web, titlurile celebre, pe Wiki, să știi minimal de ele! Cât să poți susține o vraja cu o navetistă cultă sau o polemică între postaci și nechezoli.

Nu uita că deosebirea metafizică dintre seismectuali și cadrele didactice, ca potențialii **apostoli** ai scriitorului viager liber-profesionist rentier Propinațiu, e că cei 52-53 au parcurs deja *Lista Maslow românească de peak experiences* și se desfată cu un nivel de trai revelatoriu care le permite să privească de sus, cu dispreț culinar avizat, la viermuiala acestor elemente perdante de a-și recuceri pe cale sindicală autoritatea profesională, fără de care dânsule nu pot da educație la elevi, la părinți și la autoritățile locale, perpetuându-se la noi oligopedagogia, într-o lume postmodernă bazată pe *Libertatea aia problemă* care nu mai respectă pe nimeni, deci nici pe antrenorul cultural bananier, guru sau bivolar!

Nu te rânji nici că e de la sine înțeles că diplomectualii sau megaintelectualele, nu vor avea nicio înțelegere, ba chiar se vor scârbi din Olimpul lor universitar, să observe pe la greve și demonstrații cadre didactice preuniversitare hămesite, care se pretează să huiduiască, să fluiera, să strige lozinci salariale obscene la public sau să-și arunce portofoliile sau portofelele, ca niște polițiști șepcile, peste gardurile sau fierul forjat al instituțiilor alese democratic de popor, în loc să profite de eternul repaus în biblioteci, cărți lecturând, cărți laudate, cărți recomandate, cărți de-ale Autoelitei!

Însă dacă elitele ar fi avut cu adevărat nevoie de **Biblioteca Națională „Neterminată“**, ele ar fi putut folosi și după 1997 ca masă de manevră stradală Partidul Cadrelor Didactice (PCD), la care s-ar fi putut asocia și Partidul Amărățiilor din România (PAR), adică mulți părinți, pensionari și studenți, așa încât occidentalizarea ruinei ascendente livresc de pe cheiul Dâmboviței s-ar fi putut termina încă din 1992 și poate intra-n NATO și-n UE România chiar din primul val, scutind poporul de multe drumuri la cules sau la produs căpșuni! Dar n-a fost să fie, că și **Catedralei Mântuirii Neamului „Neîncepută“** i s-au schimbat destinul, harul și temelia prin salvarea civică a Mausoleului Bolșevic din Parcul Carol, ca monument reprezentativ pentru **Hiatus**, altfel poate că se făcea concurs și o anina-n nocturnă de transcendentul care coboară la Băneasa divinul nostru Santiago Calatrava, al cărui nume bănățean adus aici de Traian din Damasc amintește de o sârbă ca la Trava.

Pe de altă parte, corpul didactic, pe care bazăm după virtuala emancipare salarială apostolatul Luminării Poporului, este din ce în ce mai anemiât intelectualicește, și mai incult, datorită liberalizării dezământate a pieței resurselor umane, care extrage pe alese personalitățile mai arătoase. El, ca orice corp frumos, nu e capabil să exprime păreri proprii despre meseria practică, nici să înțeleagă ce au hotărât comisiile prezidențiale în ce privește soarta salariaților. Totul vine de sus și trebuie recrutați dintre tineri ingineri, sociologi, psihologi, juriști, informaticieni, veterinari și alți specialiști, niște formatori și evaluatori care să le explice oral la profi Legea, precum și cum în ce fel să învețe, să stimuleze sau să examineze pe elevi. Lux al Arhipelagului Școlar care ne-a costat enorm și ne-a condus până la prăbușirea bugetului, pentru că noua Lege a Educației, ameliorându-se prin autoinstruire după broșuri, nu prin formatori orali de la om la om, se putea implementa prin optimism pedagogic cu doar 2% din PIB, nu cu 6% cât prevede pactul pentru Prioritatea Națională, surplusul de 4% putând revoluționa Ministerul Culturii! E însă

incomensurabil deficitul că nu li se pretinde la dosarul personal cadrelor didactice de orice nivel **să fie culte** și să discute *Itinerarii Spirituale* în pauze sau la ședințe, așa că deocamdată sarcina de a funcționa ca o curea de transmisie între ideile Autoelitei și eresurile Gloatei revine de acum încolo, pe multă vreme, postacilor, care au vasăzică obligația morală să citească, de dimineața până seara, când revin pe net, diferite cărți.

Și să nu mai zicem nimic ca postaci de inconștiența unui ministru care, concentrându-se focusat pe chinuirea sub videocamere a Generației Pupici, n-are simț de conservare politică, fiindcă nimeni nu va armoniza vreodată succesurile pe educație ale unui *ministru al educației tineretului și sportului* compensând cu ele eșecurile pe sport ale tineretului, cum ar fi fotbalul românesc ajuns nu întâmplător tocmai sub acest mandat să aibă calificativul *incalificabil* la toate testele.

Dispărând inexorabil *profesorul* în neantul inculturii, crește rolul hotărâtor al postacului, motanus mutantus ca și în mișcarea civică, după instituționalizarea intelectualilor publici din câini de pază în câini de companie și reducerea activității lor ca faruri baudelairiene *la luminarea intermitentă a masilor electorale* completând, pe bani, rubrici în periodice. În următorii 50 de ani, până mai scăpăm de datoria externă, nu se poate restabili **autoritatea intelectualității** în RO decât *dacă angajările pe funcții în structurile superioare de partid eligibil sau de stat sunt avizate de o Comisie Academică* însărcinată de societate cu a verifica Weltanschauungul candidatului, adică *Itinerariul* său *Spiritual* propus și, din punct de vedere al corectitudinii euroatlantice, însuși *Bazinul de Spiritualitate* ca **scrisoare de intenții de a citi**, conform unor proceduri docimologice bine reglementate de evaluare și audit a culturii generale minimale, cu pedepse dure pentru tentativele de fraudă, pentru plagiat sau pentru liste improvizate prin Copy-Paste fără preocupări vizând asigurarea calității.

E de la sine înțeles că a fi antrenor cultural sau guru sau bivolar sau *cadru didactic care dai meditații de cultură* prezintă riscul că a semnală anumite cărți periculoase, cui nu are discernământ să înțeleagă critic ce e benefic și ce-i nociv, poate fi dăunător și pentru beneficiarul consultației, și pentru populație, și pentru clasa politică, și pentru viitorul RO în UE, deoarece obscenitatea publică e nimic față de sugestia promisiunii deliciilor conținută-n șpagatul cărții, când ți se deschide în intimitatea cabinetului tău de lectură privată, ca o fereastră spre întreg *Bazinul de Spiritualitate*, cam cum spre un harem borgesian al tuturor posibilităților infamiei.

Prin urmare, să nu se aștepte nimeni de la un megaintelectual, seismectual, inițiat, nechezol, pubintelectual, bananier, kilointelectual, cărturar, învățat, postac sau erudit, să-i dea cuiva pe bune, lăsându-se șantajabil, **lista lui proprie de cărți și trăiri fundamentale**, ADN-ul lui spiritual veritabil, spirala fragilă, rușinoasă și secretă autentică care l-a făcut din vită sau din amărât, om!

Iată de ce *Comunitatea postacilor din RO și DRO* trebuie să-și asume **o amplă reformă curriculară**, căzând cu timpul de acord asupra a ce Listă de lecturi și trăiri obligatorii trebuie impusă a se parcurge de dimineața până seara când intri pe net, ca fiind criteriul de la care începe șansa ta de a dobândi pe bune (avizat de orice audit), calitatea, statutul, de *postac profesionist*, ceea ce mai presupune, pe lângă un orizont intelectual cât de cât superior local editorialistului/bloggerului, doar un set de competențe practice banale, ținător de standardul ocupațional, cu sau fără descriptori de nivel, plus Codul Deontologic.

Tu, postac înjosit, tu trebuie să fii mereu mai bun decât editorialistul tău, care va lăsa astfel vizitatorului un gust amar-cenușiu de să nu mai știi care e postăcaciul online. Oricum, România nu va ieși din criză, adică din Inversiunea Valorilor, decât intelectualizându-se cât cuprinde, de la Casa Poporului până în ultimul cătun, primul pas fiind să închidem cu toții televizoarele/monitoarele pe multă vreme și să ne apucăm de citit cărți de autori consacrați, ascultând și muzică simfonică de calitate concomitent, într-un mediu ornat familiar cu tablouri celebre sau măcar cu wallpapere schimbate zilnic ca o lenjerie a spiritului.

Ne va și uimi ce intimă e Viața fără kitsch, violență, vulgaritate și demagogie!

Câteva RESURSE pentru postaci la București și nu numai

Canalul TV franco-german *Arte*, alte mari televiziuni educative
România TV Cultural, Radio România Cultural, Radio România Muzical
Radio: France Culture, Canal Académie, BBC 3, DW, RTVE, RAI.

Biblioteca Națională (sala de lectură)
Biblioteca Centrală Universitară (sala de lectură)
Biblioteca Metropolitană București (împrumut)
Institutele: Francez, Britanic, Italian, Goethe, Cervantes (lectură, împrumut), Polonez, Slovac, Casa Americii Latine, Centrul Cultural American, Centrul Cultural European, Centrul Cultural „F. Schiller“, Centrul Cultural Ungar etc.

Nu îți va fi greu să citești în franceză, spaniolă, italiană, engleză, germană sau rusă! Important este să începi lecturile devreme, chiar dacă nu ai de gând să și vorbești acea limbă. Altfel te vei informa din contrafaceri, de pe la nechezoli!

Muzeul Național de Artă, Muzeul Colecțiilor de Artă, Muzeul Zambaccian, Muzeul Național de Istorie, Muzeul Cotroceni, Muzeul Militar, Muzeul Literaturii Române, Muzeul Enescu, Muzeul Satului, Muzeul Țăranului Român, Muzeul de Istorie Naturală Gr. Antipa, Muzeul Tehnic D. Leonida...

Concerte, expoziții, spectacole, voiaje, ritualuri, trăiri, *lécher les vitrines* și alte contemplații.

De notat cu resemnare și optimism adevărul incomod că „imaginile“ acestor mediateci și pinacoteci în diferite municipii îndepărtate și în spațiile universitare pot acoperi o bună parte din cererea de itemi locală.

Fii, așadar, sigur că orașul tău are resurse nebănuite.

Oricum, hrana spirituală nu e mai scumpă!

Iar a citi și reciti în liniștea satului o singură carte valorează cât a parcurge o sută în rumoarea chioară a metroului.

Dacă nu, găsești cu duiumul pe net, *orice*, folosind infrastructura intelectuală și academică a altora. Dar fără graba deștăririi! Și fără disperare! Apreciază mai întâi pe ostenitorii patriei tale. Poți avea surpriza că nu e totul ruinat în RO.

Nu uita că noi românii suntem APTI PENTRU CEA MAI ÎNALTĂ CIVILIZAȚIE și că putem ce pot alții, cum se vede în acest – în mod ticălos nesupramediataz – măreț început, Biblioteca Digitală a României **DacoRomanica**:

<http://www.dacoromanica.ro/>

Nu uita Institutul de Memorie Culturală, poarta electronică către patrimoniul cultural românesc, o bază de date impresionantă prin conținutul sacru și prin munca de furnică devotată a făcerii ei:

<http://www.cimec.ro/>

Mergi apoi la alții, la prea fericiții preafericiți! Dar selectiv! Inepuizabil, internetul poate genera, dacă nu știi ce să alegi, un semiîntuneric tot atât de dăunător precât al tembeliziunilor, în care să prolifereze rozătoarele de timp al căror tic-tac ronțăit îl auzim peste tot.

Galaxia Gates a retezat homosapului scuza pentru comoditatea de a fi incult!

A fi incult este astăzi tot atât de jenant precât a fi *prost*, adică încornorat.

Nimeni nu vrea să fie *prost* și, de aceea, are măcar ambiția de a fi **deștept**.

Dar niște titluri orientative pentru Postacul Ambițios, așa, pentru început, până te orientezi cum să-ți proiectezi de capul tău parcursuri spirituale de calitate, nimeni nu se îndură ușor să ți le fure dintre Listele Secrete ale Zeilor medaliați olimpici la cultură.

Și la urma urmei, orice practică socială pleacă de la experiență. Cine știe, poate că unele persoane ar sucomba față în față cu cât adevăr acumulează, despre *această* existență, un megaintelectual, din cele mai dense lecturi imaginabile.

O Listă de resurse propuse de Profesorul Știecarte prin 1992 pentru Liceanul Neascultător, de fapt pentru o ființă umană flagelată de părinți și de profa de meditații numai pentru vina că, în loc să se pregătească de bac și facultate *memorând comentarii și competențe, ea citea cărți, asculta sonate și răsfoia albume*, **Lista Corei**, fiind postată pe web, cu precauțiuni și incompletă, abia prin 2005, deoarece *orice exercițiu spiritual pe un făgaș spre care te-a împins altul* e mai periculos decât labirintul în care îți asumi, până la frenezie și trezvie, rătăcirile și reveriile de călător singuratic întru Satori la Paris, deci autocritic, iar internetul crea deja, încă de pe atunci, o mediatecă irezistibilă, existând amenințarea și oportunitatea să nu mai frecventeze bibliotecile noastre clasice decât studenții în sesiuni sau documentariștii unor lucrări de care depinde legal la cercetători accesarea unei trepte noi de salarizare.

Ca să fie un bun postac la seral, respectat de autori și editorialiști/bloggeri, este suficient ca, înainte de a răsfoi puținele periodice online din RO și DRO, sau de a contempla cum se citesc și se comentează între ei, fără popor, universitarii morulelor și grupurilor de calitate, **omul din subterană să-și actualizeze problematica planetară, și și a homosapului**, consultând cu frică de Dumnezeu presa străină americană, britanică, franceză, germană, spaniolă, italiană sau cea exotică, în English ori ajutându-se de Google Translate dacă alte limbi nu înțelege garantat 100%.

Dar ziua, tu postac e benefic la sănătatea spiritului încă de dimineață rural să-ți întreții fanatic simțul valorii, precum un gigolo prin jogging sau trăgând de fiare, așa și tu având a alerga cu drag la biblioteci parcurgând:

- istorii ale culturii și civilizației
- istorii ale literaturilor popoarelor
- istoria artei universale
- istoria muzicii și a religiei
- istoria filozofiei

- istoria omului ca maidanezian
- istoria Universului și a Vieții
- istoria științei și a tehnicii
- biografii exemplare ale marilor personalități creatoare

Niciodată biblioteca ta nu e destul de bogată. Chiar și la nivelul Autoelitei înstărite, bine hrănită, bine transportată, bine vândută, se practică *împrumutul interbibliotecar* și apar certuri regretabile când unele materiale interesante nu mai sunt returnate de către user sub diferite pretexte, adesea puerile.

Cărți vechi și relativ ieftine mai găsești la anticariate. Sau la pensionari.

Cărțile scoase periodic, adesea în paguba editurilor clasice și a calității, de periodice care practică Luminarea Poporului (*Cotidianul, Jurnalul Național, Adevărul, Ziarul Financiar...*), dacă nu le-ai procurat din chioșc, le poți împrumuta de pe la colegi și prieteni sau vecini, nefiind probabil mai citite **până la capăt** decât am constatat eu după 2007, studiind pe un eșantion interesant/drăguț, ecoul obsedantului tsunami publicitar privind *Orbitor. Aripa dreaptă*.

Nu îți diminuea volumul respirator al casei decât cu fondul de carte perenă sau refolosibilă. Dacă locuiești într-un apartament populist, familiarizează-te cu regula că ce membru achiziționează un obiect, trebuie să arate ce alt obiect *de același volum* duce la gunoi. Ce simți că nu vei reciti niciodată, nici tu, nici moștenitorii, cedează altuia. Din când în când, verifică exigent fondul de maculatură și dvd-uri, depozitând în debara ce e obosit moral sau a devenit incorect. Și, repet, câți decimetri cubi noi cumperi, tot de același volum să te debarasezi! E greu, fiindcă cine are 6000 de cărți rar admite că doar 1111 se recitesc!

Muzică ieftină, până și în format MIDI, pe web cât cuprinde, pentru a clasifica vreo lucrare de care ai auzit. Cam cum sună. Oricum, se va recânta pe vreunul din miile de radiouri accesibile. Dar nu neglija riscul de a pierde revelațiile și iradiațiile.

Nu te amăgi, muzica de fond e muzică de baraj față de vecini și atât, cât îți faci temele sau lucrările. *A auzi cu adevărat* ce-ți spun marii compozitori presupune tot atâta concentrare precât jocul de șah sau a rezolva teste de matematică pentru bac. Nu poți face altceva în același timp.

Ideal este a asculta Liszt în interpretarea lui Liszt la Liszt la Weimar.

Nu fi prea încrezător în integritatea cărții piratate internautic. Dacă ești amărât, și deobicei ești într-o situație mai rea decât crezi tu din lipsă de rivali, poartă-ți cu mândrie eminesciană zdrențele, ca la Blaj, unde a răsărit Soarele Românismului, și meri, dară, ca la biserică, la bibliotecă!

Nu lăsa pe altul să-ți impună Itinerariul Spiritual. Cum există cărți utilitare pentru toate bolile, așa există și pentru tainele sufletelor! Ci nimeni nu te poate înțelege în unicitatea ta, nici măcar întrebuițând instrumentar științific obiectiv nesimțit sau o epistemologie decentă, discretă, fără subiect cunoscător.

Științele sunt tot o literatură câtă vreme mondială, investind exagerat în popcultura de consum de unică folosință kitsch, noi gorilienii nu suntem în stare să stăpânim reacțiile termonucleare, să prelungim senescența, să clasificăm microparticulele (care se comportă cu savanții ca niște corzi), să împrumutăm

maidanezii, sau să construim o navetă spațială de care să nu facă un mișto crunt extraterestrii.

Imaginează-ți oarecum două nivele în spirală ADN către ceva superior binișor homosapului, către un Dincolo de om, către un intermediar homonic spre **Teologiile** exprimate prin *necuvinte*:

Literatură	Științe
Arte vizuale	Istorie
Muzică și Religie	Filozofie și Religie

CE SĂ MAI CAUT EU ÎN BIBLIOTECI sau MEDiateci? – poate că-mi obiectezi tăios din comoditatea de a nu te rupe de PC-ul camerei tale de *jeune fille*, bazându-te pe impresia că nu ești ambițios, ci vrei doar să devii o persoană și atâta tot, *un postac cinstit, respectat și de propunătoriu, și de subcomentatorii lui webistici*.

Păi tocmai asta e răspunsul! Nu te poți impune ca postac, dacă te documentezi numai dupe Google, unuia care se întoarce la argument documentându-se tot dupe Google! Este evident că nuu poți obține superioritatea în câmpul tactic decât printr-o strategie care să-ți permită ca artă operativă să aduci în războiul retoric online *anumite date din cărți rare*, în cuvinte și mai rare, pentru a căror deslușire, ca să-ți dea replică, adversarul trebuie să umble și el la bibliotecă, dar ori e miezul nopții, ori n-are momentan timp, ori n-are permis permanent! Așa că ai un ascendent serios!

Problema tehnică este atunci de know-how dacă se poate economic *să nu-ți procuri decât datele de care ai nevoie ca postac*, nu și date de prisos, criteriul de performanță fiind să nu citești nicio carte de care n-ai nevoie în detrimentului timpului și resurselor ca să te distrezi și să-ți trăiești viața ca un om intelectual bogat.

Cum diversitatea tematică pe forum este inepuizabilă, a definitiva ca guru și a închide unor discipoli **Lista de lecturi și trăiri** utile formativ ca postac, e un abuz protocronist și o vanitate, e ca și cum ai construi numai din cărămizi, fără oțel și termopan, malluri culturale finite, cu biblioteci publice și șefi de sală, înainte de a avea în RO tot atâția nutriționiști câți maeștri culinari sau antrenori culturali sunt.

De aceea, criteriul e să citești nici prea mult, nici prea puțin, adică exact cam câtă cultură generală îți trebuie pentru ca să devii suficient de competent să-ți poți permite să satisfaci un test italian ca și Codul da Vinci, sau cum e *Codex alimentarius*, anume **testul PISA**, bazat pe mobilarea minții cu cât mai multe simboluri spirituale apotropaice, de bazin sau de itinerariu, în scopul de îndepărtare magică a Răului și a Ignoranței, cum *se întâmplă acum*, de pe carosabil, ca și a pericolului self-dărâmării legendarului turn înclinat exact când trece cu verticalitate sufletul tău, eliberat de hoitul egiptean ori tibetan, Rubiconul spiritual, adică Sticksul cel fragil, pe sub el.

Cea derulată în jos, de esență tare, **Lista Pisană de sugestii pentru Bazinul de Spiritualitate**, propusă de propinatorul rentier Propinațiu, e doar o listă de cărți și trăiri mai tari, memorabile formativ, *peak experiences* adică frenezii din **Lista de nevoi a lui Maslow pentru români**, gândită realist ca procurare față de nivelul de trai, mizând mai mult pe noblețea lecturii și pe vechiul, prerevoluționarul fond de carte existent în bibliotecile noastre, adesea Carte Rusă de pe vremea Ocupației marxiste sovietice din anii **Hiatusului**.

Orbul-găinilor la cocoși e că ei văd doar curva, nu și escroaca. Totdeauna postacului i se pare că a combătut tot, dar el n-are timp să penetreze toate desuurile textului. Destrăbălarea celor tari în card nu ne arată doar că în interesul clasei noastre

exploatoare nu-s nici Luminarea Poporului și nici măcar Emanciparea cadrelor didactice de *să citească ele cărți* cu nemiluita (că *trăiri* exotice nu-și permit), influențând apoi în sensul *trezirii* la viață civică *satori* pe elevi, pe părinți și pe autoritățile. Escrocheria cea mare e **necititul cărților**, fiindcă el generează dintotdeauna un fel de societate a nemișcării, ca și cum am fi numai cârțițe adaptate la un gazon care nu prinde rădăcini, escrocherie care trebuie să fie neapărat evitată dacă votăm cu Mântuirea! La asta, trebuie să caști ochii mari, insectivori, în subterană.

Aici crește pe dedesubt neconținut rolul hotărâtor al **postacului**, care în reacțiile și deflagrațiile sale completează conjugat organic tot ce n-a spus sau mai degrabă nu a fost învoit să spună editorialistul/bloggerul și îi oferă el ostentativ dar penibil trimiteri la alte surse, multe din ele putând fi lucrări de referință obligatorii, de regulă din biblioteci inaccesibile online.

Fiindcă nimeni altcineva nu va osteni întru această igienizare. Uite, Profesorul Știecarte a dat premiantei sale cea mai sinceră Listă de Cărți și Trăiri, verificate de el însuși personal, în ideea idealului că supradotata va continua *afară* pe Eliade și Culiianu la *Opere*, și totuși liceanca capabilă de uriașe performanțe pe spirit a ales Academia de Poliție sau de Informații, cu rezerva de forță și inteligență că dacă *aplică* și ia o bursă, se va axa pe Economics, visând și vizând o poziție de manager la o multinațională.

Dar nu orice postac poate îndeplini cu succes acest serviciu dificil de moderare a editorialistului ca Sancho pe Don Quijote, ci numai cei ce au parcurs cu succes o Listă Pisană, adică o listă care să satisfacă orice test Pisa pe spirit propus de un juriu exigent, inspirat eventual de coperta volumului 3 din *Istoria Culturii și civilizației*, 1990, de-o fi el un conclav articulat și din gorilieni, reptilieni, maidanezieni de modă veche, peștilieni de centură și păsărini de noapte.

Mai mult încă, numai un postac de valoare el însuși poate concepe conștient că megaintelectualii Autoelitei au o fragilitate ca de operă de artă: ei pot fi criticați, de regulă pentru opțiunile strategice nu pentru jocul tactic fără cusur, dar nu pot fi nimiciți, pentru că la începuturile post-Mooye ale Epocii Wash, ratându-se Infrastructura Intelectuală și Emanciparea Cadrelor Didactice, noi n-avem cu cine să-i înlocuim pe aceste unicate din funcțiile pentru care deontologia CEO secretă cere că *cine vrea schimbarea, mai întâi să spună pe cine aduce în loc!* Această regulă de aur a muncii cu intelectualii instituționalizați poate scuti pe postaci de multe altercații neprincipiale de parc-am fi la rectificarea bugetului.

Practic, tocmai din cauza apariției experților și specialiștilor de nișă la colțul de cotitură critifițional, s-a mutat de pe stradă pe autostrăzile informaționale mișcarea civică la 2 iunie 1997, nefiind întotdeauna confirmată speranța ratonului că are de a face numai cu popândăi proști, răi și urâți, autoinvitați la răsărita sa.

Postacii mai inițiați în hidroterapie la bazinul spiritual ca și luna în Lacul Sfânta Ana, iluminării itineranți care au parcurs cu succes la test Lista Pisană personalizată cu ochii după Inaana și după cărți bune, trebuie, în consecință, să se adapteze vremurilor noi nebune și să înceteze a mai naviga singuratici, ca în premodernitatea iluministă, prin presa online ca după scufundarea Atlantidei, demoralizați de sentimentul tragicomic, indus de desantați, recrutați, racolați, infiltrați, admiși, renegați, zdrențe, chibiți, suspecti și mancurți, al **postromânismului**. Postacii noștri de la Timpuri Noi au, vasăzică, datoria civică *să-și comaseze* leninist ca la colhoz sub lampa lui Ilici mai mulți laolaltă blogurile formând muncitorește ceea

ce s-ar putea numi o **morulă**, compusă din mai mulți contributory, numerele magice organic comunard fiind 8, 16, 32, eventual sub conducerea unui șef de morulă.

Asistăm însă deja la momentul virotic în care morulele, adaptându-se la complexitatea cerând geniu obligat ca adaptare la mediu, se strofoacă să devină un intermediar mai virulent și mai percutant decât blogul sau chiar periodicul online. Specializarea de nișă, evident, nu va întârzia nici ea și vom beneficia curând de grupări intelectuale și mai sofisticate în perspectiva Mântuirii Neamului, care vor binemerita de la patrie denumirea de **blastulă**.

Acesta este un pas urieșesc spre o viață nouă, important, hotărâtor, pentru consolidarea democrației organice, pentru că postacul inițiat, cult, capătă brusc, prin număr, aceeași putere ca autoritate și influență precât editoriaștul. Și nu e prea obositor de privit atent la trenduri ca să observi că deja, printr-o congregație a *șefilor de morule*, vremea blastulației bazate pe specialiști, experți, consilieri și tehnocrați cu expertiză pe diferite domenii civice a și înmugurit deja, punând într-o crudă dificultate identitară și organizatorică de acoperire atât presa centrală, cu televiziuni cu tot, cât și instituția sconcsului intern sau a popândăului desantat de către Dușmania optimistă.

Acum, *de la Nistru pân' la Pisa, tot românul plânsu-mi-sa* de liste de cărți și trăiri revelatorii vădit mult prea încărcate, prost structurate și inutile în viață.

Din motive umanitare, detest orice asemenea listă, repet și sensibilizez pe alți antrenori culturali că niciun Itinerariu Spiritual nu trebuie să ocupe *întreg timpul liber* al Ucenicului Neascultător sau al Profesorului Știecarte, deoarece profesiile sunt că în curând Filantropul Mizericordios va dota mediatecile cu itemi occidentali recent.

Orice abuz va fi aspru pedepsit. Iar vanitatea va fi ridiculizată la o oră de vârf.

Nimeni nu trebuie să-și propună a lectura și citi sau asculta nici măcar toate cărțile care se găsesc într-o anumită zi la un moment dat în Librăria Kretzulescu Humanitas ori la Cărturești lângă Patria de să trimiți bodygarzii cu un TIR după ele.

Tocmai buimăceala nesimțită la care conduce Kindle, oferind milioane și milioane de titluri de vechituri în genere expirate, este pilduitoare în regula reducerii la minim a Listei de cărți și pedefeuri bune, după parcurgerea căreia devii cult și capabil să promovezi cu verticalitate testul cu întrebări despre Campo Santo de la Pisa, fără să se prăbușească turnul cu vameși tocmai pe tine.

Important e să-ți selectezi, după cum simți tu că ți se potrivesc, câteva colecții personalizate din aceste meniuri de cărți și trăiri propuse și, parcurgându-le cu atenție/sfințenie până la capăt, să îți dezvolti frenetic abilitatea de a putea detecta, imediat ce lecturezi un articol online, valoarea intelectuală a propunătorului, are sau n-are, deși mai tot publicistul muncește ca universitar, și mai presus de toate să-ți ascuți vigilența *dacă este editoriaștul un bun român sau, dimpotrivă, un mancurt renegat desantat recent de Dușmania*.

Corect este să propui chiar tu, ca postac, lista priorităților tale altor postaci și, din păruiala forumistă ce va urma întotdeauna, abia atunci vei putea realiza cum era mai bine, în ce ordine și ce anume trăiri spirituale să le listezi și să le parcurgi!

A accesa absolut tot ce s-a publicat la noi în librării, între două târguri Romexpo, de către **importatorii de carte** este o facilitate bananieră pe care numai occidentalizarea Bibliotecii Naționale o va putea asigura postcolonialist.

Totuși, dacă ai emigrat de-aici, scăpând de potențați sau de slugile lor intelectuale, și ai acces la alte biblioteci gigantice, de *n* ori cât ale bucureștenilor, merită încercate și listele locale de priorități, mai actualizate, dar la raftul cu bestselleruri, cum zicea junimii și Eugène Ionesco, să NU te duci cu rucsacul.

Fieștecare, cetățean sau cetățeană, își rezervă în străinătate, ca și noi aici, propriul plan de lecturi în viață, care e ca și planurile de fericire pe acest pământ.

Fiecare generațiune trebuie să-și însușească, spre a deveni *altceva* decât o cireadă, o turmă sau un mușuroi, Lista ei Pisană, un minim al cărților de cultură din Itinerariul Spiritual sau din Bazinul de Spiritualitate, o schemă redusă 10% dintr-o ofertă de 1001 cărți și trăiri inițiatice, pe care mă simt bazat numai pe citit pentru că soarta și destinul îmi dovedesc că trăirile îmi sunt oricum zgâriate pe sticla inconsistenței vremurilor de diamantul vieții mele după cum mi-a fost ursita.

Lista lui Propinațiu. BAZINUL DE SPIRITUALITATE AL CELOR 1001 FRENEZII DEZIRABILE

întru un prim itinerariu spiritual de 100

Lista celor 100 de cărți și trăiri obligatorii pentru postaci, începătură la Itinerariul Spiritual al postacului român profesionist, nu e bine să ți-o dea nimeni, ci precum Prometeu focul, așa și tu trebuie *s-o furi* de la mai mulți. Toate miturile formează astfel de **cleptocrații spirituale** fiindcă donatorul poate manipula chiar și fără să și-o propună, iar acceptorul nu se cunoaște pe sine *înainte* de a citi cărți serioase.

Lista lui Propinațiu este încifrată aici sub o formă implicită, în sensul că poate fi ghicită, cam cum ar arăta întocmită de el numai pentru tine, și combătută, eventual îmbunătățită moral pe calea divinației și actualizată, mulți ucenici din catacombele subteranei blestemând că dezvelirea și publicarea tainei ei sacre esoterice i-ar lăsa descoperiți, neprotejați față de alți postaci din RO și DRO, interesați să se perfecționeze, unii din Xenia, nu puțini desantați de-ai Dușmaniei și, după anumite Semne, câțiva rătăcitori până-n smogul de azi desprinși din senina și clara Antichitate.

Important e să știi că s-a deschis bazinul, că există 1001 frenezii spirituale, dintre care plăcerea ta e să alegi pe primele 100 și să le consumi cu lăcomie, să ai poftă fiind și singura satisfacție pe pământ a postacului mai amărât, dobândind aici cât timp ne plătim **datoriile**. Căci rezultă din acest nărav, eroic și totuși electoral selectiv, *al alegerii*, că practici antrenându-te ca postac un exercițiu axiologic de a vota *durabil și sustenabil*, propus în peștera lui Zamolxe ca *marcă a superiorității aristocratice pe spirit față de editorialist* (și de Stăpânul acestuia), chiar dacă-i nu nechezol, ci un celestin seismectual/megaintelectual. Și cum Epoca Wash au năboit ca un tsunami nesimțit peste Epoca Mooye, nu mai e timp de visat itinerariul, ci numai să și-l completeze ca foaie de parcurs toți care nostalgeste, după cum și-l poate personaliza fieștecare, selectându-și item cu item de valoare adăugată esenței omului din subterană, ca subcomentator webistic (*Notes from the Underground*), cam tot ce-i trebuie la minimul moral, ca la mall, din mai jos anexata numai pentru români, în particular pentru buni români, ofertă de titluri obligatorii, suplimentare sau facultative.

Bazinul de Spiritualitate al celor 1001 frenezii dezirabile

Σ Literatură

Mihai Eminescu – *Poezii* (Ediția D. Murărașu)

Proza literară (Ediția E. Simion)

Opere I, II, III, VIII-XIII, XV (Ediția Perpessicius, unde se vede că și

ciornele erau natural geniale)

http://eminescu.petar.ro/opera_completa/index.html

George Călinescu – *Viața lui Mihai Eminescu*
Opera lui Mihai Eminescu
Istoria literaturii române de la origini până în prezent
Viața lui Ion Creangă

Vasile Alecsandri – *Poezii populare. Balade (Cântice bătrânești)*

Ion Creangă – *Amintiri din copilărie. Povești. Povestiri*

Ioan Slavici – *Amintiri*
Lumea prin care am trecut

Jean Defradas – *Literatura elină*
Eugen Cizek – *Istoria literaturii latine*
Michel Prigent – *Histoire de la France littéraire*
Pierre Labracherie – *La Vie quotidienne de la bohème littéraire au XIXe siècle*
(Parisul literar în veacul al XIX-lea)
Pierre de Boisdeffre – *O istorie vie a literaturii franceze de azi*
Adolphus William Ward – *The Cambridge History of English and American Literature*
Serge Fauchereau – *Introducere în poezia americană modernă*
Richarda Huch – *Romantismul german*
Hertha Perez – *Antologia poeziei romantice germane*
Dan Grigorescu – *Istoria unei generații pierdute: Expresioniștii*
Fritz Martini – *Istoria literaturii germane*
Francesco de Sanctis – *Storia della letteratura italiana*
Francisco Rico – *Historia y crítica de la literatura española*
Efim Etkind, Georges Nivat, Ilya Serman, Vittorio Strada – *Histoire de la littérature russe*
Arthur Anthony MacDonell – *A History of Sanskrit Literature*
Octavian Simu – *Dicționar de literatură japoneză*
The Cambridge History of Arabic Literature
The Cambridge History of African and Caribbean Literature

Ovidiu Drimba – *Istoria culturii și civilizației (13 vol.)*
Istoria literaturii universale (2 vol.)

A.E. Baconsky – *Panorama poeziei universale contemporane*
Meridiane
Biserica Neagră (roman)

Ștefan Augustin Doinaș – *Atlas de sunete fundamentale*
Petre Stoica – *Roza vânturilor. Poeme din lirica secolului XX*
Nicolae Manolescu – *Poezia româna modernă de la George Bacovia la Emil Botta. Antologie*
Zahu Pană – *Poezii din închisori*
Laurențiu Ulici – *Nobel contra Nobel*
O mie și una de poezii românești
*** *Constelația lirei. Antologia poezilor din R.S.S. Moldovenească*

Dumitru Crudu – *Noua poezie basarabeană* (antologie)
Alexandru Mușina – *Antologia poeziei generației '80*
Dumitru Chioaru – *Noua poezie nouă. O antologie a poeziei române postmoderne*

Tudor Vianu – *Arta prozatorilor români*
Idealul clasic al omului

Epopoea lui Ghilgameș

Homer – *Iliada*
Odiseea

Panclatantra
Esopia + Arnolt Bronnen – *Esop*

Publius Ovidius Naso – *Ars amandi*
Longos – *Daphnis și Chloe*

Poemele epice ale Evului Mediu. *Cântecul lui Roland - Tristan - Cântecul Cidului - Perceval*

Dante – *Vita nuova*
Divina Commedia
<http://dante.ilt.columbia.edu>

Francesco Petrarca – *Canțonierul*

Giovanni Boccaccio – *Il Decamerone*

Niccolò Machiavelli – *Il Principe*

Erasmus din Rotterdam – *Elogiul Nebuniei sau Cuvântare spre Lauda Prostiei*

1001 de nopți
<http://www.wollamshram.ca/1001/index.htm>

Francois Rabelais – *Gargantua și Pantagruel*

Marcus Aurelius – *Meditationes (Către sine)*
Michel de Montaigne – *Essais*
La Rochefaucauld – *Maximes*

Cervantes – *Don Quijote de la Mancha*
http://bib.cervantesvirtual.com/bib_autor/Cervantes/o_completas.shtml

Shakespeare – *Hamlet*
Sonete
Romeo și Julieta
Regele Lear
Macbeth

Othello
Timon din Atena
Neguțătorul din Veneția
Furtuna

Charles Lamb, Mary Lamb – *Tales from Shakespeare*
<http://www.opensourceshakespeare.org/>

Jonathan Swift – *Gulliver's Travels*
& *A Modest Proposal for Preventing the Children of Poor People in Ireland From Being a Burden to Their Parents or Country, and for Making Them Beneficial to the Public*

Johann Wolfgang Goethe – *Faust*
Poeziile
Suferințele tânărului Werther
Poezie și adevăr

Johann Peter Eckermann – *Convorbiri cu Goethe în ultimii ani ai vieții sale*
Friedrich Gundolf – *Goethe*

Louis de Rouvroy, duc de Saint-Simon – *Mémoires (éd. Boislile, 43 volumes)*
<http://rouvroy.medusis.com/infos/tomes.html>

Voltaire – *Zadig*
Candid

Giacomo Girolamo Casanova – *Histoire de ma vie*
Donatien Alphonse François, marquis de Sade – *Justine ou les Malheurs de la vertu*
Leopold von Sacher-Masoch – *La Vénus à la fourrure*

Henry Fielding – *Tom Jones*

Nikolai Vasilievici Gogol – *Suflete moarte*

Ivan Alexandrovici Goncharov – *Oblomov*

Lev Nikolaevici Tolstoi – *Război și pace*
Anna Karenina
Învierea

Feodor Mihailovici Dostoievski – *Crimă și pedeapsă*
Demonii
Frații Karamazov
Omul din subterană
Eternul soț

Aleksandr Soljenițîn – *Arhipelagul Gulag*
Primul cerc
Pavilionul canceroșilor
Stejarul și vițelul

Roata roșie
<http://solzhenitsyn.ru>

Varlam Șalamov – *Povestiri din Kolîma*
<http://shalamov.ru/en/>

Râmâyana
Mahâbhârata
Luo Guanzhong – *Histoire des Trois royaumes*
Shi Nai'an – *Au bord de l'eau*
U Ceng-en – *Călătorie spre soare-apune*
Cao Xueqin – *Visul din Pavilionul Roșu*
Wu Jingzi – *Întâmplări din lumea cărturarilor*

Murasaki Shikibu – *Genji monogatari*
Iasunari Kawabata – *Zbor de păsări albe (Sembazuru)*
James Clavel – *Shogun*

Léopold Sédar Senghor – *Anthologie de la nouvelle poésie nègre et malgache*

Jean-Jacques Rousseau – *Confesiuni*

Honoré de Balzac – *La Comédie humaine*

Charles Baudelaire – *Florile Răului*
<http://baudelaire.litteratura.com>
Gustav Flaubert – *Doamna Bovary*
Educația sentimentală

Novalis – *Hymnen an die Nacht*
Emily Dickinson – *Poems*
Georg Trakl – *Dichtungen und Briefe*
Serghei Esenin – *Omul Negru*
César Vallejo – *Los heraldos negros*

Marcel Proust – *În căutarea timpului pierdut*
<http://www.page2007.com/news/proust>

Joris-Karl Huysmans – *À rebours*
André Gide – *Les Nourritures terrestres*
Louis-Ferdinand Céline – *Voyage au bout de la nuit*
Marguerite Yourcenar – *Memoriile lui Hadrian*

Albert Camus – *Mitul lui Sisif*
Străinul
Ciuma

Giovanni Papini – *Un uomo finito*
Julius Evola – *Metafisica del sesso*
Cesare Pavese – *Meseria de a trăi*
Giuseppe Tomasi di Lampedusa – *Il Gattopardo*

Franz Kafka – *Metamorfoza*
Scrisoarea către tată
Castelul
Procesul
Jurnal

Robert Musil – *Omul fără însușiri*

Thomas Mann – *Muntele vrăjit*
Nuvele
Doctor Faustus

Herman Broch – *Moartea lui Vergiliu*

Günter Grass
Danziger Trilogie: Die Blechtrommel, Katz und Maus, Hundejahre
Im Krebsgang

Virginia Woolf – *Spre far*
Valurile
Orlando

James Joyce – *Ulysses*

George Orwell – *Ferma animalelor*
1984

Samuel Beckett – *Așteptându-l pe Godot*

Eugène Ionesco – *Rinocerii*

Marie-France Ionesco – *Portretul scriitorului în secol. Eugène Ionesco 1909-1994*

Monica Lovinescu – *Unde scurte*

Virgil Ierunca – *Românește*

Σ: Literatură română: Lucian Blaga, George Bacovia, Ion Barbu, Tudor Arghezi, Nicolae Labiș, Nichita Stănescu (*11 elegii, Noduri și semne*), Ioan Alexandru (*Imnele Bucuriei*), Marin Sorescu (*La Lilieci*), Cezar Ivănescu (*La Baaad*), Ana Blandiana (*Octombrie, noiembrie, decembrie*), A. E. Baconsky (*Corabia lui Sebastian Brandt*), Adrian Păunescu, Grigore Vieru, Ion Stratan. Ion Luca Caragiale, Liviu Rebreanu (*Ion, Răscoala, Pădurea spânzuraților, Jurnal*), Mateiu Caragiale, Mihail Sadoveanu, C. Stere (*În preajma revoluției*, 8 vol.), Hortensia Papadat-Bengescu, Camil Petrescu, Gib Mihăescu (*La Grandiflora, Rusoaica*), Max Blecher, Marin Preda (*Moromeții, Delirul, Cel mai iubit dintre pământeni*), Ion Druță (*Clopotnița*), Eugen Barbu (*Principele*), Nicolae Breban (*Bunavestire*), Norman Manea, Augustin Buzura (*Orgolii*), Octavian Paler (*Viața pe un peron*), Radu Mureș (*Caii sălbatici*), I.

D. Sîrbu (*Șoarecele B*), Mircea Cărtărescu (*Orbitor*), Alexandru Vakulovski (*Pizdeț*).

*** *Dicționarul General al Literaturii Române (7 vol.)*

Zigu Ornea – *Junimea și Junimismul*

Sămănătorismul

Tradiționalism și modernitate în deceniul al treilea

Anii treizeci. Extrema dreaptă românească

Marin Mincu – *Avangarda literară românească*

Ov. S. Crohmălniceanu – *Literatura română între cele două războaie mondiale (3 vol.)*

Eugen Negrici – *Literatura română sub comunism (Proza; Poezia)*

Eugen Simion – *Scriitori români de azi (4 vol.)*

Monica Spiridon, Ion Bogdan Lefter, Gheorghe Crăciun –

Experimentul literar românesc postbelic

Mihai Cimpoi – *O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia*

Nicolae Manolescu – *Istoria critică a literaturii române*

Mircea Zăciu, Marian Papahagi, Aurel Sasu – *Dicționarul Scriitorilor Români (4 vol.)*

Florin Manolescu - *Enciclopedia exilului literar românesc: 1945-1989*

Σ: Poezie universală: Poezia africană, Poezia amerindienilor, Poezia polineziană, Kalidasa, Li Tai-pe (Li Po/Li Bai), Du Fu, Tagore, Khalil Gibran, Omar Khayam, Saadi, Bashō, Pindar, Sapho, Vergiliu, Horațiu, Ovidiu, Villon, Góngora, Leopardi, Schiller, Hölderlin, Heine, Byron, Pușkin, Hugo, Whitman, Mallarmé, Rimbaud, Verlaine, Lautréamont, Rubén Darío, Rilke, Apollinaire, Lorca (și alți spanioli), Pessoa, Ezra Pound, Robert Frost, Carl Sandburg, T. S. Eliot, Kavafis (și alți greci), Else Lasker-Schuler, Anna Ahmatova, Ossip Mandelstam, Paul Celan, Saint-John Perse, Allen Ginsberg.

Σ: Marea proză: Petronius (*Satyricon*), Apuleius (*Asinus aureus*), Demostene, Cicero, Bossuet, Racine, Corneille, Molière, Stendhal, Dumas (*Cei trei mușchetari*), Dumas-fiul (*Dama cu camelii*), Maupassant, Zola, Jules Verne, Laurence Sterne (*Tristram Shandy*), Thackeray, Dickens, Wilde, Jack London, Galsworthy, Dreiser (*Sister Carrie*), Cehov, Gorki (*Viața lui Klim Samghin*), Șolohov (*Pe Donul liniștit*), Bulgakov (*Maestrul și Margareta*), Pasternak (*Doctor Jivago*), Fadeev (*Tânăra Gardă*), Vasili Grossman (*Cer și destin*), Aleksandr Zinoviev (*Homo sovieticus*), André Malraux, François Mauriac, Hermann Hesse (*Das Glasperlenspiel*), Alfred Döblin (*Berlin Alexanderplatz*), Elias Canetti (*Orbirea + Masse und Macht*), Edgar Allan Poe, Kipling, Hemingway, Margaret Mitchell, Henry James, Henry Miller (*Sexus*), Malcolm Lowry (*Under the Volcan*), William Faulkner (*The Sound and the Fury, The Hamlet, The Bear*), Georges Perec (*La Vie mode d'emploi*), Alain Robbe-Grillet, Borges, Gabriel García Márquez, Ernesto Sabato (*Sobre héroes y tumbas, Abaddón el exterminador*), Érico Veríssimo (*Incidente em Antares, O Tempo e o Vento*), Julio Cortázar, Adolfo Bioy Casares, Mario Vargas Llosa, Léopold Sédar Senghor, Chinua Achebe, Wole Soyinka, Naguib Mahfouz, J. R. R. Tolkien (*The Lord of the Rings*), Frank Herbert (*Dune*), William Gibson (*Neuromancer*), Thomas Pynchon, Orhan Pamuk (*My Name is Red*), Herta Müller (*Der Fuchs war damals schon der Jäger, Hertzier*).

Σ: Marea critică + eseuri: Nicolas Boileau, Diderot, Sainte-Beuve, Émile Faguet, Emerson, Wilhelm Dilthey, Francesco de Sanctis, Benedetto Croce, Hermann Graf Keyserling, Miguel de Unamuno, José Ortega y Gasset, Giovanni Papini, Antonio Gramsci, Paul Valéry, Julien Benda – *La Trahison des Clercs*, Axel Munthe – *Cartea de la San Michele*, Ilya Ehrenburg – *Oameni, ani, viață*; Ráth-Végh István – *Istoria culturală a prostiei omenești/Az emberi butaság kultúrtörténete*, René Wellek, Austin Warren – *Theory of Literature*; Erich Auerbach – *Mimesis: The Representation of Reality in Western Literature*; Albert Béguin – *L'Âme romantique et le rêve*; R.-M. Albérès – *Histoire du roman moderne*; Hugo Friedrich – *Die Struktur der modernen Lyrik*; Marcel Raymond – *De la Baudelaire la suprarealism*; Wayne C. Booth – *Retorica romanului*; Northrop Frye – *Anatomy of Criticism*; Mihail Bahtin, Gérard Genette, Roland Barthes, Julia Kristeva, Tzvetan Todorov – *Introduction à la littérature fantastique*, Maurice Blanchot, Jacques Derrida, Jean Baudrillard, Seymour Menton – *Historia verdadera del realismo mágico*; Jean-François Lyotard – *The Postmodern Condition*; Umberto Eco; Harold Bloom – *The Western Canon: The Books and School of the Ages*; Adrian Marino – *Biografia ideii de literatură*.

Σ Arte vizuale

Mihail Alpatov – *Istoria artei*

Elie Faure – *Istoria artei*

Ernst Gombrich – *The Story of Art*

Constantin Prut – *Dicționar e artă modernă și contemporană*

Vasile Drăguț, Vasile Florea – *Arta Românească*

Ionel Jianu – *Constantin Brâncuși*

Petre Pandrea – *Brâncuși. Amintiri și exegeze*

Romain Rolland – *Viața lui Michelangelo*

John Rewald – *Istoria impresionismului*

Postimpresionismul

Henri Perruchot – *Viața lui Van Gogh*

Viața lui Gauguin

Viața lui Cézanne

Viața lui Toulouse-Lautrec

Vincent van Gogh – *Scrisori*

Irving Stone – *Agonie și extaz (Michelangelo)*

Bucuria vieții (Van Gogh)

Σ: Albumele altor mari pictori, sculptori sau arhitecți:

Bosch, Botticelli, Rafael, Leonardo, Bernini, Rembrandt, Breugel, Hokusai, Vermeer, Goya, Delacroix, Daumier, Monet, Renoir, Bourdelle, Rodin, Barlach, Giacometti, Ensor, Munch, Kirchner, Picasso, Matisse, Modigliani, Dalí, Rouault, Kandinsky, Mondrian, Grigorescu, Andreescu, Luchian, Petrașcu, Șirato, Steriadi, Tonitza, Iser, Pallady, Lövendal, Paciurea, Baba,

Brauner, Țuculescu; Vitruvius, Andrea Palladio, Walter Gropius, Le Corbusier, Antoni Gaudí, Frank Lloyd Wright, Mies van der Rohe, Alvar Aalto, Oscar Niemeyer, Renzo Piano, Jørn Utzon, Kenzo Tange, Hiroshi Hara, Toyo Ito, Jean Nouvel, Santiago Calatrava.

Σ Filme de Artă

Fritz Lang – *Metropolis*
Charles Chaplin – *Modern Times*
Victor Fleming – *Pe aripile vântului*
Akira Kurosawa – *Rashomon*
Luchino Visconti – *Ghepardul*
Aleksandr Zarki – *Anna Karenina*
Carol Reed – *The Agony and the Ecstasy*
Franco Zeffirelli – *Iisus din Nazareth*
Romeo și Julieta
Peter Brook – *The Mahabharata*
Bernardo Bertolucci – *L'ultimo imperatore*
Federico Fellini – *La Dolce Vita*
Michelangelo Antonioni – *Blow-Up*
Luis Buñuel – *Viridiana*
Farmecul discret al burgheziei
Anatol Litvak – *Vă place Brahms?*
Kon Ichikawa – *The Makioka Sisters*
Andrzej Wajda – *Cronica adolescenței*
Omul de marmură + Omul de fier
Gheorghe Senghelaia – *Munții albaștri*
Tenghiz Abuladze – *Căința*
Mircea Daneliuc – *Glissando*
Lucian Pintilie – *De ce trag clopotele, Mitică? (Lasă-i să moară proști!)*
Emil Loteanu – *Poienile Roșii*
Paul Barba-Negra – *Architecture et Géographie sacrées, du tourisme au pèlerinage*

Teatru memorabil

Lucian Pintilie – *Revizorul*
Dinu Cernescu – *Hamlet*
Liviu Ciulei – *Furtuna*
Silviu Purcărete – *Danaidele*
Andrei Șerban – *Trilogia antică*
Gábor Tompa – *Așteptându-l pe Godot*

Σ MUZICA (minimal)

Romain Rolland – *Beethoven*
Goethe și Bethoven
Beethoven. Marile epoci creatoare:
De la Eroica la Appassionata
Cântecul învierii (Missa Solemnis și ultimele sonate)

*Catedrala întreruptă
(Simfonia a IX-a
Ultimele cvartete
Finita Comoedia)*

Ludwig van Beethoven – *Missa Solemnis*
Simfoniile 3, 5, 6, 7, 9
Sonatele – pian, vioară, violoncel
Cvartetele 7, 10, 15
Triplul Concert

[Nota bene. Numărul revelațiilor la un concert din muzică de Bach, Haendel, Mozart, Beethoven, Schubert crește convenabil, după cum te adâncești în muzică, astfel încât tocmai de la acest potențiomtru spiritual se reglează de să ne iasă exact 1001 de itemi frenetici la Bazinul de Spiritualitate, ca și cum ai dispune oricând de un samadhi tank, de acea imponderabilitate necesară în terapiile postmoderne pentru ușurarea sufletului prin însăși plutirea în iezerul cu endorfine.]

Johann Sebastian Bach – *Clavecinul bine temperat, Caietul 1*
Toccată și fuga în re minor
Passacaglia în do minor
Concertul pentru două viori Stradivarius
Concertele Brandenburgice
Matthaeus Passion

Gustav Mahler – *Simfoniile 1, 3, 5, 9*

George Enescu – *Rapsodiile române*
Sonata 3 pt vioară, în caracter popular românesc
Sonata 1 pt violoncel
Oedip, Vox Maris

Paul Constantinescu
Patimile și Învierea Domnului, oratoriu bizantin de Paști
Nașterea Domnului, oratoriu bizantin de Crăciun

Wolfgang Amadeus Mozart – *Simfoniile 40, 41*
Concertele pt. pian 20, 21
Concertele pt. vioară 3, 5
Concertul pentru flaut, harpă și orchestră
Marea Missă în Do minor
Requiem

Georg Friedrich Haendel – *Messiah*
Muzica apelor

Franz Schubert – *Simfonia 8 Neterminata*
Sonata Arpeggione
Cvartete: Moartea și fata, Rosamunda
Cvintete: Păstrăvul; Cvintetul cu două violoncele op.163

Trio: op. 99 și op. 100

Franz Liszt – *Via Crucis*
Rapsodia ungară nr. 2
Rapsodia română
Poemul simfonic Preludiile

Carl Orff
Carmina burana
Trionfo di Afrodite

George Bălan – *Muzica și lumea ideilor*
Meditații beethoveniene
Misterul Bach
Inspirierte Musikhörer

Ioana Ștefănescu – *O istorie a muzicii universale*
Dumitru Bughici – *Dicționar de forme și genuri muzicale*

Charles Rosen – *The Classical Style*
Sonata Forms
The Romantic Generation

Σ: Compozitori inconfundabili: Vivaldi, Schumann, Berlioz, Chopin, Mendelssohn-Bartholdy, Ceaikovski, Brahms, Verdi, Wagner, Debussy, Rahmaninov, Satie

Σ: Științe (de urmărit la zi)

<http://scientia.ro>
<http://www.popsoci.com>
<http://www.sciencemag.org>
<http://www.science-et-vie.com>
<http://www.larecherche.fr>
<http://www.madrimasd.org>
<http://www.nature.com>
<http://spektrum.de>
<http://sciencefocus.com>
<http://www.newscientist.com>
<http://www.france5.fr>
<http://www.sciam.com>

A. Hellemans, B. Bunch – *Istoria descoperirilor științifice*
Isaac Newton – *Principiile matematice ale filozofiei naturale*
Richard P. Feynman – *Lectures on Physics*
George Gamow – *30 de ani care au zguduit fizica*
Biografia fizicii
Albert Einstein – *Cum văd eu lumea*
Boris G. Kuznețov – *De la Galilei la Einstein*
Albert Einstein
Steven Weinberg – *Primele trei minute ale Universului*
Simon Singh – *Big Bang. Originea Universului*

Paul Davies – *Ultimele trei minute. Ipoteze privind soarta Universului*
Stephen Hawking, Leonard Mlodinow – *A Briefer History of Time*, 2005
Brian Green – *The Elegant Universe*

Charles Darwin – *Evoluția speciilor + Originea omului și selecția sexuală*
<http://darwin-online.org.uk/>

Richard Leakey – *Originea omului*

Jane Goodall – *Through A Window: Thirty Years with the Chimpanzees of Gombe*

Richard W. Wrangham – *Chimpanzee cultures*

Frans de Waal – *Chimpanzee politics*

Alain Daniélou – *L'érotisme divinisé*

Michel Foucault – *Histoire de la folie à l'âge classique. Folie et déraison*
Histoire de la sexualité (3 vol.)

Konrad Lorenz – *Das sogenannte Böse. Zur Naturgeschichte der Aggression*
Cele opt păcate capitale ale omenirii civilizate

Sigmund Freud – *Interpretarea viselor*

Introducere în psihanaliză

Prelegeri de psihanaliză

Psihopatologia vieții cotidiene (după care vei citi totul în nemțește, precum la Nietzsche)

Alfred Adler – *Practica și teoria psihologiei individuale*

Carl Gustav Jung – *Tipuri psihologice*

Nicolae Mărgineanu – *Condiția umană*

Abraham Maslow – *Motivation and Personality*

Religions, Values and Peak-experiences

William James – *The Varieties of Religious Experience*

Carl Philipp Gottfried von Clausewitz – *Despre Război*

Paul Keres – *Teoria deschiderilor în șah* [unde cetind în Semnele maestrului său, postacul începătoriu se convinge că o deschidere păguboasă e ca o tinereată de rață, ratată la derută pe apă, neavându niciun Itinerariu Spiritual]

V.N. Panov – *300 partide alese ale lui Alehin*

Tadeusz Kotarbinski – *Tratat despre lucrul bine făcut*

Hans Selye – *De la vis la descoperire*

Thomas Kuhn – *Structura revoluțiilor științifice*

Edward S. Herman, Noam Chomsky

Manufacturing Consent: The Political Economy of the Mass Media

Alan D. Sokal – *Transgressing the Boundaries: Towards a Transformative Hermeneutics of Quantum Gravity*

http://www.physics.nyu.edu/faculty/sokal/transgress_v2/transgress_v2_singlefile.html

Σ Istorie, Cultură, Civilizație

Andre Bonnard – *Civilizația greacă (3 vol.)*

Theodor Mommsen – *Istoria romană* (4 vol.)

Herodot – *Istorii*

Thucydide – *Războiul peloponezic*

Polybios – *Istorii*

Plutarh – *Viețile paralele*

Titus Livius – *Ab Urbe Condita*

Dio Cassius – *Istoria romană*

Suetonius – *Viețile celor doisprezece cezari*

Tacitus – *Istorii*

Anale

Edward Gibbon – *The History of the Decline and Fall of the Roman Empire*

Lucien Musset - *Les invasions: les vagues germanique*

Les invasions. Le second assaut contre l'Europe Chrétienne
(VII-XI siecle)

Charles Diehl – *Figuri bizantine*

D. Sourdel, J. Sourdel Thomine – *Civilizația Islamului clasic*

André Vauchez – *La spiritualité du Moyen Âge occidental*

Jakob Burckhardt – *Cultura Renașterii în Italia*

Andrei Oțetea – *Renașterea și Reforma*

Giorgio Vasari – *Vite de' più eccellenti pittori, scultori e architettori italiani, da Cimabue insino a' tempi nostri*

Chaunu Pierre – *Civilizația Europei clasice*

Edgar Papu – *Barocul ca tip de existență*

Hazard Paul – *Secolul luminilor*

Marcel Brion – *L'Allemagne romantique*

Jean-Clément Martin – *La Révolution française*

François Furet, Mona Ozouf – *Dictionnaire critique de la Révolution française*

Andre Castelot – *Bonaparte*

Napoleon

Edmund Burke – *Reflections on the Revolution in France*

Alexis de Tocqueville – *De la démocratie en Amérique*

Max Weber – *Die protestantische Ethik und der Geist des Kapitalismus*

José Ortega y Gasset – *La rebelión de las masas*

Serge Tchakhotine – *Le Viol des foules par la propagande politique*

Ernst Nolte – *Der europäische Bürgerkrieg 1917–1945. Nationalsozialismus und Bolschewismus*

Robert Conquest – *La Grande Terreur: les purges staliniennes des années 30*

Raul Hilberg – *The Destruction of the European Jews*

Jorge Semprún – *Le Grand Voyage*

Alain Besançon – *Le Malheur du siècle: sur le communisme, le nazisme et l'unicité de la Shoah*

Harry Wu – *Laogai: The Chinese Gulag*

Jean-Luc Domenach – *Chine: L'archipel oublié*

Ben Kiernan – *The Pol Pot Regime: Race, Power and Genocide in Cambodia under the Khmer Rouge, 1975-1979*

Stéphane Courtois – *Le Livre noir du communisme. Crimes, terreur, répression*

Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao, Kim Ir Sen, Fidel Castro, Pol Pot – *Lozinci*

Raymond Aron – *L'Opium des intellectuels*

André Glucksmann – *La Cuisinière et le Mangeur d'Hommes – Réflexions sur l'État, le marxisme et les camps de concentration*

Françoise Thom – *La Langue de bois*

Simon Leys – *Les Habits neufs du président Mao. Chronique de la Révolution culturelle (v. Essais sur la Chine)*

Jean-Philippe Béja, Michel Bonnin, Alain Peyraube – *Le tremblement de terre de Pékin, (Manifestations de la place Tian'anmen)*

Liu Xiaobo – *La Philosophie du Porc et autres essais*

Francis Fukuyama – *Our Posthuman Future: Consequences of the Biotechnology Revolution*

Mircea Malița – *Zece mii de culturi, o singură civilizație + Zidul și iedera*

Doina Ruști – *Enciclopedia culturii umaniste pentru oamenii grăbiți*

Sorin Pârveu – *Dicționar de postmodernism: Monografii și corespondențe tematice*

Cronicarii moldoveni și munteni

Școala Ardeleană

Dinicu Golescu – *Însemnare a călătoriei mele*

Alecu Russo – *Cântarea României*

Nicolae Bălcescu – *Românii supt Mihai-Voievod Viteazul*

Mersul revoluției în istoria românilor

Ion Ghica – *Scrisori către Vasile Alecsandri*

Eusebiu Camilar – *Povestiri eroice*

Ion Nistor – *Istoria Bucovinei*

Ion Drăgușanul – *Mărturisitorii. O istorie a scrisului bucovinean*

Zamfir Arbore – *Basarabia în secolul al XIX-lea*

Iurie Colesnic – *Basarabia necunoscută, vol. I-VIII*

Titu Maiorescu – *Critice*

Constantin Dobrogeanu-Gherea – *Neoiobăgia*

Garabet Ibrăileanu – *Spiritul critic în cultura românească*

Eugen Lovinescu – *Istoria civilizației române moderne*

Ștefan Zeletin – *Burghezia română: originea și rolul ei istoric*

Jordan Chimet – *Dreptul la memorie (4 vol.)*

Mite Kremnitz – *Regele Carol al României*

Hannah Pakula – *Ultima Romantică (The Last Romantic: A Biography of Queen Marie of Roumania)*
Guy Gauthier – *Missy. Regina României*
Maria, Regina României – *Povestea vieții mele*
Principesa Ileana – *Trăiesc din nou*

Nicolae Iorga – *Cugetări*
Oameni cari au fost
O viață de om așa cum a fost
Sfaturi pe întunec
Istoria Românilor, vol. I-X

Henry de Montherlant – *Chant funèbre pour les morts de Verdun*
Vasile Pârvan – *Memoriale*
Constantin Kirițescu – *Istoria războiului pentru întregirea României (1916-1919)*
Adrian Pandea, Ion Pavelescu, Eftimie Ardeleanu – *Românii la Stalingrad*
Gheorghe Brătianu – *O enigmă și un miracol istoric: poporul român*

Dimitrie Cantemir – *Descrierea Moldovei*
Alexandru Vlahuță – *România pitorească*
Calistrat Hogaș – *Pe drumuri de munte*
George Vâlsan – *Frumusețea pământului românesc*
Geo Bogza – *Țări de piatră, de foc și de pământ*

Paul Goma – *Cutremurul oamenilor. Cod "Bărbosul"*
Gherla
Scrísuri

<http://www.paulgoma.com>

N. Carandino – *Noapți albe și zile negre*
Dumitru Bacu – *Pitești*
Ion Cârja – *Canalul Morții*
Ion Gavrilă Ogoranu – *Brazii se frâng dar nu se îndoiesc, vol. I-VII*
Aurel Sergiu Marinescu – *Prizonier în propria țară*
O contribuție la istoria exilului românesc, Vol. I-XI
Ioan Ioanid – *Închisoarea noastră cea de toate zilele*
N. Steinhardt – *Jurnalul fericirii*
Richard Wurmbbrand – *Cu Dumnezeu în subterană*
Romulus Rusan – *Cronologia și geografia represiunii comuniste în România*
Vasile Paraschiv – *Așa nu se mai poate, tovarășe Nicolae Ceaușescu!*
Marius Oprea – *Banalitatea Răului*
Moștenitorii Securității
Lucia Hossu-Longin – *Memorialul Durerii (peste 120 episoade)*

Stelian Tanase – *Elite și societate. Guvernarea Gheorghiu-Dej 1948–1965*
Șerban Orescu – *Ceaușismul. România între anii 1965-1989*
Titus Suci – *Reportaj cu sufletul la gură*
Marius Mioc – *Revoluția din Timișoara*
Doina Marian, Irina Nicolau, Mihail Boitor – *Vom muri și vom fi liberi*

Irina Nicolau – *Piața Universității*

Mihail Sebastian – *Jurnal (1935-1944)*

Gabriel Liiceanu – *Jurnalul de la Păltiniș*

Horia-Roman Patapievici – *Zbor în bătaia săgeții*

Andrei Pleșu – *Chipuri și măști ale tranziției*

Elie Wiesel – *Raport final. Comisia Internațională pentru Studierea Holocaustului în România, 2004*

Vladimir Tismăneanu – *Raport final. Comisia Prezidențială pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România, 2006*

Σ Filozofie

Iuliu A. Zanne – *Proverbele Românilor din România, Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria și Macedonia*

Dumitru Drăghicescu – *Din psihologia poporului român*

Lucian Blaga – *Spațiul mioritic*

Religie și spirit

Ernest Bernea – *Spațiu, timp și cauzalitate la poporul român*

Mircea Vulcănescu – *Dimensiunea românească a existenței*

Constantin Noica – *Sentimentul românesc al ființei*

Emil Cioran – *Pe culmile disperării*

Schimbarea la față a României

Lacrimi și sfinți

Scrisori către cei de acasă

Theofil Simenschy – *Un dicționar al înțelepciunii*

Anton Dumitriu – *Istoria logicii*

Diogenes Laertios – *Despre viețile și pildele filozofilor*

Platon

Aristotel

Descartes – *Discours de la méthode*

Blaise Pascal – *Pensées*

Spinoza – *Ethica Geometrico Demonstrata*

Leibniz – *Monadologia*

Immanuel Kant

Kritik der reinen Vernunft

Kritik der praktischen Vernunft

Kritik der Urteilskraft

Georg Wilhelm Friedrich Hegel

Prelegeri de istorie a filozofiei

Fenomenologia spiritului

Arthur Schopenhauer
Aforisme asupra înțelepciunii în viață
Lumea ca voință și reprezentare

Søren Kierkegaard
Furcht und Zittern
Der Begriff Angst
Die Krankheit zum Tode

Friedrich Nietzsche – *Also sprach Zarathustra*
Jenseits von Gut und Böse
Götzen-Dämmerung

Oswald Spengler – *Der Untergang des Abendlandes*

Ludwig Wittgenstein
Tractatus logico-philosophicus

Martin Heidegger
Die Grundprobleme der Phänomenologie
Sein und Zeit
Die Grundbegriffe der Metaphysik. Welt – Endlichkeit – Einsamkeit
Erläuterungen zu Hölderlins Dichtung
Der Ursprung des Kunstwerkes
Die Technik und die Kehre

Σ Religie

Imnuri Vedice
Upanișadele
Baghavad-Gita

Sri Aurobindo – *Sinteza sistemelor de yoga*

Cartea tibetană a morților
Milarepa
Dalai Lama – Comorile budismului tibetan

Yi King – *Cartea transformărilor*

Confucius
Analecte

Lao Zi
Cartea despre Dao și Putere

Scrieri sacre ale Japoniei (*Kojiki, Nihon shoki, Engishiki*)

Étienne Zeisler, Taisen Deshimaru – *Satori. Mari maeștri Zen.*

Cartea egipteană a morților

Biblia

Filocalia

Patericul

Ernest Renan – *Vie de Jésus*

Giovanni Papini – *La Storia di Cristo*

Henryk Sienkiewicz – *Quo vadis*

Emilian Vasilescu

Istoria Religiilor

N. A. Kun

Legendele și miturile Greciei antice

Alexandru Mitru – *Legendele Olimpului*

Din marile legende ale lumii

James George Frazer

The Golden Bough

Talmudul

Alexandru Șafran

Cabala

Înțelepciunea Cabalei

Pirkei Avot

Haim Bloch – *Povestiri hasidice*

Coranul

*Ochiul launtric – Perspective islamice asupra Divinității (Al-Gazali: *Firida luminilor*; Ibn Tufayl: *Hayy bin Yaqzan*; Ibn Rusd: *Cuvânt hotărâtor*; Ibn 'Arabi: *Geneza cercurilor*)*

Sf. Augustin – *Confesiuni*

San Tommaso d'Aquino – *Summa Theologica*

Martin Luther – *Tezele, Micul și Marele Catehism*

Thomas à Kempis – *Imitațiunea lui Cristos*

Ignățiu de Loyola – *Exerciții spirituale*

Santa Teresa de Jesús – *Libro de la Vida*

San Juan de la Cruz – *Cántico espiritual*

Sfântul Ignatie Breanceaninov
Ofrandă monahilor contemporani

Nikolai Berdiaev – *Un Nouveau Moyen Âge: Réflexions sur les destinées de la Russie et de l'Europe*
Vladimir Soloviov – *Îndreptățirea binelui*
Julien Benda – *La Trahison des clercs*
Rudolf Steiner – *Creștinismul ca fapt mistic și misteriiile antichității*
René Guénon – *La Crise du monde moderne*

Georges Dumézil – *Mit și epopee*
Jacques Brosse – *Maeștrii spirituali + Le génie adolescent*

Mircea Eliade – *Yoga*
Itinerariu spiritual
Romanul adolescentului miop
Maitreyi
Istoria credințelor și ideilor religioase
Secretul doctorului Honigberger (Proza fantastică)

Ioan Petru Culianu – *Expériences de l'extase*
Gnozele dualiste ale Occidentului. Istorie și mituri,

Dumitru Staniloae – *Teologia Dogmatică Ortodoxă*
André Scrima – *Experiența spirituală și limbajele ei*
Sorin Dumitrescu
Chivotele ecumenice ale lui Petru Rareș și modelul lor ceresc
Mircea Păcurariu – *Sfinți daco-romani și români*
Ioanichie Bălan – *Vetre de sihăstrie românească*
Cristian Bădiliță – *Metamorfozele Anticristului la Părinții Bisericii*
Savatie Baștovoi – *Ortodoxia pentru postmoderniști*
Vasile Andru – *Isihasmul sau meșteșugul liniștirii*

Σ Câteva trăiri revelatorii

Răsăritul și apusul soarelui nostru
Universul, stelele iarna printr-un rămuriș dezfrunzit
Clar de lună, îndrăgostiți
Calmul Mării Negre în octombrie la Balcic
Învierea la Putna
Blocuri învăluite de fumul tămâios al grătarelor
Rinocerii mărșăluind
Ceahlăul, Rarăul, Omul, Cindrelul
Diferite servicii religioase altele decât al tău
Flori de nuc pe drumul Edinețului, de Sfântul Gheorghe
Chipuri și figuri ale traficului
Nuntă la maidanezi: cățeaua și trena ei de followers
Parcare la Mall doar pentru a linge vitrinele

Guri de metrou pe grevă malaxând gloata
Sinagoga din Fabric, la Timișoara
Golul cioranian al Victoriei în nocturnă
Ruinele Romei sub lună cu umbra lui Goethe
Plopi și sălcii plângătoare, lacrimi și sfinți

Σ Listă de site-uri bune să navighezi în Bazinul de Spiritualitate

<http://dexonline.ro>
<http://www.thefreedictionary.com>
<http://www.urbandictionary.com>
<http://wordspy.com>
<http://www.romaniaculturala.ro>
Arts & Letters Daily - ideas, criticism, debate: <http://aldaily.com>
<http://www.signandsight.com>
<http://www.dmoz.org>

Project Gutenberg - free ebooks: <http://www.gutenberg.org>
<http://www.justfreebooks.info>
<http://onlinebooks.library.upenn.edu>
<http://books.google.com>
<http://books.google.co.uk/books>
<http://www.archive.org>
<http://www.scribd.com>
<http://crankylibrarian.com>
<http://www.onread.com>
<http://www.bartleby.com>
<http://www.knowledgerush.com>
Library of Congress: <http://www.loc.gov/about/sitemap>
Biblioteca Digitală Europeană: <http://www.europeana.eu/portal>
<http://www.theeuropeanlibrary.org/portal/index.html>
<http://www.ebooksgratuits.com/ebooks.php>
<http://www.intratext.com>
<http://www.bibliomania.com>
<http://rpo.library.utoronto.ca>
<http://www.alalettre.com/index.php>
<http://www.themodernword.com>
<http://www.americanpoems.com/poets>
<http://www.inschibbolethtv.org>
<http://www.poemhunter.com>

<http://www.bl.uk/onlinegallery/index.html>
<http://gallica.bnf.fr>
<http://www.cervantesvirtual.com>
<http://cvc.cervantes.es/portada.htm>
<http://www.badosa.com>
<http://www.gratislibros.com.ar/libros1.htm>
<http://www.librodot.com>
<http://www.italialibri.net>
<http://www.liberliber.it/home/index.php>
<http://gutenberg.spiegel.de>
<http://www.zeno.org>
<http://www.literaturnische.de>
<http://www.literaturwelt.com>
<http://literaturnetz.org>
<http://www.textlog.de>
<http://free-book.ru>
<http://bestreading.ru>
<http://www.litera.ru>

<http://www.jewishvirtuallibrary.org>
www.chinese-poems.com
<http://thegreenleaf.co.uk/HP/haigapages.htm>

<http://www.infoplease.com>
Texas Research Tools
<http://www.lib.utexas.edu/resources>
The Online Books Page: Archives and Indexes:
<http://onlinebooks.library.upenn.edu/archives.html#foreign>
<http://www.intute.ac.uk>
<http://dispatch.opac.d-nb.de>
<http://www.library.ceu.hu>
Internet Library For Librarians:
<http://www.itcompany.com/inforetriever>
Alex Catalogue of Electronic Texts:
<http://www.infomotions.com/alex/authors.shtml>
Librarians' Internet Index:
<http://www.ipl.org>
<http://www.ibiblio.org>

Encyclopedia Mythica: <http://www.pantheon.org>
<http://www.sacred-texts.com>
Christian Classics Ethereal Library: <http://www.ccel.org>
A searchable online Bible in over 100 versions: www.biblegateway.com
<http://www.mlahanas.de>
<http://remacle.org>
<http://www.thelatinlibrary.com>
<http://www.gnosis.org>
<http://livres-mystiques.com>
<http://jesusmarie.free.fr>
<http://www.catho.org>
The Catholic Encyclopedia: <http://www.newadvent.org/cathen>
La vie culturelle et culturelle de l'Islam: <http://oumma.com>
<http://www.buddhanet.net>
<http://sivasakti.net>
Japan Reference Page: <http://www.jref.com>
<http://www.chinaorbit.com>
<http://www.africaportal.org>
Chabad Lubavitch – Torah, Judaism and Jewish Info: <http://www.chabad.org>
Esoterismo. Libros y Publicaciones: <http://www.2enero.com>
Chabad Lubavitch - Torah, Judaism and Jewish Info: <http://www.chabad.org>

Philosophy: <http://philosophy.eserver.org>
Stanford Encyclopedia of Philosophy: <http://plato.stanford.edu>
<http://www.philosophie-en-france.net>
Philosophy Documentation Center: <http://www.pdcnet.org>
Internet Encyclopedia of Philosophy: <http://www.iep.utm.edu>
Humanities and Social Sciences: <http://www.h-net.org>
The Philosophy Research Base: <http://www.erraticimpact.com>
A Sociological Tour Through Cyberspace
<http://www.trinity.edu/~mkearl/index.html>
Encyclopaedia and Hypertext: <http://www.educ.fc.ul.pt/hyper/eng>

Free university lectures: <http://lecturefox.com>
<http://www.openculture.com>
<http://oyc.yale.edu>
<http://www.gbacademia.com/lectures/stanford>
<http://www.extension.harvard.edu/courses>
Television Educativa Iberoamericana
<http://www.nciwebtv.tv>

Canal Savoir Quebec: <http://www.canal.qc.ca>
<http://www.discoveryeducation.com>
<http://www.learner.org>
Lusophonie TV: <http://armino.pedro.free.fr>

World Wide School: <http://www.worldwideschool.org>
<http://www.free-ed.net/free-ed>
Connexions (Richard Baraniuk): <http://cnx.org>
Telemática Educativa de Andalucía: <http://www.juntadeandalucia.es>
Questions de cosmologie: <http://www.lacosmo.com/cosmo.html>
<http://www.matematicamente.it>
<http://www.fearofphysics.com/index.html>
<http://www.descopera.ro>
Stanford University: A to Z Index: <http://stanford.edu/home/atoz>
TrekEarth | Learning about the world through photography:
<http://www.trekearth.com>

<http://www.top-biography.com>
Fondation Maison des sciences de l'homme: <http://www.msh-paris.fr>
<http://www2.hu-berlin.de/sexology>
<http://www.psychanalyse-paris.com>

Political Science: <http://www.library.vanderbilt.edu/romans/polsci>
European History Research Guide:
<http://www.library.yale.edu/rsc/history/european>
<http://historicaltextarchive.com>
Country Studies: <http://lcweb2.loc.gov/frd/cs/cshome.html>
<http://www.southeasteurope.org>
Central and Eastern European Online Library: <http://www.ceeol.com>
Internet Modern History Sourcebook:
<http://www.fordham.edu/halsall/mod/modsbook.html>
Internet Islamic History Sourcebook:
<http://www.fordham.edu/halsall/islam/islamsbook.html>
Gothic & Medieval Art, History & Architecture
<http://www.newyorkcarver.com/index.htm>
<http://www.hoover.org>
<http://www.history.com>
<http://www.histoire-image.org>
<http://video.pbs.org>
<http://solzhenitsyn.ru>
The Artificial Famine-Genocide in Ukraine 1932-33:
<http://www.infoukes.com/history/famine>
SovMusic.ru - Alphabetical list:
<http://www.sovmusic.ru/english/alphabet.php>
<http://www.osaarchivum.org/gulag>

Biblioteca Digitală a României: <http://www.dacoromanica.ro>
http://eminescu.petar.ro/opera_completa/index.html
http://www.unibuc.ro/ro/biblioteca_virtuala
<http://www.biblioteca.ase.ro/ResurseElectronice>
Institutul de Memorie Culturala: <http://www.cimec.ro>
<http://www.mnar.arts.ro>
<http://www.brukenthalmuseum.ro>
<http://www.muzeul-satului.ro>
<http://www.muzeultaranuluiroman.ro>
<http://www.romaniaculturala.ro>
<http://www.romanianvoice.com>
<http://romaniainterbelica.memoria.ro>
<http://anr.infoideea.ro/basarabia1940>

<http://romaniainterbelica.memoria.ro>
<http://www.bucurestivechisinoi.ro>
Queen Marie Of Romania Photoalbum Kent:
<http://speccoll.library.kent.edu/women/marie/marie.html>
Queen Marie Children's Book:
<http://www.tkinter.smig.net/ChildrenBookIllustrations/index.htm>
Eastman Queen Marie of Romania Series:
http://www.geh.org/ar/celeb/queen-marie_sld00001.html#75:0111:0300
Fam Regala Romania + Σ
<http://www.tkinter.smig.net/map.htm>
Revoluția de la Timișoara: <http://mariusmioc.wordpress.com>
<http://www.eroiinumor.ro/respect89>
<http://www.procesulcomunismului.com>
<http://romanism.ro>
<http://roncea.ro/2010/11/21/golgota-basarabiei>
<http://www.basarabeni.ro>
<http://www.romanian-portal.com>

Patrimoine culturel français:

<http://www.patrimoine-histoire.fr/index.htm>
<http://www.monuments-nationaux.fr/fr>
<http://www.quaibrantly.fr>
<http://www.louvre.fr/llv/commun/home.jsp>
<http://www.musee-orsay.fr>
<http://www.centrepompidou.fr>
<http://www.centrepompidou-metz.fr>
<http://www.arte.tv/fr/70.html>
<http://www.franceculture.com>
<http://www.ina.fr>

Virtual Library museums pages: <http://icom.museum/vlmp>
<http://www.thebritishmuseum.ac.uk/visit/index.html>
The Metropolitan Museum of Art: <http://www.metmuseum.org>
<http://www.guggenheim.org/new-york>
San Francisco MOMA: <http://www.sfmoma.org>
Museu de Arte Contemporânea de Niterói, Brasil: <http://www.macniteroi.com.br>
21st Century Museum of Contemporary Art in Kanazawa, Japan:
<http://www.kanazawa21.jp/en>
<http://www.abcgallery.com>
<http://artchive.com>
<http://www.artcyclopedia.com>
<http://www.ocaiw.com>
<http://www.ibiblio.org/wm>
<http://www.bridgemanart.com>
<http://www.ibiblio.org/wm>

Classical Music Navigator: <http://www.wku.edu/~smithch/music>
<http://www.classicalarchives.com>
<http://www.classical.net>
<http://opera.stanford.edu/composers>
<http://classicalwebcast.com/index.html>
<http://www.gramophone.co.uk>
<http://www.dovesong.com>

Ce pare nasol pentru cine n-are bani de cărți de fițe și vrea să vrea să se jertfească să-și consume viața în bibliotecile noastre publice solicitând totuși produse spirituale de calitate, cum și-ar dori asistență și la spital, e că editorialiștii, care mai sunt și seismectuali sau pubintelectuali, au față de postaci avantajul irecuperabil hotărâtor decisiv de la stat și de la potențați că atari *liste de cărți bune* mai secrete,

mai consistente și mai recente, ei și le procură în taină pe surse sau direct de la surse, care sursă de sursă de inițiere în liste nu poate fi decât megaintelectualii momentului, ca cei mai informați, mai deștepți, mai bine hrăniți în localuri selecte și mai bogați, iar postacilor în astfel de (ne)cazuri ale unei superiorități strivitoare fără speranță, ca sub șenilă de T-34, cu scobitoare-ntre barbă și mustață licărind sub reclama Auri Sacra Fames, nu le rămâne decât, dacă tot le mai arde de subcomentarii în catacombe, să se bazeze pe românescul rural bun-simț, pe respectul valah față de adversar ca față de un Stăpân și pe singura slăbiciune a acestuia, constantă până-n 2222 – **postromânismul**.

Cu toate că nu e operă academică foarte colectivă, țâșnită din frământarea titanescă a unor certuri docte ce păreau interminabile, chiar și în *BAZINUL DE SPIRITUALITATE AL CELOR 1001 FRENEZII DEZIRABILE* într-un prim itinerariu spiritual de 100, dezvăluit mai sus, se obsearvă cu ochiul liber, eliberat în decembrie 1989, că neexistând în RO Filantrop Mizericordios care să asigure cărți de fițe la popor, chit că are palat s-adăpostească-n garaj un think tank bananier sau mai multe, Profesorul Știecarte nu poate recomanda decât titluri oarecum previzibile clasic canonic Liceanului Neascultător, în orice caz lipsesc aproape cu desăvârșire dupe listă maestrii spirituali celebri și mai tot domeniul pppp (parapsihopupu), deoarece de când e Homo... sapiens, se tot confirmă că marile taine cele mai secrete în absolut nu se încredințează decât pe cale orală, de la inițiat cu chip de lut către cel ce se inițializează pe itinerariul spiritual, și trebuie evitat riscul, ținător de *protection du travailleur isolé*, de să se înecă discipolul în bazinul de spiritualitate (*spirituality pool*) sau să facă el rău altora, lăudându-se cu minuni de efecte catastrofal haotice, cum se zvonea la Contrarevoluție despre inundații teroriste declanșate radiesteziac prin sabotarea fractalilor de la lacurile de acumulare.

Plecând de la un site abandonat neexistând amatori de frenezii obligatorii sau măcar dezirabile, *Liceanul neascultător*, un elev al Cocăi Dospinoiu a socotit că dacă ar consuma numai câte o carte pe lună (ceea ce ar reprezenta pentru marea majoritate un mare efort), atunci în 4 ani de liceu s-ar acumula circa 48 de cărți citite, la care se adaugă Eminescu și Caragiale, doi autori pe care orice român îi cunoaște în detaliu din auzite, fără niciun fel de efort. A circulat astfel în numeroase colegii, licee și chiar grupuri școlare, din Capitală și din județe, următoarea *Temă pentru acasă pe 4 ani*, cu unele variațiuni ținând de subsidiaritate, de inspectorat și de eternele discuții:

Lista de cărți obligatorii pentru liceeni (50)

1. Irving Stone – *Agonie și extaz*
2. Romain Rolland – *Beethoven*
3. Mihai Eminescu – *Opere*
4. Ioan Slavici – *Amintiri*
5. Henry Fielding – *Tom Jones*
6. Mircea Eliade – *Romanul adolescentului miop*
7. Horia Roman Patapievici – *Zbor în bătaia săgeții*
8. Gabriel Liiceanu – *Jurnalul de la Păltiniș*
9. Ion Luca Caragiale – *Opere*
10. Gustav Flaubert – *Doamna Bovary*
11. James Clavel – *Shogun*
12. Cervantes – *Don Quijote de la Mancha*
13. Shakespeare – *Hamlet*

14. Jean-Jacques Rousseau – *Confesiuni*
15. Franz Kafka – *Procesul*
16. Lucian Blaga – *Poemele luminii*
17. Charles Baudelaire – *Florile Răului*
18. Ana Blandiana – *Octombrie, noiembrie, decembrie*
19. Eugène Ionesco – *Rinocerii*
20. Samuel Beckett – *Așteptându-l pe Godot*
21. Virginia Woolf – *Spre far*
22. Garabet Ibrăileanu – *Adela*
23. Albert Camus – *Mitul lui Sisif*
24. Louis-Ferdinand Celine – *Călătorie la capătul nopții*
25. Feodor Mihailovici Dostoievski – *Crimă și pedeapsă*
26. Liviu Rebreanu – *Ion*
27. Nichita Stănescu – *11 elegii*
28. Ioan Alexandru – *Imnele bucuriei*
29. Marcel Proust – *În căutarea timpului pierdut*
30. James Joyce – *Ulysses*
31. Thomas Mann – *Muntele vrăjit*
32. Lev Nikolaevici Tolstoi – *Anna Karenina*
33. Radu Mareș – *Caii sălbatici*
34. Marin Preda – *Moromeții*
35. Emil Cioran – *Lacrimi și sfinți*
36. George Orwell – *Ferma animalelor*
37. Mateiu Caragiale – *Craii de Curtea-Veche*
38. Robert Musil – *Omul fără însușiri*
39. Herta Müller – *Încă de pe atunci vulpea era vânătorul*
40. Andrei Pleșu – *Chipuri și măști ale tranziției*
41. Andre Malraux – *Antimemorii*
42. Mihail Sebastian – *Jurnal*
43. Nicolae Iorga – *O viață de om – așa cum a fost*
44. Iurie Colesnic – *Basarabia necunoscută* vol. 1
45. N. Steinhardt – *Jurnalul fericirii*
46. Mircea Cărtărescu – *Orbitor*
47. Titus Suciu – *Reportaj cu sufletul la gură*
48. Paul Goma – *Gherla*
49. Monica Lovinescu – *Unde scurte*
50. Aleksandr Soljenițin – *Arhipelagul Gulag*

Se pare că parcurgerea acestei liste îți dă un etalon pentru cartea de valoare și generează, cu o probabilitate care sare de 51%, competențe privind întocmirea unui plan de lecturi personalizat, o foaie de parcurs autoindividualizată, cum zicea și Claude Bernard tăind în carne vie: *Je ne soigne pas l'homme en général, je soigne l'individu en particulier.*

Dar oricine se uită la ea mai cu atenție, își dă seama nu fără stupeoare că mai sus derulatul meniu, **Lista celor 50 de cărți obligatorii pentru liceeni, nu este de fapt decât un fel de reducere cu 50% pentru elevi, studenți a Listei celor 100 de cărți și trăiri obligatorii pentru postaci**, pescuite creștinește din Bazinul de spiritualitate!

Oricum, de regulă, cine a citit efectiv *cu ochii lui* lista aceasta, a devenit imun la microbul pierderii de timp la teveu sau pe mess sau cu alții, demarându-se la el în

spirit procesul metamorfozei degenerative a Antichristului și conjugarea interesului național cu necesitatea socială într-un mediu de securitate complex și imprevizibil, cum este cel pe care-l trăim, monitorizați perpetuu pe parcursul promovării noastre din rozătoarele de timp, roabe fericite la semiîntinericul tv, în zburătoarele de deasupra deasupra mediaticilor, unde când consultă un neavenit diferiți itemi inaccesibili buzunarelor bugetare, ca tot ce ține de lupta contrariilor și de dialectică, el cere botez și prudență, adică un fel de **Disclăimare**, focusată sub Tricolor pe observația analiștilor stradali că *Mușcătura* maidanezului amenință doar Partidul Amărăștilor din România (PAR) și atunci *Lista lui Pisano*, actualizată cam cum ai updata Codul da Vinci la Amboise-sur-Oise pe crămă, e menită a-ți garanta cel mult numai 50% satisfacția la marea majoritate a testelor de verticalitate de la Pisa, la orice control de rutină UE privind *calitatea culturii tale generale*, fără să mai dai șpagă, ca unii părinții, la anumiți supraveghetori sau să memorezi cărți bananiere de subiecte și comentarii.

E suficient să citești, competențele vine de la sine, dacă ai rezistat.

No comment!

Nu l-am auzit pe turistul Goethe mormăind în limba păsăruicilor megaintelectuale ceva despre daci și germani în timp ce contempla Columna lui Traian. El își holba ochii și atât, parcă ar fi sorbit însetat, la toate comorile Romei, și îi era destul să devină un mare clasic, tot astfel fiind și cu știința, fiziologul Claude Bernard cerându-mi doar *să observ* în timpul durerosului experiment, nu să raționez.

Lista Pisană, actualizată pe acele înălțimi spirituale unde zburătoarelor li se fâlfaie de tot totalitarismul rozător de conștiințe, ca pe o scară a virtuților pe care urci sau cobori din turn cu ușurința planului înclinat spre cercul vicios, nu garantează însă în absolut și desăvârșirea ta spirituală, adică Mântuirea, care e scopul suprem al cititorului religios, ci doar autoformarea, prin lecturi și trăiri estetice emo, a unui registru de competențe și achiziții pe baza căruia vei avea și tu discernământul și verticalitatea de a-ți întocmi anual tu însuși *Lista de trăiri fundamentale* ca virgulă om subteran din catacombele textului. Socrate însuși, făcând pe filozoful stradal, arăta că nu există etică sub formă de acte decizionale platonice prestabilite, ci *această disciplină perfecționată de gânditorii conversaționali, adică forumiști*, te ajută doar la cum de ce să te hotărăști să te descurci cât mai moral în societatea noastră mereu mai complexă. La fel, motanus mutantus, *Lista Pisană te învață nu ce să citești, ci cum să-ți alcătuiești norocos propria Listă Pisană*, ca să poți trece cu verticalitate *propriul* tău test pisan, ai cărui 95 itemi sunt afișați pe ușile intrării tale în Castel sau ca o pisanie-n pridvor, *memento mori* cu tâlcul că Viața a ajuns, sărind din fractal în fractal, atât de vertiginos cronofagă încât primul gând despre ultimul gând pe patul morții este legat de regretul de a nu fi apucat să citești *toate* cărțile pe care ți le-ai propus, sau cui rămâne biblioteca ta acum de-au rămas în ea o groază de cărți încă în țiplă.

Ca și cum n-ar fi fost deajuns popularea de către nechezolii instituționalizați a catedrelor preuniversitare și chiar mai superioare cu *fraieri* în loc de *profesori*, reforma fără sfârșit din educație, adică oligopedagogia, permite ronțăirea sistemului la un pol prin persecutarea cadrelor bătrâne, înțelepte, citite și experimentate, pensionându-le fără milă, iar la celălalt pol prin furtul de către Dușmania a supradotaților, momindu-i cu burse prin samsari civici, precum și pe a puilor de îmbogățiți oferindu-li-se beizadelelor la prețuri exorbitante școală euroatlantică de fițe, perfect fezabilă și în RO dacă s-ar privatiza prin metoda Mebo, adică prin împroprietărirea resurselor umane, întreg Arhipelagul Școlar.

Dar nu se ia nicio măsură, nici măcar sub aspectul Luminării Poporului, încă de la cea mai fragedă vârstă sensibilizându-l obligatoriu la Marea Recuperare, să nu se mai rădă permanent Generația Pupici ca ratonul rebarbativ la obligațiile spirituale.

În toate țările civilizate, *bacul la română se dă opțional, între a susține comentarii și a susține lecturi*, care cine nu se visează critic și optează pentru lecturi trecând numai un test bazat pe Lista Pisană, controlându-se dacă într-adevăr a citit cărțile, itemi cum ar fi din ce oraș era Emma Bovary, Raskolnikov sau Cioma, iară nu solicitându-se analize indecente privind intimitatea inefabilă a actului de a lectura.

Disfuncționalitate educativă altminteri plăcută la ratapat, în contextu-n care RO s-ar proclama la Referendum *Stat național unitar, CULTURAL și indivizibil*, putându-se pe acest temei constituțional interzice total îmbuibăților și nesimțiților să-și mai achiziționeze megamașini firmate de safari urban cu multimedia orbitor-asurzitoare dacă ei n-au luat testul la Lista Pisană adecvată-n carosabil ca audiobook valorificând tocmai **Lista de cărți obligatorii pentru liceeni** menționată mai sus.

De subliniat public imperativul constituțional cultural că cine se vrea politician sau om politic, adică lucrează în showbiz și se preocupă în sfera fenomenalității lipsite de esență proprie, trebuie neapărat să parcurgă cu părinții și colateralii *Lista Pisană*, pentru a avea o perspectivă de sus, dificilă, grea, asupra vanității și lipsei de vanitate a bâlciului deșertăciunilor, în care intră și pibul, și zăhărelul, și banana, și caracatița.

În schimb, cel mai ușor e de citit tocmai pentru criticii literari, deoarece ei n-au de parcurs pe diagonală decât între 12 lunare și 52 cărți pe an, cât să scoată o carte de recenzii, să se laude și să se confirme reciproc, iar lista e oricum întocmită de șefi, de stăpâni, de atotstăpânitoare sau de membrii clanurilor/găștii spirituale.

qw

Oricine e inițiat în tainele yoghine întunecate ale buddhiștilor încă neiluminați, și în magia neagră ca sedimentele seculare scoase la iveală de tsunami, cunoaște că aproape orice guru care opera în India, Nepal, Tibet, China, Thailanda sau Bali, ceera aur ca să inițieze montan cât de cât câte un discipol, cei care luau în serios deșertăciunea acestei vieți, adică oamenii serioși, capabili să se încălzească spiritual până la roșu, fiind tot atât de rari și de iluzorii precât în ziulica de azi!

Ca să ajungi de să-ți croiești un drum reușit în viață, să ai mult mai mulți prieteni și fani decât dușmani, să-ți poți găsi cu ușurință protectori printre oamenii la putere sau printre mogulii sau nababi străini, atunci trebuie să deții **Lista Misterioasă**, care te dă de gol că o ai, fiindcă după ce ai parcurs-o ai competențe filozofice de poți specula în public despre orice cuvânt din DEX, îndeosebi despre AUR, sau poți tăia firul în patru pe orice temă cu care să-ți umpli cu aur rubricuța săptămânală.

În vremuri mai vechi, la noi, au deținut **Lista Misterioasă** un număr relativ restrâns de genii, cum ar fi: Cantemir, Eminescu, Hașdeu, Iorga și Eliade, fără însă a se bucura de noroc lumesc niciunul.

Democrația a potențat însă englezește afirmarea și proliferarea postcolonialistă a nechezolilor.

Teoretic, în principiu, cine capătă de la un preinițiat Lista Misterioasă și e și ceva de craniu și creierii lui, s-ar părea că ajunge și se promovează automat dacă nu *megaintelectual*, măcar seismectual. Practic, procedurile sunt însă mai complicate, deoarece intervine și Ursita, adică marea complexitate a Epocii Mooye, încă nerăpuse complet de Epoca Wash, când ai nevoie pur și simplu de geniu obligat numai ca să supraviețuiești tu ca intelectual, dar să mai dai dovadă de generozitate și față de proști, șansele reducându-se astfel la a accede doar în cercul mai larg al Autoelitei, de unde

poți, măcar o dată în viață, să joci fulgurant pe megaintelectualul, cu foloase în domeniul instituționalizării după cum ți-e scris.

qw

Să ne resemnăm că **Lista Misterioasă** ți-o dă nu Biblioteca ci doar Guru-ul, fiindcă de publicat n-o publică niciun inconștient, sub greu blestem, consecința socială fiind dramatică în caz că transpiră fragmente din Itinerariul Spiritual: numărul mediocrităților nu că s-ar înzeci, s-ar însuti sau înmii! Bibliotecile s-ar ticsi, iar **proști crizați** n-ar mai exista la târgul de joburi nici de sămânță, prăbușindu-se creșterea ratei plusvalorii/profitului sub pretext că e criză și chiar țara scufundându-se, pentru că bugetarul cu servicii tot mai investește de-un sandvici în salam cu euri produse aici, pe când baronii și corsarii mogulilor/nababilor consumă numai din import, *deci investesc în culturile occidentale de fițe*, care și-au fumat și afumat spiritualitatea deja, s-au exprimată în mallul universal și nu mai au nimic de jelit la apa Vavilonului.

De aceea, nu orice magie se învață din cărți și numai antrenorul cultural poate dresa un discipol, perfecționându-i sufletul de să filozofeze *live*, la prima vedere, despre orice! Sau să depună activitate civică nu caftind scutieri, ci scriindu-și zilnic rubricuța în periodicul unui nabab pe cele mai diversificate actualități zilnice!

Unii, ca Noica, o dau, alții, ca Țuța sunt atât de mefienți că pleacă în mormânt cu Lista Misterioasă, mai bine decât să promoveze în instituțiile bananiere din capul statului piloși, suspecti, veletari sau răi români.

Sub aspect metafizic, privind printre gene ca Osho, Lista Misterioasă Secretă impune două interogații tragice la limita continuității derivabile: (1) cât din Lista Pisană trebuie să citească omul generic obișnuit de pe stradă, care seara își ronțăie timpul în semiîntinericul televizionar sau pe rețele cu miile sale de prieteni și (2) câte Liste Pisane trebuie să parcurgă un megaintelectual de profesie, care chiar are de răspuns la unele întrebări încuiate și, din motive orgolioase, nu vrea să se mântuiască doar pe sine cu familia/clanul și gașca, ci își propune pe întreaga comunitate.

Pentru diplomectualul cocalar de fițe care n-are-ncredere-n **Lista Pisană** românească de mai sus, a lecturilor și trăirilor emo fundamentale, pentru ratonii miștocari, pentru desantații sfioși, pentru recrutații impacienți, pentru rozătoarele de buzunare padruji, dar și pentru mancurți cârcotași, care măcar au uitat originea românească și se simt cu sinceritate ruși, turci, maghiari (cum ar fi secuii ca români maghiarizați) sau americani, canadieni, australopiteci ori neozeelandezi, ca și pentru renegați, *ca români mândri că nu mai sunt români* (care e cel mai românesc nărav românesc) și *că au scăpat de România* (adică de financierii, politicienii, analiștii și intelectualii ei), pentru oricine vrea o Listă mai puțin subiectivă și mai brânduită de numai 100 cărți, lesne se poate găsi și prelua de pe web o selecție de prin 2009, autentică sau nu, anume prestigioasă și la fel de obligatorie – prin ce-i subliniat (de mine, C. P.) – listă misterioasă de mai jos, uneori lipită cu verticalitate pe ușile tuturor mallurilor în țările civilizate în care engleza e temperată de un dram de francofonie ca-n RO și la bulgari.

Les cent livres préférés du magazine Lire

<http://www.paperblog.fr/2335694/les-cent-livres-preferes-du-magazine-lire>

1 *La Bible*

2 *Les Misérables* de Victor Hugo

3 *Le petit prince* d'Antoine de Saint-Exupéry

- 4 ***Germinal*** d'Emile Zola
- 5 ***Le Seigneur des anneaux*** de J.R.R. Tolkien
- 6 ***Le rouge et le noir*** de Stendhal
- 7 ***Le grand Meaulnes*** d'Alain-Fournier
- 8 ***Vingt mille lieues sous les mers*** de Jules Verne
- 9 ***Jamais sans ma fille*** de Betty Mahmoody
- 10 ***Les trois mousquetaires*** d'Alexandre Dumas
- 11 ***La gloire de mon père*** de Marcel Pagnol
- 12 ***Le journal d'Anne Frank*** d'Anne Frank
- 13 ***La bicyclette bleue*** de Régine Deforges
- 14 ***La nuit des temps*** de René Barjavel
- 15 ***Les oiseaux se cachent pour mourir*** de Colleen Mc Cullough
- 16 ***Dix petits nègres*** d'Agatha Christie
- 17 ***Sans famille*** d'Hector Malot
- 18 ***Les albums de Tintin*** de Hergé
- 19 ***Autant en emporte le vent*** de Margaret Mitchell
- 20 ***L'assommoir*** d'Emile Zola
- 21 ***Jane Eyre*** de Charlotte Brontë
- 22 ***Dictionnaires Petit Robert, Larousse, etc.***
- 23 ***Au nom de tous les miens*** de Martin Gray
- 24 ***Le comte de Monte-Cristo*** d'Alexandre Dumas
- 25 ***La cité de la joie*** de Dominique Lapierre
- 26 ***Le meilleur des mondes*** d'Aldous Huxley
- 27 ***La peste*** d'Albert Camus
- 28 ***Dune*** de Frank Herbert
- 29 ***L'herbe bleue*** Anonyme
- 30 ***L'étranger*** d'Albert Camus
- 31 ***L'écume des jours*** de Boris Vian
- 32 ***Paroles*** de Jacques Prévert
- 33 ***L'alchimiste*** de Paulo Coelho
- 34 ***Les fables*** de Jean de La Fontaine
- 35 ***Le parfum*** de Patrick Süskind
- 36 ***Les fleurs du mal*** de Charles Baudelaire
- 37 ***Vipère au poing*** d'Hervé Bazin
- 38 ***Belle du seigneur*** d'Albert Cohen
- 39 ***Le lion*** de Joseph Kessel
- 40 ***Huis clos*** de Jean-Paul Sartre
- 41 ***Candide*** de Voltaire
- 42 ***Antigone*** de Jean Anouilh
- 43 ***Les lettres de mon moulin*** d'Alphonse Daudet
- 44 ***Premier de cordée*** de Roger Frison-Roche
- 45 ***Si c'est un homme*** de Primo Levi
- 46 ***Les malheurs de Sophie*** de la comtesse de Ségur.
- 47 ***Le tour du monde en 80 jours*** de Jules Verne
- 48 ***Les fourmis*** de Bernard Werber
- 49 ***La condition humaine*** d'André Malraux
- 50 ***Les Rougon-Macquart*** d'Emile Zola
- 51 ***Les rois maudits*** de Maurice Druon
- 52 ***Cyrano de Bergerac*** d'Edmond Rostand
- 53 ***Les hauts de Hurlevent*** d'Emily Brontë

- 54 **Madame Bovary de Gustave Flaubert**
 55 *Les raisins de la colère* de John Steinbeck
 56 *Le château de ma mère* de Marcel Pagnol
 57 *Voyage au centre de la Terre* de Jules Verne
 58 *La mère* de Pearl Buck
 59 *Le pull-over rouge* de Gilles Perrault
 60 *Mémoires de guerre* de Charles de Gaulle
 61 *Des grives aux loups* de Claude Michelet
 62 *Le fléau* de Stephen King
 63 **Nana d'Emile Zola**
 64 *Les petites filles modèles* de la comtesse de Ségur
 65 **Pour qui sonne le glas d'Ernest Hemingway**
 66 **Cent ans de solitude de Gabriel García Márquez**
 67 *Oscar et la dame rose* d'Eric-Emmanuel Schmitt
 68 **Robinson Crusoé de Daniel Defoe**
 69 *L'île mystérieuse* de Jules Verne
 70 *La chartreuse de Parme* de Stendhal
 71 **1984 de George Orwell**
 72 **Croc-Blanc de Jack London**
 73 *Regain* de Jean Giono
 74 **Notre-Dame de Paris de Victor Hugo**
 75 *Et si c'était vrai* de Marc Levy
 76 **Voyage au bout de la nuit de Louis-Ferdinand Céline**
 77 *Racines* d'Alex Haley
 78 **Le père Goriot d'Honoré de Balzac**
 79 *Au bonheur des dames* d'Emile Zola
 80 **La terre d'Emile Zola**
 81 **La nausée de Jean-Paul Sartre**
 82 *Fondation d'Isaac Asimov*
 83 **Le vieil homme et la mer d'Ernest Hemingway**
 84 *Louisiane* de Maurice Denuzière
 85 *Bonjour tristesse* de Françoise Sagan
 86 *Le club des cinq* d'Enid Blyton
 87 *Vent d'est, vent d'ouest* de Pearl Buck
 88 **Le deuxième sexe de Simone de Beauvoir**
 89 *Les cavaliers* de Joseph Kessel
 90 *Jalna* de Mazo de la Roche
 91 *J'irai cracher sur vos tombes* de Boris Vian
 92 **Bel-Ami de Guy de Maupassant**
 93 *Un sac de billes* de Joseph Joffo
 94 **Le pavillon des cancéreux d'Alexandre Soljenitsyne**
 95 **Le désert des Tartares de Dino Buzzati**
 96 *Les enfants de la terre* de Jean M. Auel
 97 **La 25e heure de Virgil Gheorghiu**
 98 **La case de l'oncle Tom de Harriet Beecher Stowe**
 99 **Les Thibault de Roger Martin du Gard**
 100 *Le silence de la mer* de Vercors

Repet, am însemnat cărțile obligatorii, mai toate traduse, și am lăsat pentru mai târziu titlurile facultative sau extinderile.

Lesne băgăm de seamă aici-șă mândria de a fi francez cult chiar și fără Rimbaud, Gide sau Proust, precum și exclusivismul antigerman, nici măcar Kafka, Thomas Mann, Musil, Broch, Grass... Ca să nu ne mai gândim la absențe precum Shakespeare, Joyce, Virginia Woolf, Poe, Eminescu, Emily Dickinson, Faulkner...

Un pic mai cosmopolită este totuși suta de cărți propusă de *Le Monde*:

http://fr.wikipedia.org/wiki/Les_100_livres_du_siècle

Cine în DRO vrea să uite grabnic limba română și să-și ferească plozii de ea, adaptându-i globalizării, poate parcurge cu ei Lista *The 100 best English-Language novels from 1923 to the present*:

<http://entertainment.time.com/2005/10/16/all-time-100-novels/#all>

Absolut enervantă, prin exces de indulgență, sau impertinență specifică producătorului și negustorului de bestselleruri este pentru rafinați această insuportabilă listă, care-ți sare-n ochi de la o poștă că se vrea bazin de spiritualitate complet (*spirituality pool*), din care să-ți alegi numai după vrea ei exclusiv măcar întregul *Spiritual Itinerary*, achitând la străini dupe card cărțile livrabile prin curierat rapid, nemaiputându-le mirosi și frunzări integral, ca în ultimele noastre librării:

1001 Books You Must Read Before You Die

<http://www.listology.com/list/1001-books-you-must-read-you-die>

Pentru mancurții noștri engleziți, de reținut că proporția *numelor neobligatorii* este patriotic cam aceeași ca la lista franceză: 60-70%, poate chiar mai mare.

Scriitorii profesioniști, când fac topuri, citesc și din alte literaturi, dar tot în proporție neglijabilă, păstrând un fel de vigilență față de concurența de pe piața cărții:

<http://www.toptenbooks.net/toptenlists>

Superinteresant este să observi cam cum gândesc contemporanii unii despre alții, altminteri lista bazată pe propunerile lor având o credibilitate întotdeauna mai mare decât a criticilor, care de regulă sunt simpli promotori, tonomate de-ale marilor editori la care unii mai sunt și referenți:

<http://toptenbooks.net/authorslists>

Iar dacă e să te orientezi din ce Sandra Brown se citește în rusește prin USA (*The 107 top-circulating Russian books at American public libraries*), mai bine te muți la Tiraspol:

<http://www.eastview.com/top100russian>

Dar asta nu-i încă nimic! Când te iei după pe voturile publicului *real*, care vrea numai ficțiuni (J. R. R. Tolkien – *The Lord of the Rings*, 2003), obții un exclusivism lingvistic și mai și, cum constați la Top 200 in the United Kingdom, bazat pe sondaje BBC complexe:

http://en.wikipedia.org/wiki/The_Big_Read

Profesorul catolic antihitlerist și antistalinist de la Oxford, J. R. R. Tolkien, a câștigat și în Germania, nu însă și la frații noștri unguri, fiind biruit la ei de clasicul Géza Gárdonyi cu familiarul nouă roman *Stelele din Eger* (*Az Egri csillagok*) și de Ferenc Molnár cu bestesellerul mondial tradus și la noi, *Băieții din strada Paul* (*A Pál utcai fiúk*):

http://en.wikipedia.org/wiki/Big_Read_%28Hungarian%29

Ceea ce e și normal, înțelegi patriotismul imediat ce descinzi ca postac prima oară la Budapesta, cu a cărei monumentalitate va concura curând capitala Levantului, Giurgiu-Russe. Să flanezi prin Ferencváros și în Piața Eroilor (Hősök tere), să admiri încă și mai multă Mare Recuperare decât Monumentul Mileniului Maghiar sau copia fantezistă a Castelului de la Hunedoara, anume-n stânga convingătorului ansamblu statuar, Muzeul de Belle Arte (Szépművészeti Múzeum), iar în dreapta, Muzeul de artă contemporană (Múcsarnok), ambele-n dulce stil clasic antic, mai antic nu neoclasic decât Ateneul nost', fiind o mare greșală că-n noul mileniu globalist Palatul of Artelor (Művészetek Palotája) și noul Teatru Național de pe malul Dunării au făcut concesiile spurcatului rece modernism, care nouă postacilor nu ne spune nimic alta decât ne vorbește de găunoșenia inginerească a omului.

Și nici la frații bulgari n-au biruit J. R. R. Tolkien! Aici părintele *Stăpânului Inelelor* fiind depășit rău, de patriotul Ivan Vazov cu romanul *Sub jug (Pod igoto)*, care anticipează marele război eliberator din 1877-1878, de Anton Doncev cu *Vreme na nasilie* (tradusă în BPT ca *Vremuri de răscruce*, despre rezistența bulgarilor contra turcirii forțate în secolul XVII, de Dimităr Dimov cu romanul *Tiutiun* (1951), rescris în 1954 adăugându-i activiști și clasă muncitoare la cererea marxiștilor, și de Dimităr Talev cu *Opaișul de fier (Jelezniat svetilnik)* primul roman dintr-o tetralogie dedicată frământărilor legate, între 1833 și Războaiele Balcanice, de lupta necurmată a bulgarilor pentru recuperarea Macedoniei, care e cum Kosovo la sârbi sau Ardealul la unguri:

<http://4etene.bnt.bg/bg>

Totuși, orișicât de patriot ai fi, înainte de a te apuca de citit, ca postac hotărât să polemizezi cu Autoelita, o carte pe săptămână, vreme de douăzeci de ani (50*20=1000 titluri), trebuie să tai cu toată cruzimea unul din trei itemi, pe un criteriul banal: *ai mai auzit sau nu de respectivul autor*. Dacă te ambiționezi a-ți forma opinii proprii, poți începe și cu valori nesedimentate critic, dar cu riscul descurajării. E ca și cum n-ai fi selectiv nici cu plăcerile maidaneze.

Important e să tai fructul acțiunii, să nu-ți faci **un scop** din cititul cărților, pentru că aceasta e prima deosebire dintre nechezol și megaintelectual, iar a doua e că ambițiosul nu prea are timp să rumege ce a citit și să aleagă atent titlul și să meargă exact la ediția corectă, nu alta. De aceea, megaintelectualul își parcurge corect cele 100 de cărți ale **Itinerariului său Spiritual**, completând lista până la 1001, la cât cuprinde prin extindere **bazinul de spiritualitate**, pe când nechezolul, ahtiat după afirmare, exploatează credulitatea gloatei și, alegându-și un Stăpân generos politic sau unul mogul de-al nostru sau nabab Străin, lesne dobândește funcții intelectuale majore, fără să fie contestat de nimeni, deși la el *cele 100 de cărți ale itinerariului sunt alese practic la întâmplare din bazinul de 1001, nu după obligativitatea lor*, iar itinerariul său efectiv e de numai 2-3 itemi blatnoi la modă și un brânci!

În concluzie, pentru postacul român care vrea cu sinceritate să-și aducă, polemizând cu nechezolii din balcoane, aportul la Luminarea Poporului în perspectiva proiectului Marii Recuperări, tot Mediateca Liceanului Neascultător, propusă mai sus, poate fi începutul începuturilor, în doi-trei ani cititorul onest putând a-și bricola lesne în subterană, neasistat, propriul *Spiritual Itinerary*.

Dar **cine** vizează să parvină a se ajunge a deveni, din zdreanță sau cocalar, un nechezol el însuși sau un raton de succes în blogosfera din RO și DRO, capabil să

polemizeze de la egal la egal (sametegal) până și cu orice megaintelectual (!), trebuie să țină seama de contextul românesc că la noi, din pricina particularităților Autoelitei, care a anticipat aproape tot scenariul cu repercursiunile crizei bugetare în *centralizarea Europei*, nu poți ca subcomentator să dai o replică pe măsură editorialistului decât dacă ești bine orientat și bazat în spațiul german, ceea ce impune a te pregăti pentru cariera de postac profesionist pe baza listei secrete de mai jos, care prezintă și avantajul major că transcende cadrul empiric al înțelegerii cititului doar ca pe o *lectură beletristică pentru propria plăcere*, uneori cu o singură mână, când există și lecturi mai dificile, de înaltă performanță, care pretind întocmirea de fișe de lectură, cu notarea riguroasă a impresiilor, obiecțiilor și iradiațiilor.

Aici e, previzibil, mai greu de ales recomandările, fiindcă mai totul e cerință obligatorie, nefacultativă.

ZEIT-Bibliothek der 100 Sachbücher

<http://www.buchzone.com/pages/wikipedia-liste-die-zeit-bibliothek-der-100-wichtigsten-sachbuecher.php>

1. Euklid: *Die Elemente. Buch I - XIII*
2. **Platon: *Der Staat (Politeia)***
3. **Aristoteles: *Politik***
4. Flavius Josephus: *Der jüdische Krieg und Kleinere Schriften*
5. **Plutarch: *Große Griechen und Römer***
6. **Mark Aurel: *Selbstbetrachtungen***
7. Augustinus: *Der Gottesstaat*
8. **Thomas von Aquin: *Summa Theologica***
9. **Erasmus von Rotterdam: *Lob der Torheit***
10. Martin Luther: *De captivitate Babylonica ecclesiae / Von der babylonischen Gefangenschaft der Kirche: Lateinisch / Deutsch*
11. **Niccolo Machiavelli: *Der Fürst***
12. Nikolaus Kopernikus: *Über die Kreisbewegungen der Weltkörper*
13. **Giorgio Vasari: *Lebensläufe der berühmtesten Maler, Bildhauer und Architekten***
14. Galileo Galilei: *Dialog über die beiden hauptsächlichsten Weltsysteme. Das ptolemäische und das kopernikanische*
15. John Locke: *Philosophische Bibliothek, Bd.75, Versuch über den menschlichen Verstand. Teil 1. Buch 1 und 2.*
16. **Thomas Hobbes: *Leviathan oder Stoff, Form und Gewalt eines kirchlichen und bürgerlichen Staates***
17. Rene Descartes: *Discours de la méthode – Von der Methode des richtigen Vernunftgebrauchs und der wissenschaftlichen Forschung*
18. Blaise Pascal: *Vom Geist der Geometrie*
19. Baruch de Spinoza: *Die Ethik*
20. Gottfried Wilhelm Leibnitz: *Die Theodizee*
21. **Charles de Montesquieu: *Vom Geist der Gesetze***
22. Voltaire: *Geschichte Karls XII. Königs von Schweden*
23. Jean-Jacques Rousseau: *Der Gesellschaftsvertrag Oder Prinzipien des Staatsrechts*
24. David Hume: *Eine Untersuchung über den menschlichen Verstand: Mit Ergänzungen aus dem Traktat "Über die menschliche Natur"*

25. **Adam Smith: *Der Wohlstand der Nationen: Eine Untersuchung seiner Natur und seiner Ursachen***
26. Georg Foster: *Reise um die Welt*
27. **Immanuel Kant: *Kritik der reinen Vernunft***
28. Johann Wolfgang Goethe: *Über den Zwischenkieferknochen des Menschen und der Tiere*
29. Adolph Freiherr von Knigge: *Über den Umgang mit Menschen*
30. Johann Heinrich Pestalozzi: *Meine Nachforschungen über den Gang der Natur in der Entwicklung des Menschengeschlechts*
31. Thomas Robert Malthus: *Eine Abhandlung über Das Bevölkerungsgesetz oder eine Untersuchung seiner Bedeutung für die Menschliche Wohlfahrt in Vergangenheit und Zukunft ...*
32. **Georg Wilhelm Friedrich Hegel: *Phänomenologie des Geistes***
33. **Arthur Schopenhauer: *Die Welt als Wille und Vorstellung***
34. Henri de Saint-Simon: *Die Persönlichkeit und ihr Werk Neues Christentum ist nicht erhältlich*
35. **Carl Philipp Gottfried von Clausewitz: *Vom Kriege***
36. David Friedrich Strauß: *Das Leben Jesu Für Das Deutsche Volk bearbeitet*
37. **Alexis de Tocqueville: *Über die Demokratie in Amerika***
38. Pierre-Joseph Proudhon: *Was ist Eigentum?: Untersuchungen über den Ursprung und die Grundlagen des Rechts und der Herrschaft*
39. **Søren Kierkegaard: *Der Begriff Angst***
40. **Friedrich Engels: *Die Lage der arbeitenden Klasse in England***
41. Max Stirner: *Der Einzige und sein Eigentum*
42. Leopold von Ranke: *Aus zwei Jahrtausenden Deutscher Geschichte.*
herausgegeben von G. Roloff
43. **Jacob Burckhardt: *Die Kultur der Renaissance in Italien***
44. Charles Darwin: *Die Entstehung der Arten durch natürliche Zuchtwahl*
45. Alexander von Humboldt: *Kosmos Entwurf einer physischen Weltbeschreibung*
46. Michail A. Bakunin: *Staatlichkeit und Anarchie*
47. **Theodor Mommsen: *Römische Geschichte***
48. **Friedrich Wilhelm Nietzsche: *Also sprach Zarathustra***
49. Friedrich Hebbel: *Tagebücher*
50. Heinrich von Treitschke: *Deutsche Geschichte im Neunzehnten Jahrhundert.:* 5 Bände.
51. Gottlob Frege: *Grundlagen der Arithmetik*
52. **Karl Marx: *Das Kapital***
53. **Gustave Le Bon: *Psychologie der Massen***
54. **Otto von Bismarck: *Gedanken und Erinnerungen***
55. Ernst Haeckel: *Die Welträtsel: Gemeinverständliche Studien über monistische Philosophie*
56. Max Planck: *Vorträge, Reden, Erinnerungen*
57. Edmund Husserl: *Logische Untersuchungen*
58. **Max Weber: *Die protestantische Ethik und der Geist des Kapitalismus***
59. Georges Sorel: *Über die Gewalt*
60. Jakob Johann Baron von Uexküll: *Kompositionslehre der Natur. Biologie als undogmatische Naturwissenschaft*
61. **Albert Einstein: *Über die spezielle und die allgemeine Relativitätstheorie***

62. Georg Simmel: *Grundfragen Der Soziologie (Individuum Und Gesellschaft)*
63. Karl Barth: *Der Römerbrief*
64. **Bertrand Russell: *Einführung in die mathematische Philosophie***
65. **Oswald Spengler: *Der Untergang des Abendlandes***
66. **Ludwig Wittgenstein: *Tractatus logico-philosophicus: Logisch-philosophische Abhandlung***
67. Sigmund Freud: *Das Ich und das Es: Metapsychologische Schriften*
68. Le Corbusier: *Bauwelt Fundamente, Bd.2, "Ausblick auf eine Architektur"*
69. George Lukács: *Geschichte und Klassenbewusstsein*
70. Leo Trotzki: *Literatur und Revolution*
71. Theodoor Hendrik van de Velde: *Die vollkommene Ehe*
72. **Martin Heidegger: *Sein und Zeit***
73. Bronisław Malinowski: *Geschlecht und Verdrängung in primitiven Gesellschaften*
74. **José Ortega y Gasset: *Der Aufstand der Massen***
75. Karl Jaspers: *Die geistige Situation der Zeit*
76. Wladimir I. Lenin: *Was tun?*
77. Margaret Mead: *Jugend und Sexualität in primitiven Gesellschaften. Teil 1: Kindheit und Jugend in Samoa. Teil 2: Kindheit und Jugend in Neuguinea. Teil 3: Geschlecht und Temperament in drei primitiven Gesellschaften*
78. **Arnold J. Toynbee: *Der Gang der Weltgeschichte: Aufstieg und Verfall der Kulturen***
79. Rudolf Bultmann: *Jesus Christus und die Mythologie*
80. Joseph A. Schumpeter: *Kapitalismus, Sozialismus und Demokratie*
81. **Jean-Paul Sartre: *Das Sein und das Nichts***
82. **Max Horkheimer & Theodor W. Adorno: *Dialektik der Aufklärung***
83. **Karl Popper: *Die offene Gesellschaft und ihre Feinde***
84. **Eugen Kogon: *Der SS-Staat***
85. **Pierre Teilhard de Chardin: *Der Mensch im Kosmos***
86. **Norbert Wiener: *Kybernetik***
87. **Simone de Beauvoir: *Das andere Geschlecht***
88. **Hannah Arendt: *Elemente und Ursprünge totaler Herrschaft: Antisemitismus. Imperialismus. Totale Herrschaft***
89. Winston Churchill: *Der zweite Weltkrieg*
90. Karl Dietrich Bracher: *Die Weimarer Republik 1918 - 1933. Politik. Wirtschaft. Gesellschaft*
91. Ernst Bloch: *Das Prinzip Hoffnung Gesamtausgabe in 16 Bänden. stw-Werkausgabe. Mit einem Ergänzungsband: Band 5: 3 Bände*
92. Max Born: *Physik im Wandel meiner Zeit*
93. Rachel Carson: *Der stumme Frühling: Der Öko-Klassiker*
94. Noam Chomsky: *Sprache und Geist*
95. Jürgen Habermas: *Erkenntnis und Interesse*
96. *Die Doppel-Helix: ein persönlicher Bericht über die Entdeckung der DNS-Struktur.*
97. **Werner Heisenberg: *Der Teil und das Ganze***
98. **Jaques Monod: *Zufall und Notwendigkeit. Philosophische Fragen der modernen Biologie***
99. John Rawls: *Eine Theorie der Gerechtigkeit*

100. Dennis Meadows u. a. (Club of Rome): *Die Grenzen des Wachstums. Bericht des Club of Rome zur Lage der Menschheit*

Până înveți suficientă limbă germană, te poți grăbi a parcurge, tot pe științe serioase, următoarea listă englezească pură:

<http://www.guardian.co.uk/books/2011/jun/14/100-greatest-non-fiction-books>

Cine parcurge toată această listă secretă, va promova automat Testele Pisane și poate năzui a intra în Autoelită, instituționalizându-se sau nu cumulară *ad libitum*, cu condiția să își aleagă corect primul Stăpân, care în genere e anglofon, nu mai e rusofon dar va ști poate limbi asiatice, și îi intri mai ușor sub piele declarând opozabilă la a nemților următoarea listă de cărți care evident îți măresc cel mai genial sus de tot acolo sus altitudinea umbrei față popor ca gloată:

<http://www.modernlibrary.com/top-100/100-best-nonfiction>

Citind selectiv, măcar itemii subliniați, postacul profesionist poate cuteza să se ia în gură și în tastatură chiar cu unii megaintelectuali, de pe pozițiunile cele mai corecte și mai egale, formându-și o partinitate mai de partea poporului muncitor.

Bine este că se face reducerea de 50%, pentru elevi, și la euroatlantici, cum constați la ZEIT-Schülerbibliothek:

http://de.wikipedia.org/wiki/ZEIT-Bibliothek_der_100_B%C3%BCher

Iar care postac începătoriu nu crede că poate învăța chiar așa de bine nemțește fără guvernantă, bine ar fi să se îmbărbăteze că majoritatea acestor opusuri, în orice caz cele foarte importante da, au echivalent în românește sau în limbi mai accesibile.

Oricum, și de pe această listă tu poți tăia destule titluri fără primejdia de a fi considerat mai puțin cult după.

Dacă în limba germană le vrei totuși mai literare, atunci lesne găsești lista, dar poate mai greu la noi cărțile, trebuie să-ți aranjezi niște deplasări:

100 wichtige Bücher

<http://www.literon.de/literatur/leselisten/leselist0.htm>

- * *Die Bibel*
- * **Homer: *Odyssee***
- * **Platon: *Apologie***
- * **Vergil: *Aeneis***
- * Tacitus: *Germania*
- * **Longos: *Daphnis und Chloe***
- * **Augustinus: *Bekenntnisse***
- * ***Erzählungen aus 1001 Nacht***
- * **Wolfram von Eschenbach: *Parzival***
- * **Gottfried von Straßburg: *Tristan***
- * ***Das Nibelungenlied***
- * **Dante Alighieri: *Die Göttliche Komödie***
- * **Giovanni Boccaccio: *Das Decamerone***
- * **Thomas Morus: *Utopia***
- * **François Rabelais: *Gargantua und Pantagruel***
- * **Michel de Montaigne: *Essais***

- * Hans Jakob Christoph von Grimmelshausen: *Der Abenteuerliche Simplicissimus*
- * **Blaise Pascal: *Pensées***
- * **Daniel Defoe: *Robinson Crusoe***
- * **Jonathan Swift: *Gullivers Reisen***
- * **Henry Fielding: *Tom Jones***
- * **Laurence Sterne: *Tristram Shandy***
- * **Voltaire: *Candide***
- * **Johann Wolfgang von Goethe: *Die Leiden des jungen Werther***
- * Gotthold Ephraim Lessing: *Anti-Goeze*
- * **Jean-Jacques Rousseau: *Die Bekenntnisse***
- * Karl Philipp Moritz: *Anton Reiser*
- * Immanuel Kant: *Zum ewigen Frieden*
- * Ulrich Bräker: *Der arme Mann im Tockenburg*
- * **Friedrich Schiller: *Ästhetische Schriften***
- * Denis Diderot: *Jacques der Fatalist und sein Herr*
- * Jean Paul: *Siebenkäs*
- * Friedrich Hölderlin: *Hyperion*
- * Georg Christoph Lichtenberg: *Sudelbücher*
- * Johann Wolfgang von Goethe: *Die Wahlverwandtschaften*
- * Heinrich von Kleist: *Erzählungen*
- * Johann Peter Hebel: *Das Schatzkästlein des Rheinischen Hausfreundes*
- * **Die Brüder Grimm: *Kinder- und Hausmärchen***
- * **E. T. A. Hoffmann: *Kater Murr und Kreisler***
- * **Giacomo Casanova: *Geschichte meines Lebens***
- * Joseph von Eichendorff: *Aus dem Leben eines Taugenichts*
- * **Stendhal: *Rot und Schwarz***
- * Georg Büchner: *Lenz*
- * **Honoré de Balzac: *Verlorene Illusionen***
- * Charles Dickens: *Oliver Twist*
- * **Nikolai Gogol: *Die toten Seelen***
- * **Søren Kierkegaard: *Entweder - Oder***
- * Heinrich Heine: *Deutschland. Ein Wintermärchen*
- * **Edgar Allan Poe: *Phantastische Erzählungen***
- * **Herman Melville: *Moby Dick***
- * Arthur Schopenhauer: *Parerga und Paralipomena*
- * Karl Marx: *Der achtzehnte Brumaire des Louis Bonaparte*
- * **Hans Christian Andersen: *Märchen***
- * Gottfried Keller: *Der grüne Heinrich*
- * **Gustave Flaubert: *Madame Bovary***
- * **Iwan A. Gontscharow: *Oblomow***
- * **Victor Hugo: *Die Elenden***
- * Lewis Carroll: *Alice im Wunderland*
- * Iwan Turgenjew: *Väter und Söhne*
- * Wilhelm Raabe: *Abu Telfan*
- * **Leo Tolstoi: *Krieg und Frieden***
- * Adalbert Stifter: *Erzählungen*
- * **Fjodor M. Dostojewski: *Die Dämonen***
- * Friedrich Nietzsche: *Menschliches, Allzumenschliches*
- * **Emile Zola: *Germinal***

- * August Strindberg: *Sohn einer Magd*
- * Knut Hamsun: *Hunger*
- * **Oscar Wilde: *Das Bildnis des Dorian Gray***
- * **Anton Tschechow: *Erzählungen***
- * Theodor Fontane: *Der Stechlin*
- * Thomas Mann: *Die Buddenbrocks*
- * Robert Musil: *Die Verwirrungen des Zöglings Törleß*
- * Rainer Maria Rilke: *Die Aufzeichnungen des Malte Laurids Brigge*
- * Heinrich Mann: *Der Untertan*
- * **Marcel Proust: *Auf der Suche nach der verlorenen Zeit***
- * Jaroslav Hasek: *Die Abenteuer des braven Soldaten Schwejk*
- * **James Joyce: *Ulysses***
- * John Dos Passos: *Manhattan Transfer*
- * **Franz Kafka: *Das Schloß***
- * Hermann Hesse: *Der Steppenwolf*
- * Alfred Döblin: *Berlin Alexanderplatz*
- * Ernst Bloch: *Spuren*
- * Sigmund Freud: *Das Unbehagen in der Kultur*
- * Leo Trotzki: *Mein Leben*
- * William Faulkner: *Licht im August*
- * **Franz Kafka: *Erzählungen***
- * André Gide: *Tagebücher*
- * Anna Seghers: *Das siebte Kreuz*
- * **Albert Camus: *Der Fremde***
- * Heinrich Böll: *Erzählungen*
- * Jean Genet: *Querelle*
- * **Ernest Hemingway: *Der alte Mann und das Meer***
- * Max Frisch: *Stiller*
- * Claude Lévi-Strauss: *Traurige Tropen*
- * Samuel Beckett: *Das letzte Band*
- * **Günter Grass: *Die Blechtrommel***
- * Jean-Paul Sartre: *Die Wörter*
- * Bertolt Brecht: *Geschichten von Herrn Keuner*
- * Uwe Johnson: *Jahrestage*

Bine e la Schiller să cauți *Über naive und sentimentalische Dichtung*, un eseu de neînțeles pentru omul fără afecte al Epocii Wash. Ce se recomandă la Thomas Mann și Robert Musil te lasă visător: nu avem antrenori culturali mai prejos de ai lor.

Bineînțeles, această listă germană este prea germană sau prea nordică, după cum cea franceză e prea franceză, așa că tot Lista Pisană românească inițială, spre marele necaz al Dușmaniei/Xeniei, e mai indicată ca să începi cu ea până dobândești competențele de a-ți permite să-ți proiectezi judicios întâi un Itinerariu Spiritual complet personalizat, apoi Bazinul de Spiritualitate propriu pe termen lung.

Așa consideră Profesorul Știecarte, după o experiență de 20-30 ani în ce privește acordarea de asistență intelectuală către elevii capabili de lecturi majore, cum să-și alcătuiască ei Itinerariul Spiritual fără a se îneca în Bazinul de Spiritualitate – mod mai metaforic de a zice că tu îți poți căuta de o carieră bănoasă în DRO, ca a doctorului Axel Munthe, cu cea mai crudă ferocitate și că cea mai înaltă cultură te poate propulsa mai repede spre avere, poziție, noroc în dragoste, spor în casă, clarviziunea obiectelor pierdute, autolecuire, fericire și glorie.

Căci dintre homosapi, cei mai deștepți sunt consilierii prezidențiali și academicienii, apoi vin universitarii și analiștii sau oamenii de showbiz, și abia la sfârșit pot lua cuvântul salariații din preuniversitar și cu pensionarii, de aceea și elevii, și părinții, și autoritățile locale cam strâmbă din nas la cărțile și trăirile naive, totdeauna ieftine, deci suspecte, recomandate de ei pentru piscina de spiritualitate a viitorului familist.

Totuși, pentru Liceanul Neascultător, mai performant, carele s-a simțit jignit de reducerea de 50%, ca la milogi, a efortului, profa de comentarii Cora Dospinoiu a făcut copy-paste de la Profesorul Știecarte pentru următoarea completare la *Tema pentru acasă pe 4 ani*, care azi trebuie efectuată în 3 ani, scurtându-se la noi liceul pornind de la sofismul publicitar al lui Alcibiade despre coada maidanezului.

Lista cărților facultative pentru liceeni (50)

1. Dante Alighieri – *Vita Nuova*
2. Zoe Dumitrescu-Bușulenga – *Eminescu. Viață, Creație, Cultură*
3. Constantin Noica – *Eminescu sau gânduri despre omul deplin al culturii romanesti*
4. Eugène Ionesco – *Regele moare*
5. Tudor Arghezi – *Vântule, pământule*
6. Lucian Blaga – *Spațiul mioritic*
7. Lev Nikolaevici Tolstoi – *Război și pace*
8. Feodor Mihailovici Dostoievski – *Frații Karamazov*
9. Aleksandr Soljenitîn – *Pavilionul canceroșilor*
10. Sorin Dumitrescu – *Chivotele lui Petru Rareș și modelul lor ceresc*
11. Mihail Sadoveanu – *Viața lui Ștefan cel Mare*
12. Goethe – *Faust*
13. Shakespeare – *Romeo și Julieta*
14. Nicolae Iorga – *Sfaturi pe întunec*
15. Franz Kafka – *Metamorfoza*
16. Serghei Esenin – *Omul negru*
17. George Călinescu – *Enigma Otiliei*
18. Jorge Luis Borges – *Cartea de nisip*
19. Hermann Broch – *Moartea lui Vergiliu*
20. *Jurnalul Annei Frank*
21. Virginia Woolf – *Orlando*
22. A. E. Baconsky – *Biserica Neagră*
23. Albert Camus – *Ciuma*
24. Marguerite Yourcenar – *Memoriile lui Hadrian*
25. Yasunari Kawabata – *Sembazuru (Stol de păsări albe)*
26. Nicolae Labiș – *Baladă*
27. Nichita Stănescu – *Noduri și semne*
28. Balcica Măciucă – *Balcic*
29. Cezar Ivănescu – *La Baaad*
30. Mircea Cărtărescu – *Postmodernismul românesc*
31. Emil Cioran – *Schimbarea la față a României*
32. Dan Puric – *Despre omul frumos*
33. Max Blecher – *Vizuina luminată*
34. Marin Preda – *Cel mai iubit dintre pământeni*
35. Zaharia Stancu – *Pădurea nebună*

36. Jean Anceľ – *Transnistria*
37. Mircea Eliade – *Maitreyi*
38. Ernesto Sábato – *Despre eroi și morminte*
39. Paul Goma – *Scrisuri*
40. Marius Olteanu – *Timoc. Lumea de dincolo* (album)
41. Gabriel Liiceanu – *Ușa interzisă*
42. Dan Petrescu – *În răspăr*
43. Gabriel García Márquez – *Un veac de singurătate*
44. Mihail Cratofil – *Cernăuți* (album)
45. George Damian – *Românii din Bugeac...*
46. Ion Gavrilă Ogoranu – *Brazii se frâng dar nu se îndoiesc*
47. Ion Cârja – *Canalul Morții*
48. Dumitru Bacu – *Pitești*
49. Thomas Mann – *Doctor Faustus*
50. Érico Lopes Veríssimo – *Incident la Antares*

Evident, toți desantații, racolații, bananierii, renegații, mancurții, toți urâții, cocalarii și alți actori de-ai Dușmaniei geloase pe creșterea nivelului de trai cultural din RO, ca și unii factori politici din Xenia îngrijiți de o răscolire a trecutului și de o defecțiune a vulnerabilității românilor la manipulare, au manevrat de o așa manieră încât să saboteze *Planul pe patru ani de culturalizare intensivă a Generației Pupici* întocmit de către profa de comentarii Cora Dospinoiu, azi inspectoare, încât s-a ajuns de să se legisfeze recent reducerea certă cu 25% a fezabilității implementării lui sustenabile și durabile, prin trecerea prin parlament a unei legi de-a redus, pe principiul lui Alcibiade, liceul românesc de la 4 ani (istoria antică, medievală, modernă și postmodernă) la numai trii ani, de n-ai timp nici să te dixezi!

Totuși, lista cărților facultative pentru liceeni (50) s-a însurubat organic și nostalgic la Lista de cărți obligatorii tot pentru liceeni (50) ca la haltere, fiind vorba mai mult de foști liceeni care trag spiritual la fiare și, în contextul că RO s-ar proclama la Referendum *Stat național unitar, CULTURAL și indivizibil*, ei ar aspira să se angajeze, cu sau fără carte de muncă, moderatorii-realizatorii la diferite emisiuni sau rubricuțe, trecerea Testului Pisan fiind considerată de legiuitor o garanție intelectuală a verticalității că universul nostru mediatic din RO și DRO, privat sau guvernamental, român sau străin, se va dedica treptat, în întregime, Luminării Poporului ca să achiezeze la sacrificiile materiale peratologice („mă limitez la ce am“), cerute de investițiile majore în Infrastructura Intelectuală, fără de care nici nu poate demara serios Marea Recuperare, adică însăși Mântuirea Neamului.

Iar pentru liceanul premiant ambițios, de parcurge ca un fir roșu suta de itemi, căutător *să aplice* pentru o bursă UE, ca să scape de la a robi pentru achitarea datoriei externe, diriga Coca Dospinoiu uite că a prevăzut, după cum vom vedea, o listă mai abătută și mai „ieșită din comună“, vorba Sorescului, în raport cu standardul ministerial de bagă în *Programul național pentru dezvoltarea competențelor de lectură* Cărtărescu de trei ori (și nu *Orbitorul!*), iar Blandiana deloc, nici măcar cu Arpagicul, pe când Petru Dumitriu stă pe locul lui Vieru sau al lui Goma:

<http://profesorideromana.wordpress.com/2009/05/26/lecturi-obligatorii>

Și totuși, încă e bine!

Trăim pe piscurile culmilor democrației și prosperității, câtă vreme mai avem ce împărți la maidanezi, să roază, și nici n-a dat Soarta, că nu mai citim, o foamete-secetă de-aia postbelică de să-i vindem în piață la necunoscuți drept miei de Sfintele

Paști. Încă mai avem lumină și timp de lecturat la listele de cărți/pedefeuri bune. Dar ce folos? Că nu mai știi ce e voie și ce nu! De când, în Epoca Mooye, s-a reușit a se implementa **postromânismul** prin demolarea valorilor în oligopedagogia noastră, de la voievozi la Eminescu și la exilați, *predându-se competențe* nu pentru a face din licean *critic literar*, capabil de comentarii de fițe, cum s-ar crede, fiindcă nimeni nu vrea concurență, ci din egoismul scriitorilor vii de a vinde opere în detrimentul celor muriti deja, o curriculă a terminologiei literare recente îngăduind exemplificări *între filologi amici*, filologul autor de manual făcând publicitate filologului literar, pe când predarea clasică urma cu tenacitatea neamurilor vechi întreaga măreție ca de Ceahlău/Rarău a Istoriei Literaturii Române.

Dar ah, vai-vai, uite că regretabilul, bine intenționat, celebrul din culpă *naughty document Dilema 265* a reușit la 5 martie 1998, dintr-o singură mușcătură, nu numai desființarea idealismului de a te jertfi intelectualicește pentru români și România, ci nemaipunându-se flori de la florari la jegul de Eminescu, a pulverizat și statutul scriitorului, ba chiar al artistului, în societatea noastră televizată, nemaichemându-l nimeni să-și deie cu părerea, ca *înainte*, acum despre slujirea de către regim a marelui capital român și străin, neglijându-se Infrastructura Intelectuală, Emanciparea Cadrelor Didactice, Luminarea Poporului, Marea Recuperare și însăși Mântuirea Neamului dacă nu ne mai împlinim misia istorică pe meleag, aceea de a ne exprima în universal ce-am pățit noi.

Căci mișunând de la Tranziție la Criză, adică pe nesimțite ca prin Poarta Brandenbrug, de la Epoca Mooye pomenindu-ne-n Epoca Wash, se va termina și cu exemplificările din scriitorii contemporani! Prin desantați, mancurți, renegați și alți postaci de-ai Dușmaniei și Xeniei, ca și prin tonomatele importatorilor de carte, mari editori, e ușor de extrapolat că se vor înmulți la competențe tot mai mult exemplificările cu efect publicitar din literatura universală, ceea ce are și părți pozitive, cum am mai spus, doar dacă Profesorul Știecarte va reuși să călăuzească pe Liceanul Neascultăror după liste de cărți și pedefeuri bune, ca cele ale doamnei inspector din minister Coca Dospinoiu, cum am mai zis.

Căci inițial, profa de meditații Coca Dospinoiu, cea mai capitalistă dintre profele salarizate cu 100 de pepeni pe lună, din care să achite, adesea prin recuperatori, și rata la bancă, și mobilul, și chiria, și întreținerea, s-a gândit ea să personalizeze tocmai acel 25% timp suplimentar la clasă, acordat la discreție de noua Lege a Educației, dar pe care trendul e că-l vor supune până la urmă *sutele de metodologii* unei aprobări, ca pe opționale, de către inspectorul de specialitate, după niște capete de tabel multicriteriale. Ea a liniat și întocmit un *Proiect de ratrapaj* tocmai pentru liceenii ei care din diferite motive, motivate și nemotivate, n-au luat în copilărie microbul cititului cărților, nefiind suficient de motivați, și nici n-au servit vreun item din PROGRAMUL NAȚIONAL PENTRU DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR DE LECTURĂ lansat în decembrie 2008, ei descurecându-se la ore și portofoliu doar cu diferite referate corespunzătoare tematic dupe web.

Adică, pomenindu-se cu liceeni care abia când s-au pregătit conștiincios de bac, au descoperit tezaurul cultural al umanității, doamna Coca le-a recomandat retrospectiv ce le da și la copiii ei biologici, anume cărți moderniste de import, cum ar fi Bruno Munari – *Storie di tre uccellini* sau Katsumi Komagata – *Little eyes*, cărți rare, ca I. D. Mușat – *Războiul iobagilor* sau Petru Cireș – *Sfat în cumpăna nopții*, cărți dese, ca *De ce iubim femeile* sau Vintilă Corbul – *Căderea Constantinopolului*, și altele. Dar pe urmă, consiliată și de psihologul școlar, acum declară azi că a obținut rezultate bune și foarte bune reluând de la început faza după logica didactică,

educabilul fiind orientat să se alfabetizeze fără rest pe furiș, *începând amuzat chiar cu jupuitele cărți ale copilăriei* și înălțându-se pas cu pas, pe spirala dialectică a cunoașterii obiective a lumii, până la însușirea completă a **setului de competențe filologic** dincolo de care poți începe cu plăcere să citești și pentru examenul terminator de bac.

Ceea ce e o a doua șansă și pentru adulți!

Fiecare din lecturile sugerate mai jos, pentru ratrapaj în afara plajei orare, îți formează, ca postac, câte o astfel de competență de lectură dorită *ca să comentezi*.

Lista lecturilor suplimentare pentru liceeni (50)

1. Kornei Ciukovski – *Doctorul Aumădoare*
2. Ion Creangă – *Amintiri din copilărie. Povești. Povestiri*
3. Petre Ispirescu – *Legende sau basmele românilor*
4. Mihai Eminescu – *Făt-Frumos din lacrimă*
5. Hans Christian Andersen – *Mica Sirenă* + Σ
6. Brüder Grimm – *Märchen (Albă ca Zapada* + Σ)
7. Wilhelm Hauff – *Märchen (Muc cel Mic* + Σ)
8. Gianni Rodari – *Le avventure di Cipollino*
9. Nikolai Nosov – *Aventurile lui Habarnam și ale prietenilor săi*
10. Carlo Collodi – *Le avventure di Pinocchio. Storia di un burattino*
11. Petre Dulfu – *Isprăvile lui Păcală*
12. Anton Pann – *Povestea vorbeii + Năzdrăvăniile lui Nastratin Hogeia*
13. Charles Perrault – *Les Contes de ma mère l'Oye (Motanul încălțat* + Σ)
14. Ana Blandiana – *Întâmplări de pe strada mea*
15. Ada Orleanu – *E pace noaptea asta-n codru*
16. Cezar Petrescu – *Fram, ursul polar*
17. Rudyard Kipling – *The Jungle Book (Cartea junglei)*
18. H. G. Pomialovski – *Amintiri din seminar*
19. Grigore Băjenaru – *Cișmigiu et comp.*
20. Hector Malot – *Sans Famille (Singur pe lume)*
21. Edmondo De Amicis – *Cuore*
22. Maxim Gorki – *Copilăria*
23. Charles Dickens – *David Copperfield* + Σ
24. Constantin Chiriță – *Cireșarii* + Σ
25. Mihail Drumeș – *Elevul Dima dintr-a șaptea*
26. Dumitru Almaș – *Povestiri istorice*
27. Erich Kästner – *Emil und die Detektive (Emil și detectivii)*
28. Arthur Conan Doyle – *The Adventures of Sherlock Holmes*
29. Oscar Wilde – *The Happy Prince (Prințul fericit)* + Σ
30. Antoine de Saint-Exupéry – *Le Petit Prince (Micul Prinț)*
31. Lewis Carroll – *Alice's Adventures in Wonderland (Alice în Țara Minunilor)*
32. Harriet Beecher Stowe – *Coliba unchiului Tom*
33. J.K. Rowling – *Harry Potter*
34. Mark Twain – *The Adventures of Tom Sawyer + Adventures of Huckleberry Finn*
35. Daniel Defoe – *Robinson Crusoe*
36. Radu Tudoran – *Toate pânzele sus*
37. Raffaello Giovagnoli – *Spartacus*

38. Mihail Sadoveanu – *Frații Jderi*
39. Alexandre Dumas – *Le comte de Monte-Cristo*
40. Victor Hugo – *Notre-Dame de Paris*
41. Walter Scott – *Ivanhoe* + Σ
42. James Fenimore Cooper – *The Last of the Mohicans (Ultimul mohican)*
43. Karl May – *Winnetou*
44. Eduard Jurist – *Oul lui Columb*
45. Simona Popescu – *Exuvii*
46. Jules Verne – *Vingt mille lieues sous les mers (Douăzeci de mii de leghe sub mări)* + Σ
47. H. G. Wells – *The Invisible Man (Omul invizibil)* + Σ
48. Pierre Boulle – *La Planète des singes (Planeta maimuțelor)*
49. Bram Stoker – *Dracula*
50. Ray Bradbury – *Fahrenheit 451*

Așa cum observa psihologul școlar, educabilii sau educabilele care au ei înșiși copii la rândul lor, pot folosi aceeași listă sugerată mai sus, pentru orientarea spirituală a urmașilor exact în ordinea de lectură precizată.

Dar însă totuși unii liceeni internauțiști, văzându-se întorși la *Doctorul Aumădoare*, s-au simțit ca și ratrapați/reșapați la 'șto de profă, așa că au serciuit și au găsit lesne pagini web care te fac postacă avizată chiar numai citindu-le doar ca liste de premiați cu cele mai invidiate prize-uri, multe dintre linkurile scotocite aflându-se sub o sută de titluri agreeate de *Le Monde*:

http://en.wikipedia.org/wiki/Le_Monde%27s_100_Books_of_the_Century

Cu veselie poate nițel mai exuberantă, ei au răspuns la dirigă, într-o lume care nu mai citește, cu o listă de obligații similare la un **bazin de spiritualitate**, în care să te arunci cu capul înainte, la urma urmei, orice *Spiritual Itinerary* fiind bun, numai să existe unul! Fără un interviu obligatoriu din această listă avizată de Consiliul Elevilor, cererea liceenilor e *să nu mai poți avansa* la a dispune de calitatea de diriginte, director, șefă de arie curriculară, metodistă sau inspectoare de specialitate, nici de angajări pe durată nelimitată în minister sau în diferite agenții.

Sonera cea enervantă se opri. Fénelon! Începutul cumișel de la *Lista lecturilor suplimentare obligatorii propuse de liceeni profesorii* i se păru Cocăi Dospinoiu unul extrem de foarte promițător, instructiv și totodată foarte educativ (Guliță, coanei Chirița: „dar învățam *Telemac* cu monsiu dascălul“), deși romanul didactic al lui Fénelon, *Les Aventures de Télémaque*, era în epocă citit și ca reluare postmodernistă a anticilor, și ca rezistență prin cultură față de regimul cam prea înșorit de orbitor al lui Louis XIV.

Ce urma pe lista propusă profilor să-și anexeze la portofoliu, ca dovezi ARACIP, și jurnal de lectură, după nume sonore, precum anticlericalul Diderot și revoluționarul Mirabeau, romanticul canonic Musset și modernistul experimentalist Apollinaire, sau postmodernul oniric Bataille, anume proza *Histoire d'O*, i se părea profei de comentarii și meditații a se încadra la textualismul aproape românesc, cu care suntem atât de familiari. Romanul epistolar al lui Richardson, *Pamela, or Virtue Rewarded*, îl percepu a fi chiar de acută actualitate, îl întrevăzu prin seculi ca pe o telenovelă BBC concepută contra hărțuielii. La Pietro Aretino – *Sonetti lussuriosi* presupuse ceva baroc, vreo replică la Góngora, iar la obscurele *Ragionamenti* ale

aceluiași se temu din instinct să nu recomande colegilor de cancelarie, ea ca mesageră a elevilor, vreun eseu abstract și plictisitor, așa că-și puse la contribuție abia atunci competențele digitale, scoțând cu grăbire un oftat de oroare când se dumiri dupe wikipediști că „Aretino also wrote the celebrated whore dialogue *Ragionamenti* in which the sex lives of wives, whores and nuns are compared and contrasted“.

De-ăștia-mi sunteți! nu se dădu bătută inspectoarea, mergând la inspectorul general s-o învețe ce să facă, și se puseră la puricat, titlu cu titlu, tot ce părea încadrat webar la literatură pornografică, lubrică sau obscenă în bazinul de spiritualitate propus de liceeni cadrelor, chit că mai toate tipăriturile erau intruvabile, iar Generația Pupici expertă în universul mediatic oricum vede și fără a citi tot ce se poate concepe mai sugestiv ca inițiere în ceea ce ține în modul cel mai intim de viața privată, după ce nu mai prizăm ce e amorul pe lângă plopii fără soț bananieri. Cărțile propuse de liceeni ca *obligatorii* și considerate de inspectorat nu facultative, ci inacceptabile pentru profesori, au fost, vezi bine, radiate complet, după cum urmează:

Pietro Aretino – *Sonetti lussuriosi + Ragionamenti*

John Cleland – *Fanny Hill*

Wang Shih-cheng – *The golden Lotus*

Al-Nafzawi – *The Perfumed Garden for the Soul's Recreation*

Denis Diderot – *La Religieuse*

Comte de Mirabeau – *Le Rideau levé ou l'éducation de Laure*

Pierre Louÿs – *Manuel de civilité pour les petites filles à l'usage des maisons d'éducation*

Vatsyayana – *Le Bréviaire de l'Amour*

Alfred de Musset – *Gamiani ou deux nuits d'excès*

Guillaume Apollinaire – *Les Onze Mille Verges ou les Amours d'un hospodar*
[boierul fiind românul Mony Vibescu, al cărui *mausolée* e probabil la Père-Lachaise]

Pitigrilli – *Centura de castitate + Vegetarianii amorului* (interbelice)

Georges Bataille – *Histoire de l'œil + Ma mère*

Pauline Réage – *Histoire d'O*

Anaïs Nin – *Delta of Venus + Little Birds*

În realitate, cearta neprincipială, dintre elevi, profi, părinții culti, inspectoarele ISJ-ului și înalții funcționari controlori din minister, provenind la noi azi mai toată de la lipsa de viziune că s-a ajuns la situația de contradicție în abjecție că **misiunea dificilă a cadrelor didactice** **It se tot cere planuri de a forma personalitatea educabilului/inițiabilului, fără a-și fi autoformat acea personalitate goetheană însuși educatorul/antrenorul cultural**, din cauza subsalarizării, care hibă se va și remedia când burghezia de merit va domina burghezia de șpagă, deci și aventurierii Străinului, ai Xeniei și ai Dușmaniei – acea blestemată *bourgeoisie comprador* din pricina căreia, anticipând profetic ce li se pregătește grecilor săi în UE, a vrut patriotul politolog marxist Nicos Poulantzas să se arunce din celebrul turn Montparnasse peste viitorul mormânt al lui Sartre și al Castorului (soru-sa junelui Held Hans Castorp din *Zauberberg*).

Lista cenzurată, rămasă pură ca însăși rațiunea de a citi – supă chioară din Gulag, a primit aprecieri elogioase la târgurile de carte de învățatură și chiar la nivel de experți din minister, rămânând a se studia metodologia implementării ei ca criteriu de selecție la cine aspiră la gradația de Profesor Emerit, sau cadrelor implicate pe proiecte externe, unde au de susținut discuții la o pizză cu colegii lor euroatlantici.

Lista lecturilor propuse de liceeni profesorilor (100)

1. Fénelon – *Les Aventures de Télémaque*
2. Samuel Richardson – *Pamela, or Virtue Rewarded*
3. Pierre Choderlos de Laclos – *Les Liaisons Dangereuses*
4. D. H. Lawrence – *Lady Chatterley's Lover* + *Women in Love*
5. Vladimir Nabokov – *Lolita*
6. Marguerite Duras – *L'Amant*
7. Raymond Chandler – *The Big Sleep*
8. Margaret Atwood – *The Blind Assassin*
9. Willa Cather – *Death Comes for the Archbishop*
10. Dashiell Hammett – *The Maltese Falcon*
11. Charlotte Brontë – *Jane Eyre*
12. William Golding – *Lord of the Flies*
13. Henry James – *Portrait of a Lady*
14. Robert Graves – *I, Claudius*
15. Augusto Roa Bastos – *Yo el Supremo*
16. W. M. Thackeray – *Vanity Faire*
17. Harper Lee – *To Kill a Mockingbird*
18. Theodore Dreiser – *An American Tragedy*
19. F. Scott Fitzgerald – *The Great Gatsby*
20. John Steinbeck – *East of Eden* + *The Grapes of Wrath*
21. John Fowles – *The Magus*
22. Joseph Conrad – *Heart of Darkness*
23. Henry James – *The Portrait of a Lady*
24. Nathaniel Hawthorne – *The Scarlet Letter*
25. Iris Murdoch – *The Black Prince*
26. Roger Martin du Gard – *Les Thibault*
27. Romain Rolland – *Jean-Christophe*
28. Boris Vian – *L'écume des jours*
29. Maurice Druon – *Les rois maudits*
30. Françoise Sagan – *Bonjour tristesse*
31. John Updike – *Rabbit* (4 vol.)
32. Graham Greene – *The Heart of the Matter*
33. John O'Hara – *Appointment in Samarra*
34. Judy Blume – *Are You There God? It's Me, Margaret*
35. Alfred Jarry – *Ubu roi*
36. Georges Bernanos – *Journal d'un curé de campagne*
37. Maurice Barrès – *Le Roman de l'énergie nationale* + *Les Bastions de l'Est*
38. Octavio Paz – *El laberinto de la soledad*
39. Miguel Angel Asturias – *El Señor Presidente*
40. Lu Xun – *La Véritable Histoire de Ah Q*
41. Junichiro Tanizaki – *The Makioka Sisters*
42. Kenzaburo Oe – *A Personal Matter*
43. Haruki Murakami – *The Wind-Up Bird Chronicle*
44. Kazuo Ishiguro – *Never Let Me Go* + *The Remains of the Day*
45. Gao Xingjian – *Escape* + *Soul Mountain*
46. Tsering Wooser – *Mémoire interdite. Témoignages sur la Révolution culturelle au Tibet*
47. Dai Sijie – *Balzac et la Petite Tailleuse chinoise*

48. Heinrich Böll – *Die verlorene Ehre der Katharina Blum*
 49. Reiner Kunze – *Die wunderbaren Jahre*
 50. Bohumil Hrabal – *Une trop bruyante solitude (Příliš hlučná samota)*
 51. Venedikt Erofeev – *Moscova-Petuški (Moscou-sur-Vodka)*
 52. Vladimir Sorokin – *A Day in the Life of an Oprichnik + Dimineața lunetistului*
 53. Victor Pelevin – *Babylon (Generation II, Homo Zapiens) + Mitraliera de lut*
 54. Nadine Gordimer – *The Conservationist*
 55. Chinua Achebe – *Things Fall Apart*
 56. Wole Soyinka – *Season of Anomie*
 57. Naguib Mahfouz – *Children of Gebelawi*
 58. Orhan Pamuk – *My Name is Red*
 59. Ivo Andrić – *Povestea cu elefantul vizirului (short stories)*
 60. Ismail Kadaré – *Les Tambours de la pluie*
 61. Luigi Pirandello – *Sei personaggi in cerca d'autore*
 62. Bertolt Brecht – *Aufstieg und Fall der Stadt Mahagonny*
 63. Jean-Paul Sartre – *La nausée*
 64. Georges Bataille – *Le bleu du ciel*
 65. Antonin Artaud – *Le Théâtre et son double*
 66. Dino Buzzati – *Il deserto dei Tartari*
 67. Kobo Abe – *The Woman in the Dunes*
 68. Samuel Beckett – *Molloy*
 69. J. M. G. Le Clézio – *Poisson d'or*
 70. Milan Kundera – *L'Insoutenable Légèreté de l'être*
 71. James Dickey – *Deliverance*
 72. Kurt Vonnegut – *Breakfast of Champions*
 73. J.D. Salinger – *The Catcher in the Rye*
 74. Jack Kerouac – *On the Road*
 75. Thomas Pynchon – *The Crying of Lot 49 + Gravity's Rainbow*
 76. Saul Bellow – *Herzog*
 77. Thornton Wilder – *The Bridge of San Luis Rey*
 78. José Saramago – *O Evangelho segundo Jesus Cristo*
 79. Italo Calvino – *Invisible Cities*
 80. J.M. Coetzee – *Disgrace + Waiting for the Barbarians*
 81. Toni Morrison – *Beloved*
 82. Dušan Charles Simić – *Weather Forecast for Utopia and Vicinity*
 83. Philip Roth – *American Pastoral + The Plot Against America*
 84. Alessandro Baricco – *Castelli di rabbia*
 85. Horacio Quiroga – *La gallina degollada*
 86. Amélie Nothomb – *Robert des noms propres*
 87. Isaac Bashevis Singer – *Enemies: A Love Story*
 88. Salman Rushdie – *The Satanic Verses*
 89. Imre Kertész – *Fatelessness*
 90. V.S. Naipaul – *An Area of Darkness*
 91. Péter Esterházy – *Kis magyar pornográfia*
 92. Philip Pullman – *His Dark Materials*
 93. Doris Lessing – *The Golden Notebook*
 94. George Eliot – *Middlemarch*
 95. Isaac Babel – *Red Cavalry Stories*

96. Patrick White – *The Vivisector*
97. Michel Houellebecq – *Les Particules élémentaires*
98. Witold Gombrowicz – *Ferdydurke*
99. Peter Matthiessen – *The Snow Leopard + At Play in the Fields of the Lord*
100. Eckhart Tolle – *The Power of Now. A Guide to Spiritual Enlightenment*

Se prea poate ca pe tot webul să nu se afle listă care să nu mustească de subiectivisme, nu numai în alegerea autorilor sau în complicitatea la crimele marxiștilor, ci și în desemnarea operei reprezentative pentru autorul ales!

Fiind vorba de cea mai principală și mai bazată maladie a spiritului contemporan, *alexia*, medicii sufletești se ceartă între ei propunând fiecare alt remediu, de regulă mai neproductiv decât a te lua-n gură cu Generația Pupici, încercând prin forță și retorică s-o constrângi tu să preia pe umeri ea povara culturii, asigurându-te de-o pensie, care cultură cultă vie nu e în bibliotecile/bazele de date ale Infrastructurii Intelectuale, ci în creiere și creierașe, angajându-se intelectualii adolescenți din propria lor inițiativă să execute Autoiluminarea Poporului prin ei înșiși, în speranța că-și vor aduce cândva aportul să facă totul pentru Marea Recuperare, concomitent cu achitarea datoriei bananiere și a dobânzilor.

Or, aici-șă, dacă ne gândim la Goebbels și la Jdanov, ca modele (epitomi+emoticoni) pentru toți Iacacine, există cel mai mare pericol, cum ar fi Gînghis-hanul dotat cu telegraf al lui Tchakhotine!

Nimic nu e cel mai mare pericol decât *nechezolul ca mediocritate pură pentru sine*, de poate cita din Hegel, din Hagi, din Heidegger și din Houellebecq, autopropulsându-se politic în cele mai decidente funcții de-ale filozofiei bugetare și culturale a spiritului, consilier de politicieni sau de mari capitaliști!

Iată de ce, pe ton neresios și în limbi cât se poate mai străine, cu *listele de cărți*, care cărturarul știe că însăși parcurgerea unui itinerariu spiritual este sensul, bucuria și zațul diamantin final al vieții, ele nu se bagă nimănui pe gât, ci se procedează ritualic ca la mănăstire, unde cine caută locul lui de renunțări la lumesc este de mai multe ori ținut de locatari pe la porți, izgonit cu maidanezii comunitari și întrebat, reîntrebat dacă știe hotărât ce asceză în smerenie solicită, anume nu trebuie să vorbești în termen de *obligatoriu, facultativ sau suplimentar*, ci important e ca înșiruirea de titluri să existe. Cine are harul, va ceti, cui nu-i e dat, nu.

Nimic nu este mai elitist și mai nedemocrat decât ascensiunea pe piscurile itinerariului spiritual sau plonjonul în bazinul de spiritualitate.

În rest, listele de cărți își au destinul lor!

Tocmai de-aia, pentru a mă opri să îndemn cu orice preț la lectură pe cititor, am exclus din excelenta listă spaniolă de mai jos prezentările succinte asociate de forumist opusurilor propuse. Ordinea este cea alfabetică a titlurilor.

Los 100 mejores libros de la literatura universal

<http://www.microcaos.net/artes/los-100-mejores-libros-de-la-literatura-universal>

1. **Gabriel García Márquez – 100 años de soledad**
2. **George Orwell – 1984**
3. Nikos Kazantzakis – *Alexis Zorba, el griego*
4. Anónimo – *Amadís de Gaula*
5. Truman Capote – *A sangre fría*

6. Guy De Maupassant – Bola de sebo y 22 cuentos completos
7. Raymond Carver – *Catedral*
8. **Yukio Mishima** – *Confesiones de una máscara*
9. **Fiódor Dostoyevski** – *Crimen y castigo*
10. Juan García Ponce – *Crónica de la intervención*
11. Ray Bradbury – *Crónicas marcianas*
12. Juan Carlos Onetti – *Cuentos completos*
13. **Giovanni Boccaccio** – *Decameron*
14. Elfriede Jelinek – *Deseo*
15. *Cuentos memorables* según **Jorge Luis Borges**
16. Bram Stoker – *Drácula*
17. **Jorge Luis Borges** – *El Aleph*
18. Marguerite Duras – *El amante*
19. Anónimo – *El cantar de los nibelungos*
20. Howard Phillips Lovecraft – *El color que cayó del cielo*
21. **Alejandro Dumas** – *El Conde de Montecristo*
22. Joseph Conrad – *El corazón de las tinieblas*
23. José Saramago – *El evangelio según Jesucristo*
24. **Albert Camus** – *El extranjero*
25. Robert Louis Stevenson – *El extraño caso de Dr. Jeckyll y Mr. Hyde*
26. **Edgar Allan Poe** – *El gato negro y otros relatos*
27. F. Scott Fitzgerald – *El gran Gatsby*
28. E.T.A. Hoffman – *El hombre de la arena*
29. **Miguel de Cervantes Saavedra** – *El ingenioso Hidalgo Don Quijote de la Mancha*
30. Juan Rulfo – *El llano en llamas*
31. Herman Hesse – *El lobo estepario*
32. **Mijaíl Afanasievich Bulgákov** – *El maestro y Margarita*
33. **Umberto Eco** – *El nombre de la rosa*
34. Rudyard Kipling – *El ojo de Alá y otros cuentos*
35. Patrick Suskind – *El perfume*
36. Alejo Carpentier – *El reino de este mundo*
37. **Oscar Wilde** – *El retrato de Dorian Gray*
38. **William Faulkner** – *El ruido y la furia*
39. **Gunter Grass** – *El tambor de hojalata*
40. **Ernesto Sábato** – *El túnel*
41. **Ernest Hemingway** – *El viejo y el mar*
42. **Marcel Proust** – *En busca del tiempo perdido*
43. Jack Kerouac – *En el camino*
44. **Virgilio** – *Eneida*
45. Imre Kertész – *Fiasco. El fracaso*
46. **Goethe** – *Fausto*
47. Mary W. Shelley – *Frankenstein o el moderno Prometeo*
48. **Charles Dickens** – *Grandes esperanzas*
49. Joseph Roth – *Hotel Savoy*
50. Donatien Alphonse François de Sade, Marques de Sade – *Justine o los infortunios de la virtud*
51. **Mario Vargas Llosa** – *La ciudad y los perros*
52. **Dante Alighieri** – *La divina comedia*
53. Horacio Quiroga – *La gallina degollada*

54. **Homero** – *La Ilíada*
55. **Milan Kundera** – *La insoportable levedad del ser*
56. **Franz Kafka** – *La metamorfosis*
57. **Thomas Mann** – *La montaña mágica*
58. Carlos Fuentes – *La muerte de Artemio Cruz*
59. León Tolstoi – *La muerte de Ivan Ilych*
60. Jean Paul Sartre – *La náusea*
61. **Homero** – *La Odisea*
62. Augusto Monterroso – *La oveja negra y demás fábulas*
63. Honorato de Balzac – *La piel de Zapa*
64. Gilbert Keith Chesterton – *La sabiduría del Padre Brown*
65. Charles Bukowski – *La senda del perdedor*
66. Virginia Woolf – *La señora Dalloway*
67. Primo Levi – *La tabla periódica El sistema periódico*
68. Sir Arthur Conan Doyle – *Las aventuras de Sherlock Holmes*
69. José Emilio Pacheco – *La batallas en el desierto*
70. Italo Calvino – *Las ciudades invisibles*
71. Ovidio – *Las metamorfosis*
72. Anónimo – *Las mil y una noches*
73. Anónimo – *Lazarrillo de Tormes*
74. Clarice Lispector – *Lazos de familia*
75. Robert Walser – *Los hermanos Tanner*
76. **Víctor Hugo** – *Los miserables*
77. Rubem Fonseca – *Los mejores relatos*
78. Isaac Asimov – *Los propios dioses*
79. Kenzaburō Ōe – *Una cuestión personal*
80. Vladimir Nabokov – *Lolita*
81. **Marguerite Yourcenar** – *Memorias de Adriano*
82. Heinrich Wilhelm von Kleist – *Michael Kohlhaas y otras narraciones*
83. **Gustave Flaubert** – *Madame Bovary*
84. John Dos Passos – *Manhattan Transfer*
85. **Herman Melville** – *Moby Dick*
86. Emile Zolá – *Nana*
87. Miguel de Unamuno – *Niebla*
88. Henry James – *Otra vuelta de tuerca*
89. Lezama Lima – *Paradiso*
90. Juan Rulfo – *Pedro Páramo*
91. Anónimo – *Poema de Mio Cid*
92. **Julio Cortázar** – *Rayuela*
93. **Stendhal** – *Rojo y negro*
94. Alessandro Baricco – *Seda*
95. Mariano Azuela – *Tres novelas*
96. Paul Auster – *La trilogía de Nueva York*
97. Henry Miller – *Trópico de cáncer*
98. **James Joyce** – *Ulises*
99. **Aldous Huxley** – *Un mundo feliz*
100. Julio Verne – *Viaje al centro de la tierra*

Dar, fără exagerări aduse de patriotism postac, ca de dulău alb de strajă sub Tricolor, până la urmă parcă tot românii tăi ți se pare că dau și chiar tipăresc, pesemne

mai mult din filantropie decât din profit, și cu speranță de lectură efectivă a cărților, după cumpărare, sub 10%, cele mai echilibrate liste cum e aceasta, derulată în jos de colecția Adevărului, care a luminat chioșcurile noastre în ultimii ani laolaltă cu Biblioteca pentru toți a Jurnalului Național, după efortul cam prea sincronist al Cotidianului:

Adevărul: 100 de cărți pe care trebuie să le ai în bibliotecă (noiembrie 2008- octombrie 2010):

<http://www.cartile-adevarul.com/biblioteca-adevarul-carti-3.html>

1. **Victor Hugo** – *Notre-Dame de Paris*
- 2-3. **Charles Dickens** – *Marile speranțe*
4. Mark Twain – *Un yankeu la curtea regelui Arthur*
5. **Liviu Rebreanu** – *Ion*
6. Rudyard Kipling – *Cărțile junglei*
7. James Fenimore Cooper – *Ultimul mohican*
- 8-9. **Lev Tolstoi** – *Anna Karenina*
10. Walter Scott – *Ivanhoe*
11. Jack London – *Chemarea străbunilor*
- 12-13. Henri Charriere – *Papillon*
14. Harriet Beecher Stowe – *Coliba unchiului Tom*
15. Sven Hassel – *Gestapo*
16. Bram Stoker – *Dracula*
17. **Gustave Flaubert** – *Doamna Bovary*
- 18-20. **James Clavell** – *Shogun*
21. Emily Bronte – *La răscruce de vânturi*
- 22-23. Vintila Corbul și Eugen Burada – *Uragan asupra Europei*
24. George Călinescu – *Enigma Otiliei*
25. Raymond Chandler – *Somnul de veci + Doamna din lac*
26. Ioan Slavici – *Mara*
- 27-28. Fiodor Dostoievski – *Idiotul*
29. Jane Austen – *Mândrie și prejudecată*
30. Mihail Sebastian – *Accidentul + Orașul cu salcâmi*
31. Sir Arthur Conan Doyle – *Aventurile lui Sherlock Holmes + Memoriile lui Sherlock Holmes*
- 32-34. Karl May – *Winnetou*
35. Georges Simenon – *Pisica + Casa de pe canal*
36. **Jonathan Swift** – *Călătoriile lui Gulliver*
- 37-38. **Boccaccio** – *Decameronul*
39. Rodica Ojog Brașoveanu – *Cianură pentru un surâs + Bună seara, Melania*
40. Jules Verne – *O călătorie spre centrul Pământului + Goana după meteor*
41. **W. Shakespeare** – *Romeo și Julieta + Hamlet*
42. Jerome K. Jerome – *Trei într-o barcă + Trei pe două biciclete*
- 43-44. Tadeusz Dołęga-Mostowicz – *Vraciul. Profesorul Wilczu*
45. Vlad Mușatescu – *Extravagantul Conan Doi (De-a baba oarba)*
46. **Virginia Woolf** – *Spre far + Orlando*
47. **Stendhal** – *Roșu și negru*
48. **Daniel Defoe** – *Robinson Crusoe*

49. Daphne du Maurier – *Golful francezului*
- 50-51. **Herman Melville** – *Moby Dick*
52. Alistair MacLean – *Unde se avântă vulturii*
53. Charlotte Brontë – *Jane Eyre*
- 54-55. Frank Herbert – *Dune*
56. **Franz Kafka** – *Procesul*
57. Hector Malot – *Singur pe lume*
58. Moliere – *Avarul + Tartuffe + Don Juan*
- 59-60. **Alexandre Dumas** – *Cei trei mușchetari*
61. Agatha Christie – *Zece negri mititei + Crima din Orient Express*
62. Thomas Hardy – *Departa de lumea dezlănțuită*
63. Lew Wallace – *Ben Hur*
64. Anton Pavlovici Cehov – *Livada de vișini + Unchiul Vania + Pescărușul*
- 65-66. W. M. Thackeray – *Bâlciul deșertăciunilor*
67. Henry Gilbert – *Robin Hood*
- 68-69. Henryk Sienkiewicz – *Prin foc și sabie*
70. **Alexandre Dumas fiul** – *Dama cu camelii*
71. Robert Louis Stevenson – *Insula Comorii*
72. Emile Zola – *La paradisul femeilor*
- 73-74. **Irving Stone** – *Agonie și extaz*
75. **H. G. Wells** – *Omul Invizibil + Războiul Lumilor*
76. Erich Maria Remarque – *Nimic nou pe frontul de vest + Cuibul visurilor*
- 77-78. **Dante Alighieri** – *Divina Comedie*
79. **Guy de Maupassant** – *Bel-Ami*
80. Archibald Joseph Cronin – *Castelul Pălărierului*
81. Honoré de Balzac – *Caterina de Medici*
82. Octavian Paler – *Calomniile Mitologice*
- 83-84. Jaroslav Hasek – *Peripețiile bravului soldat Svejk*
85. **Marcel Proust** – *În căutarea timpului pierdut + Swann*
86. Isaac Asimov – *Fundația*
87. Isaac Asimov – *A doua fundație*
88. Nikolai Vasilievici Gogol – *Taras Bulba + Mantaua + Nasul + Vii*
89. Sir John Barrow – *Revolta de pe Bounty*
- 90-91. John Steinbeck – *La răsărit de Eden*
92. Edgar Rice Burroughs – *Tarzan din neamul maimuțelor*
- 93-94. Irwin Shaw – *Om bogat, om sărac*
95. Rafael Sabatini – *Odiseea căpitanului Blood*
- 96-97. **Goethe** – *Faust*
98. **Umberto Eco** – *Numele trandafirului*
- 99-100. **Margaret Mitchell** – *Pe aripile vântului*

Continuarea Adevărului la acest set de succes este Colecția *101 cărți de citit într-o viață*, listă din care cunoaștem deocamdată atât:

<http://www.cartile-adevarul.com/biblioteca-adevarul-101-carti-18.html>

- 1-2. **Fiodor Dostoievski** – *Crimă și pedeapsă*
3. Sven Hassel – *Legiunea blestemaților*
4. **Liviu Rebreanu** – *Răscoala*
5. Stephen King – *Shining*

6. Arthur C. Clarke – *2001: O odisee spațială*
7. Mark Twain – *Prinț și cerșetor + Wilson Zevzecul*
- 8-10. **J.R.R. Tolkien** – **Stăpânul inelelor**
11. Charles Dickens – *Colind de Crăciun*
12. William Shakespeare – *Othello. Îmblânzirea scorpiei*
13. **Mihai Eminescu** – **Poezii**
- 14-15. **Thomas Mann** – **Muntele vrăjit**
16. Choderlos de Laclos – *Legături primejdioase*
17. Herman Hesse – *Lupul de stepă*
18. **Mihail Bulgakov** – **Maestrul și Margareta**
19. Jack London – *Colț alb. Mihail, câine de circ*
20. Julian Barnes – *Papagalul lui Flaubert*
- 21-22. **Henryk Sienkiewicz** – **Quo Vadis**
23. Ilf și Petrov – *Douăsprezece scaune*
24. Ilf și Petrov – *Vițelul de aur*
25. **Franz Kafka** – **Castelul**
26. Georges Simenon – *Prima anchetă a lui Maigret. Maigret și bătrâna doamnă*
27. Anne Rice – *Interviu cu un vampir*
28. Mihaela-Anna Mihailide, Gaston Leroux – *Fantoma de la Operă*
29. I.S. Turgheniev – *Un cuib de nobili*
30. **Pierre Boulle** – **Planeta maimuțelor**
- 31-32. John Steinbeck – *Fructele mâniei*
33. Thomas Hardy – *Tess d'Urberville*
34. Jane Hamsher, John August – *Născuți asasini*
35. Agatha Christie – *Moarte pe Nil*
36. Marchizul de Sade – *Cele o sută douăzeci de zile ale Sodomei*
37. **I.L. Caragiale** – **Momente și schițe**
- 38 - 39. William Styron – *Alegerea Sofiei*
40. **Honore de Balzac** – **Eugenie Grandet / Femeia la treizeci de ani**
- 41-43 **Miguel de Cervantes Saavedra** – **Don Quijote de La Mancha**
44. David Lodge – *Schimb de dame*
45. Mary Shelley – *Frankenstein*
46. Karl May – *Comoara din Lacul de Argint*
47. **Oscar Wilde** – **Portretul lui Dorian Gray**
48. John Fowles – *Magicianul*
49. Wilkie Collins – *Femeia în alb*
50. Petru Popescu – *Revelație pe Amazon*
51. Carl Bernstein, Bob Woodward – *Toți oamenii președintelui*
52. Francis Scott Fitzgerald – *Marele Gatsby*
53. **François Rabelais** – **Gargantua și Pantagruel**
54. Dashiell Hammett – *Șoimul maltez*

Am subliniat iarăși cărțile recomandate pentru Filantropul Mizericordios, Profesorul Știecarte și Liceanul Neascultător, dacă ar dori să-și relanseze vreunul viața ca postac profesionist, deținător de competențe de să polemizeze ca omul din subterană cu nechezolii editorialiști.

Chioșcurile ajunse la demnitatea de librării datorează grațitudine *Adevărului* nu numai pentru puternica sa colecție *100 de cărți pe care trebuie să le ai*, verde, continuată în roșu cu *101 cărți de citit într-o viață* și pe cafeniu cu *Carte lux*, mai

toate cărți consacrate, cu tiraje de peste sută de mii de exemplare pe câte un titlu, vizând evident un public mult mai larg decât al *Cotidianului* și al *Editurii Univers* cel dinaintea de criza datoriei înzecite, ci și pentru alte colecții. Astfel, chiar dacă nu va călători decât pe Google Earth, în casa amărâului dau bine *Ghidurile turistice National Geographic*, iar pentru educația estetică fără profesori foarte calificați, de arte plastice și de muzică în școli, este o mângâiere Colecția *Pictori de geniu*, din care nu lipsesc românii Grigorescu și Tonitza, urmată de *Marile Muzeale ale Lumii*, cunoașterea estetică a lumii, de să merite să nu te sinucizi, întregindu-se cu mai noua colecție *Mari spectacole de operă*.

Multe dintre aceste valoroase cărți sau albume sunt **obligatorii** pentru postacul profesionist, nu numai doar să și le procure formal, ci și să le citească pe îndelete, ca și cum l-ar amenința prăbușirea la Testările Pisane, sau la turnirul de seară, având a se lovi și de editorialist, și de alți postaci, paradoxul catacombelor fiind că perdanții, ratații, nu se coalizează în contra pubintellectualului realizat social, ci se folosesc de autoritatea acestuia tocmai pentru a se pulveriza reciproc!

De notat pentru cei încă nehotărâți în personalizarea Itinerariului Spiritual, că din iulie 2011, *Adevărul* oferă și sugestii de liste de cărți bune prin excelența pagină:

http://www.adevarul.ro/taguri/cartile_de_capatai_ale_personalitatilor.htm

Cu respect pentru înaintași, noi postacii ne amintim de prioritatea că sistemul de difuzare al chioșcurilor a fost luminat la noi, pe măsură ce sucombau librăriile, încă de prin 2006, întâi de marea echipă a *Cotidianului*, printr-un set de colecții bine gândite inițial ca instrumentar educativ pentru Luminarea Poporului, **ca în Franța enciclopediștilor**, dar eșuând ulterior prin unele arderi ale etapelor, încadrabile ca ținând de stângism, boala copilăriei *Aufklärung*-ului.

Eșecul de tiraj al colecțiilor *Cotidianul*, când normal era să se dezvolte pe o piață pustie ajungând ce sunt azi ale *Adevărului* își are explicațiunea în mai mulți factori, socioumani și ideologici.

Cel mai important, hotărâtor, a fost menținerea în ziar, luni de zile online, poate ani, în orice caz chiar la lansarea colecției **Literatura** în octombrie 2006, a unui amplu material antiunionist intitulat *Cât ne-ar costa unirea cu Basarabia*, adică 30-35 miliarde euro în primii cinci ani, cifră geroasă atunci, prin care grupajul cobea, cobea paranormal, anticipa diavolește criza bugetară bananieră a datoriei înzecite față de ceaușism, care s-a dovedit perfect suportabilă de către amărâți, oricum infinit sub suferințele epopeice ale României Regale din cele două Războaie pentru Întregirea Neamului (al doilea, Războiul Sfânt, nereușind, e drept, decât recuperarea Ardealului, lăsând însă poruncă Generației Pupici a continua cu ce s-o mai putea ciupi în Epoca Mooye sau mai probabil în Epoca Wash).

Un alt material enervant, alcătuit la *Cotidianul* pe bază de opinii forumiste, ignorând principiul lui Ilie de la scularie, *ex nihilo nihil*, fu dat tot atunci de proiectul Generația expirată, degenerat la o nedorită coloratură fascist-jdanovistă, din moment ce printre cei mai detestați vârstnici ajunsese eruditul Dan Hăulică, fin intelectual și rafinat estet, fiind însă supramediatizat totodată nonagenarul Djuvara cu ideile lui negre filocumane.

Alte erori au ținut de o nedelimitare fermă de *dialectica* marxist-leninistă, omorătoare pentru marketing, operându-se *contradictoriu* de să scoți profit cu Soljenițin și în același timp să pui câte-o pipiță editorialistă să-l înjure de foarte sus, pentru neadaptare la democrație, cum pățește și alt luptător antibolșevic, Paul Goma.

În fine, lista de cărți propusă de *Cotidianul* împreună cu *Editura Univers* era una a viitorului de după ce Autoelita va lămuri pe moguli și pe nababi să impună politicianilor Emanciparea Cadrelor Didactice, cu efect imediat în Luminarea Poporului și în tranziția la o fază mai superioară a inițierii spirituale, când vor putea fi citite și cărți de un rafinament mai filologic decât al celor consacrate, dintre care semnalăm pe cele **obligatorii pentru postacul profesionist**: Aleksandr Soljenițin – *Arhipelagul Gulag* (cartea cu nr. 100 a Colecției **Literatura!**); *Primul cerc*; *Pavilionul canceroșilor*; Knut Hamsun – *Foamea*, Marguerite Yourcenar – *Piatra filosofală*; William Faulkner – *Zgomotul și furia*; Lawrence Durrell – *Cvartetul din Alexandria*, Henryk Sienkiewicz – *Quo vadis*; Marcel Proust – *O iubire a lui Swann*; J.K. Huysmans – *În răspăr*; William Gibson – *Neuromantul*.

Rămân în multe case, întru Luminarea Poporului, cele 7 volume din seria UESCCO **Civilizații – 100 de locuri de văzut într-o viață** sau CD-urile din Colecția **Simfonică** și mai ales excelentele antologii de proză scurte ale echipei **Literatura**, numai titlul și-ți spune totul: *Ispita și cele zece porunci*; *Despre dragoste și alte întâmplări*; *Erotica. Clasicii&literatura XXX*; *Întâmplări din Gastropolis, Sodoma și Gomora*; *Femei în țara bărbaților*; *Umor cu premeditare*; *Arca lui Noe, Ulise&co.*; *Cartea cu himere...*

Nu ne rămâne decât să-i urăm *Cotidianului* o grabnică revenire în chioșcuri întru creșterea pluralismului mediatic și consolidarea democrației noastre.

Și nu putem încheia fără a aminti un demers cel puțin tot atât de temerar, al *Jurnalului Național*, prin colecția *Biblioteca pentru toți*, încă vie, deși publică doar literatură nu de import, ci doar de-a noastră, românească, fiind o chestiune de patriotism pentru Filantropul Mizericordios, Profesorul Știecarte și Liceanul Neascultător să o dețină și să o citească, nu din obligație ci pentru excelența ei.

Lista cărților, numărul 100 fiind la 23 februarie 2011 *Domnișoara Christina*, *Șarpele* de Mircea Eliade, o găsim, cu prezentări datorate unor personalități, la adresa:

<http://www.bibliotecapentrutoti.ro/titluri/>

Ca Ucenic Neascultător, care ți se rupe de carieră, dar vrei să te califici postac profesionist de valoare adăugată, ca geniu obligat al Marii Recuperări citind și trăind mult, următoarea selecție o fi ea corectă, dar cam facultativă, deoarece intenționând vreun om de rând să polemizeze din subterană cu Autoelita, atunci filozofia psihologiei masilor cere să-ți selectezi jargonul din anterior anexatele liste germane, ca să fii luat în serios de vreun mogul sau nabab, dar nu e rău nici să-ți clarifici gândurile pe românește:

Marin Preda – *Cel mai iubit dintre pământeni*; *Delirul*; *Moromeții*
Mircea Eliade – *Maitreyi*; *Romanul adolescentului miop*; *Noaptea de sânziene*
Mateiu Caragiale – *Craii de Curtea Veche*
Gib I. Mihăiescu – *Rusoaica*
Mihail Drumeș – *Elevul Dima dintr-a șaptea*
Camil Petrescu – *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*; *Patul lui Procust*
Nichita Stănescu – *Necuvintele*; *Noduri și semne*
Radu Tudoran – *Toate pânzele sus*
Garabet Ibraileanu – *Adela*
Octavian Paler – *Viața pe un peron*

George Bacovia – *Plumb*
 Petru Dumitriu – *Cronica de familie*
 Nicolae Filimon – *Ciocoii vechi și noi*
 Nicolae Labiș – *Moartea căprioarei*
 Ion Creangă – *Amintiri din copilărie. Povești. Povestiri*
 Ionel Teodoreanu – *La Medeleni*
 Mihai Eminescu – *Poezii, Proza*
 Ioan Slavici – *Moara cu noroc; Mara*
 Marin Sorescu – *La Lilieci*
 Hortensia Papadat-Bengescu – *Concert din muzică de Bach*
 Liviu Rebreanu – *Pădurea spânzuraților*
 Ion Luca Caragiale – *Momente și Schițe. Nuvele și Povestiri; Teatru*
 Constantin Chiriță – *Cireșarii*
 Petru Popescu – *Dulce ca mierea e glonțul patriei*
 Octavian Goga – *Poezii*
 George Coșbuc – *Balade și idile. Fire de tort*
 Mihail Sadoveanu – *Frații jderi; Baltagul; Hanul Ancuței; Zodia Cancerului*
 Ion Budai-Deleanu – *Țiganiada*
 A. E. Baconsky – *Biserica neagră; Echinoxul nebunilor și alte povestiri*
 Eugen Barbu – *Principele*
 Adrian Păunescu – *Ultrasentimente. Miei primii. Fântâna somnambulă*
 Nicolae Breban – *Bunavestire*
 Calistrat Hogaș – *Pe drumuri de munte*
 Tudor Arghezi – *Cuvinte potrivite. Flori de mucigai*
 Max Blecher – *Întâmplări în irealitatea imediată*
 Geo Bogza – *Țări de piatră, de foc și de pământ*

Orice carte românească sau text pe blog merită citit, dar cum timpul vieții ni-i scurt, trebuie să facem curat și să tăiem în carne vie, nepropunându-ne ca antrenori culturali să supraîncărcăm programa și parcursul curricular al discipolului.

Jurnalul Național a mai contribuit la Luminarea Poporului prin **Enciclopedia Universală Britannica**, prin Colecția **Mari compozitori** și, chiar interesant de văzut cum va evolua, prin colecția **Cartea de buzunar**, unde poți găsi, *la preț de criză*, cărți mari precum Stendhal – *Mănăstirea din Parma*, Balzac – *Moș Goriot*, Andre Maurois – *Climate*, John Braine – *Drumul spre înalta societate (Room at the Top)*; *Viața în înalta societate (Life at the Top)* și altele.

Suplimentele săptămânale ale *Jurnalului Național* au fost totdeauna interesante, documentate și instructive, iar eforturile de a descâlci istoria Revoluției din Decembrie, în anii când colabora la ziar și autorul pamfletelor *A pus de mămăligă* sau *Baroane*, chiar dacă nu au acordat Timișoarei rolul eliberator pe care îl merită, cel puțin nu au centrat interesul public pe Ceaușescu și nici nu au aruncat crimele revoluției, ca istoricii Cartianu, Stoenescu și Moraru în lăzile a circa 35 000 de agenți sovietici, a căror existență e infinit mai greu de demonstrat decât a teroriștilor care trăgeau din orice poziție în dl Ion Iliescu, nenimerind însă nici pe Brateș, nici pe Brucan.

Până la urmă, orice listă e bună, te poate învăța să ți-o întocmești pe a ta proprie personală în singurătățile Diasporei, numai să citească cineva din dragoste, în

nădejdea că noi românii vom face totul ca să ne îndeplinim Misiia Culturală, reușind prin Marea Recuperare să ne exprimăm în universal compatibil cu frații noștri de Gintă Latină, francezii, spaniolii și italienii. Întru această inițializare, pentru cine se pricepe mai bine la limba italiană și vrea să devină un postac cult, erudit, scriitor, blogger, publicitar sau virtual megaintelectual, am cules de pe web următoarea *listă de lecturi obligatorii*, ce conține și traduceri care poate pentru unii cititori erau mai inaccesibile abordate în nemțește, și am subliniat iarăși prioritățile.

100 libri d'amore per San Valentino

<http://www.wuz.it/articolo-libri/4198/top-100-libri-amore-san-valentino.html>

1. *Abelardo ed Eloisa*, di Pietro Abelardo
2. *Twilight*, di Stephenie Meyer
3. *Via col vento*, di Margaret Mitchell
4. *Tre metri sopra il cielo*, di Federico Moccia
5. *Romeo e Giulietta*, di William Shakespeare
6. *Ragione e sentimento*, di Jane Austen
7. *L'amante*, di Marguerite Duras
8. *L'amore ai tempi del colera*, di Gabriel García Márquez
9. *Cirano di Bergerac*, di Edmond Rostand
10. *Le parole che non ti ho detto*, di Nicholas Sparks
11. *Alta fedeltà*, di Nick Hornby
12. *Amore. 101 pensieri per te*, di Mario Merlino
13. *Amore e Psiche*, di Apuleio
14. *Amori altamente pericolosi*, di Walter Riso
15. *Amori e foglie di tè*, di V. V. Ganeshananthan
16. *Anna Karenina*, di Lev Tolstoj
17. *Appuntamento a Parigi*, di Barbara Taylor Bradford
18. *Appuntamento al buio*, di Danielle Steel
19. *Arcodamore*, di Andrea De Carlo
20. *Blankets*, di Craig Thompson
21. *Breaking Down*, di Stephenie Meyer
22. *Chi ama torna sempre indietro*, di Guillaume Musso
23. *Chocolat*, di Joanne Harris
24. *Cime tempestose*, di Emily Brontë
25. *Colazione da Tiffany*, di Truman Capote
26. *Come sedurre la cattolica sul cammino di Compostela*, di Étienne Liebig
27. *Cupido. La cucina dell'amore per due. 101 ricette per coccolarsi pronte per l'uso*, di Francesco Gatti
28. *Dolce come il cioccolato*, di Laura Esquivel
29. *Eclipse*, di Stephenie Meyer
30. *Education*, di Nick Hornby
31. *Fausto e Anna*, di Carlo Cassola
32. *French kiss. Diario di una cotta*, di Sarra Manning
33. *Gli amori difficili*, di Italo Calvino
34. *Gli amori sospesi*, di Virginie Ollagnier
35. *Gli imprevisti del cuore*, di Barbara Taylor Bradford
36. *Gridare amore dal centro del mondo*, di Kyoichi Katayama
37. *Ho voglia di te*, Federico Moccia
38. *I cavalieri della tavola rotonda*, di Chrétien de Troyes

39. *I dolori del giovane Werther*, di Wolfgang J. Goethe
40. *I passi dell'amore*, di Nicholas Sparks
41. *I ponti di Madison County*, di Robert J. Waller
42. *Il collare della colomba. Sull'amore e sugli amanti*, di Ibn Hazm
43. *Il diavolo in corpo*, di Raymond Radiguet
44. *Il dio delle piccole cose*, di Arundhati Roy
45. *Il dottor Zivago*, di Boris Pasternak
46. *Il gioco della verità*, di Sveva Casati Modignani
47. *Il paziente inglese*, di Michael Ondaatje
48. *Il tempo che vorrei*, di Fabio Volo
49. *In cucina con Banana Yoshimoto. L'amore, l'amicizia, la morte, la solitudine nel cibo*, di Barbara Buganza
50. *Innamorarsi dell'amore*, di Osho
51. *Jack Frusciante è uscito dal gruppo*, di Enrico Brizzi
52. *Jane Eyre*, di Charlotte Brontë
53. *Jules e Jim*, di Henri-Pierre Roché
54. *L'agenzia dei desideri*, di Dominique Mainard
55. *L'amore a Londra e in altri luoghi*, di Flavio Soriga
56. *L'amore, un'estate*, di William Trevor
57. *L'altra donna del re*, di Philippa Gregory
58. *La fonte meravigliosa*, di Ayn Rand
59. *La metà di niente*, di Catherine Dunne
60. *La ragazza delle arance*, di Jostein Gaarder
61. *La storia dell'amore*, di Nicole Krauss
62. *Le affinità elettive*, di Wolfgang J. Goethe
63. *Le regole per l'amore*, di Richard Templar
64. *Love Story*, di Erich Segal
65. *Ma le stelle quante sono*, di Giulia Carcasi
66. *Memorie di una geisha*, di Arthur Golden
67. *Mi piaci da morire*, di Federica Bosco
68. *New Moon*, di Stephenie Meyer
69. *Noi due come un romanzo*, di Paola Calvetti
70. *Orgoglio e pregiudizio*, di Jane Austen
71. *P.S. I Love You*, di Cecelia Ahern
72. *Parlami d'amore*
73. *Parlami d'amore*, di Silvio Muccino e Carla Evangelista
74. *Passione oltre il tempo*, di Diana Gabaldon
75. *Poesie d'amore*. Audiolibro. CD Audio formato MP3. Ediz. integrale, di Pablo Neruda
76. *Porci con le ali*, di Marco Radice Lombardo e Lidia Ravera
77. *Possessione. Una storia romantica*, di Antonia S. Byatt
78. *Povera gente*, di Fëdor Dostoevskij
79. *Pozioni d'amore. Cocktail, tisane, polveri, candele, profumi. La terapia degli elisir*, di Titania Hardie
80. *Solstizio d'inverno*, di Rosamunde Pilcher
81. *Rosa e Tartufo. Una storia d'amore-Rosa ama Tartufo. La felicità è essere in due*
82. *Sant'Agostino l'amore in parole semplici*, di Patrizia Reale
83. *Scusa ma ti chiamo amore*, di Federico Moccia

84. *Scusa se non ti chiamo (più) amore. Come scegliere il partner e vivere felici*, di Tonino Cantelmi e Michela Pensavalli
85. *Se solo fosse vero*, di Marc Levy
86. *Sei il mio amore!*
87. *Single? No, grazie! Una guida per trovare l'amore eterno*, di Andrew G. Marshall
88. *Sull'amore*, di Herman Hesse
89. *Sulla sponda del fiume Piedra mi sono seduta e ho pianto*, di Paulo Coelho
90. *Tenera è la notte*, di Francis Scott Fitzgerald
91. *Ti prendo e ti porto via*, di Niccolò Ammaniti
92. *Tokyo Blues Norwegian Wood*, di Haruki Murakami
93. *Tristano e Isotta*, di Thomas
94. *TVUKDB. Ti voglio un casino di bene*, di Valentina F.
95. *Uccelli di rovo*, di Colleen McCullough
96. *Un anno dopo, l'amore*, di Loredana Frescura e Marco Tomatis
97. *Venezia degli amanti. L'epopea dell'amore in 11 celebri storie veneziane*
98. *Veri amori, falsi amanti*, di Milly Johnson
99. *Vino e eros*
100. *2010. L'amore che verrà*, di Antonio Capitani

Nu e vorba doar de carte utilitară, ca *Sull'amore* a lui Hesse, sunt și alți autori uriași aici. Iar ca **postac**, deci ca potențial scriitor postmodern bananier, nu poți să nu fii palid de invidie la un titlu de sinteză spirituală pentru o carte de voiaj literar pe un celebru itinerariu spiritual, precum itemul 26: *Come sedurre la cattolica sul cammino di Compostela*, de Étienne Liebig, autoare al cărei bestseller utilitar *Osez coucher pour réussir* reduce drastic, zi de zi, ceas de ceas și în proporții de masă, hărțuirea sexuală nu numai la noi în UE!

Comportamentul sălbatic al băncilor, după ce te excită ca să consumi, și al recuperatorilor insolenți pe care se sprijină ele în afară de stat, statornicec aforismul că nu merită să împrumuți pe tot parcursul vieții decât cărți de la bibliotecă. Dacă ești bucureștean sau din câteva orașe mari privilegiate, – atunci te pot credita cu cărți Institutele unor țări precum Marea Britanie, Franța, Spania, Italia, Germania, Polonia, Cehia... (SUA, sărăcind, s-a cam lăsat de filantropie.) Bine ar fi, cum avem o Casă a Americii Latine, să finanțăm noi, cei din top 667, o prezență mai vie și pentru America Nord, Africa, Orientul Apropiat și Extremul Orient. Tot așa, în perspectiva de a democratiza monopolul coalescent al UDMR prin a-i opune Uniunea Democratică a Rusofonilor din România, este de mare actualitate a resuscita prin mecenariat preventiv ARLUS-ul, chiar în fosta clădire din umbra Intercontinentalului, pentru o mai bună comunicare și înțelegere constructivă cu marii noștri vecini, victimizați de același păcătos bolșevism.

Din această perspectivă integratoare, unionistă, Ministerului Culturii/comunității de informații îi revine de la postacii noștri sarcina să monitorizeze activitățile acestor așezăminte de binefacere pentru minte și inimă, sintetizând cotidian și pe termen lung, tipărit și electronic, **Ziarul Poporului** – *programul* programelor tuturor, precum și *recomandări* analitice cu ce este mai interesant și nu trebuie pierdut, sub formă de pliant, **Prioritatea Națională**, difuzat urban prin stații, pe la malluri și pe unde mai e lume multă, de către persoane cu fizic prietenos.

Cum zicea și Jung lui Adler, de Bonaparte și femeia nisipurilor cu măgarii la mijloc, omul este ființa care de atâtea îndoieli se îndoiește, așa că lucrul cel mai nemilos în Biblioteca Universală e că aruncarea homosapului în Bazinul de Spiritualitate ocazională oferă oportunități de să se prilejească iarăși a se rosti pe mapamond tipuri de discurs aferente inegalității dintre oameni, deoarece e orbitor de limpede că un homosap care a citit 50 de cărți din lista obligatorie e mai greu și nu mai poate fi egal cu unul flușturistic care n-a citit niciuna sau o fi citit cărți proaste, scrise de proști, laudate de șmecheri, care-n dunele de pe-aici depinde și ce zice Stăpânul lichelelor.

Iar ca inițiativă privată, regula de aur când împingi pe cineva care nu știe să înnoate, în Bazinul de Spiritualitate, este să fii *fără milă*.

Profesorul Știecarte nu acordă asistență intelectuală nesolicitată.

El nu răspunde decât dinaintea elevului care pune întrebări, adică Liceanului Neascultător. El nu lipește fluturași prin stății ca Coca Dospinoiu când mai era navetistă la ia-mă, nene: *dau meditații de cultură la care dorește*. Ajudat sau boicotat de Filantropul Mizericordios, a forma elite înseamnă a renunța la democrație. Adică nu pleci de la *Habarnam* sau *Harry Potter*, nici măcar de la *Decameronul*.

Nu pleci de nicăieri. Totul simultan. Arăți din start crestele Himalayei, semnalezi că EXISTĂ un asemenea peisaj.

Cărțile fundamentale ale umanității. Încolo-șă! Atât. Fără comentarii privind intruvabilitatea lor în RO sau inaccesibilitatea. Cine are **chemare** și e **ales**, va merge pe urma lor până în pânzele albe de sus. Cine, nu, mai există și marele sens giratoriu!

Genotip și fenotip în Univers. Asemeni, avem bibliotip și geniu sintetic în aceeași Biosee. Când și când, chiar geniu natural, pe care mușcându-l, își necrozează gingiile maidanezul sub Tricolor. Dacă ajuți și te înșeli, *atunci produci încă o mediocritate*, iar nechezolii se coalizează și își găsesc cu ușurință Stăpân, deci promotori, așa că pui involuntar umărul la Inversiunea Valorilor, la neseriozitate perpetuă, la îndepărtarea de tot a Neamului Românesc de la Luminarea Poporului, Infrastructura Intelectuală și Marea Recuperare, de la Mântuire, căci Epoca Wash este mai galopantă decât Epoca Mooye, iar a da la elevi liste de cărți obligatorii s-ar putea să fie chiar neconstituțional, spre deosebire de a forma competențe de lectură/silabisire, cum cere democrația societății deschise postmodern.

Vasăzică, după ce parcurgi oricare dintre aceste liste, ca postac devenit cult, în contextul în care Marea Complexitate ne solicită la toți **Geniu Obligat**, se pune după fiecare tranșă întrebarea tăioasă cum îți poți folosi într-un mod util pentru societate noile competențe clandestine.

Două par din capul locului cele mai obligatorii reguli de păzit.

Întâi, să nu spui la nimeni cu ce-ți pierzi timpul, fiindcă ți se vor trasa automat alte sarcini! Și la serviciu, și acasă.

Apoi, tentația imediată, odată simțindu-te cult, este să te iei de ce se vede, anume de Autoelită, de ăia 52-53 de seismectuali și pe cât posibil de chiar megaintelectualii anului, uitând că periculozitatea maximă pentru Marea Recuperare vine mai mult de la nechezoli și de la desantații bananieri ai Dușmaniei!

Scopul tău cel mai ideal ca postac profesionist este, în acest context daimonic, **să nu-ți aduci aportul** la Inversiunea Valorilor! Adică atunci când tu, de exemplu, atacă criticțional, din subterană spre mansardă, pe intelectualii publici pentru că *n-au declarat falimentul mișcării civice* după mușcătura din 5 martie 1998, când l-au demolat iremediabil pe Eminescu, sau după 8 ianuarie 2003, când s-a proclamat Imposibila lustrație, pupându-ne toți în bot la Endependenței Plaza, și că au lăsat

astfel norodul voturilor în inconștiență privind pericolele ce pândesc democrația, tu nu trebuie să-i „desființezi“ profitând de parcurgerea recentă a listelor de lecturi bune cele mai grele, germane, pentru că riști să dai afară pe vreun megaintelectual sau seismectual cumulard dintr-o instituție vitală pentru Luminarea Poporului din RO și DRO, ca să plasezi în locul disponibilizatului cine știe ce loază de nechezol sau pubintelectual labagiu ambidextru consilier de imagine pe la partidele cleptocrației și ale Dușmaniei, sprijinit de cine știe ce moguli sau nababi!

Vina Autoelitei în Epoca Mooye nu e că este, ci doar că nu s-a înmulțit!

Dimpotrivă, rolul tău de postac recent cult este să combați insanitățile la care se dedau frecvent sconcsul, cârțița, ratonul, popândăul, mancurtul, rezidentul, pițipoanca, zdreanța, cocalarul, renegatul, bezbojnicul, cameleonul, samsarul, microintelectualii și mai ales desantații/recruțații gorilieni, maidanezieni și reptilienii ai Dușmaniei, în scopul manipulării poporului neluminat de să se anemieze vegetal ca plantele de pivniță sau ca rozătoarele ținute reflex în semiîntunericul televizionar.

Dacă, de exemplu concret și des, unul dintre postacii mai boșorogi și mai bolșevici le explică la tinerele talente forumiste că una Blandiana de la Sighet era o... cântăreață a Partidului, cum rezultă și dintr-o poezie (!), tu ești dator să iei atitudine de fiecare dată, amintind în subcomentariul tău că prin chemarea explicită la revoltă și atacul devastator la cultul personalității, doamna noastră, doamna Ana Blandiana, își are locul printre marii opozanți la totalitarism: Paul Goma, Doina Cornea, Dan Petrescu, Vasile Paraschiv sau Radu Filipescu!

Trăim în RO pe culmile unei prosperități nevisate sub bolșevism. Nici nu mai poți traversa carosabilul, coloana de taburi ignorând zebra pietonală. Criza e, ca întotdeauna, pentru proști. Un mod al patronilor de a-i exploata nu numai la firmă, **ci și prin intermediul statului**. Economia se redresează preelectoral la comandă. Iar cifra exactă a datoriei externe, de vreo zece-cinșpe ori cât a lui Cea, e treaba Generației Pupici, care ar deveni mult mai serioasă dac-ar ști ce Ursită îi rezervă în RO Soarta și Destinul. Senzația de nefericire a amărăților de la invidie purcede și de la faptul că-n loc să citească liste de cărți bune, ei încă se mai zgâiesc la idolii televizorului, ca și cum *ăia* ar fi decidenții, sau la ecrane de socializare încă și mai mici, sau încearcă să se informeze din presa centrală, fiecare după cum îi e cardul, unii online, alții permițându-și a merge la chioșc sau chiar a se abona.

Căci așa cum tocmai scrie reputatul analist economic Ilie Șerbănescu, azi 14 decembrie 2011 în *România Liberă* (cf. *Cedarea de suveranitate, o problemă depășită pentru România*), „clasa politică, în ansamblul ei, fie la dreapta fie la stânga eșichierului parlamentar, a vândut străinilor și resursele țării, și serviciile publice, și băncile, și sufletul! De-acum, decizia în întreaga axă majoră a economiei aparține capitalului străin. Problema cedării de suveranitate de care vorbește președintele Băsescu, oricât de masivă ar fi această cedare, nu se pune, de fapt, în cazul României. Transferul a fost deja făcut. Cine ar urma să preia decizia în cazul ipoteticelor State Unite ale Europei va trebui s-o ia de la cei ce o dețin acum în România (îndeosebi corporații vest-europene și FMI), dar oricum nu de la români și statul român, care nu mai dețin această decizie.“

Iacă dar, elucidat misterul de ce Opoziția Puterii nici nu-și bate capul cu a dezbate programe de ieșire din criză! Nu va putea dansa decât *aceeași* politică, întărind însă ca diamantul rolul hotărâtor al postacului în a pune presiune din subterană pe editoriaștii din balcoane ca să practice pe scară largită Luminarea Poporului, să recomande cât mai multe Liste de cărți și trăiri bune, pentru configurarea Itinerariului Spiritual și a Bazinului de Spiritualitate!

Iată, de ce, stimați concetățeni, trebuie să ne apucăm pe termen lung de citit, conform aceluiași editorial: *Toate imperiile au avut, au și vor avea centru și periferie. România și-a semnat statutul de periferie încă de la intrarea în Uniunea Europeană. Transformarea acesteia din urmă în Statele Unite ale Europei nu va schimba statutul României, ci poate doar îl va întări. Să fim realiști! 97% din jucătorii economici actuali din România au cifre de afaceri sub 1 milion de euro. Iar din cei numai vreo 20.000 care au cifre de afaceri peste acest derizoriu prag, supermajoritatea celor care contează sunt străinii! Cum dracu' să poată fi schimbat statutul țării?! Atâta doar că despre România se va mai vorbi doar în „cărțile de istorie”.*

Dispariția statului în 2112, anticipată de marele Karl Marx Engels, să nu-și închipuie nimeni că va fi percepută ca o tragedie. Va fi ca și acum, o schimbare la față pe nesimțite, numai bancuri despre anomie, numai veselie de sus și până jos, numai robi fericiți, cum fu și contextul lansării pdf-ului *Postromânismul*, între funeraliile Leonidei Lari și ale lui Vaclav Havel, pe când cotidianul ce trece drept al intelectualilor prezidențiali subliniază pe vecie meritele nepieritoare ale securității și ale generalului Vlad în răsturnarea Ceaușeștilor, altele cer grațierea generalului Stănculescu, iar Pulimea se mângâie visătoare cu satisfacția, vestită de scriitori entuziaști, că guvernul le-a tăiat indemnizațiile revoluționarilor de la Revoluție din toate orașele și – porcii de nechezoli se fac că uită! – cari au fost baza de masă a demonstrațiilor anticomuniste, cu deosebire a celei din Piața Universității! Ca și cum n-ar fi putut separa justiția pe infiltrații fesenști sau ai altor forțe! Vorba ceea, de sub Cea: ce taie Bulă de Crăciun? Balconul! Spre marea satisfacție a vecinilor și a urmașilor ofețiririi agajate cu emulație și entuziasm în represiune.

Preocupat obsedant tocmai de nesimțiri și insensibilități, ca și de obscenitatea publică, pensionarul militar serciuind Marea Unire, descoperi într-o zi recentă titlul șocant „Patrihoții și reîntregirea neamului”, într-un săptămânal de elită, editorialistul referindu-se cu aste vorbe subtile de mârlan la recuperarea de către justiția/statul unui neam de hoți, întru facerea justiției, a unor hoțomani de pe unde au fugitără peste hotare.

Indignarea postacului bine pensionat, a cărui vocație/carieră fusese să moară pentru țară cu subordonați cu tot, deveni explozivă, apăsătoare, pentru că personal nu putea concede unei clase politice și intelectuale care a ratat Recuperarea Basarabiei, Monarhia, Reprimarea Bolșevismului, Nobelul și Luminarea Poporului, să-și permită ea să ia în derâdere idealurile, simbolurile, sloganurile și clișeele altora, generațiilor eroice care prin jertfe inimaginabile au făcut România Regală Mare și efervescența spirituală schimbătoare de facies dintre 1 Decembrie 1918 și 26 iunie 1940, când a venit Năpasta cu **Hiatusul**.

Plângându-i-se însă primului român în metrou, el rămase un pic surprins constatând că adolescentul ăla nu avea deloc competențele lui de potențial ofițer de informații experimentat, formate sub cenzura stalinistă, de a citi orice text, printre rânduri. Trebuie să-i traducă novicelui durerea sa că în structurile de adâncime expresia „reîntregirea neamului”, asociată repatrierii unor infractori dialoghează intertextual cu propaganda bine finanțată a desantaților Dușmaniei, achiezând implicit la alegația veche, pustietoare psihologic, că suntem o „țară de hoți”, iar „Neamul Românesc se trage din tâlharii Romei”.

- Și ce, nu suntem? izbucni efebul în râs.
- Ce să fim?
- Un popor de hoți! Nu trăim într-o țară de kkt?

– He-he, să fii, mătălică, sănătos, dom' colonel, avu și mai mare poftă de răs de se cutremura cazinoul, seara, la păcănele, Filantropul Mizericordios, că dacă nu eram noi un neam de hoți, fiecare acceptând regula jocului și toți sperând că *celălalt* va fi perdantul, păi mai eram eu azi în Top 667? Mai finanțam eu manifestări culturale prilejuite de Ziua Națională?

Marea se lipea de țărni zâmbind din toate fructele sale, iar el începu să râdă ca un raton ce era, cum râde permanent fără poantă și Generația Pupici, înțelegând că în aceleași hohote de răs curate vom rata și occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, și implementarea Marii Recuperări, și Mântuirea Neamului, nefiind nimic tragic să te dizolvi în vidanța globalizării, neamule, când așa face toți de îndată ce postmodernismul s-a transformat în mondialism, că toți trăim bine la fel.

Și totuși, modificarea Constituției, băgându-se prin referendum precizarea că „România/Regatul României este un stat național unitar, CULTURAL și indivizibil“ e de prevăzut că va muta accentul de pe național unitar (adică nu federal) pe Marea Recuperare, în care se pot afirma plener toți de aici, până și imigranții.

Prin lege, de la buget, orice licean va beneficia acasă, la cerere, de un raft standard cuprinzând cele 50 cărți *obligatorii* + 50 cărți *facultative*, existente fizic nu numai online, iar în caz că va trece testele pisane, va primi de la statul asistențial cultural și cele 50 de cărți pentru lecturi *suplimentare*. Evident, de la această bibliotecă de supercărți se vor împrumuta și adulții familiei sau vecinii, prietenii, tot blocul sau toată ulița.

Lista templelor de frecventat, fiecăruia i se va da de Sus după harul său, primind mesaj în vis, iar **alegerea peisajelor grandioase** de văzut într-o viață, pentru a dobândi experiențe contemplative extatice, parcă hipnotizat de foșnetul bananierilor, depinde hotărâtor de cardul din punga mai astringentă sau mai laxă a fiecăruia și de facilitățile de care e capabil turismul nostru postmodernizat.

Căci nimic nou sub soarele veșnic tânăr: nici rațiunea pură, nici purisanca.

Visele de iubire ca *peak experiences* țin de domeniul liric privat și nu ne băgăm în vulcan, că iese altceva, înțelepțiți de cum se desprinde această prefațiune de antologia de reacții și deflagrații **Luminarea Poporului**, căreia îi era inițial destinată.

Nimic n-are voie să te distragă de la citit: televizorul, internetul, abjecțiile ascensionale din balcon ale nechezolului de serviciu sau prietenul/prietena. Viața e scurtă, postacule, și e păcat s-ajungi pe lumea cealaltă, unde vei fi editorialist, pierzând aici vreuna din cele 100 de cărți sau 1001 de frenezii dezirabile pe care Soarta și Destinul le ursise pentru tine ca să te simți atotputernic ca Zamolxe în catacombele subterane.

Lasă morții să-și aleagă morții, căci nici un rău nu poate face o iluzie alteia.

Trăim pe piscurile culmilor fericirii. **I bog te veselit. Amin**

Cuprins

Probleme de bază ale românilor

1.1. Postromânismul și coperta acestei cărți	2
1.2. Nechezolii de ambe spețe și postacul intelectual public	11
1.3. Principalele teze subînțelese ale postromânismului	30
1.4. Ce mai înseamnă azi a fi român	39
1.5. Luminarea Poporului	47
1.6. Marea Recuperare	64
1.7. Filantropia și Renașterea Spirituală	88

Cursul scurt

de Inițiere cum să devii un postac profesionist

2.1. Definiția postacului	115
2.2. Postacii cleptocrației și abjecțiile ascensionale	121
2.3. Postacii Dușmaniei	129
2.4. Ce înseamnă a fi un bun postac	141
2.5. Codul deontologic al postacului	165
2.6. CRONOLOGIA Epocii Mooye	168
2.7. MEDiateca POSTACULUI DE VALOARE	177
<i>Lista lui Propinațiu. Bazinul de spiritualitate al celor 1001 frenezii dezirabile</i>	189

<i>Cuprins</i>	251
-----------------------	------------

Camelian Propinațiu

Prozator român contemporan, născut la 26 octombrie 1951, Titu/Auvers-sur-Oise, Dâmbovița.

Numele vechiu: Dumitru Sandu. A absolvit Universitatea din București, Facultatea de Fizică, specializarea Biofizică. Azi, rentier.

Debut publicistic cu două poezii, în *Viața Românească*, nr. 1/1986, și cu o povestire în magazinul SF *Helion*, Timișoara (cetatea preferată!), iunie 1987.

Diverse premii la concursuri de poezie, proză scurtă, anticipație, dramaturgie, roman (Premiul Nemira, 1998, pentru *La un colț de cotitură*, semnat Camelian Propinațiu). Heteronimul trist „Camelian

Propinațiu“ vine din limba latină: *propinatio* = „invitare la băutură“; în Bucovina și-n Galiția, *propinatori* se numeau ținătorii de crâșme. Se identifică literar cu un mazil din Codrii Bâcului. Camelian Propinațiu este nepotul preotului Grigore Constantinescu, profesorul de limba noastră cea română, la Seminarul din Chișinău, al poetului Alexei Mateevici.

Cărți: „La un colț de cotitură“, Ed. Nemira, 1999 (Ed. a doua, Edago, 2006); redactor – opozantul la ceaușism Dan Petrescu văzând: *adevăratul și unicul până acum roman al tranziției*. „Oligopedagogia“, Edago, 2006, roman latino-american și sovieto-rus despre *absurditatea de a învăța pe altul*. „Mușcătura“ (EvAGO, 2011), romanul textualist-mondialist *al imposibilității de a nu publica ce ți-ai propus ca poetă*. Abătându-se de la trebi, Propinațiu s-a impus prin surprindere drept întâiul/unicul cărtarescolog din RO, scriind ca *expert basarabean privat* studiul critic de fezabilitate „Kitsch orbitor și geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărătescu“, (Edago, 2007, 587 p.). Pentru juste aprecieri, v. Paul Goma – „Jurnal 2010“, aprilie. Dl. Cameleon Popândău s-a ilustrat și ca postac profesionist, teoretizând prolix unele Probleme de Bază ale Românilor în pedefeul „Postromânismul“, Editura Virtuală AGO, 2011, prefațiune la *reacțiile și deflagrațiile alese din culegerea de comentarii „Luminarea Poporului“*, EvAGO, 2011. La Târgul de Carte Gaudeamus 2006, Camelian Propinațiu a difuzat evocarea: „Puii păsării cu clonț de rubin pe urmele poetului Nicolae Labiș“, Edago, 2006, împlinindu-se 50 de ani sumbri și rău prevestitori a extincție colectivă, de la acel omor. |